

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

7 CIANI
 IOSATENSIS
 .OGI SELECTIONES,
 STES, MARINI, ET IN-
 RNI, GRÆCE ET LA-
 tinè editi in usum pue-
 rorum.

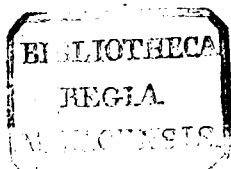

LIPSIÆ

PRÆBEBAT IOANNES
 STEINMAN.

ANNO

M. D. XXCIII.

Θ Ε
Υ

Λ

Ζεύς.
βαρυ
τον κ.
φαλ
γρίδα
μ.ήριδ
της ε
αυθ
αίθρα
το α
γυνά
α μ
ε τ
οτα
μοι π
της
των,
υκου
κλω
Ζεύον
λαμεί
τέων

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο -

γοι. προμηθέως

καὶ δῖος.

D E O R V M

DIALOGI. P R O -

methei & Io-

uis.

Λ Τσόν με ὦ Ζεῦ. δεινὰ
 γὰρ ἤδη πέπειθα.
 Ζεὺς. λύτω σε, φῆς, ὃν ἐχελῶ
 βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ
 τὸν καύκασον ὅλον ὑπὲρ κε-
 φαλῆς ὀπκείμενον, ὑπὸ ἐμ-
 ραΐδεκα γυπῶν μὴ μόνον
 κείρεται τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ
 τῆς ὀφθαλμοῦς ἔξορῶνται,
 ἀνθ' ὧν τοιοῦθ' ἡμῖν Ζεὺς
 αἰθερώπες ἐπλάσας, καὶ
 τὸ πῦρ ἐκλεΐας, καὶ τὰς
 γυναικας ἐδημιέργησας;
 ἀ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας
 ἐν τῇ διατομῇ σῆς κρέων,
 ὅσα πειμνὴ κεκαλυμμένα
 μοι παρθεῖς, καὶ πῶς ἀμείνω
 σῆς μοιρῶν σταντὶ φυλάτ-
 των, τί καὶ λέγειν; Πρ.
 ἔκω ἱκανῶς ἤδη πῶς δι-
 κλῶ ἐκτέτικα, τοσοῦτον
 χρόνον τῷ καυκάσῳ προση-
 λωμένος, τὸν κάκιστα δε-
 γνέων ἀπολέμενον αἰτὸν πρέ-
 φων

S O L V E M E I V -
 piter, grauiam enim
 iam passus sum. I V -
 P I T. Soluam te, ais,
 quem oportebat grauior-
 es pēdicas habentem,
 & Caucasum totum su-
 per caput incumbentem,
 à x v i. vulturibus non
 solum corrodi epar, sed
 & oculis carere effos-
 sis, Eo quod talia no-
 bis animalia, homines
 videlicet, effinxeris, &
 ignem furtim surripuisti,
 & mulieres fabricatus es.
 Nam quibus me ipsum
 decepisti, in distributione
 carniū ossa pinguedi-
 ne obducta mihi appo-
 nens, & meliorem par-
 tium tibi ipsi seruans;
 quid atinet dicere? P R.
 Igitur sufficientem iam
 pœnam exo'ui, tantum
 tempus Caucaso affi-
 xus, pessimam vitam
 perditam aquilam nunti-

ens hepate. I v p. Ne minimum quidem hoc eorum, quae te oportet pati. P r o. Atqui non sine mercede solves Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. I v p. Blandiendo decipis me Prometheu. P r o. Et quid plus habebō? Non enim ignoras rursus, ubi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo versutias agens deprehendar. I v p. Dic prius quamnam mercedem persolves necessariam nobis existentem? P r o. Si dixero, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. I v p. Quomodo enim non. P r o. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. I v p. Hoc quidem nosti. Quid igitur postea? videris enim verum quiddam dicere. P r o. Nihil ō Iupiter rei habeas cum Nerine hac: si enim ipsa grauida reddetur ex te, foetus similia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. I v p. Hoc ais, expulsum me regno. P r o.

viti-

φων τῷ ἥπατι. Ζ. ἰδὲ σολοσημόριον τῦτο, ὃν σε δὴ παθεῖν. Προ. καὶ μὴ ἐκ ἀμιδί με λύσεις ὧ ζεῦ, ἀλλὰ σοι μὴ λύσω πάντῃ ἀναγκᾶν. Ζ. κατασοφίζῃ με ὧ παρεμβεῶ; Προ. καὶ τί πλεονέξω; ἔγὼ ἀγνοήσεις οὐδὲς ἔνθα ὁ καὶ κασὸς ὄζει, ἔδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ὡς τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ. εἰπέ πρότερον, ὅν τινα μεθ' ὃν ἀποτίσεις ἀναγκᾶν ἡμῖν ὄντα. Προ. ὡς εἶπα ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νυν, ἀξιόπιστος ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντεύμενος; Ζεύς. πῶς γὰρ ἔ. Προ. παρὰ τίν' ἔστιν, σωτὴρ σόμενος αὐτῇ. Ζεύς. τετὶ μὲν ἔγνω. τί δ' οὖν τὸ ὅπ' ἔστω; δοκεῖς γὰρ τι ἀληθὲς εἶναι. Προ. μηδὲν ὧ ζεῦ κοινωρήσης τῇ νηϊδί. ὡς γὰρ αὐτὴ κυφορήσῃ ἐκ σῆς, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κερβον. Ζεύς. τῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς; Προ. τὴ γὰρ

μὴ γένοιτο ὃ ζεῦ. πλὴν τοι
ἔστί τι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπει-
λεῖ. Ζεὺς. χαρέτω τοι γαρ-
ουὺ ἢ δέπῃ, σὲ δ' ὃ ἡφαίστος
ὅππῃ τέ τοις λυσάτω.

Ερωτῶ καὶ διός.

Ερ.

Αλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον ὃ
ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον
γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὃ ἔρως, ὃς
ἀρχαιότερος εἰ πολὺν τῷ ἰα-
πιτῷ; ἢ δίδτι μὴ πώγωνα,
μυδὲ πολιάς ἔφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιῶς νο-
μίζεσθαι, γέρον καὶ πανῆρ-
γος ὦν; Ερ. τί δέ σέ ἡδίκη-
σα ὃ γέρον ὥς φῆς, ἐγὼ,
δίδτι με καὶ πεδῆσαι διαροή;
Ζεὺς. σκόπει ὃ κατάρρατε,
εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν ἔως
ἐντυφᾷς. ὥς τε μινδὶν ὄρν
ὃ μὴ πεποίηκας με, σά-
τυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύ-
κνον, αἰτόν. ἐμοὶ δὲ ὅ-
λως ἡδμίαν ὡς τινα ἐ-
ραδῶμαι πεποίηκας. ἔδδ

σωήκα

Vtinam ne fiat, ὃ I v p.
Veruntamen tale aliquid
coitus ipsius minatur.
I v p. Valeat igitur The-
tis, re vero Vulcanus ob
hæc soluat.

Amoris & Iouis.

Cupido.

At si quid etiam pec-
caui, I v p. Ignosce mi-
hi, puer enim admodum
sum, & adhuc imprudens.
I v p. Tu puer autem
Cupido, qui antiquior
multo Iapeto es? An quia
neque barbam habes, ne-
que canos produxisti,
propterea etiam infans
putari cupis, senex & ver-
sus adeo cum sis? C v.
Qua vero iniuria affeci
te, ego senex ille; ut tu
ais, cur me vincire quo-
que cogitas? I v p. Spe-
cta ὃ scelestè, an parua,
q me ita ludibriò habes.
Itaq; iam nihil est; quod
me non effeceris, Saryrū
taurum, aurum, cygnum,
aquilam, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicif-
sim amaret, nullam pla-
ne vnquam fecisti neque

A 3

intel

intellexi me etiam vxori,
propter te gratiorem fuis-
se: Sed oportet me prz-
sugijs vti ad illas & me ip-
sum abscondere. Illæ au-
tem taurum aut cygnum
exosculantur, me vero si
aspiciant, moriuntur præ
formidine. C v p. Meri-
to, neque enim ferunt, ó
Iupiter, vt quæ mortales
sint, aspectum tuum. I v.
Quomodo igitur Apolli-
nem Branchus ille &
Hyacinthus tantopere a-
mant? C v p. Daphne
etiam fugiebat illum,
quamuis comatum & im-
berbem. Quod si autem
voles amabilis esse, ne-
que concutias Aegidem,
neque fulmen geras, sed
quæcumque suauissimum teip-
sum exhibe, vtrinque
demisso capillo, eoque
mitra reuincto, vellem
fume purpuream, crepi-
das subliga auratas, ad
tibiam & ad tympana cõ-
posito gressu tñcede, &
videbis q̃ plures sequen-
tur, quam Bacchũ Mana-
des. I v. Apage. Equidem
nolim amabilis esse istoc
pacto, vt talem meipsum
exhibeam. C v p. Proin-

de

συνῆκα ἡδὺς γυναικί διά-
σε γαμηθῆος. ἀλλὰ με
δεῖ μαγγανύειν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτὸν. αἱ δὲ
τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ὡς ἰδῶσι,
τεθναῖσιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Εξ. εἰκότως, ἡ γὰρ φέρου-
σιν ὧς ὧ, θνηταὶ ἔσαι τιμῇ
πρόσοψιν. Ζ. πῶς οὖν τὸν
ὑπὸ ἄλλω ὁ βράγχας, καὶ ὁ ὑά-
κινθος φιλοῦσιν; Εξ. αἷν' ἢ
δάφνη καὶ κείνον ἔφρουγε καὶ
τοὶ κομήτιν καὶ ἀχλὺν ὄντα.
εἰς' ἐθέλεις ἐπέρεσσος εἶναι,
μὴ δὴ πῶς τιμῇ αἰγίδα, μή-
δε τὸν κραινὸν φέρε, ἀλλ'
ὥς ἡδίστον ποίει σεαυτὸν,
ὁκατέρωθε καθεμένος βο-
σφύχους, τῇ μίτρα τοῦ-
τους ἀνθλημένους. περ-
φυρίδα ἔχει, ὑποδίου χερ-
σίδας. ὑπὸ αὐτῷ καὶ
τυμπανότις εὐρυθμα βαίνει.
καὶ ὅψιν, ὅτι πλείους ἀκο-
λυθήσεσσι σοι ἤν' διονύσει
μανάδων. Ζῶς. ἀπαγε.
ἐκ αὖ διξάμεν ἐπέρεσσος
εἶναι, τοῖστος γαμηθῆος. Περ.

ἐκ

ἐκ οὐδ' ὃ ζῶ, μήδ' ἐρεῖν θέλει.
ἑτάδιον γὰρ τ' ἔργα. Ζ. ἐκ ἀλλ'
ἐρεῖν μὲν, ἀπεργασίαν δ'
αὐτ' ὀπιτυχεύειν. ὅτι τέ-
τοις αὐτοῖς ἀφ' ἑμὶ σι.

Διὸς καὶ Ἑρμῆ. Ζ.

Τὴν τ' ἰδέσθαι περὶ δὲ τ'
καλὴν οἶδα ὃ Ἑρμῆ. Ἑρ. ναί,
τὴν ἰὼ λέγεις. Ζ. ἐκ ἐπ' αἷς
ἐκείνη ἔστιν, ἀλλὰ δάμαλις.
Ἑρ. τρεῖς εἰς τῆτο. πῶς τρε-
πῶ δ' ἐκκλήγῃ; Ζ. ζήλοτυ-
πίασα ἡ Ἡρα μετέβαλλεν
αὐτήν. ἀλλὰ καὶ κατὰ ἄλ-
λό τι δῖον ὀπιμεινχάνη)
τῇ κακοδαίμονι. βυβλὸν
τινὰ πολυόμματος Ἀργον
τένομα ἐπέκτισεν, ὃς νέμει τ'
δάμαλιν, αὐπτος ὢν. Ἑρ.
τί οὖν ἡμᾶς καὶ ποιεῖν; Ζ.
καταπιάμενος ἐς τὴν νέμε-
αν, ἐκεῖ δὲ περὶ ὃ Ἀργος βυ-
κολεῖ, ἐκείνον μὲν ἀποκλίνον.
τὴν δ' ἰὼ διὰ τ' πελάγους
ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγα-
γών, ἰσὶν πόλιν. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ τ'
νῆλον ἀναγέτω, καὶ τὸς αὐ-
μυς

de & amare nolis. Facilius
enim istud certe est. I v.
Quin amare quidem vo-
lo, minore autem nego-
tio illo potiri. Atque ob-
hæc nunc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
pulcrā nosti Mercuri.
M a κ. Etiam, Io dicis.
I v p. Non amplius puella
illa est, sed iuuenca. M a κ.
Monstruosum hoc. Quo-
modo murata est? I v p.
Zelotypia mota Iuno,
transformavit ipsam. Sed
& nouum aliud quoddam
malum insuper excogita-
uit. Infelici illi bubulcum
quendam multioculum,
Argum nomine, custodē
addidit, qui iuuenecam pa-
scit, insomnis ac peruigil
ipse existens. M a κ. Quid
igitur nos oportet facere?
I v p. Deuolans in Ne-
meam sylvam illic alicubi
Argus pascit, illum qui-
dem interficito. Ipsam ve-
ro Io per pelagus in Ae-
gyptum abducens, Isim
facito, & de cætero pro
Deo ab incolis habeatur,
Nilumq; attollat, & ven-

tos immittas, & præterea
navigantes seruet.

μὲν ὁππρὶς πέτω, καὶ σω-
ζέτω τὰς πλέοντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή-
δους.

Age ὁ Gānymedes,
Pernēnimus enim quo o-
por-tebat, osculare me
iam, ut videas non am-
plius rostrum aduncum
me habere, neq; ungues
acutos, neq; alas, qualis
videbar tibi modo, cum
volucris esse apparebam.
G A N. Mi homo, an non
aquila modo fuisti, ac de-
volans rapuisti me à me-
dio ouili? Quo pacto igi-
tur alæ illæ ablatae tibi
sunt? tu vero ipse alius
quispiam subito appares.
I V. Sed neq; homo, quē
vīdes adolescentule, neq;
aquila, sed omnium rex
Deorum ego ipse sum, q-
me ipsum ad tempus ita
transformavi. G A. Quid
ais tu? Pan ille es? dein-
de, quomodo fistulam nō
habes, neq; cornua, neq;
hirsutus es crura? I V P.
Solut enim illū existimas
Deum? G A. Etiam. At-
que adeo sacrificam⁹ ipū,
coleatum hircum ad spe-
luncam

Age ὦ Γανύμηδης, ἤκο-
μεν γὰρ ἔνθα ἐχέω. φίλησόν
με ἥδη, ὅπως εἶδῃς ἐκέτι ξάμ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, ἐδ'
ὄνυχας ὀξείας, ἔτι πτερὰ, εἶος
ἐπανδύμην σοι πλυνὸς εἶναι
δοκῶν. Γα. ἀνθρώπε, ἐκ ἀν-
τὸς ἀρετῆς ἦσθα, καὶ καταπλά-
μενος ἤρπασάς με ὑπὸ μέσῃ
τῇ ποιμένι; πῶς οὖν τὰ
μὲν πτερὰ ἐκείνὰ σοι ὄξετερό-
νκτε, σὺ δ' ἄλλος ἥδη ἀνα-
πέφνηας; Ζεύς. ἀλλ' ἔτι
ἀνθρώπος, ὃν ὀρεῖς ὦ μετρε-
κτιον, ἔτι αἰετὸς. ὃ δ' πάντων
βασιλεὺς τῶν θεῶν ἔτος εἶ-
μι, πρὸς τὴν καίρῳ ἀλλάξας
ἐμαυτὸν. Γαν. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ παῖς ἐκείνος; εἶτα πῶς
σύριγλα ἐκ ἔχεις, ἐδὲ κέρα-
τα, ἐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;
Ζεύς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἠγῶ
θεόν; Γα. ναί, καὶ εὐόμοιρό γε
αὐτῷ ἐνορχεῖται πᾶσι θεοῖς τὸ
σπῆ-

σπύλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστη-
 κε, σὺ δὲ ἀνδραποδιστὴς τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δὲ ἐκ ἡμετέρας ὄνομα, εἰ δὲ
 βωμὸν εἶδες ἐν τῇ Γαργάρῳ
 τῷ ὕψυτος καὶ βροντῶντος, καὶ
 ἀστραπαὶ ποιοῦντος; Γ. σὺ ὦ
 βέλτερος φῆς εἶναι, ὃς παρῶν
 κατέχεται ἡμῶν πλὴν πολλῶν
 χάλαζαν, ὃ οἰκῇν ὑπὲρ αὐτῶν
 λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὴν ψόφον
 ὧ τὸν κρείον ὃ πατὴρ ἐθύσειν;
 εἴτα τί ἀδικήσασινά με ἀνέ-
 πασαι ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; ἰδὲ
 τὴν πόρτατα ἴσως οἱ λύκοι δι-
 ηρπάσαντο ἥδη, ἐρήμοις ὅππτε
 σβήεις. Ζ. ἔπειθ' ἐμέλῃ σοι τῶν
 προσβάτων ἀθανάτων ἱεργημέ-
 νῳ, καὶ ἐνλαῦθα συνισομένην μὴ
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; εἰ γὰρ καὶ ἀ-
 ξεῖς με ἥδη εἰς πλὴν ἰδὲν ἱμε-
 ρον; Ζ. ἔδαμῶς. ἐπεὶ μά τινα
 αἰετὸς εἶναι αὐτὴν πᾶσι θεῶν γεγνη-
 μένος. Γ. ἔκουσ'. ὅππῃ τέ σ' ἐμε
 ὃ πατὴρ, καὶ ἀθανάτησιν μὴ εὖ
 εἰσκων, καὶ πηγάς ὕδατος λή-
 φομαι, καὶ ἀλιπὼν τὸ ποιε-
 νόν. Ζ. ὤ. πῶς γὰρ ἐκείνος
 ὁφείτ' αἰσεῖσθαι; Γ. α. μηδαμῶς.
 ποθὲν

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarius quispiam vide-
 ris mihi esse. I v r. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiam
 aram vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet atq;
 tonantis, & fulgura faci-
 entis? G a n. Tu re opti-
 me vir ais esse, qui paulo
 ante effudisti nobis copio-
 se grandinem, qui habi-
 tare supra nos diceris fa-
 ciens strepitum cui arie-
 tem pater sacrificavit. De-
 nique quidnam improbe
 tentantem me sursum rap-
 uisti rex Deorum? Iam
 vero & oves fortasse lupi
 diripuerunt, desertas illas
 inuadendo. I v r. Aethue
 enim curæ est tibi ouium
 immortalī factō, & hic
 conuersāturo nobiscum,
 G a n. Quid dicis? An
 non deduces me tandem
 in Idam hodie? I v r. Ne
 quaquam, quoniam fru-
 stra aquila fuisset p Deo
 factus. G a. Igitur inqui-
 ret me pater, & indigna-
 bitur non inueniens, ver-
 beraq; post capiam, relin-
 quens ouile. I v r. Vbi ille
 videbit te? G. Nequaquā,

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me, pmitto tibi & alium hircum ab ipso immolatū iri, redemptionis præcium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum & magnum, q̄ præt̄ cæteris in pascua. I v p. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atq; idipsum solum puer adhuc. Verum ô Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cælestis es) multa bene facies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & nect̄ar bibas. Hoc tamen & alijs nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atque etiam sydus tuum appare re faciam pulcerrimum, & omnino felix eris. G A. Si vero ludere cupiam, quis colludet mecum? in Ida enim multi coxtanei eramus. I v p. Habebis & hic collusorē tibi hunc Cupidinem, & astragalos

valde

ποθῶ γὰρ ἦδη αὐτόν. ὡς ἀπάξῃς με, ὑποχρῆμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρεῖον τιθήσιός, λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴ νομικῇ. Ζ. ὡς ἀφίλλῃς ὁ παῖς ὅτι, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τῷτο, παῖς ἐστίν. ἀλλ' ὦ γαυρήνεις, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὀπιλάδῃ αὐτῷ τὴ ποίμνίῃ καὶ τῇ ἰδῇ. σὺ δ' ἦδη γὰρ ἐπυρραῖος εἶ, πολλὰ δὲ ποιήσεις ἐν τούτῳ καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ ἀντὶ μὲν τυρῶ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίνῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξῃς ἐσχέων. τὸ δὲ μέγιστον, ἐκείτι ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σε φαίνοντι ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅπως, εὐδαίμων ἔσθι. Γα. λὺν δὲ παῖζεν ὀπιθυμήσω, τίς συμπαίξειταί μοι; ἐν γὰρ τῇ ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιωτῶν ἡμῖν. Ζ. ἔχεις καὶ ἀνταῖθῃ τὴν συμπαίξουράν σοι τῷτον ἐρωῖα, καὶ ἀσραγάλους

μά τ ο

μάλα πολλὰς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴδι. καὶ μηδὲν ἐπιπύθῃ τ' κάτω. Γα. τίς ἔμιν χρήσιμος αὐτὸν ἡυόμην; ἢ ποιμαίνῃ καὶ τὰ αὐθὰ δέσῃ; Ζεύς. ἐκ. ἀλλ' οἶνοχοὸς εἶ, καὶ ἐπὶ τ' νέκταρος τιτάξῃ, καὶ ἐπιμειλήσῃ τ' συμποσίῃ. Γ. τῆτο μὲν χαλιπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀναδύναι τὸ κισύβιον. Ζ. ἰδὲ πάλιν εἴτ' γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακομήσειν οἶεται. τωτὶ δ' ἔρανός ἐστι, καὶ πίνονται, ὥσπερ ἐφύω, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὧς τῷ τῷ γάλακτος; Ζ. εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γουσάμενος, ἐκ ἐτι πωθήσῃς τὸ γάλα. Γ. κοιμήσομαι ἢ πῶς τ' νυκτός; ἢ μὴ τ' ἡλικιώτερος εἶ. Ζ. ἐκ ἀλλὰ διὰ τῆτό σε ἀνέπαυσα, ὥς ἅμα καθύδωμεν. Γ. μόνος γὰρ ἐκ αὐτοῦ δύναο, ἀλλ' ἥδιον σοι καθύδῃν μετ' ἐμῷ. Ζ. ναὶ μετὰ γε τοιούτῳ, οἶος εἰ σὺ Γανύμειδος, ἔτω καλός; Γ. τί γάρ σε πρὸς τ' ὕπνον ὀνήσῃ τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλω

γῆτρων

valde multos. Confide solum, & lætus sis, & nihil desideres inferorum. G A. Quid vero vobis utilis ero? An oves pascere oportebit & hic? I v. Non sed ministrabis vinum, & ad nectar paulo post ordinaberis, & procurabis conuiuium. G A N. Hoc quidem non difficile, scio enim ut oporteat effundere lac, & coronare poculum pastorale. I v. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc vero cœlū est, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. G A. Dulcius ὁ Iupiter lacte? I v v. Scies post pusillum, & quum gustaueris, non amplius desiderabis lac. G A N. Porro vbi dormiam nocte? An cum coxtaneo Cupidine? I v. Non, sed ob hoc te rapui, ut simul dormiremus. G. Solus enim non possis, sed suavius dormire mecum? I v p. Profecto cum tali, qualis es tu Ganymedes sic pulcher. G A N. Quid enim te ad somnū iuuabit pulcritudo? I v

p 1. Habet quoddam inci
tamen-

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G A. Atqui pater meus indigebatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectum, calcitrans, & aliquid loquens interea quādo dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiusculæ. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I V P. Atqui hoc ipsum suavissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogar. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplectar. G A N. Ipse videris, ego vero dormiam te de osculante. I V P. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quēadmodum oporteat porrigere scyphum.

Iuno-

γῆτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴ ὅγε πατὴρ ἤχθεται μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγέτο ἑσθιν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸ ὕπνον, σπρόφμενος καὶ λακλίζων, καὶ τι φθηγόμενος μεταξὺ ὅποτε κατεύδαιμι. ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἐπεμπε με κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὦρα δὴ σοι εἰ διὰ τούτο, ὡς φῆς, ἀνέρεπασάς με, καταδεῖναι αὐτὸς ἐς τὴν γλῶσσην, ἢ πράγματα ἔξεις ἀχρηπνῶν. ἐνοχλήσω γὰρ σε συνεχῶς σπρόφμενος. Ζεὺς. τῆς αὐτῆς μοι τὸ ἡδίστον ποιήσεις, εἰ ἀχρηπνήσαιομεν μετὰ σοι. φιλῶν γὰρ διατέλλω πολλάκις, καὶ περιπίυσσον. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σὺ καταφιλουῦντος. Ζεὺς. εἰσόμεθα τότε, τί πραγμαίον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτὸν ὧς Ἑρμῆς, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε οἰνοχοῦντονα ἡμῖν, διδάξας ὑπέρτερον, ὡς χρὴ ὀρέγην τὸν σκύφον.

Ἥρας

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Iunonis & Iouis.

Εξ ἔ το μαιράκιον τῷτο
 ὦ ζῦ, τὸ φρύγιον, ἀπὸ τῆ ἰδης
 ἀρπάσας δεῦρο αὐήγαγες,
 ἔλατῃν μοι παρσέχεις τὸν
 κοῦν. Ζεὺς. καὶ τῷτο γὰρ ὦ
 Ηρα ζήλοτυπῆς, ἥδη ἀφε-
 λῆς ἔτω καὶ ἀλυπότατον;
 ἐχὼ δὲ ὦμῳ ταῖς γυναιξί
 μύνας χαλεπῶ σε εἶναι,
 ὁπότε αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. ἐδ' ἐκείνα μὲν εἰ ποί-
 ῃς, ἐδ' ἐπρέποντα σιαυτῶ,
 ὅς ἀπάντων θεῶν διαπότης
 ὢν, ὑπολιπὼν ἐμὲ τῷ νόμῳ
 γαμῖτῳ, ὅτῃ τῷ γῶν κά-
 τει μοι χεύσων, χρευσίον ἢ
 ταῦρος θυόμηνος. πλὴν ἀλλ'
 ἐκείναι μὲν σοι, καὶ ἐν γῇ
 μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον του-
 τὶ παιδίον ἀρπάσας, αἰέ-
 πης ὦ θνητὰ τῶν θεῶν. καὶ
 σωοικῆ νῦν ὅτῃ κιθαλλῶ
 μοι ἐπαχθῆν, οἶνοχροῦ
 δὴ πρὸ λβγῶ. ἔτως ἡπό-
 ρεις οἶνοχρῶν; καὶ ἀπν-
 γορεύκασιν ἄρα ἥτε Η-
 βη καὶ ὁ Ηφαιστος διακονέ-
 μνοι;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 gium istum dico, ab Ida
 rapiens huc adduxisti, mi-
 nus aduertis mihi animū.
 I v p. Etiam ob hunc Iu-
 no Zelotypa iam es sim-
 plicem adeo, & minime
 molestum. Ego vero pu-
 tabam mulierib. solis dif-
 ficilem te esse, quæcunq;
 cōuersantur mecum. I v.
 Neq; illa quidem recte fa-
 cis, nec conuenientia ti-
 bijpsi, q omnium deorum
 dominus existens, relin-
 quens me legitimam vxō
 rem, in terram descendis.
 Ibiq; adulteria exerces in
 aurum vel taurum con-
 uersus. Veruntamen illæ
 mulieres tibi in terra ma-
 nent. Ideo autem hoc pu-
 ero rapto, etiam in cœlū
 subuolasti, Deorum ge-
 nerosissime, & nunc ille
 nobiscum habitat, ante
 oculos mihi adductus
 quasi æmulus, scilicet ut
 pocillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defessi adeo sunt & He-
 be & Vulcanus ministran-
 do?

do? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnib. aspicientibus. Et deosculatio ista suavior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, petis bibere. Inteidum autem etiam vbi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum ab illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte unde ipse bibit, & vbi applicavit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, si dissimularet talis ludendo cum illo, barbam ipse tantam & tam promissam habens. Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. **I n p.** At quid adeo grave hoc, o Iuno, adolescentem adeo pulcrum inter bibendum deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & nectare, quod si igitur vel semel committam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μιναι; σὺ δὲ καὶ πῶς κύλικα ἐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώωντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο ἐδὲ διψῶν πολλάκις αὐτεῖς πιεῖν. ἐπίοτε δὲ καὶ ὑπεργυσάμενος μένον, ἔδωκα ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ὑπολαβὼν τὸν κύλικα, ὅσον ὑπολοιπὸν ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἐπιη, καὶ ἔνθα προσθήμεστε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήης. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ὑποδέμενος πῶς αἰγίδα καὶ τὸν κερκηνὸν, ἐκάλητο ἀσπραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πάγωνα τηλικῆτον καθ' ἑμῆος. πάντα οὖν ὀρῶ τούτα, ὥς τίς μὴ οἴη λανθάνειν. Ζεὺς. καὶ τί δεινὸν ὧ ἦρα, μείρεάκιον ἔτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἠδεῖσθαι ἀμφῶν, καὶ τὰ φιλήματι, καὶ τὰ νέκταρι, ἢ γούῳ ὀπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπασι φιλή-

φιλήσαι σε, ἐκέπ' ἐμὴ μοι,
 παρ' ἐμὸν πτερυγὶ τὸ τέλειος οἰο-
 μῆν τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
 παιδρεῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ
 δ' μὴ ἔτω μανίῳ, ὥς τὰ
 χεῖλη προσεγγικεῖν τῷ μαλ-
 θακῷ τάτῳ φρυγί, ἔτως ἐκ-
 τεινυμῶν. Ζ. μή με λαιδο-
 ρῶ ὡς θροναίᾳ τῶν παιδι-
 κῶν. ἔτι δ' ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων
 καὶ ποθητότερος. εἰ βέλομαι
 δ' εἰπὼν, μὴ σε παροξύνω
 ὀππότεον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σθαι αὐτὸ ἐμὴ ἔστω μῆνισ-
 γουῶν, οἷά μοι διὰ τ' οἰνοχόον
 τῦτον ἐμπαροῦς. Ζ. ἐκ. ἀλ-
 λά τ' ἡφαιστον ἔδωκε τὸν ὑόν
 οἰνοχόον ἡμῖν χαλκούσῃα, ἐκ
 τ' καμίνου ἡκούσῃα, ἔτι τ' σπιν-
 θήρων ἀνάπλων, ἄρτι τῷ
 πυράχρῳ ἀποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν ἡμῖν δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τῷ
 κύλικα, καὶ ὀππασαμένους
 φιλήσῃ μεταξὺ, ὃν ἔδωκε
 ἡ μήτηρ σὺ ἡδύως φιλήσθαι,
 ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθα-
 λωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέ-
 ως ταῦ-

accusabis me, quod oscu-
 lum illius præstantius ne-
 stare puto. I v n. Pæ-
 diconum verba hæc sunt.
 Ego vero non ita insani-
 uento, vt labia mea appli-
 cē molliculo istī Phrygi,
 adeoq; effœminato. I v n.
 Ne conuiciaris generosissi-
 ma tu, amores meos,
 nam mulierosus & bar-
 barus, & molliculus iste,
 suauior & desiderabilior,
 nolo autem dicere am-
 plius, ne te magis irriterem.
 I v n. Vtinam vero & in-
 uxorem illum duxisses,
 mei gratia. Memineris
 igitur, qualibus mihi,
 propter egregium istum
 pocillatorem temulenter
 insultas. I v p, Imo ve-
 ro Vulcanum istum, fi-
 lium tuum oportebat no-
 bis pocillari, claudican-
 tem videlicet, & à fornace
 venientem, adhuc fa-
 uillis plenum, deposito
 paulo ante forcipe. Et ab
 illis ipsis digitis, accipere
 nos calicem, attrahum-
 que ipsum interea oscu-
 lari, quem neque mater
 tu libenter osculata fue-
 ris p̄ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rum suavia, adeoque multum etiam pocillatur iste, cohonestat deorum convivium, nonne? Gany- medes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum, & quod re omnium mordet maxime, osculatur dulcius ipso nectare. I V N. Nunc tibi & claudus ó Iupiter, Vulcanus est, & refertus fuligine, ac qua nausea afficeris, cū aspicias ipsum, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutriit. Olim autem non videbas ista, neque tum fauilla, neque fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo porrigente. I V P. Aegritudine Iuno te ipsam afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si vero grauaris à puero formoso accipere poculum, tibi quidem filius ministraret potum. Tu vero Ganymedes mihi soli redde calicem, & cum quolibet bis osculare me, & cum plenū por-

rigis,

ως ταῦτα. ἔ γάρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκείνος ἐμπαρέπι τῷ συμποσίῳ τῶ θεῶν. ὁ γανυμήδης δ', καὶ καλαπυμπέος αὐθις ἐς τὴν ἰδὺν. καθάρως, γὰρ, καὶ ἑσδοδακτύλος, καὶ ὅπως αἰμένος ὀρέχει τὸ ἐκπομα. καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλα, καὶ φιλεῖ ἥδιον τῷ νέκταρος. ΗΓΑ. νῦν καὶ χαλὸς ὦ ζεῦ ὁ ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλως μετὸς ὄρε, καὶ ναυτιᾶς ἐρῶν αὐτὸν, ἐξότε τὸν καλὸν κομήτιον τέτον ἡ ἰδὴ ἀνέθρεψε, πάλαι δ' ἐχέωςας ταῦτα, ἐδ' οἱ σπῆθῆς, ἐδ' ἡ κάρμινος ἀπέτρεπον σε μὴ ἐχὶ πίνειν παρ' αὐτῷ. Ζεῦς. λυπεῖς ὦ ἡρασεαυτὴν ἐξέν ἄλλο. καὶ μοὶ ὀπτείνεις τὸν ἔρωτα ζήλοτυπῶσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὡρεῖαι διχομήν τὸ ἐκπομα, σοὶ μὲν ὁ ἦος οἶνοχοεῖτω. σὺ δὲ ὦ γανυμήδης, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδε πὺν κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστη δὲς φίλῃ με, καὶ ὅτε πληρὴν ὀρέγοις,

γοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπλαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιδι. οἰμάζεται γὰρ, ὡς τις σὲ λυπεῖν ἐθέλη.

Ἡρας καὶ Διός. Ἡρα.

Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ἐρεῖς ὦ Ζεὺς πῶς ἴδον τινὰ τὸν τρέπον ἡγῆ; Ζεὺς. ἀνθρώπων εἶναι χρεῖσθ' ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν σωλὺ ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ᾖν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι ὕβρις γέ ᾧν. ὥς μὴ κέτι σωέσθω. Ζεὺς. τί δὲ ὕβρισι; χεὶρ γὰρ οἶμαι καὶ μὲ εἶδέναι. Ἡρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνεμαι εἶπέν αὐτό. τοιοῦτόν ἐστι, ὃ ἐτόλμησε. Ζεὺς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἶποισ ἂν, ὅσον καὶ αἰσχρὸς ἐπεχείρησε. μῶν οὖν ἐπέερα τινά; σωήνῃ γὰρ ἐπῶν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσεις εἶπέν. Ἡρα. αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλω τι

γὰ

rigis, & cum rursum à me illum accipis. Quid ita lacrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestius esse voluerit.

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam moribus affectum putas? I V N. Hominem esse utilem Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus conuiuiο foret. I V N. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter non amplius conuersetur nobiscum. I V N. Quid autem cōtumeliæ intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I V N. Atque ob hoc tāto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoq; conatus est. Num igitur sollicitauit aliquam ad stuprū intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I V N. Ipsam me, non aliam

B

quam-

quampiam Iupiter, longo iam tempore. Ac primum quidem ignorabam quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublaerymabatur. Et si quando bibens tradidissem Ganymedi poculum, hic petebat eo iam ipso bibere. Et capiens osculabatur inter ea, & ad oculos admouebat, & rursus prospectum in me intendebat, hæc intelligebam amatoria esse, & multo quidem tempore verecundabat dicere ad te, putabamque cessaturum à furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illū adhuc lacrymantem, & ad genua prouolutum, obturatis auribus, ut ne contumelias supplicantis illius audirem abij ut tibi dicerem. Tu vero ipse vide, quomodo explores virū, I V P. Euge, sceleratus ille in me ipsum & vsque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est necesse est. Cæterum nos autores horum sumus, & ultra modum

να ὃ ζεύς, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὴ παύσασθαι, ἐγνώσκειν τὸ παῖγμα, διότι ἀτινὲς ἀφισώρεα ἐς ἐμὲ. ὃ δὲ καὶ ἔστιν, καὶ καταδάκρυει. καὶ ἔπειτα ποῦσα παραδίδωμι τὸ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτοι ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν προσέγε. καὶ αὐτὸς ἀφισώρεα ἐς ἐμὲ, ταῦτα ἤδη σιωπῶν, ἐρωτικά ἦντα. καὶ ὅτῃ πολὺ μᾶλλον ἡδονήμι λέγειν πρὸς σε, καὶ ὥμιλῳ παύσασθαι τῆς μαρίας τὸν ἀνθρώπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσεῖναι καὶ ἐγὼ μὴ ἀφῆσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, περιχυθούμενον, ὅπως φραξάμεθα ἵνα ὦτα ὡς μηδὲ ἀκούσῃ αὐτὴ ὕβριτικά ἐκείνουτος, ἀπὸ πλῆθος σοὶ φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρεα, ὅπως μέτῃ τὸν ἄνδρα. Ζεύς. εὐγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἡρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεδῆσθαι τοῦ νεκταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τοῦτων αἰτίοι,

αἱ τοὶ, καὶ περὶ τῆς μετρίου φι-
 λαλήσαντο, οἷον καὶ συμπό-
 τας αὐτὰς ἐποίησάν τε. συλ-
 γασσάμενοι οὖν, εἰ πῶς ἴσμεν ὁμοίαν
 ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐρανὸν κάλ-
 λον, καὶ οἷα οὐ ποτε εἶδον ὅπῃ
 γῆς, ἐπεθύμουν ἀπολαύσαι
 οὐρανῷ ἕξασθαι. ὁ δὲ
 ἔρως, βιάων τίς ἐστι, καὶ ἐκ
 ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
 λὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.
 Ηἷσα. σοὶ μὲν καὶ πάντων οὕτως
 με διαπότῃς ἐστὶ, καὶ ἄρχει
 σε, καὶ φέρει τῆς ἑσθῆς, φα-
 σσι, ἔλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῷ,
 ἔνθα αὖ ἡγήσῃ σοι, καὶ ἀλλά-
 τῃ ῥαδίως, ἐς ὃ, πᾶν κελεύ-
 σῃ, καὶ ὅπως κτῆμα καὶ παι-
 διὰ τῆς ἑσθῆς σὺ γε, καὶ ταῦ
 τὰ ἱξίοντι, οἶδα, καθότι συγ-
 γράμην ἀποδέμεις, ἅτε καὶ
 αὐτὸς μοι χεύσας ποτὲ αὐτῷ
 πῶς γυναικὰ, ἢ σοὶ τὸν περὶ
 εἶθον ἔτεκεν. Ζεύς. ἔτι γὰρ
 σὺ τέμνησαι ἐκείνων, ἔτι
 ἐγὼ ἐπαῖξα ἐς γλῶσσαν κατελ-
 θάν; ἀτὰρ ἄρα ὁ μοι δοκεῖ
 περὶ τοῦ ἱξίοντος; κολάζειν
 μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μή
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 num, qui quidem & con-
 uinatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia
 atque eadem nobiscum,
 deinde & aspicientes cœ-
 lestes istas formas, & qua-
 les nunquam viderunt in
 terra, concupiverunt frui
 illis, amore capti videli-
 cet. Est autem amor vio-
 lentum quiddam, & non
 hominibus solum impe-
 rat, sed & nobis ipsis, in-
 terdum. I V N. Tuus qui-
 dem & valde hic dominus
 est, & ducit te, & fert
 naso (ut aiunt) trahens,
 & sequeris ipsum, quo-
 cunque duxerit, & te im-
 mutaris facile, in quo-
 cunque iusserit, & pro-
 fusus possessio & ludus A-
 moris es tu. Et nunc Ixi-
 on ἰσχύω, quod veniam tri-
 buis, ut qui & ipse adulte-
 rio cognoueris aliquando
 illius uxorem, quæ tibi
 Pirithoum peperit. I V P.
 Adhuc enim tu memini-
 sti illorum, si quid ego lu-
 si in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-

quanquam, neq; à conui-
uio extrudendum esse, ru-
sticū enim foret. Sed quia
amat, & vt ais, lacryma-
tur, & intolerabilia pati-
tur. **Iv.** Quidnam ô **Iv p.**
metuo enim, ne & tu con-
tumeliosum aliquid dicas
Iv p. Nequaquam. Sed
simulacrum ex nube fin-
gentes tibi simile, post-
quam solutum fuerit con-
uiuium, & ille vigilat (vt
par est) præ amore, ad
concubitum adhibeamus
ipsi afferētes. Sic enim ab-
angendo animo fortassis
desistat, putans se conse-
cutum esse desiderium.
Iv n. Apage, vt nun-
quam quicquam tempesti-
uum illi contingat, quan-
do ea ita, quæ supra ipsū
sunt, concupiscit. **Iv p.**
Attamen patere ô **Iuno.**
Quid enim aded prauè ti-
bi accidet ex hoc figmen-
to, si cum nube **Ixion** cō-
greditur? **Iv.** Sed nubes
ego esse apparebo, & tur-
pitudinem istam in me
committet propter simili-
tudinem. **Iv p.** Nihil
istud dicis, neq; enim nu-
bes hæc vnquam **Iuno** e-
rit, neq; tu nubes. **Ixion**
autem

δ' ἀπαθεῖν τοῦ συμποσίου.
παῶν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ
ὡς φῆς, δακρύει, καὶ ἀφθ-
ρητα πάχει. **Ηρα.** τί ὧ
ζῷ; δέδια γάρ, μήτι ὕβρι-
σικὸν καὶ σὺ εἶπης. **Ζεὺς.**
οὐδαμῶς, ἀλλ' εἰδωλὸν ἐκ
νεφέλης πλασάμιναι αὐτῇ
σοι ὅμοιον, ἐπεὶ δὲ λυθῇ τὸ
συμπόσιον, καλέϊνος ἀγρυ-
πνεῖ ὡς τὸ εἰκὸς ὑπὸ τοῦ
ἔρωτος, παρακατακλίνω-
μεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω
γάρ παύσαιο ἀνιῶμενος,
οἰσθεῖς τετυχηκέναι τ' ὀπι-
θυμίας. **Ηρα.** ἀπαγί μὲ
ᾠραισι. ἴκοιτο ὅτ' ὑπὲρ αὐ-
τὸν ὀπιθυμῶν. **Ζεὺς.** ὅμως
ὑποβήμενον ὦ **Ηρα.** τί γάρ
ἀν καὶ πάδοις δεινὸν ὑπὸ
τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλη
ὁ ἰξίων συνέσαι; **Ηρα.**
ἀλλὰ ἢ νεφέλη ἐγὼ εἶναι
δοξῶ; καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ'
ἐμὲ ποιήσει διὰ πῶν ὁμοιό-
τητα. **Ζεὺς.** οὐδὲν τοῦ-
το φῆς. οὔτε γάρ ἢ νε-
φέλη ποτὲ **Ηρα** γένοιτ' αὖ,
οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίων
μόνον

μόνον ἔξαπατηθήσῃ. **Ηρα.**
 ἀλλὰ οἱ πάντες ἄνθρωποι
 ἀπειρέκαλοί εἰσιν, αὐχίσθ
 κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῇ-
 σιται ἅπασι, λέγων συγ-
 γημῶς τῇ **Ηρα**, καὶ σύλ-
 λεκτος εἶναι τῷ **Διί**. καὶ
 πού τάχα ἐρεῖν με φήσεν
 αὐτοῦ. οἱ δ' αἰσχύουσιν, ἐκ
 οἰδοτες ὡς νεφέλῃ σωλῶ.
Ζεύς. οὐκοῦν ἴω τι τοιοῦτον
 εἶπῃ, ἐς τ' ἄδλω ἐμπετῶν,
 τροχῶ ἄθλιος περισθίς,
 συμπεριγεγῆσθῃ μετ' αὐ-
 τοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἀπαυ-
 ξον ἔξει, δίκην δίδους τοῦ-
 το ἔρωτος. **Ηρα**, οὐ γὰρ δεῖ-
 νόν τοῦτ' ἐκ τῆς μεγά-
 λανυχίας.

Ἀπόλλωνος καὶ

Ἡφαίστου.

Εἶδεα καὶ ὦ Ἀπολλὼν τὸ
 τῆς Μαιᾶς βρέφος τὸ ἀρετι-
 τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ
 περισγῆλ' αἶσι, καὶ δηλοῖ τι
 ἂν ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβί-
 σμενον; **Απο.** ἐκείνο γὰρ φῶ
 βρέφος

autem solum decipietur.
I v n. Sed (vt omnes
 homines arrogātes sunt)
 gloriabitur descēdens for-
 sitan , & narrabit omni-
 bus , dicens , coisse cum
 Iunone , & Iouis riualem
 esse , forsitā etiam dixe-
 rit , me ipsum amare , illi
 verò credetur , quando
 non viderunt quomodo
 cum nube coierit. **I v p.**
 Igitur si quid tale dixerit ,
 in infernum præcipietur ,
 ac rotæ miser alligatus , cū
 ipsa perpetuò circumuol-
 uetur , & laborem nunquā
 cessaturum sustinebit , pœ-
 nas videlicet has pro amo-
 re dependens. **I v n.** Non
 enim graue hoc quidem ,
 ob iactantiam.

Ἀπολλίνης & Vul-
 cani.

Vidistiñ Apollo Maiaæ
 infantulum illum , nu-
 per genitum , vt formo-
 sus est , & arridet omni-
 bus , & iam quoque tale
 quiddam præ se fert , qua-
 si in magnum aliquod bo-
 num euasurus sit. **A p o.**
 Illumne ego infantem
 B 3 dicam,

dicam ὁ Vulcane, aut in
magnum aliquod bonum
evaturum? qui ipso Iape
eo antiquior est, quantum
ad fraudulentiam. V v l.
Et quem adeo iniuria affi-
cere potuerit, iam primū
in lucem editus? A p o.
Interroga Neptunum, cu-
ius tridentem suffuratus
est, aut Martem, nam &
huius subtraxit clam è va-
gina gladium, ut interim
de meipso non dicā, quē
& arcu spoliavit & sagit-
tis. V v l. Hæcine infantu-
lus & modo nat⁹ ille, qui
vix dum movebatur in
cunis inter inuolucra? A p o.
Scies Vulcane, si
modo ad te aliquādo ve-
nerit. V v l. Atqui ve-
nit iam pridem. A p o.
Quid igitur habes ne om-
ne fabril instrumentum,
nec dum quicquid illius tibi
amissum est? V v l. Om-
ne Apollo. A p o. Atta-
men inspicere diligenter.
V v l. Per Iovem, forcipē
non video. A p o. Sed vi-
debis illum alicubi inter
inuolucra in cunis infan-
tis. V v l. Adoone adun-
cas manus habet, perin-
de ac si in ipso ventre iam
tum

βρέφος ὃ Ηφαῖς, ἢ μὲν
ἀγαθόν, ὃ τοῦ ἱαπίτου
πρῶτον ὄν, ὅσον ἐν
τῇ πανουργίᾳ; Ηφαῖ. καὶ
τίνα ἐν ἀδικίᾳ δύναι-
το ἀρετίστονον ὄν. Απολλ.
ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ
πρῶτον τρέψαντα ἔκλεψεν, ἢ
τὸν Ἀρη, καὶ τούτου γὰρ
ἔξελκυσε λαθὼν τοῦ κου-
λειοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐ-
καστὸν λέγω, ἐν ἀφώπλι-
σι τοῦ τέξου, καὶ ἧς βε-
λῶν. Ηφαῖ. τὸ νεγνὸν ταῦ-
τα, ὃ μόνον ἐκπέτετο ἐν
τοῖς παργάνοις; Απολλ.
εἶσιν ὃ Ηφαῖς, εἰ σοὶ πρῶ-
τον ἔλθῃ μόνον. Ηφαῖς. καὶ
μὴν προσήλθεν ἡδὴ. Απολλ.
τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ
ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ὑπόλω-
λεν αὐτῶν; Ηφαῖ. πάντα
ὃ Ἀπολλων. Απολλ. ὁμῶς
ὁπίσκει-τον ἀκρεβῶς. Ηφαῖ. νῦν
Δία πρῶτον συνεάρεαν οὐχ ὀρεῶ.
Απολλ. ἀλλ' ὅτι αὐτῶν που
ἐν παργάνοις τοῦ βρέφους.
Ηφαῖ. οὕτως ὀξύχευ ὄν,
καθέπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ-
μελε-

μελιτήσας τὴν κλεπτικῶν ;
 Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλοῦντος ἤδη τωμύλα
 καὶ ὀπίτροχα. ὁ δὲ καὶ δια-
 κοιῶν ἡμῖν ἰθέλει. χθὲρ
 δὲ προσκαλισάμενος τὸν
 ἕρως, κατεπάλασεν σύ-
 νους, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλ-
 κων τὸ πῶδι. ἦτα μεταξὺ
 ἐπαινούμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κισδὸν ἐκλι-
 ψι, προσπιϋζαμένης αὐτὸν
 ὅπῃ τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κτε-
 ραυτὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 εἶχε, κακῆϊνον ἂν ὑφέλι-
 το. Ηφαιστ. γοργὸν τινὰ
 τὸν παῖδα φῆς. Απολ. οὐ
 μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσι-
 κόν. Ηφαι. πῶ, τοῦτο τεκ-
 μαίριται ἔχεις ; Απολ.
 χιλῶντι που νικεῖν σύ-
 ρων, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
 σιωπῆζατο. πῶχες γὰρ
 ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτα καλάμους ἐμπή-
 ξας, καὶ μαγάδιον ὑποθείς,
 καὶ ἐντεπόμενος ἐπὶ δ' χορ-
 δᾶς

tum meditatus esset fu-
 randi rationem ? A P O .
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quædā
 Atque hic etiam ministra
 re nobis vult. Heri autem
 vocato ad se Cupidine,
 statim illum palæstra su-
 peravit, nescio quo pa-
 cto pedes illi subtrahens.
 Deinde cum à cæteris lau-
 daretur, interea Veneri
 surripuit cingulum, cum
 illa amplexata ipsum fuisset
 ob victoriam, Ioue
 autem ridente, sceptrum
 illius sustulit, & nisi gra-
 vius fuisset, & plus ignis
 habuisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. V V L .
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. A P O . Quinimo
 & Musicum præterea.
 V V L . Vnde nam huius
 rei coniecturam facis ?
 A P O . Testudine mortua
 alicubi inuenta, instrumē-
 tum ex ea compactum
 dedit. Brachijs enim ad-
 aptatis & iugo super indu-
 cto deinde calamis (chor-
 darum ansulis videlicet)
 infixis, fundoque infra,
 & quasi quædam dorso

subiecto, atq; inde septē chordis suspensis & intentis, iucundum adeò quiddam modulatur, & concinnum, vt ego quoque illi iam inuideam, qui iam olim personando citharā me exerceo. Cæterum ipsa Maia illud quoq; dicebat, quod neque in cælo noctu maneret, sed præ nimio agendi studio, ad inferos vsq; descenderet, furaturus scilicet etiam in de aliquid. Alatus autem quoque est, ac virgam quandam apparauit, mirificam potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. V v l. Ego illam dedi ipsi, vt esset quasi ludicrum. A p o l. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. V v l. Recte sane admonuisti, quare ibo, vt illum recipiam, sicubi, vt ais inter inuolacra in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter? venio enim ita vt iussisti: secum

δὰς, μεμωδῆι πάνυ γλαφυρὸν ὧ Ἡφαίει, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ μὲ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κυθαρίζειν ἀσπουῶτα. ἔλεγε δὲ ἡ μάϊα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχει τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τί καὶ κῆθεν δηλαδὴ. ὑπόπιρος δ' ὄρεϊ, καὶ ῥάβδον τινα πιπῶνται θάυμασίαν τῶν δυνάμιν. ἡ ψυχὰ γὰρ γῶϊ, καὶ κατὰ χειρὶ τοὺς νεκροὺς. Ἡφαίει. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παῖγνιον εἶναι. Ἀπολ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τῶν πυράων. Ἡφαίει. εὖ γε ὑπέμνησας. ὥστε βαδισῶμαι ἀποληψόμενος αὐτῶν, εἰπου ὡς φῆς, εὐρεθῆν ἐν τοῖς παργάνοις.

Ἡφαίει καὶ Διός.

Ἡφαίος.

Τί με ὦ Ζεῦ δέῃ ποιεῖν; ἤκα γὰρ ὡς ἐκέλευσας, ἔχων

ἔχων τ' πέλεκυν ὀξύτατον,
 εἰ καὶ λίθους θεοὶ μᾶλλον
 διατεμεῖν. Ζ. οὐ γὰρ Ἡφαίστιος.
 ἀλλὰ διέλε μου τ' κεφαλῶν
 εἰς δύο, κατενεγκών. Ἡφαι.
 πρὸς μου εἰ μέμνηται; πρὸς
 σάπη δ' οὐκ ἀλλήθης, ὅπερ
 θέλεις σοὶ γενέσθαι. Ζ. διατε-
 μεῖν μοι τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀ-
 πείθῃς, οὐ νυνὶ πρῶτον ὀρ-
 γισσομένου πρὸς μου, ἀλλὰ
 καὶ καθικνεῖσθαι παρὶ τῆς θυ-
 μῆς, μὴ δ' μέλλειν. ἀπολλύμαι
 γὰρ ὑπὸ τ' ὠδίνων, αἱ μου τ'
 ἐγκέφαλον ἀνατρέφουσιν.
 Ἡφαι. ὅρα δὲ Ζεῦ, μὴ κακὸν
 τι ποιήσωμεν. ὀξὺς γὰρ ὁ πέ-
 λεκὺς ὅστις, καὶ ἐκ ἀναμαλίας, οὐ
 δ' ἔτι πλεονεξία εἰληθῆσαν μαλῶ-
 σιναί σε. Ζεὺς. κατένεγκε
 μένον δὲ Ἡφαίστιος θάλασσαν. δι-
 δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡ-
 φαιστος. ἄκων μὲν, κατόισα
 δέ. τί γὰρ καὶ ποιῆν, σοὶ
 κελεύοντος; τί τοῦτο; κέρ-
 ρη ἔσθλο; μέγα δὲ Ζεῦ κα-
 κὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ, εἰ-
 κότες γοῶν ὀξύθυμος ἦν δα,
 ἡλικαυτίω ὑπὸ τ' ἐμὴν γα-
 ρα-

rim habens acutissimam,
 etiam si lapides opus sit
 vno ictu dissecare. IV P.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impasta illa, diuide
 mihi caput in duas partes
 V V L. Tentas me, num
 insaniam? Impera igitur
 verè, quod vis tibi fieri.
 IV P I. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me expe-
 rieris non nunc primum
 irascentem. Veruntamen
 ferire oportet audacter, &
 præsenti animo neq; cun-
 ctari, Pereo enim præ do-
 loribus, qui mihi cerebrū
 inuertunt. V V L. Vide
 Iupiter, ne quid mali fa-
 ciamus. Acuta enim secu-
 ris est, & non absq; sangui-
 ne, neq; etiam ad Lucinæ
 morem, tibi obstetricabi-
 tur. IV P. Incute modò
 Vulcane audacter. Ego e-
 nim noui, quid sit condu-
 cible. V V L. Inuitus qui-
 dem, sed tamen feriam.
 Quid enim agat aliquis te
 iubente? quid hoc? puel-
 la armata? magnum ὁ Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum
 B 5 virgi-

virginem vinam nutriendam
 idque armatam, nimirum
 castra non caput habui-
 sti, non aduertens. Hæc
 vero etiam saltat, & cum
 armis tripudiat, clypeum
 concutit, ac hastam vi-
 brat, & quasi quodam fu-
 rore concitatur. Et quod
 maximum est, formosa
 admodum, ac maturis nu-
 bilis annis, breui adeo iâ
 facta est, cæruleos quidem
 oculos habens, sed tamen
 & huic gratiam addit ga-
 lea. Quare ð Iupiter, ob-
 stetricandi præmium hoc
 mihi refer, desponde mi-
 hi illam. *Iv p.* Impossi-
 bilia petis Vulcanæ, perpe-
 tuo enim virgo manere
 vult. Ego certe, quantum
 in me est, nihil repugno.
Vv l. Hoc volebam. Re-
 liquum quod est ipse cu-
 rabo. Ad eam simul rapiâ
 ipsam. *Iv p.* Si tibi faci-
 le adeo hoc, facias licet.
 Veruntamen illud scio,
 quod amas ea, quæ tibi
 contingere nequeunt.

Neptuni & Mercu-
 rij.

Licet ne Mercuri, con-
 ueni-

παρθένον ζωογονῶν, καὶ
 ταῦτα ἔνοπλον. ἥκου σπα-
 τήπιδον, οὐ κεφαλῇ ἐλε-
 λήθεις ἔχων. ἡ δὲ πηδᾶ,
 καὶ πυρρὴ χίρζει, καὶ τὴν
 ἀσπίδα τινάσκει, καὶ τὸ δέ-
 ρυ πᾶλλει, καὶ ἐκδοῦσι δὲ.
 καὶ τὸ μέγιστον, καλὰ πά-
 νυ καὶ ἀκμαία γιγνέσθαι
 ἤδη ἐν βράχει. γλαυκῶ-
 πιδος μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ
 τοῦτο ἡ κερύς. ὥς τε ὁ ζεῦ
 μαίνωντά μοι ὑπόδος, ἐγγυή-
 σας μοι αὐτῷ, Ζεῦς. ἀδύ-
 νατα αὐτεῖς ὁ Ηφαίστος.
 παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μέ-
 νειν, ἐγὼ γοῶν τό γε ἐπ' ἐ-
 μοί, οὐδὲν ἀντιλέγω. Η-
 φαιστος. τοῦτ' ἐβουλόμην.
 ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ
 ἤδη συναρπάσω αὐτῷ.
 Ζεῦς. εἰ σοι ἔσθ' ὅτιον οὕτω,
 ποίει. πᾶν οἶδα, ὅτι ἀδύ-
 νάτων ἐρεῖς.

Περσέων καὶ
 Ερμού.

Ἔσθ' ὁ Ερμῆ νῦν ἐντυ-
 χεῖν

χεῖν τῷ Δίῃ; Ερμ. οὐδα-
 μῶς ὦ Πόσειδον. Ποσειδ.
 ὅμως περσάγγελον αὐτῷ.
 Ερμ. μὴ ἐνόηλε, φημί.
 ἄκαρνον γάρ. ὥς οὐκ αὖ
 ἰδίῃς αὐτὸν ἐν τῷ παρόν-
 τι. Ποσειδ. μὲν τῇ Ἥρῃ
 συνίστη; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἐ-
 τεροῖον τί βεῖ. Ποσειδ. σω-
 ἐμι. Γανυμήδης ἐνδόν.
 Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μα-
 λακῶς ἔχει αὐτόν. Ποσειδ.
 πῶθιν ὦ Ερμῆ; δεῖν γὰρ
 τοῦτο φέε. Ερμ. αἰχμῶ-
 ραι εἰπεῖν, τοιοῦτον βεῖ.
 Ποσειδ. ἀλλ' οὐ χεῖν πρὸς
 ἑμὲ δεῖν γιόντα. Ερμ. τέ-
 τοκιν ἀετίας, ὦ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἀπαγ. τέτοκιν
 ἀεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν
 ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγονος
 ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισύμαι-
 νεν αὐτῷ ἢ γαστὴρ ὄγκον
 τινά. Ερμ. εἰ λέγεις. οὐ
 γὰρ ἐκείνη ἔχει τὸ ἔμβρυ-
 ον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς
 κεφαλῆς ἐτικιν αὐθις, ὅσ-
 περ πῶς Ἀθηνᾶν. τοκά-
 δα γὰρ πῶς κεφαλῶν ἔχει.
 Ερμ.

venire Iouem nunc? M. N.
 Nequaquam Neptune.
 N. P. Attamen intro re-
 nuncia de me ipsi. M. N.
 Ne molestus sis, inquam,
 importunum enim hoc.
 Quare non poteris ipsum
 videre in praesentia. N. N.
 Num igitur cum Iunone
 concumbit? M. N. Non,
 sed diuersum quiddam est
 N. P. Intelligo, Ganyme-
 des intus est. M. N. Ne-
 que hoc, sed ipse infirmus
 aliquantum est. N. P.
 Vnde hoc Mercuri? Gra-
 ue enim illud narras. M. N.
 Pudet dicere, tale quippiā
 est. N. N. At nihil eo tibi
 opus est apud me, patru-
 us utiq; cū tibi sim. M. N.
 Peperit paulo ante, Nep-
 tune. N. P. Apage. An
 peperit ille? ex quo? ita-
 que latuit ille nos Her-
 maphroditus existens? At
 neque vetus eius tumo-
 rem aliquem prae se tu-
 lit. M. N. Recte dicis.
 Neque etiam ille partum
 intra se habebat. N. P.
 Noui, rursus ex capite
 peperit scilicet, quemad-
 modum & Mineruam,
 habet enim ille caput
 quoddam puerperum.
 M. N.

Με κ. Neque illud, sed in fœmore gestavit partū, illum videlicet ex Semele receptum. Νε ρ. Eugene generosus, vt ille totus nobis, & ex omni parte corporis inpregnâdo, idoneus atq; fœcundus est. Sed quænam Semele ista est? Με κ. Thebana mulier, ex filiab. Cadmi vna. Huic congressus prægnantem eam reliquit. Νε ρ. Deinde vero ipse pro illa peperit. Με κ. Atq; admodum. Eriam si tibi alienum ac mirum videatur. Nam Semelem dolis aggressa Iuno (nostri autem, vt zelotypa est) persuadet illi vt petat à Ioue, quocum fulmine ac fulgure ad se veniat. Quæ cum verbis huius inducta credidisset venissetq; Iupiter fulmen secum portans, conflagrauit tectum, ipsaque Semele ex igne perijt. Me autem iubet Iupiter, vt incisa illius aluo, partum ad se afferam, imperfectū illum quidem adhuc & intra septimum mensem conceptū. Quod vbi fecissem, ille dissecto fœmore suo, intrò illum recipit

Ερ. οὐκ ἀλλ' ἐν τῷ μητρῷ ἐκίει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. Ποσειδ. εὖγε ὁ γυναιὸς, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ, καὶ πανταχόθι τῷ σώματος, ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ὅτι; Ερμ. Θεαία. τοῦ Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ σωελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. Ποσειδ. εἴτα ἔτεκεν ὧ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης; Ερμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παρὰδοξόν ἐναί σοι δοκεῖ. πλὴν μὲν γὰρ Σεμέλῃ ὀππλοῦσα ἡ Ἡρα, οἶδα δὲ, ὡς ζήλοτυπὸς ὅτι, πείθει αὐτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῇ καὶ ἀστραπῶν ἦκιν παρ' αὐτῷ. ὡς δ' ἐπέειπεν, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κραιναῖον, ἀνιφλέγει ὁ ὄροφος, καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀναταμῆντα πλὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσει ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπαμλιναῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τ' ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησεν

θῆσιν, ὡς ὑποτελεσθῆναι ἐ-
ταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἦδη
μὲν ἔξέτικεν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ὑπὸ τοῦ ὕδατος
ἔχει. Ποσειδ. νῦν οὐκ ἔστι
τὸ βρέφος ὄν; Εἰμ. ἐς τὴν
Νύσαν ὑποκομίσας, παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διόνυσον ἐπονομα-
θέντα. Ποσειδ. ἐκουῖ ἀμ-
φότερα τῷ Διονύσου τοῦτου
καὶ μήτρῃ καὶ πατρὶ ὁ δὲ
ὄν; Εἰμ. ἔοικεν. ἀπειμι
δ' οὐκ ὕδατος αὐτῷ πρὸς τὸ
τρεῖν, οἷον, καὶ τὰλλα
ποιήσαν, ὅς αὖ νομίζονται
ὥσπερ λεχθῶν.

Εἰμὶ καὶ Ἡλίας.

cipit, ut ibi perficeretur.
Atque ita iam tertio, post
quam factū illud est, men-
se, denuo illum peperit,
& nunc ex doloribus ali-
quantulum languidus est.
N E P. Vbi igitur infans
ille iam est? M E R C. In
Nysam hinc ablatum, tra-
didit illum nymphis enu-
triendum. Dionysium co-
gnominatum. N A P. Er-
go utrunque, Dionysij
huius & pater & mater il-
le est. M E R C. Ita vide-
tur. Abeo igitur, ut illi
aquam ad vulnus afferam
ac cætera ea quæ ex more
atque consuetudo fieri so-
lent, quasi puerperæ pro-
curem.

Mercurij & Solis.

Ω ἦλιε μὴ ἐλάσης τήμε-
ρον, ὁ Ζεὺς φησὶ, μὴ δ' αὖρι-
ον, μὴ δ' ἐς τρίτῳ ἡμέραν,
ἀλλ' ἐνδον μῦθε, καὶ τὸ μετα-
ξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρά.
ὥς ἐλυέτωσαν μὲν αἱ ὥραι αὖ
θις τὴν ἵππου. σὺ δ' ὅσον
τὸ πῦρ, καὶ ἀπάπαι διὰ
μακροῦ σεαυτὸν. Ἡλ. καὶ
γὰρ

O Sol, ne hodie currū
agas inquit Iupiter, neq;
in crastinum neq; etiam in
diem perendinum, sed in-
tus mane, fiatque interea
perpetua vna nox longa.
Quare equos quidem ite-
rum soluant Horæ, tu ve-
ro restingue ignem, &
nunc tandem post longū
interuallum temporis te
ipsum recrea. S O L. No-

ua

ua hæc atque omnino aliena denunciâns venis. Sed nunquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atq; id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? MΕΡ. Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consuetu longiorem. SΟΛ. Vbi autem etiam ille est aut vnde ipse emissus es, ut hæc nunciâres mihi? MΕΡ. Ex Bœotia, ab uxore Amphitryonis, cum qua concumbit. SΟΛ. Amator illius? atq; ita illi satis non est nox una? MΕΡ. Nequaquam. Nasci enim quendâ oportet ex hoc concubitu magnum, atque multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur una nocte absolui ac perfici impossibile est. SΟΛ. Sed absoluat atque ad exitum perducatur ille, quod faustum felixq; sit. Veruntamen hæc Mercuri, temporibus Saturni, nô fiebant, (soli enim hic nos sum⁹.)

Neque

τὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἀλλήκοτα ἥκεν παραγγέλων ἀλλὰ μὴ παρορᾶν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἰλάσαι ὅτ' ὄρων, κατὰ μοι ἀχθεται, καὶ πῶν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιεῖσαι διέγνωκῃ; Ερμ. οὐδὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αὐτὸ τοῦτο ἔσαι. δεῖται δὲ τινὼ αὐτὸς δημιουργεῖν γινέσθαι οἱ πῶν νύκτα. Ηλ. ποῦ δὲ καὶ ὄν, ἢ πῶθιν Ἰξνέμφους ἀγγέλων ταῦτά μοι; Ερμ. ἐν Βοιωτίας ὦ Ηλῆ, παρὰ τῷ Ἀμφιτρίωνος γυναικὸς, ἣ σῶνται. Ηλ. ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία; Ερμ. οὐδαμῶς. τεχθῆναι γὰρ τῆς δεῖται τῆς οἰμίας ταύτης μέγαν καὶ πολυάθλον δῖον. τοῦτον οὐὲν ἐν μῆνι νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. Ηλ. ἀλλὰ διελισιουργεῖται μὲν ἀγαθὴ τύχη, ταῦτα δ' οὐὲν ὦ Ερμῆ οὐκ ἐγένετο ὅτ' τοῦ Κρόνου. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν.

οὐδ'

οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκείνος παρὶ τῆς
 Ρέας, ὡς οὐδ' ἀποκλιπὼν αὐτὴν
 οὐρανὸν ἐν θήκαις ἐκοιμᾶ-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὴ ὡς ἡ ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τὸ αὐτῆς, ἀνάλογον ταῖς ὥ-
 ραις. ξένον δὲ ἢ παρὴν λαγ-
 μόμον οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκοι-
 νῶνσι ποτε ἐκείνος Σπυτῇ
 γυναικί. τῷ δ' εὐδελῶν γυ-
 ναίου ἐνέκα, καὶ ἀντὶ τῆς
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπυ-
 ροὺς μὴ γυναικὸς τὴν ἑπικου-
 ρὰν τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδὸν, ἀντιβῆναι μόνου-
 σαν ἔχης τριῶν ἡμερῶν, τὴν
 δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σπο-
 τῇ διαβιῶν; τρίαῦτα
 ἀπὸ λαύσονται τῆς διὸς ἐρω-
 τῶν; καὶ καθιδουῶνται παρὲν
 μένοντες. ἐς' ἂν ἐκείνος
 ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητικὸν ὅ-
 λον, ὡς μακρῶς τοῖς ζῶ-
 φων. Εἰμ. σιῶπα ὦ Ἥλη, μή
 τι κακὸν ἀπὸ λαύσεως τῆς λῶ-
 γων. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σε-
 λῶν ἀπὸ λῶν, καὶ τὸν
 ὕπνον, ἀπαγγεῶν κἀκεί-
 νοις, ἀπὲρ ὁ ζῶν ἀπέσει-
 λι,

Neque ille tum à Rhea di-
 uertebat, aut seorsum cu-
 babat, neque etiā relicto
 cælo Thebis dormiebat.
 Sed dies quidē tum dies
 erat, nox autem ad suum
 certum spacium, secundum
 proportionem horarum
 agebatur. Peregrinū vero
 autem immutatum nihil.
 Neque ille tum vnquam
 cū muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nunc
 infelicitis mulierculæ cau-
 sa, oportet omnia sursum
 & deorsum verti. Ace-
 quos quidem præfractio-
 res & difficiliore fieri,
 ob ocium & desidiam; vi-
 am autem asperiores eo
 quod toto triduo nō vsur-
 pabitur, homines præte-
 rea misere in tenebricoso
 viuere. Hoc boni ex amo-
 ribus Iouis consequen-
 tur illi scilicet, sedebunt-
 que expectantes, donec
 ille athletam istum, quem
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. Μὰ καὶ. Τα-
 ce ὦ Σὺς, ne quid mali
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnum, renunciabo et-
 iam illis, quæ Iupiter man-
 dauit

dauit, ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo nocte hanc fuisse.

λε, τὴν μὲν χολὴν περιβαίνων,
τὴν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τὰς
ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι
μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γε-
νημένῳ.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc ô Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt curû sistas, ac desuper aspectes Endymionem dormientem sub dio tanquam venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsû ex media via? **L. v.** Interroga ô Venus filium tuum, qui mihi harum rerû autor est. **V. n. n.** Sine. Contumeliosius ille est. Me quippe matrem ipsius quibus modis affecit? nunc quidem in Idâ adigens Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabilē fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fratrem esse me ipsius & arcus

Αφροδίτης καὶ Σε- λήνης.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φα-
σὶ ποιεῖν σε, ὅπῃτ' ἂν μὲν τὴν
Καρίαν ἄνιεναι μὲν σε τὸ
ζεύγος, ἀφορεῶσαν ἐς τὴν Ενδυ-
μίωνα καθύδουσα, ὑπαίθριον
ἄτε κυμαχέτιν ὄντα, ἐνίοτε δὲ
καὶ καταβαίνων ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέ-
σης τῆς ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Α-
φροδίτη τὴν σὸν υἱόν, ὃς μοι τῶ-
ν αἰτίος. Αφρ. ἔα, ἐκείνος
ὑβριστὴς ὤν. ἐμὲ γοῦν αὐτὴν τὴν
μητέρα οἷα δέδρακεν, ἀεὶ μὲν
ἐς τὴν Ἰδὴν κατέγων Ἀγχί-
σου ἕνεκα τὴν Ἰδέως, ἀεὶ δὲ
ἐς τὴν Λίβανον, ὅπῃ τὸ ἀσύριον
ἐκείνα μεράκιον, ὃ καὶ τὴν Περ-
σεφόνην ἐπέραςον ποιήσας,
ὅξ' ἡμιτείας ἀφείλετο μετὸν
ἐρώμενον. ὥς πολλὰ κίς ἡπεί-
λητα, εἰ μὴ παύσει τοιαῦτα
ποιῶν, κλέσσει μὲν αὐτοῦ τὰ
τόξα

τόξα καὶ τὴν φαρέτρην, περι-
 ραφῆσθαι δὲ καὶ τὰ πτερά. ἦδυν
 δὲ καὶ πτερυγὰς αὐτῶν ἐπέτεινα
 εἰς ἰὰς πτερυγὰς τοῦ σανδαλίου.
 ὁ δὲ, ἐκ οὗδ', ὅπως τοπαρεν-
 τικά διδιδως καὶ ἰκετεύων,
 μὲτ' ὀλίγον ἐπιέλησαι ἀ-
 πάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, κα-
 λὸς ὁ ἐνδυμίων ὄϊν; εὐπα-
 ραμύθην γὰρ οὕτω τὸ δῆλον.
 Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάντων καλὸς
 ὦ Αφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστα
 ὅταν ἐπιχαλλόμενος ἐπὶ τῆς
 πέρας τὴν χλαμύδα καθύ-
 δη τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀ-
 κόντια, ἦδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑ-
 πορρέοντα. ἡ δεξιὰ δὲ περὶ
 τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ αἶψα ἐπι-
 κεκλασμένη ἐπιπρέπει; τὸ
 περσώπῳ περικειμένη. ὁ δὲ
 ὑπὸ τῷ ὕπνου λελυμένος, ἀ-
 ναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκείνο
 ἄδμα. τότε πίνω ἐγὼ ἀψο-
 φηλὴ καλοῦσα, ἐπ' ἄκρων ὄψ'
 δακτύλων βεβηκῆα, ὥς αὖ μὴ
 αἰεζρόμενος ἐκλαραχθεῖν. αἶ-
 δα, τί αὖ οὐ σοι λέγοιμι ἰδὲ
 μετὰ ταῦτα. πάλιν ὑπόλλυ-
 μαι γὰρ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Αφρο-

arcus & pharetram, am-
 putaturam autem etiam
 alas. Iampridem vero &
 plagas ipsi in nates in-
 cussi sandalio, sed ille, ne-
 scio quo pacto, tum qui-
 dem statim metuens ac
 supplicans, paulo post ob-
 liviscitur omnium. Ve-
 rum dic mihi formosus
 ne Endymion iste est?
 Nam hoc quidem solatio
 fuerit malo huic. IV P.
 Mihi quidem etiam admo-
 dum formosus, ὁ Venus,
 videtur: & maxime quan-
 do instrata super rupem
 chlamyde dormit, laxa
 tenens sagittas, paulatim
 è manu prolabentes. Dex-
 tra autem circa caput sur-
 sum versus reflexi, deco-
 rem affert faciei, cui cir-
 cumfunditur. Ipse vero
 solutus somno, anhelat
 ambrosium illum hali-
 tum. Tunc igitur tacite
 equidem & sine ullo stre-
 pitu descendens, ac sum-
 mis digitis insists, ut ne
 expergefactus ille, per-
 turbari possit. Scis igitur,
 quid tibi post hæc dictu-
 ra fuerim, sed pereo equi-
 dem amore.

C

Vene-

Venēris & Cupidi-
nis.

Cupido gnate, vide quæ facis flagitia. Non iam de his loquor, quæ te impulsore mortales in terra, vel in se quisque vel inuicem alij in alios faciunt, verum de his ago, quæ apud superos quoque designas, qui quidem Iovem varias assumere formas ostendis, vertens in quodcunque tibi pro tempore visum fuerit. Lunam vero è cælo deuocas. Quin & Solè aliquoties compellis lentum apud Clymenem cessare, aurigandi muneris oblitum, nam quicquid iniuriæ in me matrem etiam cõmitais, audacter tanquam tuto facis. Verum tu quidè de deorum omnium confidentissime, Rheam insuper ipsâ iam anum, præterea deorum tam multorum parentem eo perpulisti, ut pusionem adamet, atque in Phrygium adolescentulum illum depereat actua iam opera insanit, iunctisq; leonibus, adhibitis item Corybantibus, quip-

Αφροδίτης καὶ
Ἐρώτος.

Μ τέκνον ἔρωτος ὄρα, οἷα ποιεῖς. οὐ γὰρ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅπως αὐτὸς ἀνθρώπους ἀναπείθεις, καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ ὅς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ὀπιδενύεις, ἀλλά πῶς ἐς ὃ, τι αὐτῷ σοὶ ὅπ' ἔχεις δοκῇ. πῶς σε λιύλυ' ἢ καθαίρεις ἐκ τῶν οὐρανῶν. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐπίοτε ἀναγκάζεις, ὅππῃ τοιοῦτον τῆς ἱππασίας. ἂ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ πῶς μητέρα ὑβρίζεις, διαρξῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὧς τολμηρεῖσθε, καὶ πῶς Πέαν αὐτῷ χειρὶ ἤδη, καὶ μητέρα τοσοῦτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδίσκῃν, καὶ τὸ φρύγιον μετὰ κίον ἐκείνο ποθεῖν. καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηται ὑπὸ σου, καὶ ζυγαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἄτε μαγικούς

νεοὺς καὶ αὐτὲς ἔνται, ἄνω
 καὶ κάτω πῶς ἴδω περιπο-
 λεῦσιν, ἢ μὲν ἐλαλύζουσα ἐ-
 πὶ τῷ Ἀθῆναι Κορύβαντες ᾗ,
 ὃ μὲν αὐτῇ τέμνεται ξίφει
 τὸν πῆχυ. ὃ δὲ ἀνὰς πῶς
 κέρβω, ἔται μεμηνὼς διὰ
 τῇ ὀρέῳ. ὃ δὲ αὐλῇ τῷ κέ-
 ρατι. ὃ ᾗ ὀκρομῆς τῷ τυμ-
 πάνῳ, ἢ ὀκτυπῇ τῷ κυμ-
 βάλῳ. καὶ ὅλως θρόνος καὶ
 μανία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἅπαντά
 ἔσι. Δίδια τοίνυν ἅπαν-
 τα. Δίδια τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ
 ὑπομανῆσά ποτε ἢ Ρέα, ἢ
 καὶ μάλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖ-
 σα, κελύσῃ τὰς κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 σπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι
 παραβαλεῖν. ταῦτα Δίδια,
 κινδυνεύοντά σε ὀρέωσα. Εἰ.
 Δάξῃ μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς
 λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης
 εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπα-
 ναλὰς ὅπῃ τὰ ῥῶτα, καὶ
 τῆς κέρβης λαβόμενος,
 λυσιγῶ αὐτούς. οἱ δὲ σεί-
 νοῦσί με, καὶ πῶς χεῖρα
 διχόμενοι

quippe qui & ipsi furoris
 quodam sunt afflari, per
 Idam montem sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa qui
 dem Attis amore ciulans.
 Ceterum Corybantum
 alius suum ipse penem
 ense defecat, alius demissa
 coma per montes fertur
 insanus, alius cornu ca-
 nit, alius tympano tonat,
 alius cymbalo perstripit.
 breuiter, omnis undique
 Ida tumultus atque
 insanix plena est. Pro-
 inde cuncta timeo, me-
 tuo ne tale qui d accidar,
 quæ magnum malum ge-
 nerans, ut si quando re-
 sipiscat Rhea, vel potius
 si pergat insanire, Cory-
 bantibus imperet, ut te
 correptum discerpant,
 aut leonibus obijciant.
 Hic me sollicitat metus,
 quod videam tibi pericu-
 lum imminere. Cyp.
 Ocioso animo esto ma-
 ter, siquidem leonibus et
 iam ipsis iā familiaris sum
 factus, ita ut sæpenume-
 ro, conscensis eorum ter-
 gis, præhensaq; iuba, e-
 quitis ritu insidens illos
 agitem. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblandi-

untur, ac manum ori insertam receptant, lambuntq; deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rheæ ipsi, quando tandē vacauerit, ut me vlciscatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulcras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, uti neq; tu posthac Martem ames, neque ille te? V s n. Ut es peruicax, & nulla in re non superas? Attamen horum quæ dixi aliquando meminervis.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Desinite ô Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgijs, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à cōuiuio decorū. H s. Ac vis, ô Jupiter medicamentariū istum priore loco accumbere q̃ me? A s s. Quid ni, per Iouē melior quoq; enim sum. M s r. In quo igitur

δεχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, φιλική μισάμενοι ἀπιδιδασί μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, πότε αὖ ἐκείνη χολικῶς ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀπῇ; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ, οἷά ὅστις; ὑμεῖς ὅ μὴ ἐφίεσθε τ' καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ ὧ μῆτις αὐτὴ μὴκέτι ἐρεῖν, μῆτε σὲ τοῦ ἄρεως, μὴτ' ἐκείνον σοῦ; Ἀφρο. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων, ἀλλὰ μεμνήσῃ μου ποτὲ τῆς λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ
Ἡρακλέους. Ζεύς.

Παύσασθε ὧ Ἀσκληπιε καὶ Ἡράκλειε, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπειπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῆς διατῆς. Ἡρακλ. ἀλλὰ θέλεις ὧ Ζεῦ τούτον τ' φαρμακεία περιπατακλίνεσθαι μου. Ασκλη. νῦν Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ τί ὧ

τί ὧ ἐμβρόντητι ; ἢ διό-
τισι οὗτος ζῶνς ἐκτραίνωσεν,
ἃ μὴ δέμεις ποιοῦντα, νῦν
δὲ κατ' ἑλεον αὐτοῖς ἀθα-
νασίας μετέληφας ; Ασ-
κλήπιος. ὁπλήθησαι γὰρ
καὶ σύ ὦ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἰ-
τῇ καταφλεγείς, ὅτι μοι
ὀνειδίζεις τὸ πῦρ, Ἡρα.
οὐκ οὐκ ἴσα καὶ ὅμοια βε-
βίωται ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν
ἡὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πε-
πύνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βί-
ον, θνητὰ καταγωνιζόμε-
νος, καὶ ἀνθρώπους ὑβρίζας
τιμωρούμενος. σύ δὲ ἐ-
ζοτήμος εἶ καὶ ἀγύρτης.
ποσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
ποις χρήσιμος ὀπιδήσεν
τῆς φαρμάκων, ἀνθρώποις
δὲ οὐδὲν ὀπιδιδεγμένος.
Ἡρακλῆς. εὖ λέγεις. ὅτι σου
τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην,
ὅτι πρόσω ἀνάλθεις ἡμί-
φλεκτος, ὥς ἀμφοῖν
διηφαρμένος πρὸ σώμα-
τι, τοῦ χιτῶνος, καὶ με-
τὰ τοῦτο τοῦ πυρός. ἐγὼ
δὲ εἶ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐ-
τε ἔ-

igitur ὁ attonite, an quod
te Iupiter fulmine aliquā-
do percussit, eo quod
quæ nefas erat, feceras,
nunc autem ex misericor-
dia iterum immortalita-
tis particeps factus es ?
A s. Oblitus vero et-
iam tu es Her. quod in
Oeta conflagrasti, quan-
do quidem mihi ignem
objicis ? H a κ. Nequa-
quam æqualia atq; similia
sunt quæ uterq; in vita e-
gimus, ut qui ipse qui-
dem Iouis filius sim, tan-
tos autem labores susti-
nuerim, expurgata vita
deuictis bestijs & homini-
bus contumeliosis, vindi-
cta ac pœna affectis, Tu
vero radicum incisor es &
circulator, ægrotantibus
fortassis hominibus utilis
medicamenta adhibendo
virile autem nihil quic-
quam opere præstitisti.
A s. Recte dicis. quo-
niam & inuisiones tuas cu-
raui, quando paulo ante
ascendisti, ad nos semi-
ustulatus corpore utrinq;
corrupto ac perdito, & à
tunica, & post illam, etiā
à flamma. Ego verò quod
si nihil aliud, tamen ne-
que

que seruiui, quēadmodū
tu, neq; exercui lanifici-
um in Lydia, purpuram
indutus, & ab Omphale
verberatus sandalio au-
reo, neq; vero etiam in-
faniens, occidi liberos &
uxorem. Hæc. Nisi de-
finas conuiuari, statim
admodum senties quod
non mukuum tibi profu-
tura sit immortalitas. Quo-
niam sublatū hinc, è cœ-
lo præcipitem dabo te, ut
ne ipsi quidem Pæon cu-
rauerit te, diminuto atq;
effracto tibi cerebro. I v.
Definite, inquam, & ne
perturbate nobis conuer-
sationem hanc, aut am-
bos hinc ablegabo vos è
conuiuio. Quāquam et-
iam æquum est ô Hercu-
les, priore loto accumbe-
re Aesculapium, quippe
qui & prior mortuus est.

**Mercurij & Apol-
linis.**

Quid vero tristis es Apollone? APOLL. Quoniam Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. MERC. Dignum quidem mœrore hoc, sed

το ἐδούλευσα. ὥσπερ σὺ, ὅτε
ἔξαπον ἔρια ἐν Ἀνδρία, πορ-
φυρίδα ἐνδεδικώς, καὶ παύ-
ματος ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χεν-
σῶσαν δάλω. ἀλλ' οὕτως με-
λαγχολήσας ἀπέκτινα τὰ
τέκνα, καὶ τὴν γυναικα. Ἡρα-
εἰ μὴ παύσῃ λαιδορούμενός
μοι, αὐτίκα μάλα ἔσθῃ, ὥς ἐ
πολύ σε ὀνίσει ἡ ἀθανασία,
ἐπεὶ ἀρξάμενός σε, εἴπω ὅπῃ
κεφαλῇ ἐκ τῆ οὐρατοῦ, ὥς
μὴδὲ τὸν παῖδινα ἰάσαδαι
σε τὸ κρανίον συντρίβεντα.
Ζεύς. παύσαδαι, φημὶ καὶ μὴ
ὀπίταράῃτε ἡμῶν πῶς ξυ-
νοσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀπο-
πέμφομαι ὑμᾶς τὸ συμπο-
σίου. καὶ τοι εὐγνωμον ὦ Ἡ-
ρακλῆς περικαλλὰ κλέειδά σοι
τὸν ἀσκληπιδόν, ἅτι καὶ πρῶ-
τερον ἀποθανόντα.

Ερμῆ καὶ Απόλλωνος.

Τί σκυθραπὸς εἶ ὃ Απολ-
λον; Ἀπόλλων. ὅτι ὃ Ερμῆ
δυσευχῶ ἐν τοῖς θεωτικαῖς.
Ερμ. ἀξίον μὲ λύπης τὸ τοι-
ούτον

οὗτος. σὺ δὲ τί δυσυχῆς; ἢ
 τὸ χῆ' πῶς δάφνην σὶ λυπῆ-
 ῖτι; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ'
 ἐρώμενον πινῶ τὸν λάκω-
 να τὸν Οἰβάδου. Ερ. τέθνη-
 κε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ υἱάκιμος;
 Απο. καὶ μάλα. Ερ. πρὸς τί-
 νος ὦ Απολλόν; ἢ τίς οὕτως
 αἰέραςτος ἐγώ, ὥς ἀποκλῆναι
 τὸ καλὸν ἐκείνο μεράκιον;
 Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὦ Απολ-
 λον; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χημά τι ἀκούσιον ἐβλήτο.
 Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι
 τὸν λόγον. Απο. διασκέειν
 ἐμάνθανε. καὶ γὰρ σιωπῶν-
 κενον αὐτῷ. ὁ δὲ χάρις α
 αἰέμων ἀπλούμενος ζέφυ-
 ρος, ἥρα μὲν ἐν πολλοῦ καὶ
 αὐτὸς. ἀμειλούμενος δὲ, καὶ
 μὴ φέρων πῶς ἰσχυροφίαν,
 ἐγὼ μὲν ἀνέρεξα, ὥσπερ
 οἰώδαμην τὸν δίσκον ἐς τὸ
 αἶω. ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ ταῖν-
 γέτου καταπνεύσας, καὶ
 κεφαλῇ τῷ παιδί ἐνέ-
 σσει φέρον αὐτὸν, ὥς
 ἀπὸ τῆς πρυγῆς αἰμά-
 τι ἐν-

tu quo pacto miser atque
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Laconē illum
 Oebadi filium. M e x.
 An mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A p o.
 Atque admodum. M e x.
 Vnde Apollo aut quis ita
 ab omni amore alienus
 fuit, ut occiderit formo-
 sum illum puerum? A p.
 Meum ipsius factum hoc
 est. M e x. Quid igitur,
 insaniuisti? A p o. A p o.
 Non, sed infortunium
 quoddam inuito mihi ac-
 cidit. m e x. Quomodo?
 cupio enim audire ratio-
 nem hanc. A p o. Disco
 ludere discebat, atq; ego
 vna cum illo ludebam.
 Ceterum ventorum om-
 nium pessime perditus
 Zephyros amabat quidē
 longo iam tempore etiā
 ipse illum. Verum negle-
 xo eo, & contemptum
 istum non ferente, ego
 quidem, quemadmodum
 consueueramus, discum
 in altum sursum versus
 iaculabar, ille autem de-
 orsum Taygeto spirans,

ablatus hunc in caput
puero infixit, ita ut ex ea
plaga & cruor manaret af-
fatim, & ipse puer sit atim
fagittis, fugientemque ad-
mouentem usque persequen-
do. Puerum autem & tu-
mulum extruxi in Amy-
clis, ubi discus eum pro-
stravit, & ex sanguine flo-
rem, terram induere feci,
suauissimum illum quidem
Mercuri, atque omnium
fragrantissimum, prætere-
a & literas qualem ha-
bentem, quæ mortuum
ipsum quasi deplorant.
Num tibi igitur præter ra-
tionem mœstus fuisse vi-
deor? **ΜΑΚ.** Sane vero
Apollo. Noras enim mor-
talem te comparasse ama-
bunt tibi. Quare dolere non
debes, mortuo iam illo.

Mercurij & Apol- linis.

Itan', autem Vulcanum,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contemptam exerce-
at Apollo, pulcerrimas
duas uxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiam?
ΑΠΟΛ. Felicitas quæ-
dam

τε εὖναι πολὺ, καὶ τὴν παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὴν
μὴ ζέφυρον, αὐτίκα ἡμιωκέ-
μην κατατοξίσασαι, φεύγον-
τι δὴ παρόντος, ἄχει τοῦ θά-
ρους. τὴν παιδί, καὶ τὰ φρον
ἐχὼ πάλιν ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὴν κατέβαλε,
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ
ἀναδουῦναι πῶς γλῶσσοι ποίη-
σα, ἥδιστον ὃ Ἑρμῇ, καὶ εὐα-
θέστατον ἀνδρῶν ἀπάντων.
ἔτι καὶ χράμματα ἔχον, ἐ-
παιάζοντα τὴν νικῶν, ἅρ-
σοι ἀλόγως λειλυτῆσαι δο-
κῶ; Ἑρμ. ναὶ ὃ Ἀπολλων. ἡ-
δεις γὰρ θνητὸν πεποιμη-
νός τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἄχθου ἀποθανόντος.

Ἑρμῇ καὶ Ἀπόλ- λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῃ
ἔχοντα βάναντον ὃ Ἀπολ-
λον, τὰς καλλίστας γυναῖ-
κῆναι, πῶς τε Ἀφροδίτῃ καὶ
πῶς χάρις; Ἀπολ. εὐπο-
μία

μία τις ὦ Ερμῆ, πλὴν ἐκεί-
 νό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ, αὐτέ-
 χιδαι σωοῦσας αὐτὰς, καὶ
 μάλισα ὅταν ὁρῶσιν ἰδρῶ-
 τι ῥιόμενον εἰς τὴν κάμι-
 νον ὀπκιεκυφῆτα, πολλὰ
 αἰθάλλω ὅπῃ τοῦ περσώπου
 ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον
 ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθύδουσι. Ερ. τοῦτο καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαίσῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα
 ὦ Ἀπολλων, καὶ καθαρίζεις,
 καὶ μέγα ὅπῃ τῷ κάλλει
 φέρεις, καὶ γὰρ ὅπῃ τῇ εὐξία
 καὶ τῇ λύρῃ. ἔτα ἐπειδὴ
 κοιμᾶσαι θεοί, μόνοι κα-
 τὰ νόσον. Απο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφροδιτῶς εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γούῳ,
 οὓς μάλισα ὑπεργάπησα,
 τὴν Δάφνιν καὶ τὸν Τά-
 κινθον, ἃ μὲν ἀποδιδράσκει
 με, καὶ μισθεῖ, ὥςτις ἔλειτο
 ἔξυλον γενέσθαι μάλλον ἢ
 ἐμοὶ σωεῖναι, ὃ δὲ ὑπὸ
 τοῦ θίσκου ἀπώλειτο. καὶ
 γούῳ αὐτ' ἐκείνων σιφάνους
 ἔχω.

dam hæc Mercuri. Verun-
 tamen illud equidem mi-
 nor, quod cum illo rem
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in fornacem demittere atq; incur-
 uare sese, multa adeo fu-
 liginē facie illius oppleta.
 Et tamen talis ipse cum
 sit, amplectuntur ipsum,
 & osculantur, & una dor-
 miunt. M e r c u r i o s & ip-
 se indignor, & Vulcano
 inuideo. At tu eomam
 nutri Apollo, ac citharam
 persona, animum ob pul-
 critudinem elatum atq;
 superbum præ te ferens,
 & ego etiam ob habitudi-
 nem corporis & lyram.
 Cæterum ubi cubitum
 eundum fuerit, soli dor-
 miemus. A p o. Ego ve-
 ro alias quoq; habeo Ve-
 nerem minus propitiam
 ad res amatorias: Quippe
 etiam quos duos maxime
 præter cæteros amavi,
 Daphnen & Hyacinthū,
 illa quidem aufugit, atq;
 odit me adeo ut in lignū
 converti maluerit, quam
 mecum rem habere, hic
 autem à disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-
 ronas

ronas habeo. MARTI APOLLON. At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriam. APOLLON. Noui, atque etiam Hermaphroditum istum ex te aiunt peperisse ipsam. Veruntamen illud mihi dic, si noli, quomodo non æmulatur Venus gratiam, aut contra illa Venerem? MARTI APOLLON. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet, Venus autem in cælo, præsertim autem hæc cum Marte plerumque versatus, atque illum amat. Quapropter non ita multum fabrum istum curat, APOLLON. Atque hæc putas ipsum Vulcanum scire? MARTI APOLLON. Scit, sed quid agat cum generosum adeo adolescentem, & præterea militare ipsum esse videat? Quare si lentius agit, nisi quod minatur quidem, vincula quædam excogitasse contra illos sese, iisque ipsos comprehensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdam lecto. APOLLON. Nescio sane. optarim vero ipse ille, qui sic comprehenderetur esse,

ἔχῃ. Εἰμ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ πλὴν Ἀφροδίτῃ, ἀλλ' οὐ καὶ αὐτῇ. ΑΠΟ. οἶδα. καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐν σοὶ λέγεται τετοκέναι. πλὴν ἐκείνῳ μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶδα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη πλὴν χάρις, ἢ ἡ χάρις ταύτης; Εἰμ. ὅτι ὦ Ἀπολλόν ἐκείνη μὲν αὐτὴ ἐν τῇ Λήμνῳ συνέειπεν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως τε, καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς ἔχει τὰ πολλὰ, καὶ κείνου ἐστὶ. ὥς ἐλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκῆος τούτου μέλει. Ἀπόλλων. ταῦτα οἶσι τὸν Ἡφαιστον εἶδέναι; Εἰμ. οἶδεν, ἀλλὰ τί αὐτὸν δρᾶσαι δύναιτο, γενναῖον ὄρῳ γενναῖον, καὶ στρατιώτῃ αὐτὸν; ὥς πλὴν ἡσυχίαν ἔχει, πλὴν ἀπειλεῖ γὰρ δισμά τῃα ὅττι μηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψασθαι, σαλπικεύσας ἐπὶ τῆς αἰνῆς. ΑΠΟΛ. οὐκ οἶδα. εὐχαίμην δ' αὐτὸς τὸς ὁ ξυλληφθῆσθαι εἶμαι.

Ἡρας καὶ Λητῆς.

Iunonis & La-
tonæ.

Καλὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ
καὶ τὰ τέκνα ἔτικτε παῖ Διί.
Λη. οὐ πάσαι ὦ Ἡρα τοιού-
τους τίκτειν δυνάμεθα, ὅ-
ς ὁ Ἡφαιστος ἔστιν. Ἡρα. ἀλλ'
ἔσθ' μὲν ὁ χαλὸς, ὅμως χη-
σιμὸς γέ βεσι, τεχνίτης ὢν ἄ-
ριστος, καὶ κατακκοῖ μνηκὴν ἡ-
μῖν τ' οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφρο-
δίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζει
πρὸς αὐτῆς. οἳ γ' οἱ παῖδες,
ἢ μὲν αὐτῇ ἀρξενικῇ, πέρα τ'
μέτρου, καὶ ὄρεως, καὶ τὸ τε-
λευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀ-
πληθούσα, πάντες ἴσασι
ὅσα ἐδίδμε ξινοπολινοῦσα, καὶ
μιμουμένη τὰς Σκύδας αὐ-
τῆς, ἀνθραποφάγους ὄντας.
ὁ δ' Ἀπόλλων περιποιεῖται
μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ το-
ξεύει καὶ κιθαρίζει, καὶ
ιατρὸς εἶναι, καὶ μαλ' αἰεὶ
καταεισομένους ἐργα-
σῆρια τ' μαγικῆς, τὸ μὲν ἐν
Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρω καὶ
ἐν Διδύμοις, ἔξαπατᾷ τὰς
χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ
ἐπαμ-

Pulcros enim uero La-
tona & liberos procreasti
Iouis LAT. Non enim o-
mnes, ὁ Iuno, tales pa-
tere possumus, qualis
Vulcanus est. IVN. At
hic claudus quidem, uti-
lis certe tamen est artifex
optimus existens, ac cœ-
lū nobis exornauit quo-
que, Veneremq; vxorem
duxit, à qua & studiose
obseruatur. Contra au-
tem tuorum liberorum,
altera quidem virilis ultra
modum, & montiuage-
st, & postremo in Scy-
thiam quoque profecta,
omnes sciunt, qualia co-
medat, hospites mactan-
do, ac Scythas ipsos imi-
tando, qui humana carne
vescuntur. Apollo autem
simulat quidem omnia
scire sese, & iaculari, & ci-
thara canere, & medicū
esse & vaticinari. Et ere-
ctis vaticinandi tabernis
hic in Delphis, illic in
Claro & Didymis, deci-
pit consulentes se, obli-
qua, & in utranq; partem
questionis propositæ incli-
nantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atq; ita ex hoc quæstum facit, & dicescit. Multi enim amentes sunt, seq; ipsos exhibent præstigijs deludendos. Verum non ignoratur utiq; à prudentioribus, quod pleraq; falsa ac ficta dictitet, quippe ille ipse vates ignorabat, quod interfectorurus amasium suum esset disco, neq; prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idq; adeo formosum atq; comatum. Quare non video, qua causâ pulciores liberos te quam Nioben illam, procreasse putaris. I. A. T. At vero liberi hi, hospitum mactatrix ista videlicet & mendax varicinatus ille, scio, quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidem ob pulcritudinem laudatur, ille autem citharam personat in convivio, omnibus ipsum admiratione prosequentibus. I V. Neque enim sum continere Laton. Illum ne admirantur? Quæ

Mar-

ἐπαμφοτριζόντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ὑποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖν μὴ ὑπὸ τοῦ τοιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέρχοντες αὐτοὺς καταγοντεύοντες. πλὴν οὐκ ἀγνοῦται γὰρ ὑπὸ τῶν σωτηρωτέων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος. αὐτὸς γοῶν ὁ μάντις ἠγνοεῖ, ὅτι φονεύσει μὴ τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ. οὐ περιμαντεύσατο δὲ, ὥς φύζεται αὐτὸν ἡ δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτιον ὄντα. ὥστε οὐχ ὀρῶ, καθότι καλῶτερον τῆς Νιόβης ἔδοξας, Λη. ταῦτα μὴ τοι τὰ τέκνα ἢ ξυνοκτόνος καὶ ὁ ψευδομαντις, οἶδα, ὅπως λυπῇ σε ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαμῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κίθαριζεν ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμάζομενος ὑφ' ἀπάντων. Ἡφαί. ἐγέλασα ὦ Λητοῖ. ἐκείνος θαυμάσας, ὃν ὁ

Μαρσύ-

Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ
μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
λειπεν αὐτὸν, αὐτὸς κρατήσας
τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατα-
σοφιδεῖς ἄδελφες ὑπόλωνιν,
ἀδίκως ἀλάς, ἢ ὅ καλὴ σε
παρθένος οὕτω καλὴ ὄσιν,
ὥς ἐπεὶ ἔμαθιν ὀφθεῖτα
ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνα, φοβη-
θεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἔξα-
γορεύσῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
ἐπαφῆκεν αὐτῇ τὸς κύ-
νας. ἐγὼ γὰρ λέγω ὅτι οὐ-
δὲ τὰς τικούσας ἐμαυτοῦτο,
παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.
Δη. μέγα ὦ Ἥρα φρονεῖς,
ὅτι ξυνέειπες Διὶ, καὶ συμ-
βασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ
τοῦτο ὑβρίζεις ἀδίκως. πλὴν
ἀλλ' ὅφομαι σε μετ' ἐλίγον
αὐθις διακρύουσαν, ὅπότε
σε καταλιπὼν, ἐς πλὴν γλῶ
κατὶν, ταῦρος ἢ κύκνος γε-
νόμενος.

Marſyas, ſi iuſte modo iu-
dicare Muſæ voluiſſent,
excoriaſſet merito, ut qui
iple in Muſica vicerat,
nunc autem circumuen-
tus miſer ille periit, iniu-
ſte ſane damnatus. Hæc
autem formoſa tua virgo
ita formoſa nimirum eſt,
ut poſteaquam animad-
uertit ſeſe conſpectum ab
Actæone fuiſſe, verita ne
adoleſcens ille turpitudi-
nem ipſius euulgaret, im-
miſerit illi canes. Ut inte-
rim non dicam, quod ne-
que parturientib. obſetri-
catura fuiſſet, ſi virgo uti-
que & ipſa foret. LAT.
Valde animo elato es Iu-
no, eo quod cum Ioue
concumbis, & vnà cum
eo regnas, & propterea abſ-
que metu contumelioſa
es. Veruntamē videbo te
nō ita multo poſt ruriſum
lacrymantem, quando
te relictā in terram deſcē-
derit ille, in taurum aut
cygnum conuerſus.

Απόλλωνος καὶ
Ερμού.

Apollinis & Mer-
curij.

Γίγνῃς ὦ Ερμῆ; Ερ. ὅτι
γίγνῃς.

Quid rides Mercuri?
MER. Quoniam maxi-
me

me ridicula Apollo, vidi.

ΑΡΟΛ. Dic igitur, vt & ipse auditis illis, tecum ridere possim. ΜΕΝ. Venus cum Marte concumbens, deprehensa est, ac Vulcanus comprehensos illos, vinculis constrinxit.

ΑΡΟ. Quomodo? Suae enim quiddam dicere videris. ΜΕΝ. Longo iam tempore, opinor hæc sciens venatus est illos, & lecto occultis quibusdam vinculis circumdato, abiens ad fornacem opus faciebat. Post hæc Mars ingreditur secreto vt quidē ipse putabat. Videt autem ipsum ex alto Sol, & rem ad Vulcanum defert. Vbi igitur lectum conscendissent, & in opere essent, & iam intra retia tenerentur, circumuoluuntur ipsis quidem vincula, astat autem Vulcanus. Illa igitur (nam & forte tum nuda erat) pudore affecta, non habebat, quo se regeret. Mars vero, ab initio fugere tentabat, sperabatq; se vincula illa disrupturum esse. Cæterum posteaquam intellexit, se vndique captum teneri, neque

μελειότατα ὃ Ἀπόλλων ἑ-
δον. ΑΠΟ. εἰπέ οὐν, ὥς καὶ
αὐτὸς ἀκούσαι ἔχω ξυγγε-
λᾶν. ΕΓΜ. ἡ ἀφροδίτη ξυνο-
οῦσα τῷ Ἀρει, κατεῖληπται,
καὶ ὁ Ἡφαιστος ἐδρασε αὐτὰς
ξύλλαδων. ΑΠΟ. πῶς; ἡ-
δὺ γάρ τι ἐρεῖν εἰκάς. ΕΓΜ.
ἐν πολλοῖς, ὄρμαι, ταῦ-
τα εἰδὼς ἐθήρουεν αὐτοὺς,
καὶ ᾗ τῷ σὺνὸν ἀφανῆ
δισμὰ περιδεῖς, ἐργάζετο
ἀπειθῶν ὅπῃ τῷ κάμνον.
ἔτα ὁ μὲν Ἀρης εἰσέρχεται
λαθὼν, ὥς ᾔετο. καθορᾷ
δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἐπεὶ δὲ
ἐπέθισαν τοῦ λέχους, καὶ
ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγε-
γμήκτο τῆς ἀρκύων, περι-
πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
δισμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
ὁ Ἡφαιστος. κείνη μὲν
οὐδ', καὶ γὰρ ἔτυχε γυμ-
νῇ οὔσα, οὐκ εἶχεν, ὅπως
ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη. ὁ
δὲ Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα δια-
φυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἥλ-
πιζε ῥᾴδιον τὰ δισμὰ
ἔπει-

ἔπειτα δὲ σωθεὶς ἐν ἀφύ-
πτῳ ἰχόμενον ἱαλτὸν, ἰκέ-
ται. Απο. τί οὐκ ἀπέλυ-
σεν αὐτὸς ὁ Ἡφαιστος; Ερμ.
οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας
τὺς θεοὺς, ὅπως αἰνυται τὴν
μοιχείαν αὐτοῖς. αὐτῷ γυμνῷ
ἀμφότεροι κάτα νινυκότες,
ξωδωδωμένοι ἐνθεριῶσι. καὶ
τὸ δέσμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε
μονορουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κὸς ὀκνῶν, οὐκ αἰδέεται
καὶ αὐτὸς ὀπιδεινύμενος
τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅττι καὶ ὀπ-
ιγὰ αὐτοῖς ἐφιστάς. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ χρεὶ τάλιπδες εἰ-
πέιν, ἐφθόνομαι τῷ Ἀρει, μὴ
μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλ-
λίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ διδι-
μύῳ μετ' αὐτῷ. Απολ. οὐκ
οὐκ αἰδέομαι αὐτὸν ὡς ἐ-
μείνας ὅτι τούτῳ; Ερμ.
σὺ δ' οὐκ αἶψά Ἀπολλόν;
ἔδὲ μόνον ἐπιλθάν. ἐπι-
νέσομαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
ὅμοια καὶ αὐτὸς οὕτως ἰ-
δών.

neque effugere quoquam
posse, supplicare cepit.
A P. Quid igitur, soluit
sic ipsos Vulcanus? M E.
Nondum, sed conuoca-
tis dijs, spectandum ipsis
exhibuit adulterium. Illi
autem nudi ambo, & col-
ligati mutuo, inclinatis
deorsum capitibus erube-
scebant. Atque adeo spe-
ctaculum hoc dulcissimū
mihi visum est, cum tan-
tum non ipsum opus ex-
hiberent. A P O. At fa-
ber ille, an non pudore
afficitur etiam ipse, cum
spectandum ita exhibet
turpitudinem coniugij.
M E K. Per Iouem, quip-
pe qui etiam arrideat ipsis
astans. Ego vero, si opus
est verum dicere, inuide-
bam Marti, non solum
quod cum formosissima
dea adulterium exercuif-
set, sed etiam, quod colli-
gatus cum ipsa vna esset.
A P O. Proinde & tu li-
gari hoc pacto sustineres?
M E K C. Tu vero non
Apollo? Aspice modo &
accedens, collaudabo e-
nim te, si non eadem ipse
quoque optabis, ubi vi-
deris.

Hæc

Iuno

Iunonis & Iouis.

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Et quidem erubescerem ὁ Iupiter, si mihi talis esset filius effeminat^{us} adeo, & perditus ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, ut plurimum autem cum insanis mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuius magis, quam patri tibi similis. I v r. At vero hic mitratus & mulierosus nō solum ὁ Iuno, Lydiam subiugavit, & eos qui ad Tmolū habitant, cepit, præterea & Thraces sub se redegit, verum etiam contra Indos profectus, cum muliebri illo exercitu & elephantos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis utendo hederaceis, ebrius interea, ut ais, atq; furore correptus. Quod si vero quispi-

am

Εγὼ μὲν ἡχανυμένω ὦ Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος υἱὸς ᾖ, δῆλος οὗτος, καὶ διαφθαλενός ὑπὸ τῇ μέθῃ. μέτρα μὲν αἰα-
 διμενός πῶς κέρειν, τὰ πολλὰ δ' ἡ μαστορῆας γυναι-
 ξὶ σιωπῶν, ἀερότερος αὐτῆς ἐκένων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων. καὶ ὅπως παντὶ μάλλον ἔοικας, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζεῦς.
 καὶ μὴ οὕτως γε ὁ θηλυμέ-
 ρης, ὁ ἀερότερος τῇ γυναικῶν, οὐ μόνον ὦ Ηρα πῶς Λυδίαν ἐχέρωσατο, καὶ τὰς καλοικοῦ-
 τας τῇ Τρωῶν ἐλαβε, καὶ τὰς δράκας ὑπογάγει, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναι-
 κείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ τὴν τε ἐλέφαντας εἶλε, καὶ τὴν χό-
 ρας ἐκράτησε, καὶ τὴν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολ-
 μήσαντα, αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπρα-
 ξεν, ὁρχήμενος ἅμα καὶ χορεύ-
 ῶν, θυέσσοις χρωόμενος κίπνιοις μεθύων, ὥς φησ, καὶ ἐνθιάζων.
 εἰ δέ τις

εἰ δέ τις ἐπιχειρεῖτε λοιδορεῖ-
 σαδὲς αὐτῶν, ὑβρίζας ἐς τὴν
 τιλκίω, καὶ τέτον τιμωρή-
 σατο, ἢ καλὰ δὴ σὰς τοῖς κλη-
 μασι, ἢ διασπαδῶναι ποι-
 ῆσας ὑπὸ τῇ μητρὸς ὥσπερ νε-
 βρὸν, ὅς ῥα ὥς ἀνδρεία λαῦτα,
 καὶ ἐκ ἀντάξια τῷ πατρὸς; εἰ
 ἢ παιδιὰ καὶ τρυφή πρὸς τῶν
 αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος, καὶ μά-
 λιστα εἰ λόγισαι τὸ τις, οἷος
 αὖ νήφων οὗτος ὤν, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ηφαί.
 σύ μοι δοκεῖς ἐπαυτέα καὶ τὸ
 εὖρεμα αὐτῇ τὴν ἀμπελον,
 καὶ τὸν ὄνον, καὶ ταῦτα ἐρῶν
 οἷα οἱ μεθυδιέντες ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβρί-
 πτερόμενοι, καὶ ὅλως μεμ-
 νότες ὑπὸ τοῦ πόντου. τὸν
 γοῶν Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδω-
 κε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται
 αὐτοὶ διέφθειραν, παύοντες
 ταῖς δικάλαις. Ζεύς. οὐδὲν
 τοῦτο φης. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ ἢ ἀμύττον τῇ πόσει, καὶ
 τὸ πέρα τῆ καλῆς ἔχοντος
 ἐμφορεῖν τῷ ἀγκάτου. ὅς δ'
 αὖ μὲν

am illum conviciari ag-
 gressus sit, contumeliose
 de sacris illius loquendo,
 etiam hunc ulcisci solet,
 vel palmitibus ipsum im-
 plicando, vel à matre, per
 inde ut hinnulum, lacera-
 ri faciendo. Vides quam
 virilia hæc, & me patre
 minime indigna. Si vero
 lusus quoq; & delicijs
 inter hæc indulget, non
 est, quod inuideas, & ma-
 xime si quis cogitet, qua-
 lis hic sobrius futurus e-
 rat, quando etiam ebrius
 hæc facit. I v. Tu mihi vi-
 deris etiam laudare inuen-
 tum ipsius, vitem videli-
 cet & vinum, & hoc cum
 videas, qualia inebriati
 isti facitent, titubantes,
 & ad contumeliam prola-
 bentes, & in summa in-
 sanientes præ vino. Itaq;
 & Icarium illum, cui pri-
 mo donavit palmitem,
 ipsi compotores perdide-
 rant exdentes ligonibus.
 I v p. Nihil hoc dicis.
 Non enim vinum hæc,
 neq; ipse Dionysius effi-
 cit, sed immoderatus po-
 tus, & ultra quàm decet, &
 satis est, repleti mero. Cæ-
 terum si quis moderate

bibat, hilarior ille quidē & suavior fieri solet. Qualia vero Icarius passus est, tale nihil vlli compotorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles reminisci, Iuno. Siquidem eas res Dionysij calumniaris, quæ sunt omnium pulcerrimæ.

αὐ ἔμμετρα πίνῃ, ἱλαρώτε-
ρος μὲν, καὶ ἡδίων γήγοιτ' αὖ.
οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθιν, οὐ-
δὲν αὖ ἐργάσασθαι οὐδένα σὺ
ἐμποιοῖς. ἀλλὰ σὺ ὅστιζ-
λοτυπεῖν εἰκάς ᾧ Ἡρα, καὶ
Σεμέλης μνημονούειν, ἔγχε
διαβάλλεις τοῦ Διονύσου
τὰ κάλλιστα.

Veneris & Cupidi- nis.

Αφροδίτης καὶ
Ερώτος.

Quid tandem in causa est, Cupido, ut cum reliquos Deos omneis adoratus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunum, Apollinem, Iunonem, me deniq; matrem ab una Minerva temperes, utq; aduersus hanc nec vllum habeat incendium tua fax & iaculis vacua sit pharetra, sum & ipse arcu careas, neq; iaculari noris? Cui Equidem hanc metuo, mater, est enim formidabilis truculentoque aspectu, ac ferocitate quadam super modū virili. prinde si quando tenso arcu petā illam, galeæ cristam qua tiens, expauescit me, & treme-

τί δὲ ποτε ᾧ Ερώτι, τὰς
μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγα-
γίσω ἅπαντας, τὸν Πασει-
δῶ, τὸν Απόλλω, πλὴν Πέ-
αν, ἐμὲ πλὴν μητέρα, μήνης
δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐκ' ὀκείνης ἀπυρὸς μὲν σοι
ἢ δᾶς, κενὴ δὲ οἰσῶν ἢ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἀτοξὸς εἶ καὶ
ἄτοχος; Εἶπας. δέδρα ᾧ
μῦθις αὐτῷ. φοβερά γάρ
ὄβρι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς
αἰδρεκὴ. ὅπῃ ταν οὐκ ἐν-
τεινόμενος τὸ τῶξον ἴω
ἐκ' αὐτῷ, ὁπισθεύουσα τὸν
λόφον. ἐκπλήθει με, καὶ
ὑποβίβο-

ἰσότητος γίνομαι, καὶ ἀπορῶμι μου τὰ τοξόματα ἐν τῇ χειρῶν. Αἴφρο. Αἴφρο γὰρ οὐ φοβερῶτερος ἴω, καὶ ἔμως ἀφάπλισας αὐτὸν, καὶ νίκηκας. Εἰ. ἀλλ' ἐκείνος ἐκὼν προσήταί με, καὶ περιπαλεῖται, ἢ ἀδυνατῶ δὲ ὑφραῖται αἰεὶ. καὶ ποτε ἐγὼ μὴ ἄλλως παρῆλμι, πλοσίον ἔχων πύλαμπάδα, ἢ δ', εἴ μοι πόσει, φησὶ, γὰρ τὸν πατέρα τῷ δοξατίῳ σε διαπείρασας, ἢ τοῦ ποδοῦ λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τέτατον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὸν διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιοῦτα ἠπέλυσεν. καὶ ἐγὼ δὲ δεξιῶ, καὶ ὅτι τοῦ γήϊου ἔχει πρὸς σάπων τι φοβερὸν, ἐχιδνακὸς κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δίδα. μορμολύττεται γὰρ με. καὶ φύγει ὅταν εἶδω αὐτό. Αἴφρο. ἀλλὰ πῶς μὴ ἀδύνατον εἶδαι ὡς φησὶ, καὶ πῶς Γοργόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβερὰ εἶς

remebundus sis, sic ve arma mihi è manibus excidant. V. Atqui Mars an non erat hoc formidabilior? & hunc tamen superatum exarmasti? C. Imo ille cupide me recipit, atque vltro etiam inuitat, verum Minerva semper abductis supercilijis obseruat. quin aliquando, temere ad illum aduolauī, facem propius adμουens, at illa, siquidem ad me accesseris, inquit per parentem Iouem, quouis modo te confecerō, aut lancea te transfigam, aut pedibus arreptum in tartara dabo præcipitem, aut ipsa te discerpam. Plurima item id genus comminabatur. Ad hæc acribus obtutetur oculis, postremo & in pectore faciem quandam gestat horrendam, viperis capillorum vice comatam, hanc nimirum magnopere formidō, territas enim me, fugioq; quoties eam aspicio. V. N. Esto sane Minervam metuis, vt ais, atque huius gestamen Gorgona reforsmidas, idq; cum Iouis ip-

sus fulmen non formidaueris. Cæterum Musæ quam ob causam abs te non feriuntur, atq; à turis iaculis tutæ agunt? num & hæ cristas quatunt, aut Gorgonas prætendunt? C v p. Reuereor eas, ô mater? Graues enim sunt, & semper aliquid curant, & cantionibus animum intentum gerunt, quin ipse etiam non raro illis assisto, carminis suauitate delinitus. V a n. Esto, nec has adoriris propterea quod sint reuerendæ. At Dianam quæ tandem gratia non vulneras? C v p. Vt breuiter dicam, hanc ne deprehendere quidem vsquam sum potis, quippe perpetuo p montes fugitantē, ad hæc alterius cuiusdam sui cupidinis illa tenetur cupidine. V a. Cuius ô gnate? C v. Venatu ceruorum & hinnulorum, quos insectatur vt capiat, ac iaculo figat. Ac prorsum tota rerū huiusmodi studio tenetur tametsi fratrem eius q nitmirū arcu valet & ipse feritq; eminus. V a n. Teneo gnate, cū sæpenumero sa-

δεῖς τὸν κεραιὸν τοῦ Διὸς. αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι ἄπρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κῆναι λόφους ὀπισθεύουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; Ερμ. αἰδοῦμαι αὐτάς ὡς μήτιρ. σημαὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰετι φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδ' ἔχουσι. καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. Αφροδ. ἴα καὶ ταύτας, ὅτι σημαί. τίς δὲ Ἀρτέμις τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; Ερμ. τὸ μὴ ὅλον, οὐδὲ κατὰ λαβεῖν αὐτὴν οἶόν τε, φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῆς ὄρεων, εἴτα καὶ ἰδὼν τινα ἔρωτα ἦδ' ἔρᾳ. Αφροδ. τίνος ὦ τέκνον; Ερμ. θύλας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἰετῶν τε διώκουσα, καὶ κατατοξόων, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τούτῳ ὄντων. ἐπεὶ τὸν γὰρ ἀδελφον αὐτῆς, καὶ τοὶ τοξότῳ καὶ αὐτὸν ὄντα. καὶ ἐκπύλον. Αφροδ. οἶδα ὡς τίς σε, πολ-

ἀλλ' ἐκείνον ἐτὼξουσας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Deorum iudici-
um.

Ζεὺς.

Εγὼ λαβὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ
μῦλον, ἀπιδεῖ ἐς τὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα, τὸν βουκόλον. τί-
μι δὲ τῆς Ἰδης ἐκ πα-
τρὸς γαργάρου, καὶ λέγει πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σὺ Πάρι, κε-
λεύεις ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ κα-
λῶς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σεφὲς
τὰ ἐρωτικά, διδάσκει τὰς
θεῶν, ἥ τι αὐτῷ ἢ καλ-
λίστη δόξῃ. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῦλον. ὅρα δὲ ἥδη καὶ ὑμῖν
αὐταῖς ἀπέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπαδοῦ-
μαι τὴν διαίταν, ὅπως
τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ
εἴ γε ᾔδον τι λῶ, ἴδως αὖ
ἀπάσας νικίμας εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μετὰ
τὸ καλλισθεῖον ὑποδόντα,
πᾶντος ἀπεχθάνεσθαι τοῖς
πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐ-
τὸς οὐκ ὀπιηδὸς ὑμῶν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoc
pomo, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit autē
in Ida monte, qua parte
Gargarum vocant, Ac
dic illi, Iupiter, inquit,
ὁ Πάρι iubet te postquam
& ipse formosus es, & re-
rum amatoriarum do-
ctus, sententiam ferre in
ter deas, quæ nam illarum
omnium formosissima sit.
Certaminis autem præ-
mium ea quæ vicerit, po-
mum accipiat. Hora veto
iam, ut & ipsæ vos abea-
tis ad Iudicem. Ego vero
ablego à me arbitrium, ut
qui ex æquo omnes vos
amem, ac si modo possi-
bile foret, libenter omnes
vos vistrices videre vel-
lem, præsertim quando
& necesse est, qui vni pul-
critudinis summam ad-
iudicabit, tum omnino
in odium cæterarum plu-
rium incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

Iescens autem ille, Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Ceterū simplex & montanus, neque quisquā illum cognitione hac indignum merito putaverit. V E N. Ego vero Iupiter, etiam si Momum ipsum praestitutus nobis iudicem, praesentis animo itura sum ad documentum mei praebendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. I V N. Neq; nos, Venus, timeamus quicquam etiam si Mars ille tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I V P. Num igitur & tibi eadem haec, filia, placent? quid respondes, aueris te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verrecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, ac videte, ne infestiores fiat is iudici, quae cunque victa fueritis, neque malum aliquod infestatis ipsi adolescentulo. Neque

κακός. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸν δ
φρῦξ, ἐφ' ὃν ἄπτε, βασι-
κός μὲν ὅτι, καὶ Γανυμήδους
τοῦτου ξυγγνής. τὰλλα δὲ
ἀφίλος καὶ ὄρεος, καὶ οὐκ αὖ
τις αὐτὸν ἀπαξιάσκει τοι-
αῦτας δέας. Αφροδ. ἐγὼ
μὲν δὲ ζῶ, εἰ καὶ τὸν μὲν-
μον αὐτὸν ὀπσιόσκειαι ἡμῶν
δικαστῶν, διαξέσθαι βαδισ-
μαι πρὸς τὴν ὀπίσκειν. τί
γὰρ αὖ καὶ μωμῶσαιτό μου;
καὶ ὅ καὶ ταῦταις ἀξέσκειαι
τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. οὐδ'
ἡμεῖς δὲ Αφροδίτη διδά-
σκον, οὐδ' αὖ ὁ Αρης ὁ σὸς
ὀπσιόσκει τὴν δίταν, ἀλ-
λὰ διχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς
τις αὖ ἢ, τὸν πάρεσθαι. Ζεύς. ἢ
καὶ σοὶ ταῦτα δόγματι
συμδοκεῖ; τί φῶς; ἀποσπεί-
φθαι, καὶ ἐρυθρῆσαι; ἐστὶ μὲν
ἴδιον τὸ αἰδέσθαι γὰρ τὰ
τοιαῦτα ὑμῶν ὅτι παρδέν-
ων, ὀπσιόσκει δὲ ἑμῶς. ἀ-
πίτι οὐκ. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπήνῃς τὰ δικαστῶν αἰνε-
νικημέναι, μῆδὲ κακὸν
ἐντρέψῃς τὸ ναιίσκη-
ον γὰρ

οὐ γὰρ οἷόν τι ὁπίσθους εἶναι
καλὰς πάσας. Ερμ. προί-
ωμιν εὐθὺ τῆς φρυγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδείας ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ δαῖξτε, οἶδα
ἐγὼ τὸν Πάριον, νιανίας
ὄντι καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρω-
τικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρεί-
ων ἱκανώτατος, οὐκ αὖ
ἐπείνους δικάσεις κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν
ἀγαθὸν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέ-
γεις, τὸ δὲ δικαίον ἡμῶν εἶ-
ναι τὸν Δικαστὴν. ἑβότιστα
δὲ, ἀγαμύς ὄντι αὐτός,
ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ συνί-
σιν; Ερμ. οὐ πάντε-
λως ἀγαμύς ὄντι, ὦ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ σὺ
αὐτῷ συνοικεῖν ἰδίᾳ γυ-
νι, ἱκανὸν μὲν, ἀγροικὸς
δὲ, καὶ δεινῶς ὀρεγῶς,
ἀλλ' οὐ σφόδρα ὡρεσέ-
χων αὐτῇ εἶναι, τίνος
δ' οὐκ ἔνικα ταῦτα ἐρω-
τᾷς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡρόμην. Αἰν. παρα-
[ορισ-

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M. R. Pro-
cedamus ergo rectâ ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequimini
me, & bono animo este.
Noui ego Paridem hunc,
adolescens est formosus,
& quod ad cætera atti-
net, amoris deditus, & ad
taliam disceptandam maxime
idoneus, neque ille faci-
le iudicaverit male. V. R.
Hoc quidem totum be-
ne, adeoque per me nar-
ras, iustum videlicet no-
bis iudicem. Vtrum au-
tem & vxore adhuc caret
hic, an mulier quæpiam
ipsi cohabitât? M. R.
Non omnino absq; vxore
est Venus. V. R. Quo-
modo hoc dicis? M. R.
Videtur quædam cum eo
habitare mulier Idæa, sic
satis formosa, exterum
rusticè atq; inter montes
male consueta. Sed non
admodum adhibere ap-
pium ipsi videtur. Cuius
igitur gratia hæc interro-
gas? V. Nullius sanerei,
sed ita temere in mentem
venit. M. R. Male legatio-

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac confilia confers. M. κ. Nihil mali. Mimerua hoc, neq; etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M. κ. Quāmobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? M. κ. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentē venisset hoc neq; ex composito interrogasset me. M. κ. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? M. κ. Non videtur. M. κ. Quid autem, bellicæ ne rei studio aliquo tenetur, atq; amans gloriæ est, an nihil aliud quam habuscus est? M. κ. Veram quidem non possum dicere. Coniecturam autem facere licet iuuenis cum sit, etiam has res consequi illū cupere, ac velle præcipuum in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nuni conqueror, neq; crimine verò tibi, quod cū hac seorsim nūc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. M. κ. Etia hæc ferme eadem interrogauit me, quāmobrem grauitor ne seras, neue pu-

tes

πρὸς τοὺς ὧν οὗτος ἰδὼς ταύτην κοινολογούμενος; Εξ οὐδὲν ὧν Ἀδριαῶν δεινὸν οὐδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ' ἔρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἔστιν; Ἀδρ. ὡς δὴ τι τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Εξ μῆς. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὐκ ὅτι ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἔξεπύπνιδος ἔρετό με. Ἀδρ. τί οὐκ ἄγαμος ἔστιν; Εξ μ. οὐ δοκῇ. Ἀδρ. τί δὲ ὅτι πολυπραγμων οὗτος ἔστιν αὐτῷ ὅτι θυμῶν, καὶ φιλόδοξος τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Εξ μ. τὸ μὴ ἀλλοτὸς οὐκ ἔχει λόγον. εἰκάζειν δὲ καὶ, τίνα ὄντα, καὶ τοῦτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλειται αὐτῶν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Ἀφροδ. ὅρα οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ περιστοκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταῦτ' ἰδὼς λαλοῖν, μνημονεύων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Εξ μ. καὶ αὕτη σχιδὼν τὰ αὐτὰ με ἔρετο διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχει, μὴδ' αἰου-

μενο-

μειονεκτεῖν, ἔτι καὶ ταύτη
κατὰ τὸ ἀπλουῦς ἀπικρι-
τάμην. ἀλλὰ μεταξύ λό-
γων ἤδη πολὺ παύσαντες, ἀ-
πεσάσμεν ἡμῖν ἀσέβων, καὶ
χιδδὸν γε κατὰ πλὴν φευγι-
αν ἐσμεν. ἐγὼ δὲ καὶ πλὴν
ἰδὼν ὄρω, καὶ τὸ Γάργαρον
ὅλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ἴξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριον.
Ἡρα. ὅπου δὲ ὄσῃ; οὐ γὰρ καὶ
μαί φαίνετο. Ερμ. ταύτη δὲ
Ἡρα. πρὸς τὰ λαϊὰ σκόπει,
μὴ πρὸς ἀκρὸν τῷ ὄρει πα-
ρὰ δὲ πλὴν πλοῦσαι, οὗ τὸ
αὐτὸν, καὶ πλὴν ἀγέλιον ὀ-
ρεῖς; Ἡρα. ἀλλ' οὐχ ὄρω πλὴν
ἀγέλιον. Ερμ. τί φῆς, οὐχ ὀ-
ρεῖς βοῦδας κατὰ τὸν ἑμὸν
οὕτως δάκτυλον, ἐκ μέσων
ἐξ ὧν πετρῶν φρεσυχόμενα;
καὶ τίνα ἐκ τῶν σκοπέλου κα-
ταθρόντα, κατακρούοντα ἔχον-
τα, καὶ ἀνείροντα μὴ πρὸς
σω διακρίνασθαι πλὴν ἀγέ-
λιον; Ἡρα. ὄρω τῷ, εἴ γε
ἐκείνους ἔστιν. Ερμ. ἀλλ' ἐκεί-
νους. ἐπειδὴ δὲ πλὴν ἴσ-
μην

tes eo minus consecutu-
ram esse te, quod huic
quoque simpliciter & abs-
que dolo respondi. Verū
interea dum sermones ca-
dimus, iam multum pro-
gressi, reliquimus post
nos stellas, & propemo-
dum Phrygiam contingi-
mus. Ego vero etiam I-
dam video, adeoque totum
Gargarum exacte, & si
non fallor, ipsum quoque
iudicem vestrum Paridem.
Iv n. Vbi autem is est,
neque enim ipsa etiam
video illum. M x x. Hac
versum, Iuno ad sinistram
respice, non ad summum
montem, sed secundum
latus ubi antrum illud, &
armentum vides. Iv n.
At non video armentum.
m x x. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc digitum, ex
medijs rupibus progre-
dientes & quendam a
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tenen-
tem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. Iv n. Video
nunc tandem, si modo
ille est. M x x v. Ille
vero. Sed quia prope iam

sumus, in terram, si videtur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illum, superne ex improviso deuolando. I V. Recte dicis, atque ita faciamus. Ceterum postquam descendimus, tuum iam est Venus, ut praeas, ac viam nobis ducendo commonstres. Tu enim, ut consentaneum est, locorum perita es, quippe quae saepius, ut fertur fama, huc ad Anchisem descenderis. V η η. Non admodum, Iuno, metua ista mouet dicacitas. M η κ. Atqui igitur ego vos ducam. nam & ipse frequenter in Ida versatus sum, quando Iupiter amabat adolescentulum istum Phrygem, ac saepius huc veni, ab illo missus, ut quid ageret puer, obseruarem, & cum iam in aequilam conuersus esset, vna quoque cum ipso adeam, & vna formosum illum subleuabam. Et si modo satis memini, ab hac ipsa rupe illum in sublime abripuit. Nam hic quidem forte dum fistula canebat ad ouile, Iupiter

autem

μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δακτύλῳ
κατασάπτε βαδίζομεν, ἵνα
μὴ διαλαρόξωμεν αὐτὸν ἀν-
δρὶν ὅς ἐστι ἀφανοῦς κατὰ πλά-
μιναι. Ηρα. οὐ λέγεις, καὶ
οὕτω πειῶμεν. ἐπεὶ δὲ κα-
τεβίβηκαμεν, ὥρα σοι Ἀφρο-
δίτην περιῖται, καὶ ἡγεῖσθαι
ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὥς τὸ
εἶδος, ἐμπειροὺς εἶ τοῦ χωρέ-
ου, πολλάκις, ὡς λόγος, κα-
τελδοῦσα πρὸς ἀγχίσιν.
Ἀφροδ. οὐ σφόδρα, ὦ Ηρα,
τούτοις ἀχθομαι τῷ σκόμ-
μασιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῶν ἡ-
γήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδείκνυται
ἡμεῖς τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἡ-
ρα τοῦ μετὰ κλέος τῷ φρυγῶντι
καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, ἵνα
ἐκείνου καταπιμπθῆς εἰς
ἐπισκοπὴν τῷ παιδὶ. καὶ ὅποτε
ἡδὲ ἐν τῷ αἰετῷ ἔην, συμ-
παρῆλθον αὐτῷ, καὶ σιωπῶ-
ντες ἐκείνον τὸν κάλον. καὶ ἔγχε
μέμνημαι, ὑπὸ ταυτησί τῆς
πέτρᾳ αὐτὸν ἀνέρεσαν. ὁ
πῶς γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων
πρὸς τὸ πομπνίον. κατὰ πλά-
μιναι ὅς ἐστιν αὐτῷ ὁ Ζεὺς,
καὶ φωνεῖ

κούφως μάλ' αὖ τοῖς ὄνυξι πι-
 πταλὸν, καὶ τῷ εὐματι πλὴν
 ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δα-
 κὰς ἀνέφερε τὸν παῖδα πε-
 παραγμένον, καὶ τῷ στραχί-
 κῳ ἀπεσπαραμμένῳ ἐς αὐτὸν
 ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ
 πλὴν σύριγγα ἔλαβον, ἀποβι-
 βλῆκει γὰρ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ
 δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διακτη-
 τὴς αὐτοῖσι πησίον, ὥς
 προσείπωμι αὐτὸν. χαῖρε
 ὦ βοσκὸς. Πάρε. καὶ σὺ
 γι ὦ νανίσκι. τίς δὲ ὦν
 δούρε' ἀφῆξαι πρὸς ἡμᾶς;
 ἢ τίνας ταύτας ἄγει πα-
 γμῶνας; οὐ γὰρ ὀπιπτόμεναι
 ὄρεσιν, οὐδὲ γι οὔσαι
 παλαι. Εἰμι. ἀλλ' οὐ γυνῶ-
 νες εἰσίν. Ἡσαν δὲ ὦ Πάρε,
 καὶ Ἀθλιῶν καὶ Ἀφροδίτῳ
 ὄρε' αἰ, καὶ μὲ τὸν Εἰμιλῶν ἀπὸ
 εἰλην ἐλύνει. ἀλλὰ τί σέ-
 μοι, καὶ ὠχεῖς; καὶ μὴ
 δέδωκε χαλεπὸν γὰρ οὐδέν.
 κελύει δὲ σε δικαστὴν γινέ-
 σθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐ-
 πεὶ δὲ γὰρ φησι καλὸς τε
 αὐτὸς καὶ σοφὸς τὰ ἐρω-
 τικά,

autem à tergo ipsi deuolans, leniter admodum ungulibus circumiectis, & ore in tiaram, quam super caput habebat, impresso, in altum sustulit puerum, perturbatum, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam prae timore. At enim arbiter hic prope est, quare compellemus ipsum. Salue bubulce. Paris. Et tu certe adulescens. Quis autem ipse es, qui huc ad nos aduenis, aut quas nam has adducis mulieres? Non enim eiusmodi apparent, quæ in montibus versari commodè queant, formosæ adeo cum sint. Μηδὲ. At non mulieres sunt. Iuvenem vero ὁ Paris, & Meneruam & Venerem vides, & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expallescis? ne metue, nihil enim periculi hic. Iubet autem te iudicem esse pulcritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerū amatoria-
 rum.

rum, cognitionem hanc tibi commendo, tertami-
nis autem præmium scies
lecto hoc pomò. P. A. K.
Cedò, ut videam quid si-
bi etiam velit. Pulcra,
inquit, capiat. Quo pacto
igitur, ó here Mercuri,
potero ego mortalis cum
sim ipse ac rusticus, iudex
esse tam inopinati specta-
culi, & maioris adeo,
quam pro bubulci captu.
Nam huiusmodi causas
disceptare, delicatarum
atque urbanorum magis
est. Quod autem ad me
attinet, vtra capella for-
mosior altera sit, & iu-
ueneæ num alia aliam su-
peret, fortassis ex arte
dijudicare possum. Hæ
vero & formosæ pariter
omnes sunt, & non video
quo pacto aliquis ab una
ad aliam transferendo,
aspectum auellere que-
at. Non etiam facile ab-
sistere vult, sed cui-
cunque se primo applicat, ei
inhæret, & quod præsens
est, laudat. Inde, si ad ali-
ud transierit, etiam illud
formosum videt, & im-
moratur, & semper ab
ijs, quæ priora sunt,

ceu

τικά, σοὶ πῶς γινώσκῃς ὅτι καὶ
πῶ. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἄν-
τιπῶλον εἴσῃ, ἀναγνούς τὸ μῦθον.
Παρ. φέρε' ἴδω τί καὶ βού-
λειται. ἡ καλὴ, φησι, λαβέ-
ται. πῶς αὖ οὐκ ὦ δέσποτα
Ερμὺ δυνάμειν ἐγὼ. διπλῶς
αὐτὸς καὶ ἄγροικος ὢν, δικαί-
ως γενέσθαι παρεδόξου δέσας,
καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουλήν
τον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κέρει
ἐξ' ἀβροῦ μᾶλλον, καὶ ἀγνο-
κῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἰγὰ μὲν
αἰγὸς ὀποτέρᾳ ἢ καλλίῳν,
καὶ δάμαλκ' ἄλλῃς δαμά-
λκῃς. τάχ' αὖ δικάσομαι
κατὰ τὴν τέχνην, αὐτῇ δὲ
παύσαιτε ἑμὸν καλὰ, καὶ
οὐκ αἰδ' ὅπως αὐτῇς ἀπὸ τῆς
ἐτέρας ἐπὶ πῶς ἐτέραν με-
ταγάγῃς πῶς ὅλῃς ἀποσπά-
σαις. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστα-
σαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθά αὖ
ἀπὸ τῆς τῆς πρώτης, τοῦ-
του ἐρχεται, καὶ τὸ πα-
ρὸν ἐπαυεῖ. καὶ ἐπ'
ἄλλῳ μεταβῇ, καὶ αὖτις
καλὸν ὄρεται, καὶ παραμέ-
νει, καὶ ἀπὸ τῆς πλεον-
σίου

εἶναι παραλαμβάνεται. καὶ
 ἔλως φεικέχουαί μοι τὸ κάλ-
 λος αὐτοῦ, καὶ ὅλον φειεί-
 ληφέ με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι
 καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Αργος
 ἔλῳ βλέπειν δυνάμει πρὸ
 σώματι. δοκῶ δ' αὖ μοι
 καλῶς δικάζει, πάσαις
 ὑποδοῦς τὸ μῦλον. καὶ γὰρ
 αὐ καὶ τόδε, ταῦτί μιν εἶ-
 ναι συμβέβηκε τῷ Διὸς ἀδελ-
 φῷ καὶ γυναικί, ταύτας
 ὃ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ
 χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;
 Ερμ. οὐκ οἶδα. πᾶν οὐχ
 εἶναι τε ἀναδιῶναι πρὸς τοῦ
 Διὸς κικιλευσμένον. Αλέ.
 ἐν τούτῳ ὃ Ερμὴ πείσαι αὐ-
 τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχεν
 μοι τὰς δύο τὰς νικητρίδας,
 ἀλλὰ μόνων ἧς ὀφθαλμῶν
 ἡγεῖσθαι πᾶν διαμαρτίαν.
 Ερμ. οὕτω φασὶ ποίησεν.
 ὦρα δέ σοι ἤδη πειράσκειν
 μὲν κρίσιν. Αλέ. πειρασθ-
 μεθα. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι
 τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον
 εἰδέναι βούλομαι, πότερα
 ἔξαρξέσθ' σκοπεῖν αὐτὰς, ὥς
 ἔχου-

ceu per successionem ex-
 ciditur. Et in summa, cir-
 cumfusa mihi est pulcri-
 tudo ipsarum, & totum
 me complexa tenet. Ac
 doleo, quod non & ipse,
 quemadmodum Argus
 ille, toto corpore videre
 possum. Videor autem
 mihi, bene tum iudicasse,
 si omnibus potum hoc
 reddidero. Nam & rursum
 illud quoque, accedit, quod
 hæc quidem Iouis soror
 & coniunx est, illæ verò
 filix. Quomodo igitur
 non periculosum etiam
 hoc pacto iudicium hoc
 fuerit? M e r. Nescio,
 nisi quod non licet detre-
 ctare Iouis imperium. P a l.
 Vnum igitur hoc, Mercu-
 ri, persuade ipsis, ne suc-
 censeant mihi duæ illæ
 reliquæ, quæcunque victæ
 fuerint sed quicquid pec-
 catum videbitur, id solis
 oculis imputent. M e r.
 Ita facturæ se aiunt, tem-
 pus autem iam tibi est,
 ut peragas iudicium. P a l.
 Faciemus periculum quid
 enim agat quispiam? Cæ-
 terum illud primum sci-
 re volo, utrum satis erit
 spectare ipsas, ut nunc
 sunt

sunt, vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, ut diligentius examinari eò possint. ΜΕΝ. Hoc tuum officium erit videre, utpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam volēs. ΡΑΝ. Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. ΜΕΝ. Exuite, heus, vos. Tu vero inspice eas. Ego interim auertam me. ΙΥΝ. Recte ó Paris. Atq; prima certe exuam me, ut noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neq; etiam magnos & angustos oculos præ me ferendo superbiam. Aequaliter vero sum tota, & vniformiter pulcra. ΡΑΝ. Exue & te ó Venus. ΜΙ. Ne prius ipsam exueris, ó Paris, quã cestum à se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te præstigijs circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neq; etiam. Studiosè ita exornatam hic adesse, neque tot coloribus fucatã esse, perinde ac vere meretricem aliquam, sed ipsam for-

mam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσει δὴ-
σαι πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἔξ-
τάσιος; Εἰς. τοῦτο μὲν
σὸν αἶψα τοῦ δικαστοῦ, καὶ
πρὸς αὐτῆς ὅπῃ καὶ θέλῃς. Παρ.
ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἴ-
δῃν βούλομαι. Εἰμ. ἀπό-
δυτε ὃ αὐταί, σὺ δ' ὀπί-
σκόπῃ. ἐγὼ δ' ἀποφραφέτω
λυ. Ηἷρα. καλῶς ὃ Πάρι.
καὶ πρῶτον γε ἀποδύσομαι,
ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μό-
νας ἔχω τὰς ὠλένας λευ-
κὰς, μὴδὲ τὰ βοῶνα ἐί-
ναι μέγα φρονεῖ. ὁπίσθους δὲ
εἰμι πᾶσα, καὶ ὁμοίως
καλή. Παρ. ἀπόδυτε καὶ
σὺ ὃ Ἀφροδίτη. Αἰδῶ. μὴ
πρῶτον αὐτῶν ἀποδύ-
σης ὃ Πάρι, πρὶν αὐτὰς
κεῖν ἀπόδῃται. φερμα-
κίς γὰρ ὅτι, μὴ σε κατα-
γοητεύῃ δὲ αὐτοῦ. καὶ τοι-
γε ἐχέτω μὴ δ' οὕτω κε-
καλλωπισμένῳ παρῆναι,
μὴδὲ τοσαῦτα ἐντυσιμ-
μένῳ χρώματα, κατὰ πῦρ
ὡς ἀληθῶς ἐταῖραν τῆς,
ἀλλὰ γυμνὰς τὸ κάλλος
ὁπῇ-

ἑπιδεικνύου. Παρ. οὐ λέ-
γουσι τὸ θεῖ τοῦ κιστοῦ, καὶ
ὑπόδου. Αφροδ. τί οὖν οὐ-
χὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὴν κέ-
ρυα ἀφιλοῦσα, φιλήν τὴν
κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ'
ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ
τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ
δέδιας, μὴ σοι ἐλέγχεται
τὸ γλαυκὸν ὅττι ὁμμάτων
αἵεν τοῦ φοβεροῦ βλέπόμε-
νον; Ἀθ. ἰδοὺ σοι ἡ κέρυς
αὐτὴ ἀφίηται. Αφροδ. ἰ-
δοὺ σοι καὶ ὁ κιστός. Ηρα.
ἀλλ' ὑποδυσάμεθα. Παρ.
ὦ Ζεὺ τεράσσει τῆς δέας, τῇ
κάλλους, τῆς ἡδονῆς. οἷα μὲν
ἢ παρθέτος; ὡς δὲ βασιλε-
υὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ὑπελάμ-
πει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ
Διός; ὡς δὲ ὅττι ἡδύως, καὶ
γλαφυρὴν τι καὶ πρῶτα γω-
γὸν ἐμείδιασιν. ἀλλ' ἡδὲ
μὲν ἄλλος ἔχω τῆς εὐδαιμο-
νίας. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ
καθ' ἑκάστῳ ἐπιδεῖν βού-
λομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβο-
λός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς
ὅ, τι καὶ ὑπεβλέψω, πάντη
τάς

mam nudā exhibere spe-
ctandam. P A R. Recte
sane admonent illud de
cesto, atq; etiam depono
illum. V E N. Cur non
igitur & tu Minerua galea
deposita, nudum caput
spectandum exhibes, sed
concutis conum, & per-
terres iudicem. An me-
tuisti, ne tibi obijciat & re-
prehendat cœruleū istud
oculorum, si dempto ter-
ribili isto aspiciatur? M I.
Ecce tibi galea hæc abla-
ta. V E N. Ecce tibi &
cestus hic. I V. Sed e-
xuamur tandem. P A R.
O Iupiter monstrifice,
quod spectaculum? quæ
pulcritudo? quæ volu-
ptas? qualis virgo hæc?
ut vero regalis illa & ve-
nerabilis effulget, adeoq;
vere digna Ioue. Tuetur
autem Iuæ quiddam &
iucundum, ac blandum
& illecebrosū etiam ar-
riscit. Sed iam satis habeo
felicitatis huius. Si vi-
detur autem, etiam se-
orsim vnāquamque in-
spicere volo, quoniam
nūc certe ambiguus sum
neque satis scio, ad quid
etiam me referam, visu
in

in omnes partes distracto
 V E N. Ita faciamus.
 P A R. Abscedite igitur
 vos duæ. Tu vero luno
 hic mane. I V N. Maneo.
 Ac posteaquam me dili-
 genter inspexeris, tempus
 tibi erit & cætera iam spe-
 ctare, num pulcra victo-
 riæ mez dona proposita
 tibi. Nam si me Pari for-
 mosiorem esse iudicaue-
 ris, vniuersæ eris Asiæ do-
 minus. P A R. Non do-
 nis nostra hæc geruntur.
 Sed tamen abi. Agetur e-
 nim, quicquid æquum vi-
 sum erit. Tu vero accede
 Minerua. M I N. Adsum
 tibi. Quod si igitur me ô
 Pari, formosam esse iudi-
 cio declaraueris, haud vn-
 quam ex pugna victus
 abibis, bellatorem enim
 te, & victoriarum com-
 potem efficiam. P A. Ni-
 hil, Minerua, opus mihi
 est bello, & pugnis. Pax
 enim vt vides, in præsen-
 tia tenet Phrygiam ac Ly-
 diam, & ab hostibus quie-
 tum est patris imperium.
 Sed tamé confide, neque
 enim eo minus feres, tam
 etsi ob munera nequa-
 quam iudicium feram.

Sed

ταῖς ὁφείσιν περιπαύμενος.
 Αφροδ. οὕτω ποιοῦμεν. Παρ.
 ἀπιτε οὐὶ αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ
 Ἥρα περιμένε. Ἥρα. περι-
 μένω. καὶ περὶ αὐτὴν ἀκριβοῶς
 ἴδης, ὅρα σοὶ καὶ τὰλλα
 ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι
 τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
 μῆς. ὡς γὰρ με ὦ Πάρι δι-
 κάσας εἶναι καλῶ, ἀπά-
 σης ἔσῃ τῆς Ἀσίας διαπό-
 της. Παρ. οὐκ ὅτι δῶροισι
 μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
 ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτῶν γὰρ, ἀπὸ
 αὐτοῦ δοκῇ. σὺ δὲ ἀφίσθι Αἰθι-
 οῦ. Αἰθ. παρὲς ἡκὰ σοι. καὶ
 ταῦτά με ὦ Πάρι δικάσας
 καλῶ, οὐ ποτε ἦσαν ἀπὸ
 ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν.
 πολέμῳ γὰρ σε, καὶ νικη-
 φόρον ἀπεργάσομαι. Παρ.
 οὐδὲν Αἰθιῶά δέ μοι πολέ-
 μου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ,
 ὡς ὁρᾷς τὰ νῦν ἐπέχει τὴν
 Φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
 ἀπολέμντος ἡμῶν ἢ τοῦ πα-
 τρός ἀρχῇ. δᾶξεν δὲ. οὐ
 μειονεκτῆσεις γὰρ, καὶ μὴ
 ὅτι δῶροισι δικάζομεν.
 ἀλλ'

ἀλλ' ἐνδυσι ἥδη, καὶ ὀπίθου
 πλὴν κερυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον.
 πλὴν Αφροδίτῃ παρῆναι
 κερεῖς. Αφροδ. αὐτῇ σοι ἐγὼ
 πησιόν, καὶ σκόπει καθ' ἐν
 ἀκρεῖως, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκά-
 στῇ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὡ καλὸν, καὶ τὰ δέ μου ἀκ-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάλαι ἐρῶσα
 σι νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁπῶον
 οὐκ οἶδα, εἰ τινα ἔτιρον ἢ
 φρυγία τρέφει, μακαρίζω
 μὲν τοὺς κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ὑπολαμβάντα τὸς
 σκοπέλους, καὶ ταυτασί τας
 πέτρας, κατ' ἄστυ ζῶν, ἀλ-
 λά διαφθείρουν τὸν κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ὑπο-
 λαύσεις τῶν ἐρῶν; τί δ'
 αὖ ὑπὸναιτο τοῦ σοῦ κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔπειτα δὲ
 ἥδη σοι γυγαμκέναι, μὴ
 μὲν τοι ἀχρεοκὲν τινα,
 καὶ χωρεῖται, οἶαι κατὰ
 τὸν Ἰδῶν αἱ γυναικες,
 ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἰλλά-
 δος, ἢ Ἀργεῖον, ἢ ἐκ Κο-
 ρινθίου, ἢ Λάκωναν, οἰά-
 σαι

Sed induet et tandem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. Vx. Eccam me ipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim vnumquodq; di-
 ligenter, nihil cursu præ-
 ternechendo, sed immoran-
 do singulis etiā membris.
 Quod si vero placet ὁ for-
 mosε, etiā hæc mea dicta
 accipe. Ego enim iamdu-
 dum aspiciens te iuuenē
 adeo & formosum, & qua-
 lem nescio, an vllum ali-
 um nutriat Phrygia, bea-
 tum quidem te puto ob
 pulcritudinem, reprehen-
 do autem, quod non reli-
 ctis hisce rupibus & saxis,
 in vrbe alicubi vitam de-
 gis, sed corrumpi pulcri-
 tudinem istam finis in so-
 litudine. Quid enim tu
 frueris his montibus? Aut
 quid proficiunt pulcritu-
 dine tua ista boues? De-
 cebat autē te iam & vxo-
 rem duxisse, non tamen
 rusticam aliquam aut in-
 digenam quales per Idam
 passim mulieres sunt, sed
 ex Græcia aliquam, vel
 Argiuam vel Corinthiam
 vel Lacænam, cuiusmo-

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amori quoque dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in deditionem tradita, sequetur, & cohabitabit tecum. Prorsum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. ΠΑΧ. Nihil etiam o Venus. Nunc autem lubens audiero omne quicquid est, de illa te narrantem. VΑ. Est hæc filia quidem Leda, formosæ illius, ad quam Iupiter ex cœlo deuolauit, in cygnum conuersus. ΠΑ. Qualis autem aspectu est? VΑ. Candida quidem, qualem consentaneum est esse, ex cygno progeneratam, tenera autem, ut quæ in ouo enutrita fuerit, nuda plerunque exercens sese, & palæstricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, ut & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam ad

πρὸς ἡ Ελένη ὄντι, νύα καὶ καλὰ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἑμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον διασπατὶ σε, οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιπούσα. καὶ παρὰ τοῦτο ἐαυτῷ ἐκδοτός, ἔπειτα, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. ΠΑΧ. οὐδὲν ὦ Αφροδίτη. νῦν δὲ ἰδὼς αὐτὴν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Αφροδ. αὐτῇ θυγάτηρ μὲν ὄντι Λέδας, ἐκείνης τῆς καλῆς ἐφ'. ἣν ὁ Ζεὺς κατέπελιν, κύκνος γινόμενος. ΠΑ. πῶς δὲ τις ἦ ὄψιν; Αφροδ. λευκὰ μὲν, διὰν εἰκὸς ἐκ κύκνου γνησιμώλιν. ἀπαλὴ δὲ, ὥς ἐν ὡπ' τραφέισα, γυνὴν δὲ τὰ πολλὰ, καὶ παλαιωτική. καὶ οὕτω δὲ τι περὶ σπούδας, ὥς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γινέσθαι τοῦ Θέσιος ἄνερον ἔτι ἀρ' πάντας. οὐ μὲν, ἀλλ' ἐπεὶ δὴ περὶ

ἦντις εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν ἀχαιῶν ὅτι τὴν μετρίαν ἀπώτησαν, περιερίδῃ δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
 ρους. εἰ δὲ θέλῃς, ἐγώ σοι καταφράξομαι τὸν γά-
 μον. Πά. πῶς φῆς, τὸν τῆς γεγαμημένης; Αφροδ. τέος ἢ σὺ, καὶ ἄχρῃμος, ἐγὼ δὲ οἶδα, ὡς χεὶρ τὰ τοιαῦ-
 τα θῆται. Πά. πῶς; ἐδέ-
 λω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Α-
 φροδ. σὺ μὲν ὑποδημήσεις ὅτι θέαν δὴ τῆς Ελλάδος, κἀπειδὴν ἀφίκα ἐς τὴν Λακιδάιμονα, ὅψεται σε ἡ Ελένη. τούτω δὲ, ἐμὸν αὖ ἔν τὸ ἔργον, ὅπως ἐραδίεσται σου, καὶ ἀπο-
 λουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ ὑπολιποῦσθαι τὸν ἄνδρα, ἐδιλῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ σιωπηλῶσαι. Αφροδ. δάξῃς τούτῳ γε ἔνικα, πᾶσι γάρ μοι ἐστὶν δύο κα-
 λὰ, ἡμεῖς καὶ ἔσσι. τού-
 τῳ σοι παραδώσω ἡγυμνί-
 νη

ad florem ætatis pervenisset, optimi quique Achæ-
 norum ad petendas illius nuptias sese obtulerunt. Antepositus autem reli-
 quis tum Menelaus fuit, ex genere Pelopidarum natus. Quod si autem vo-
 les, ego tibi conficiam has nuptias. P. A. Quid narras? eius ne quæ iam nupsit alteri? V. E. Iu-
 venis adhuc es, & rusticus. Ego vero novi, quo pacto talia perficere conveniat. P. A. Quomodo? cupio enim & ipse scire. V. E. Tu quidem proficisceris ad perlustrandam Græciam, atque vbi Lacedæmo-
 na perveneris, videbit te Helena. Post illa vero, me um iam opus erit, effico-
 re, quo illa amore tui ca-
 piatur, teq; sectetur. P. A. Hoc ipsum etiam incredi-
 bile mihi videtur, ut illa relicto coniuge, cum ho-
 mine barbaro atq; hospi-
 te è patria navigare, in a-
 nimum inducat. V. Bono animo esto. Nam huius certe rei gratia, liberos duos habeo puleros, A-
 mabilitatē & Cupidinem videlicet, quos tibi tra-
 dam,

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidam, totus subingrediens illam vi coget amare mulierem. Amabilitas autem tibi ipsi circumfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratiarum, quo & illarum comites se præbeant, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. P a r. Quomodo fortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciam, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum uxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. V a. Ne prius amaueris Pari, quam pronubam me & sponsæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam adesse vobis, & celebritatē peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet

ναι τῆς ὁδοῦ γυναικῶν. καὶ ὁ μὲν ἔρας, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀγαγὰς αὐτὴν γυναικα ἐρεῖν. ὁ δ' ἕμερος αὐτῇ σοι περιχυθεῖς, τοῦθ' ὅπερ ὅρῃν, ἡμετέρῳ τε δῶσει καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὰ δὲ συμπαροῦσα, διήσομαι καὶ σὺ χάριτων ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐτὴν ἀναπέστομαι. Πά. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδελον ὦ Αφροδίτη, πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ελένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὅρῃν αὐτὴν οἶμαι. καὶ πλεονεὺς τοῦτ' ἔστιν Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ὀπιδιμῶ, καὶ ἐπείνεμι ἔχων πλὴν γυναικα. καὶ ἄχθυμαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Αφροδίτη μὴ πρότερον ἐραδῆς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ πλὴν περιμήσσαν καὶ νυμφαγωγὴν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ με νικηφόρον ἡμῶν συμπάρειναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὀπινίκια. πάντα γὰρ ἐντί

ὥς σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ
 κάλλος, ἢ γάμον, τοῦτε τῷ
 μύλον ἀφαιρᾷ. Πά. δίδου-
 κα, μὴ μου ἀμελήσεις μὲν ἢ
 κρίσιν. Αφροδ. βούλει οὖν,
 ἐπομβόσομαι; Πά. μηδα-
 μῶς, ἀλλ' ὑποβόου πάλιν.
 Αφροδ. ὑποχρῶμαι δὴ σοι
 τῷ Ελένῳ παραδώσῃ γυ-
 ναικα, καὶ ἀκολουθήσῃ με
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἀφ' ἧς παρ'
 ὑμᾶς εἰς τῷ Ἰλίῳ, καὶ αὐτὴ
 παρέσομαι, καὶ συμπαράξω
 μὰ πάντα. Πά. καὶ ἢ ἔρωτα
 καὶ ἢ ἡμερον καὶ τὰς χεῖρας
 ἄξεις; Αφροδ. θάρξεις. καὶ ἢ
 πόθον, καὶ ἢ ὑψότατον πρὸς τέ-
 τοις περιλήψομαι. Πά. ἐκ-
 ρῶν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ
 μύλον, ἐπὶ τέτοις λαμβάνει.

Αρεως καὶ Ερμῆ.

Ἡκούσας ὁ Ερμῆς, οἷα ἡ-
 πείλησαν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑ-
 περβόλῃ καὶ ἀπίθανα; ἢ
 ἀβελήσας; φασὶν, ἐγὼ μὲν ἐν
 τοῦ οὐρανοῦ σέβας καθήσω,
 ὑμεῖς δ' ἢ ὑποκείμεθα δέντροις,
 καταπαύσῃ βιάζομαι με. μὰ-
 τίνω

ce tibi hęc, & amorem
 & formam, & nuptias po-
 mo isto mercari. P A K.
 At metuo ne me post la-
 tum iudicium negligas &
 contemnas. V. Vis igitur,
 ut iurem tibi? P. Nequa-
 quam, sed tantum promit-
 te denuo. V K. Promitto
 igitur, Helenam traditu-
 ram me esse uxorem ubi
 & futuram comitem pro-
 ficiscenti ad ipsam, deinde
 & Ilium venturam esse ad
 vos [& ipsa adero, & ad-
 iuvabo omnia. P A. Etiam
 Cupidinem & Amabilita-
 tem & Gratias tecum ad-
 ducēs? V K. Bonum ani-
 mum habe, quin & Desi-
 derium & Hymenæum
 præterea comites assumā
 P A K. Ob hęc igitur do-
 tibi pomū, ob hęc accipe

Martis & Mercu- rij.

Audistin' Mercuri, cu-
 iusmodi nobis minatus
 sit Iupiter, quam super-
 ba, quamque dictu ab-
 surda? Ego, inquit, si
 voluero catenam ex æ-
 there demittam, unde si
 vos suspensi me vi detra-

E 3 here

here conemini, luseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia per multa, quæ tu quoque audisti. At ego, si quidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem cum esse viribusque superiorem, haudquaquam negaverim. verum unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut cum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunximus, id ne utinam crediderim. **M. A.** Bona verba **Mars.** Neque enim sat tutū est ista loqui, ne quid forte mali nobis conciliemus petulantia. **M. A.** Putas vero me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audeo, quem linguæ cōtinentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc militantem audirem haud

que

τίω ποιήσετε. οὐ γὰρ δὴ καθέλκύσετε. ὁ δὲ ἐγὼ θελήσωμι ἀνελκύσει, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτίσας, μετὰρτίσῃ. καὶ τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστι, οὐκ αὖ ἀρνηθεῖμην. ὁμοῦ δὲ καὶ τοσοῦτων ὑπερβίβειν, ὥς μὴ καταβάρησεν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν περιλάβομεν. οὐκ αὖ πενθεῖμην. **Ερμ.** εὐφήμεν ὃ ἄρετ. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἐπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. **Αρετ.** οἶμαι γὰρ μοι πρὸς πάντας αὖ ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σὲ, ὅν ἐχρημύδεις ἡπιστάμενον. ὁ γοῦν μέγιστος γελῶν ἐδόξε μοι, ἀποβύοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αὖ θυνάμενον σιωπῆσαι πρὸς σὲ.

σι. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ἐπὶ ὃ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάτες, ἐπιβούλευσαν ξυυῖσθαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἰωδιδῶς καὶ ταῦτα, πρὸς ὄντας. καὶ εἰ μὴ γὰρ ὁ Θέτις κατελείψασα ἐκάλεισεν αὐτὸν σύμμαχον Βριάρειαν ἐκατόγχοισιν ὄντα. καὶ ἰδίδετο αὐτὸν κεραιῶν καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένη, ἐπήγει μοι γὰρ ὅτι τῇ καλλιζήμοσυν αὐτοῦ. Ερμ. σιώπα, σὺ φήμι. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἡμοῖ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

Πανὸς καὶ Ερμῆ.
Παύ.

Χαῖρε δὲ πάτερ Ερμῆ.
Ερμ. νῦν καὶ σὺ γὰρ ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σοὶ πατήρ; Πα. οὐχ ὁ Κυλλένιος Ερμῆς δὲ τυγχάνεις; Ερμ. καὶ μάλα. πῶς οὐκ ἔστι ἡμῶς εἰ; Παύ. μογχι-

queam apud te reticere. Etenim memineram, quod non ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mora aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conijcere, quantopere formidaret, utque in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent dii, quod ni Thetis misericordia commota, Briareum centimanum illi auxilio accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruo victus erat. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamque. M e r. Tace, bona verba, neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Panis & Mercurij,

Salve δὲ pater Mercuri. M e r. Salve utique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? P a. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? M e r. Atque admodum. Quo pacto igitur nreus filius es? P a.

E 4

Adul-

Adulterinus sum, ex amo-
re tibi natus. M. R. Per
Iouem hirci fortasse cu-
iusdam, qui capram per
adulterium cognouit. Nā
meus quō fueris, qui &
cornua habes, & nasum
talem, & barbā hirtam,
& pedes bifidos, hircinos-
que præterea & caudam
super natibus? P. A. Qua-
cunque in me conuician-
do dieis, ijs tuum ipsius
filium, pater, probosum
ac turpem declaras, imo
potius teipsum qui ieiuf-
modi generas & tales li-
beros procreas. Ego vero
extra culpam sum. M. R.
Quam autem etiam ma-
iorem tuam ais esse? Num
ignorans alicubi cum ca-
pra adulterium exercui
ego? P. A. Non cum ca-
pra, sed tibi ipse in memo-
riam reuoca, num in Ar-
cadia quandoque puellam
liberam per vim stupraris
Quid mordendo digitum
quæris ac diu dubitas? I-
cari filiā dico Penelopen
M. R. Quid igitur illi acci-
dit, quod pro me hircio si-
milem te peperit? P. A.
Dicam tibi, quæ ex illa
ipsa audini. Quando enim
me

μοιχίδις εἰμὶ, ὃς ἔρωτες
σοι γυρόμενος. Ερ. νὰ Δία
πράγουν ἴσως τινὸς μοιχεύ-
σαντος αἶγα. ἐμὲ γὰρ
πῶς κέρατα ἔχων, καὶ
ἔἴνα τοιαύτων, καὶ πώ-
γωνα λάσιον, καὶ σιέλη
διχηλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ
οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;
Πάν. ὅσα αὖ ἀποσκαφῆς
εἰς ἐμὲ, τὸν σιαυτοῦ υἱὸν
ὃ πάτερ ἐπονείδισον ἀπο-
φαίνεις, μᾶλλον δὲ σιαυ-
τὸν, ὅς τοιαῦτα γυνᾶς,
καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ
ἀναίτιος. Ερμ. τίνα δὲ
καὶ φῆς σου μητέρα; ἥπου
ἔλαδον, αἶγα μοιχεύσας
ἔγνω. Πάν. ἐκ αἶγα ἐμοί-
χευσαι, ἀλλ' ἀνὰ μνησὸν σε-
αυτὸν, ὅποτε ἐν Λακεδαί-
ωναι ἑλευθέραν ἐβίβασα. τί
δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς,
καὶ ὀππολὺ ἀπορεῖς; τίμω
Ἰκαρίου λόγῳ Πηνελόπειαν.
Ερ. ὅτι τί παθεῖν σε ἐκέλευ
αὐτ' ἐμοὶ πρὸς πρὸς σε ὁμοίαν
ἔπειτα; Πάν. αὐτῆς ἐρέ-
της λόγον σκεῖν. ὅτι γὰρ
με

με ἔξ' ἑσπεμπην ὅτ' ἔτι πλὺν Ἀρ-
 καδίαν, ὃ πάτερ, μήτηρ μὲν
 σου, ἐφ' ἧς εἰμι Πρω-
 λόπη ἢ σπαρτιάτις, τὴν
 πατέρα δὲ γυνώσκει Διὶ
 ἔχον Εὐμῆν τὸν Μαίαια καὶ
 Διὸς. οἱ δὲ κρεασφόρος
 καὶ τραγοκαλὴς εἶ, μὴ λυ-
 πείτωσι. ὅπως γὰρ μοι
 σωμῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τρα-
 γὴν αὐτὸν ἀπέκασεν, ὡς
 λάθοι. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
 ἀπέλκε τὰ τραγῶν. Εὐμ.
 τὴν Διὰ μέμνημαι ποιήσας
 τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὐκ ὅτ'
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀβύσσος αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κελύσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήσω παρὰ πάσῃ
 ὅτ' ἐν τῇ σὺ παιδίᾳ. Πάτ. καὶ
 μὲν οὐ κατασχυνῶ σε ὃ
 πάτερ. μουσικὸς τε γὰρ εἰ-
 μι, καὶ συρίζω πάντῃ κα-
 πυρῆν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν
 ἔμοδ' ἄνεν ποιεῖν δυνάται,
 ἀλλὰ ἐταῖρος καὶ διασώ-
 τῃν πεπαιγμένον, καὶ ἡγοῦ-
 μαι ἀντὶ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 ποιήματα δὲ, οἱ δαίμονες μου
 ὅπως

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit Ma-
 ter quidem tua ego sum,
 Penelope ex Sparte nata.
 Cæterum patrem noris
 habere te Deum, Mercu-
 rium illum Maia ac Iouis
 filium, Quod si igitur cor-
 nutus ipse es, ac pedes
 hircinos habes, ne id æ-
 gre feras. Quando enim
 mecum rem habebat pa-
 ter tuus, hirco seipsum
 assimilauerat, quo facili-
 lateret, & ob id similis
 hirco tu quoque euasisti.
 Ma. Per Iouem, memini
 me tale quiddam facere.
 Ego igitur formosus ille,
 qui ob formam ac pul-
 critudinem, animum elat-
 tum præ me fero, qui ad-
 huc imberbis ipse sum pa-
 ter tuus vocabor? & ab-
 om nibus risu accipiar ob
 præclaram liberorū pro-
 cretionem. Pa. At vero
 dedecori tibi pater non
 sum. Nam & Musicus
 sum & fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu. Et
 Bacchus ille nihil absque
 me facere quicquid potest,
 sed & socium & consulta-
 torē fecit me, & duce ipsi
 chorum. Iā & ouilia mea

si videas, quod per Tegeam & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare rem gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrum illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. M. A. Ad dic mihi, duxisti ne uxorem iam? Hoc enim opinor, dicunt te, P. A. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū vna aliqua rem habere contentus forem. M. A. Capras videlicet conscendis. P. A. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea cū omnibus Bacchi Menadibus, atque admodum studiose ab illis observor. M. A. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? P. A. Impera pater, nos autem videbimus, hæc uti fiant. M. A. Et acceda ad me,

ὅπως αὖτε Τέγαν καὶ αἰδὲ
τὸ Παρθένιον ἔχω, πάν
ἡδίστην. ἀρχὴ δὲ καὶ τῆς Ἀρ
καδίας ἀπάσης. πρόσθω δὲ
καὶ ἀθλωναίους συμμαχήσας,
οὕτως ἡρέσεν οὐα, ἐν Μαρα
θῶνι, ὅτε καὶ ἀρετῆον ἡρέθη
μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
ἀσπίλαιον. ὡ γοῦν ἐς ἀδή
νας ἔλθης, εἴη ὅσον ἐκείνῳ
Πανὸς ἵνομα. Εἰμ. εἰπέ δέ
μοι, γυγάμηναι ὃ παρ' ἡ
δῆ; τοῦτο γὰρ οἶμαι, κα
λοῦσί σε. Παρ. οὐδαμῶς ὃ
πάτερ. ἐρετικὸς γὰρ εἶμι,
καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσομαι συ
νὸν μισθόν. Εἰμ. τὰς οὐ
αἰετὶ δηλαδὴ ὀπιβαίνεις.
Παρ. σὺ μὲν σκοπῆσαι. ἐγὼ
δὲ τῇτι Ηχῶ καὶ τῇ Πί
τυϊ συνώομαι, καὶ ἀπάσαις
ταῖς τοῦ Διονύσου Μενά
δαι. καὶ πάντῃ ἀπουδάζομαι
πρὸς αὐτῶν. Εἰμ. οὐδὲ
οὐκ ὅ, τι χάριον ὃ τέκνον
τὰ πρῶτα αἰτουῦντί μου.
Παρ. ἀρετῆον ὃ πάτερ,
ἡμῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα.
Εἰμ. καὶ ἀρετῆον μοι,

καὶ φιλοσοφουμένου, πατέρων
 ὄρα, μὴ καλέσῃς με, ἀκού-
 οντός γε τούτου.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Διονύσου.

Τί αὖ λέγεσθαι ὁμοιω-
 τήτους ὡς Διόνυσος ἀδελφεὸς
 εἶναι, Ἐρωτα καὶ Ἑρμαφρόδι-
 τον καὶ Πρίαπον, ὁμοίους
 ὄντας ταῖς μορφαῖς, καὶ τὰ
 ὀπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος καὶ τοξότης, καὶ
 θυάμις οὐ μικρὰν περιβί-
 βλητός, ἀπάντων ἕχων.
 ὁ δὲ θυλός, καὶ ἡμίανδρος,
 καὶ ἀμφίβολος πλὴν ὅτιν.
 οὐκ αὖ διακρίνας, ἔστ' ἔφω-
 ρος ὢν, εἴ γε καὶ παρθένος.
 ὁ δὲ καὶ πέρα τῆς εὐπρεπείας
 ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. Διὰ
 μὲν δὲν θαυμάσης ὡς Ἀπολ-
 λων. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
 τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
 διάφοροι γυναικῶν ὅπου
 καὶ ὁμοπάτριαι πολλάκις
 ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἀρσένων,
 ἡ δὲ θήλειαν, ὡς περὶ ὑμεῖς, γί-
 γνεται. Ἀπο. καὶ ἀλλ' ἡμεῖς
 ὅμοι-

& prehenses licet, pa-
 trem autem vide ne me
 appellaueris quoquam au-
 diente.

Apollinis & Bac-
 chi.

Quid igitur dicendum
 ne est, Bacche, fratres es-
 se Cupidinem, Herma-
 phroditum & Priapum &
 adeo dissimiles forma &
 studiis cū sint? Nam hic
 quidem formosus omni-
 no & iaculator est, & po-
 testate non parua compa-
 rata sibi, omnibus impe-
 rat. Ille autem mulierosus,
 ac semivir, ambigua quo-
 que faciem prae se ferens,
 ut non facile dignoscas,
 adolescens ne sit, an vir-
 go. Hic vero & supra mo-
 dum virilis est Priapus vi-
 delicet. B A. Ne mireris.
 Apollo, non enim ipsa
 Venus in causa est, sed pa-
 tres, qui diuersi fuere.
 Quandoquidem & ij qui
 eodem patre, eademque
 matre nascuntur, saepe nu-
 mero alius vir, alius formi-
 na, quemadmodum & vos,
 nascuntur. A P O. Ita sa-
 ne est, ut dicis, sed nos ta-
 men

men similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarij enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, quod Diana quidem hospites maculat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris aegrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adornavit, si quis Græcus aliquando in Tauricam aduenerit, ut cum eo inde enaviget, iam olim perosa maculationes illas. B A C. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cum Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem urbē accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbitus. Postquam igitur quieti nos sedimus, in conuiuio affatim madefacti, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Sollicitauit ne te? B A C. Hu-

μοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ διπτηδύομεν. τοῦτον γὰρ ἄμφω. Διόν. Μέχρι μὲν τῆςου, τὰ αὐτὰ δ' Ἀπολλόν, ἐπεὶ δὲ οὐχ ὅμοια. ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξηνοκτενεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαρτυρῇ, καὶ ἰσχυρὰ κάμνοντας. Ἀπολ. οἶσι γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρει τοῖς Σκύθαις; ἢ γὰρ καὶ παρεσκεύασαι, ὡς τις ἑλλὲν ἀφῆκται ποτε ἐκ τῆς ταυρικῆς, σωκεπλῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυστηριώδη τὰς σφαγὰς. Διόν. εὖ γὰρ οἶσιν τοιοῦτα. ὁ μὲν γὰρ τοῦ Πριάπου, γελῶν γὰρ τῆςοι διγυγῆσαι, ἀπὸ τῆς Λαμψάκης ἤρθεμενος. ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδιέχοντός με, καὶ ξένισας παρ' αὐτῶν, ἔπειθ' ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ διανῶς ὑποβιβειγμένοι. κατ' αὐτὰς πεμύσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ ἡνῶτος, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Ἀπολ. ἐπήρα σι; Διόν. τοιοῦ-

τοιούτων δεῖ. Απελ. σὺ δὲ
τί πρὸς ταῦτα; Διδ. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Απο. εὐ-
γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀγρίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ
καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπέι-
ρα. Διδ. τούτου μὴ οὐκ
ἐνεκα καὶ ὅτι σε αὖ, ὦ Α-
πολλὸν ἀγάγοι τίς πῆραν.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομῆτης,
ὥς καὶ νήφοντα αὖ σοι τὸν
Πρίαπον ὀπχειρήσαι. Απο.
ἀλλ' οὐκ ὀπχειρήσει γι ὦ
Διδόνυσε. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κόρης καὶ τῆς αἰ.

iustmodi quippiam est. A.
Quid tu, autem porro ad
hæc? B A C. Quid enim
aliud, quam risi. A. Rẽ-
cte sane, quod neq; acer-
be, neque rustice quis-
quam. Venia enim dignus
est, si te formosum adeo
solicitavit. B A C. Huius
igitur gratia, etiam te, A-
pollo, sollicitatum merito
venerit, Formosus enim
& tu, & præterea coma-
tus, ut vel sobrius Priapus
ille aggredi te queat. A P.
Sed non aggredietur Bac-
che me facite. Nam præ-
ter comam etiam arcum
gero.

Ερμῆ καὶ Μαΐας.

Mercurij & Maiæ.

Εστὶ γὰρ τις ὦ μήτερ ἐν
οὐρανῷ θεὸς ἀδλιώτερος
ἐμοῦ; Μαΐ. μὴ λέγε ὦ
Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μέγας κάμη-
ται, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
πηρεσίας διασπώμενος; ἔω-
θεν μὴ γὰρ ἔξαρσάντα,
σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διασπῶσάντα τίς ἐκ-
κλη-

Est vero, mater, deus
quisquam in cælo me
miserior? M A. Cave
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M A. Quid
non dicam? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus. Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dij comptant. Tum ubi
curiam

curiam in qua consultant
vndique strauero, ac sin-
gula ita, ut oportet, com-
posuero, Ioui necessum
est assistere, ac perferen-
dis illius mandatis toto
die sursum ac deorsum
curritare, & redeuntem
insuper puluerulentum
ambrosiā apponere. Por-
to priusquam nouitius
iste pocillator aduenisset,
ego nectar etiam ministra-
bam. Quodque est om-
nium indignissimum, so-
li omnium ac noctu qui-
dem agere quietem licet
Verum id quoque tem-
poris necesse habeo de-
functorum animas ad Plu-
tonem deducere, mani-
umque gregi me ducem
præbere, tum autem &
tribunalibus assistere. Ne-
que enim mihi sufficie-
bant scilicet diurna nego-
cia, dum versor in palæ-
stris, dum in concionibus
præconis vices ago, dum
oratores instruo, ni hæc
quoque provincia accedat,
ut simul etiam umbrarum
res disponam. Atqui Le-
dæ filij alternis inter ipsos
vicibus apud superos at-
que inferos agitant. Mi-
hi

κλησίαν, ἥτα σὺδὲ τίσαν-
τα ἕκαστα, παριστάμαι τῷ
Διὶ, καὶ διαφέρω τὰς ἀγ-
γελίας τὰς παρ' αὐτοῦ
αἶψα καὶ κάτω ἡμμερο-
μουῶντα καὶ ἐπαυλδόντα
ἐτι κεκοιμημένον, παραι-
τέναι πρὸ ἀμβροσίαν. πρὶν
δὲ τὸν νεώτερον τοῦτον οἰ-
νοχόον ἦκεν, καὶ τὸ νέ-
κταρ ἐγὼ ἐπέχουσιν. τὸ δὲ
πάντων δευρότατον, ὅτι
μηδὲ νυκτὸς καθοοῖδον μέ-
νος σὺν ἄλλων, ἀλλὰ
δοῖ με καὶ τότε πρὸ Πλού-
τωνι ψυχαγωγῆν, καὶ νε-
κρόπομπον εἶναι, καὶ πα-
ριστάμαι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡ-
μέρας ἔργα, ἐν παλαί-
στρᾳ εἶναι, καὶ τὰς ἐκ-
κλησίας κηρύττειν, καὶ ἐκ-
τορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ'
ἐτι καὶ νεκρικὰ στανδια-
πράττειν μνηστειμένον.
καὶ τοὶ τὰ μὲν τῆς Λή-
δας τέκνα, παρ' ἡμέ-
ραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ
καὶ ἐν γῆν οἰοῖν. ἐμοὶ
δὲ,

ἦ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ
 ταῦτα κἀκείνα ποιεῖν ἀνά-
 κτων. ὁ μὲν Ἀλκμήωνος καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυ-
 σιώνων γινόμενος, εὐωχοῦν-
 ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαιας τῆς
 Ἀτλαντος, διακοσῶμαι αὐ-
 τοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά
 με ὑπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγάτρός, ἐφ' ᾧ
 πέπομφέ με ὑψόμενον ὃ, τι
 πράξει ἢ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 πνεύσαντα, πέπομφεν αὐ-
 ρις ἐς τὸ Ἀργος ὅπως ἐβ-
 ῆρον ἢ Δανάην, εἴτ' ὀνει-
 διεν, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλ-
 θῶν, ἐν παρῶν τῶν Ἀντιό-
 κῳ ἴδε, καὶ ὅλως, ἀπὸ γό-
 ρου καὶ ἡδὴ εἰ γούμ μοι δυνά-
 τὸν ἰδῶ, ἡδέως αὖ ἐξίωσα
 περὶ ἁδῆς, ὥσπερ ἐν γῇ κα-
 πῶς δουλεύοντες. Μαῦ. ἔα
 ταῦτα ὃ τέκνον. ἤρην γὰρ
 πάντα ὑπερεῖν τὰ παρῶν,
 νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ
 ἐπέμφθης, σῶβει ἐς Ἀργος,
 εἴτα ἐς τῶν Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πληγὰς βραδυῶν λάβοις.
 ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

hi necesse est quotidie tū
 hoc tū illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Alc-
 menæ ac Semele miseris
 progeneri mulieribus, o-
 ciosi in conuiujs adcum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis mini-
 stro scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone à
 Cadmi filia reuersus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum quid ageret
 puella neque respirantem
 legauit rursum in Argos
 inuisurum Danaem. Rur-
 sum inde in Bœotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam pariturum
 me negarim. Quod si mi-
 hi lieuisset, lubens profe-
 cto fecissem, id quod so-
 lent ij, qui in terris durā
 seruiunt seruitutem. Ma.
 Missa fac ista gnate, de-
 cet enim per omnia mo-
 rem gerere patri, quum
 sis iuuenis, ac nunc quo
 iussus es, Argos conten-
 de, deinde in Bœotiam,
 ne si cessaris, fuerisque
 lentior, plagas etiam au-
 feras. Nam iracundi sunt
 qui amant.

ΕΝΑ-

ΜΑ-

Μαῖα

Doridis & Gala-
teæ.

Formosum amantem
Galatea, nempe Siculum
istum pastorem aiunt a-
more tui deperire. G A L.
Ne ride Doris, nā qualis
qualis est, Nept. patre p-
gnatus est. D. Quid tum
postea, si vel Ioue ipso sit
progenitus, cum vsque
adeo agrestis atq; hispid⁹
appareat, quodq; est om-
nium deformissimū, vno-
culus. An vero credis
genus illi quicquam pro-
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidem ipsum,
quod hispidus est atq; a-
grestis, vt tu vocas, illum
deformat, quin virile ma-
gis est. Porro oculus de-
cet etiam frontem, quo
quidē nihilo segnius cer-
nit, quam si duo forent.
D. Videris Galatea non
amantem habere Poly-
phemum, sed illum poti⁹
adamare, sic eū prædicas.
G. Equidē haud adamo,
sed tamen insignem istam
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδ' ὦ καὶ Γαλα-
τείας.

Καλὸν ἐρασῶ ὦ Γαλά-
τεια φασὶ τὸν σκυλὸν τοῦ-
τον ποιμένα δ' ἡμιμύχηναι
σοι. Γα. μὴ σκώπῃ Δωρί,
Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἔστιν, ἑ-
πτοῖος αὖ ἦ. Δω. τί οὖν εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ᾖ,
ἄριστος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαί-
νεται, καὶ τὸ πάντων ἄμορ-
φότατον, μονόφθαλμος.
οἶει τὸ γένος ὀνήσαι αὖ τι αὐ-
τὸν πρὸς πλὴν μορφῇ; Γα.
οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτῷ, καὶ ὥς
φῆς ἄριστον, ἄμορφόν ἔστιν.
ἀνδρῶδες γάρ. ὅ, τε ὀφθαλ-
μὸς δ' ἡμιπρόπει τὴν μετώπην,
οὐδὲν ἐνδείκτερον ὄρων, ἢ εἰ
Γαλάτεια οὐκ ἐρασῶ, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφθ-
μον, οἷα ἐπαυθεῖς αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πα-
νυ ὀνειδιστὸν τοῦτο οὐ φέ-
ρω

ρη ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιεῖσθαι ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 σκοπίας παυζούσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅπῃ τῆς ἡῶνος, ἐν τοῖς
 περὶ ποσὶ τῆς Αἴτης, καὶ δὲ
 μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς
 θαλάσσης ἀγιάλως ἀπομυ-
 κνύεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἔξ ἀ-
 τασῶν ἢ καλλίστην ἑδοξά,
 ἢ καὶ μόνη ἡμοὶ ἐπέχει τὸν
 φθαλμὸν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 ῖα· δῆγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 ἡμῖ, καὶ ἀξίερασος. ὑμῖς
 ἐπαρώφθητε. Δω. εἰ πο-
 ῖς καὶ ἐνδεῖ καλὴ πλὴν
 ἴν' ἐνδοξας, ὅπῃ φθονος οἶσι
 γονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 ῖ ἐν σοὶ ἐπαινέσαι ὅχην,
 γὰρ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦ-
 ὄμαι, ὅτι ξυμῆθης ὅτι
 ῖον καὶ χάλακτι. πάντα
 ῖ τὰ ὅμοια τοῖς τοῖς ἡγῆ-
 καλὰ. ἐπεὶ τὰ γὰρ ἄλ-
 , ὅπῃ τ' αὖ ἐθελήσῃς μα-
 ῖ ὅτι τυγχάνῃς οὔσα
 ῖ ὅτι, ὑπὸ πῆρας τινος,
 ποτὲ γαλήνη ἦν, ὅπῃ
 κύψασα

probandi; petulantiam
 ferre non queo. ac mihi
 nimirum invidentia qua-
 dam isthuc facere videmi-
 ni, propterea quod ille
 quum forte aliquādo gre-
 gem pasceret suum, nosq;
 littorali specula in littore
 ludentes cerneret in pro-
 minentibus Aetnae pedi-
 bus quā videlicet inter
 montem & mare littus se
 se in longum porrigit, vos
 ne aspexerit quidem, ac
 ego omnium una visa sum
 formosissima, eoque in v-
 nam me coniecerit oculo-
 rum. Ea res vos male ha-
 bet, nam argumentū est,
 me forma præstantiorem
 esse ac digniorem quæ a-
 mer, vos contra fastiditas
 esse. D o κ. An istud tibi
 putas invidendum videri
 si primum pastori, deinde
 lusco formosa visa sis?
 quanquam quid aliud ille
 potuit in te probare præter
 candorem? Is illi placet,
 opinor, & caseo & lacti
 assueverit, proinde quic-
 quid his sit simile, id proti-
 nus pulcrum iudicat. Ali-
 oqui ubi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piam, si quando serenitas
 fiet

despectans in aquā, temet
ipsam contemplare, vide-
bis aliud nihil nisi perpe-
tuum candorem. verum
is quidem non probatur
nisi rubor admixtus illi
decus illi iunxerit. G A L.
Atqui ego illa immodice
candida, tamen eiusmodi
habeo amantem, quum
interim ē vobis nulla sit,
quam vel pastor & nau-
ta, vel portitor aliquis mi-
retur, cæterum Polyphe-
mus (vr alia ne dicam) et-
iam canendi peritus est.
D O K. Tace ὁ Galatea,
audiuimus illum canen-
tem, quum nuper pruri-
ret in te, sed ὁ sancta Ve-
nus asinum rudere dixis-
ses. Nam lyræ corpus si-
milimum erat ceruino ca-
piti ossib. renudato, tum
cornua perinde quasi cu-
biti prominebant, ijs iun-
ctis, inductisque fidibus,
quas ne Collope quidem
circum torquebat, agre-
ste quiddam & absœnum
cantillabat, quum aliud
interim ipse voce caneret
aliud lyra succineret, ita
vt temperare nobis ne-
quiuerimus, quin ridere-
mus amatoriam illam can-

tionem

κίψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἵδῃ
σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο ἢ
χεῖραν λευκὴν ἀκρεβῶς. οὐκ
ἐπαινέται δὲ τοῦτο, ὡς μὴ
ὀπιπρέπη αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθη-
μα. Γαλ. καὶ μὴ ἐγὼ μὲν
ἢ ἀκρέατος λευκή, ὅμως
ἐρασὶν καὶ τοῦτον ἔχω. ὑ-
μῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὡς τινα,
ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης, ἢ πορ-
θμεὺς ἐπαινεῖ. ὁ δὲ Πo-
λύφημος, τάττε ἄλλα καὶ
μουσικὸς ὤν. Δω. σιῶπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ-
τοῦ ᾄδοντος, ὅποτε ἐκώ-
μασε πρὸς με δὴ σε, Αφροδί-
τη φίλη, ἣν αὖ τις ὀγκᾶσθαι
ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πικτὶς,
οἷα κρατὶον ἐλάφου γυμνόν
ἢ σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέ-
ρατα, πύχεις ὥσπερ ἦσαν.
ζυγῶσας γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κέκλ-
οπι περιστρέψας, ἐμειώθει
ἄμουσόν τι καὶ ἀπριδόν,
ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἢ λύρα ὑπὸ ῥήχῃ. ὥστε οὐδὲ
κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυ-
νάμεθα, ὅτι τὰ ἐρωτικῶς
ἐκεί-

ἰαίνω ἄσματι. ἢ μὴ ἀρ-
 ἱχὼ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ
 ἠδύλειν, οὕτω λάλος οὕτω
 βρυχομένη, ἀλλ' ἠρχόμετο,
 εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖ-
 αν ὧδ' αὐτῷ καὶ καταγέλαστον.
 ἔφερε δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς
 ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἀρ-
 κτου σκύλακα, καὶ τὸ λάστον
 αὐτῷ προσιοικέτα. τίς οὐκ
 αἶψά φθονήσκει σοι, ὦ Γα-
 λάτριά, τοιοῦτον ἔραστον. Γα-
 λά. οὐκ οὐκ σὺ Δωρὶ, δεῖξον
 ἡμῖν τ' σιαντ', καλλίω δηλο-
 ῦντι ὄντα, καὶ ὠδικοτέρων,
 ὧς καθαρίζειν ἄμεινον ὅπως ἄ-
 ρμον. Δω. ἀλλ' ἔραστον μὴ
 ὑδὴς ἔστι μοι, οὐδὲ σιμνυό-
 ναι ἐπέρastos εἶναι. τοιοῦ-
 ος δὲ, ὅιος ὁ κύκλωψ ὅστις,
 γὰρ εἰς ἀπόζων ὥσπερ ὁ ῥά-
 γος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ
 τούμενος τὴν ὀπιδιμοῦν-
 ις σὺν ξένων, σοὶ ἡρώοιτο, καὶ
 ἀντιερώης αὐτῷ.

ὕκλωπ καὶ Πο-
 σειδῶνος.

πάτερ, ὅτι ἀπέγονθα ἀπὸ
 τοῦ

tionem. Nam Echo ne re-
 spondere quidem illi vo-
 luit balanti, quum sit a-
 deo garrula, imo puduif-
 set, si visa fuisset imitari
 stridulum cantum & ridi-
 culum. Ad hæc gestabat
 in vlcis amafius ille deli-
 cias suas, vñ catolum pi-
 lis hirtum, ipsi non diffi-
 milem. Quis autem non
 inuideat amicū illum Ga-
 latea? G a l. Quin tu igi-
 tur Dori, tuum ipsius ami-
 cum nobis commonstra,
 qui eo sit formosior, quiq;
 doctius ac melius vel vo-
 ce canat, vel cithara? D o r. Mihi quidem nul-
 lus est amator, neque me
 hoc nomine iactō, quasi
 sim vehementer amabilis,
 veruntamen istiusmodi a-
 micum, qualis est Poly-
 phemus, nempe totus hīr-
 cum olet. tum crudis vi-
 citans carnibus, & hospī-
 tes, si qui appulerint, de-
 uorans, tibi habeas, eum-
 que tu mutuū ames.

Cyclopis & Neptu-
 ni.

O pater, qualia pas-
 sus sum ab execrabili
 F 2 isto

isto hospite, qui me inebriatum excæcavit, somno grauatum aggressus. **N a p.** Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? **C y c.** Principio, quidem seipsum. Ne minem vocabat, postquā autem effugit, atq; extra tela, vt dicitur, fuit, Vlyssē nominari se aiebat **N a p.** Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? **C y c.** Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Postea quam autem apposui foribus operculum, (sacrum autem quoddam mihi est, perquam magnū) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdam, vt par erat, deuoravi, vt qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξίνου, ὃς
μεθύσας ἔξετύφλωσέ με,
κοιμωμένῳ ὀπτηρήσας.
Πο. τίς δὴ ὁ ταῦτα τολμή-
σας ὃ Πολύφημῃ; **Κύ.** τὸ
καὶ πρῶτον οὕτῃ ἑαυτὸν
ἀπικάλει, ἐπεὶ δὲ δίσφυγε,
καὶ ἔξω ἴω βέλους, Ὀδυσ-
σεὺς ἐνομάζεσθαι ἔφη. **Ποσ.**
οἶδα ὅν λέγεις, τὸν Ἰθακί-
σιον, ὃς Ἰλίου δ' ἀνέπλει.
ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπερξεν,
ἡ δὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὦν; **Κύ.**
κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρίῳ ὑπὸ
τῆς τομῆς ἀσπρέφας, πολ-
λοὺς τινὰς ὀπθουλεύοντας
δηλονότι τοῖς πομαίοις. ἐπεὶ
ἔβηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα,
πέσσεια δὲ ἔσι μοι παμμε-
γέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυ-
σα ἐναυσάμενος ὃ ἐφίερον
δένδρον ὑπὸ τοῦ ὄρους, ἐφά-
νησάν ὑποκρύπτειν αὐτοὺς
πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλα-
βὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ
εἰκὸς ἴω, κατέφαγον λησὰς
ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουρ-
γότατος ἐκείνος, εἴτε Οὐ-
τις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἴω, δι-
δυ-

Δασί μοι πικρὸν φάρμακόν τι
 ἰσχέας, ἰδὼ μὲρ καὶ εὐνοσ-
 μου, ἐπιβουλεύεσθαι τοῦ ὃ καὶ
 παραχρᾶς αὐτοῦ. ἅπαντα
 γὰρ εὐθὺς ἰδοῦμαι περιφέ-
 ρειν πόντι. καὶ τὸ σπῆλαιον
 αὐτὸ ἀντρίφεται, καὶ οὐκ ἔτι
 ἔλως ἐκ ἐμαυτοῦ ἡμῶν. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατισπά-
 νει. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν
 λοχλόν, καὶ πυρῶσας γι-
 γρᾶστέ, ἐτύφλωσέ με κα-
 τ' αὐτὰ. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 ὑφλός ἐμί σοι ὦ Πόσι-
 ον. Ποσ. ὡς βαδίζω ἐκεί-
 νῃς ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἔξε-
 ορεῖς μεταξὺ τυφλοῦ μύθου.
 δ' οὐκ Ὀδυσσεύς πῶς διέ-
 γγιν; οὐ γὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι
 ἠώθη ἀποκινήσαι πῶς πεί-
 αν ὑπὲρ τ' ὀδύρας. Κύ. ἀλλ'
 ὦ ἀφείλον, ὡς μάλλον ἔβ-
 ν λάβοιμι ἔξινόντα. καὶ κα-
 τας παρὰ πῶς ὀδύρας, ἐθί-
 ν τὰς χεῖρας ἐκπνέσας.
 ἡ παρὰ τὰ πρῶτα
 πῶς νῆμι, ἐντειλάμενος
 κρείττον, ὅπρῳ ἔχειν πρᾶτ
 αὐτὸ ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μαν
 Δαίω

fuso quidem veneno, dulci illo quidem & fragranti, ceterum ad multas struendas praesentissimo & maxime turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, posteaquam bibissem, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me amplius ipse non eram. Postremo autem somno correptus iacui. Ille vero exacuatō veste, eodemque igne succenso, insuper etiam excacavit me dormientem. Et ex eo iam tempore cæcus tibi sum Neptune. Næ p. Vt alte nimis dormisti o fili, qui non interea exilueris, cum excacereris. Vlysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, scio, potuit dimovere saxum a foribus. Cy c. At ego amoui ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egredientem. At collocato meipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ouibus, & arietis negocio dato, quænam ipsum agere pro me oporteret. Næ p r v. Intel-

ligo rem. Sub illis latuit te, clam se subducens. At ceteros certe Cyclopas conveniunt te inuocare contra ipsum. **CYCLIO.** Connoceavi illos, pater, atq; etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Nemi nem esse, insanire me arbitrari, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi ægre fuit contumeliose obiecta mihi clade hac, Ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. **NEPTV.** Confide filii, vlciscar enim ipsum, ut sentiat, etiam si cæcitatem oculorum maderi impossibile, nauigantes certe tamen servare vel perdere, penes me esse, nauigat autem adhuc.

Alphei & Neptuni.

Quid hoc, Alpheë, quod tu solus aliorum in mare delapsus, neq; cum sanguine misceris, perinde

θάλασσαν ἐκείνοισι, ὅτι γε ἐλαβὼν ἡσυχίασθαι σε. ἀλλὰ τὸς ἄλλους γε Κύκλωπας ἴδῃ ὁπβούραδ' ἐπ' αὐτόν. Κύ. σωτηρία ὦ πατέρ, καὶ ἥκον. ἐπεὶ δ' ἔειποντο δ' ὁπβουλεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι οὐτις ὄν, μιλαγχοῶν οἰνδέντες με, ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατισοφίσατό με ὁ κατάρκτος πρὸ ὀνόματι. καὶ ὁ μέλιστα λυῖάσέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ πῶς συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. θάρσει ὦ τέκνον. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πῆμα λάσιν ὁφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γούνη δ' ἔτι πλεονέκτων τὸ σώζειν αὐτὸς καὶ ἀπολλύει, ἐπ' ἐμοὶ ἄρβυκε. πλεῖ δ' ἔτι.

Αλφειῶ καὶ Ποσειδῶνος.

Τί τοῦτο ὦ Αλφειῶ, μένος δ' ἄλλαν ἐμπιστῶν εἰς τὸ πέλαιος, οὐτε ἀναμίγνυσθαι τῇ ἁλμυρῇ

, ὥς ἔδος ποταμῶν
 ἢ, οὔτε ἀπαυεῖς σι-
 διαχυσθεῖς, ἀλλὰ διὰ
 ἀλάττης ξυμῶς, καὶ
 φυλάττων τὸ ῥέθρον,
 ἢς ἔτι καὶ καθαρὸς
 ἢ. οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 ὑποδύς, καθάπερ οἱ
 καὶ ἐρωδιῶ, τοικα-
 ῖεν σου, καὶ αὐθις
 εἶπεν σιωπῶν. ΑΛ.
 κὲν τι τὸ παῖγμα
 ὃ Πρόσειδον. ὥς μὴ
 γε. ἡρέδης δὲ καὶ αὐ-
 τολάκεις. Ποτῆδ. γν-
 ς ὃ Αλφεῖς ἢ νύμφης
 , ἢ καὶ τῆς Νηρηίδων
 ῖ μιᾶς; ΑΛΦ. οὐκ, ἀλ-
 πεγῆς ὃ Πρόσειδον.
 εἶδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 ἰρεῖ; ΑΛΦ. νησιῶν τις
 τικελικῆ.. Αρεθούσαν
 ὡ καλοῦσιν. Ποσειδ.
 οὐκ ἀμορφον ὃ Αλ-
 τῶν Αρεθούσαν, ἀλλὰ
 γῆς τέστι, καὶ διὰ κα-
 ὠ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
 ὅπιον πέπει τῆς ψηφί-
 ὅλον ὑπὲρ αὐτῆς φαίνε-
 μνον

inde vt solent cætera flu-
 mina omnia, neque diffu-
 sus, sed per mare, velut
 concretus, ac dulci cu-
 stodito fluore, & incorru-
 ptus etiam & purus cursu
 laberis? Nescio quo loco
 rum in profundum te ip-
 so quemadmodum ga-
 uix atque ardez faciunt,
 submerso, ac videris rur-
 sum emergere quoque
 alibi, & te ipsum iterum
 spectandum exhibere.
 ΑΛΡ. Amatoria quædam
 res hæc est, Neptune,
 quamobrem ne mihi vi-
 tio vertas. Amasti autem
 & ipse sæpenumero. ΝΗ.
 Mulierem ne, Alpheë,
 an nympham amas, an
 etiam Nereidum ipsarum
 vnam aliquam? ΑΛΡ.
 Non, verum fontem Ne-
 ptune quendam. ΝΗΡ.
 Vbi igitur terrarum ille
 manat? ΑΛΡ. Insularis
 est, in Sicilia, Arethusam
 ipsum vocant. ΝΗΡ.
 Scio. Non deformem sa-
 ne. ΑΛΡΗ. Arethusam
 amas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiam
 calculi gratiam addunt, su-
 pra quos tota ea velut ar-

gentea appareret. ALPH. Vt vere nosti fontē hunc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. NEP. Sed abi quidem, & feliciter vtere amore. illud autem mihi dic, vbi tu Arethusam conspicatus es, Arcas ipse cum sis, fons autem ille in Syracusis manet ALPH. Properantem me moraris, Neptune, curiose nimis interrogando. NEP. Probe dicis. Abi igitur ad amatam. Ac emergens iterum ē mari, eodem alueo cum fonte illo miscearis & in vnam aquam redigamini.

Menelai & Protei.

At in aquam conuerti te Proteu, incredibile adeo non est, marinus utique cum sis, etiam arborem fieri, tolerabile, præterea & in leonem aliquando muteris licet tamē neque hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem fieri te possibile est, cū in mari habites, hoc omnino miror, neq; adducor, vt cre-

μινον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα πῶς πηλυὸς ὦ Πρόσειδον, παρ' ἐκείνῳ οὐκ ἀπέρχομαι. ΠΟΣ. ἀλλ' ἀπιθὶ μὲν, καὶ εὐτύχοι ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκείνο δὲ μοι εἰπὲς, ποῦ πῶς Ἀρέθουσας εἶδες, αὐτὸς μὲν ἀρκάς ὢν, ἢ δὲ ἐν Συρακούσαις ὄζειν. ΑΛ. ἐπιγυμνὸν με κατέχεις ὦ Πρόσειδον. περὶ ἔργα ἐρωτῶ. ΠΟΣ. εὖ λέγεις. χώρει παρὰ πῶς ἀγαπωμένῳ. καὶ ἀνὰ δὺς ὑπὸ τῆς θαλάττης, ξωανλία μέγυστο τῇ πηλῇ, καὶ ἐν ὕδασι γίνεσθαι.

Μενελάου καὶ Πρωτίως.

Ἀλλὰ ὕδαρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτίδ, ἐκ ἀπιθανον, ἐκάλιον γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορετὸν, καὶ ἐς λέοντα ὅποτε ἀλλαγῆς, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῶς γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκουῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπίστῳ.

5. Πρω. μὴ θαυμάσῃς
 ἐνέλαε. γίγνομαι γάρ.
 ἴδον καὶ αὐτὸς. ἀλλὰ μοι
 ; εἰρήσεται γὰρ πρὸς
 γονίειαν τινὰ πρὸς ἀγῶν
 πρᾶγματι, καὶ τὰς ὀφθαλ
 ἔξαπατᾷν ὅς ὁρῶν
 αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γι
 νενός. Πρω. καὶ τίς αὖ ἡ
 ἔτη ὅτι ὅς οὕτως ἐναρ
 ῥήσοιτο ; ἐκ ἀντιφωγμένων
 ; ὀφθαλμοῖς εἶδες ; ἐς
 εἰ μετεποίησα ἐμαυτὸν ;
 δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγ
 ; ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαν
 οῖα τις πρὸς ὅς ὀφθαλ
 ῶν ἰσαμένῃ, ἐπειδὴ
 ὅς ἡρώμαι, πρὸς ἐνέγ
 ; μοι ὡς ἡνωτάτατι πύ
 ῃρα. εἴση γὰρ, ὅς ὡμαι μὲ
 ον, ἢ καὶ τὸ καίεν τότε μοι
 πρὸς εἶναι. Μι. οὐκ ἀσφα
 λὴς ἢ πρὸς ὡ Πρωτῶ. Πρω.
 σὺ δὲ μοι Μενέλαε δοκεῖς
 οὐδὲ πολὺ πού μιν ἐρακέναι
 πᾶσι, οὐδ' ὁ πᾶσι ὁ ἴχ
 δὲ οὗτος εἶναι. Μι. ἀλ
 λὰ τὸν μὴ πολὺ πού εἶδον,
 ὁ πᾶσι δὲ, ἡδὲ αὖ μὲ
 ; θαυμά

credam. P r o t. Ne mi
 reris Menelaë, fieri enim
 soleo. M e n e. Vidi &
 ipse, veruntamen vide
 ris mihi (dicitur enim hic
 apud te) prastigias quas
 dam adhibere rei, atque
 intuentium oculos deci
 pere, cum interim ipse ni
 hil tale fias. P r o t. Et
 quænam adeo deceptio in
 rebus sic manifestis fieri
 queat? An non apertis o
 culis vidisti in quam mul
 ta ipse me transformaue
 rim? Quod si, vero non
 credis, & res hæc tibi falsa
 videtur, nempe apparen
 tia quædam inanis ante o
 culos obuerfans, postea
 quam ignis factus fuero,
 applica mihi, heus gene
 rose tu, manum. Nimi
 rum senties, videar ne
 tantum ignis, an & vren
 di vim habeam. M e n e.
 Periculosum est experi
 mentum hoc Proteu.
 P r o. At tu Menelaë vi
 deris mihi neque Poly
 pum vidisse vnquam, ne
 que etiam quid pisci huic
 accidere soleat, scire. M e.
 Verum Polypum ipsum
 quidem vidi, quæ vero
 accidunt illi, libenter ex

te cognoverim. P a o. Cuicumq; saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhaerit cirrammentis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. M a n. Fugit hęc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu, P a o. Nescio, Menelaë, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. M a n. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa mihi nostro similis est, eundem videlicet ignem atq; aquam fieri.

Panopes & Galenes.

Vidisti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad coenam in Thessalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? G a l. Haud conuiuata, equidem vobiscum tum fui. Nam me

Ne-

δοιμι παρά σου. Πρω. ἐποίησα αὐτὴν ἐπεστειλθὼν ἀρεμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ περισφύεσθαι κατὰ τὰς πικτάνας, ἐκείνη ὁμοίου ἀπεργάζεται αὐτὸν, καὶ μεταβάλλει πρὸς χροῖαν, μιμνέμενος πρὸς πέτρην, ὡς αὐτὴ λάθῃ τις ἀλίεσσιν, μὴ διαλλάτῃ, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. Με. φασὶ ταῦτα. τὸ δ' ὅτι πολλῶ παραδοξότερον ὧ πρώτῳ. Πρω. ἐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τίνι αὐτῇ ἄλλῃ πισύσῃς, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸ αὐτὸ πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Εἶδες ὦ Γαλήνη χθὲς, ὅσα ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὰ τὸ δεῖκνον ἐν Θηβαίᾳ, δίδτε μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήδῃ ἐς τὸ συμπόσιον; Γαλ. οὐ ξυμετιώμην ὑμῶν ἔγωγε. ὁ γὰρ

Πο-

ἴων ἐκέλευσε με δὲ
 ἡ, ἀκύμαντον ἐν το-
 φυλάττειν τὸ πέλαι-
 δ' οὐκ ἐποίησεν ἡ Eris
 χρῶσα; Παν. ἡ Θέτις
 Πηλεὺς ἀπειληλύθησαν
 δάλαμον, ἐπὶ τῆς
 ἰστίης καὶ τοῦ Ποσει-
 περαπιμφθέντες. ἡ
 δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα
 τας, ἰδυμένη δὲ ἑαδί-
 ῃ μὲν πόντων ἐνίων
 ροτούτων, ἡ τῷ Α-
 λωνί καθαρίζοντι, ἡ ταῖς
 σαις ἀδούσαις περσι-
 των τὸν νοῦν, ἐπέβαλεν
 τὸ συμπόσιον μὴλόν τι
 ἵκαλον χρυσοῦ ὄλον ἀ-
 λιών. ἐπιγέγραπτο δὲ, ἡ
 λὰ λαβέται. κυλινδού-
 νον δ' τοῦτο ὥσπερ ἐξέπι-
 νδες, ἡ κεν ἐνθα Ηρα τε καὶ
 Φροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατε-
 λόντο. καπεὶ δὲ ὁ Ερμῆς
 ἐνιλόμνος ἐπιέξατο τὰ
 γιγαμύρα, αἰμὲν Νηρηί-
 δας ἡμῖς ἀπιστωπύσαμεν.
 τί γ' ἰδὲ ποιεῖν, ἐμείνων πα-
 ρουσῶν; αἱ δὲ ἀντιποιοῦντο
 ἐκάστη,

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cum prae-
 sens non adesset? P A N.
 Theris ac Peleus conces-
 serant intro in thalamum
 deducuntibus ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terea autem Eris, clam cae-
 teris omnibus (id quod
 facile illi tum fuit, alijs
 bibentib', quibusdam au-
 tem applaudentibus, vel
 Apollini citharam perso-
 nanti, vel Musis ore mo-
 dulantibus adhibendo a-
 nimum) proiecit in con-
 vivium pomum quoddā
 admodum pulcrum, au-
 reum totum, ὁ Galene.
 Inscriptum autem erat
 his verbis, Formosa acci-
 pias. Dum igitur voluta-
 tur hoc tanquam ex com-
 posito iactum, peruenit
 eo loci, vbi Iuno & Ve-
 nus & Minerva accumbe-
 bant. Deinde vbi Mercu-
 rius sublato illo, legit ea,
 quibus illud inscriptum e-
 rat. Nos quidem Nerei-
 des cum silentio sedeba-
 mus, quid enim agendum
 erat, illis praesentibus?
 Illae vero inter se conten-
 debant

debant, ac quælibet suum illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tamen si illæ ipsum iudicare velent, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere nouit, quænam formosior sit, utpote elegantior studiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicauerit male. GAL. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? PAN. Hodie arbitror in Idam abeunt. GAL. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? PAN. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino exequat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo. pulchra omnino species. Haudequidem

ἐκείνη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέσπασεν αὐτὸς, καὶ ἀχρὶ χειρῶν παρὺ χάριτος τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκείνος αὐτὸς μὲν, οὐ κερῶ, φησὶ, πρὶ τούτου, καὶ τοὶ ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίου. ἄπτε δὲ εἰς τὴν Ἰδμῳ παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς οἶδέ τις διαγωνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ αὖ ἐκείνος κερῶναι κακῶς. Γα. τί οὖν αἰδεῖται, ὦ Πανόπη. Πα. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδμῳ. Γαλ. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Παρ. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλα κρατήσει, τῆς Αφροδίτης ἀγωνιζομένης. ἢ μή τι πά-
 νυ ὁ διατητῆς ἀμβλυώτῃ.

Τρίτων, Ἀμυμώνης
 καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πίσσας-
 δον, παραγίγνῃ καθ' ἐκά-
 στὴν ἡμέραν ὑδρὺς νομένη παρ
 Δίνος

παγκαλόν τι χεῖμα,
 βα ἔγωγε καλλίαν
 δῶν. Ποτ. ἐλευθέ-
 α ὦ Τρίτον λέγεις,
 πάντ' αἱ τις ὑδροφύρος
 εἰ. οὐ μνοῦν ἀλλὰ
 ναοῦ ἐκείνου θυγά-
 τρια οὗ πενήκοντα
 ἰ, Ἀρμυῶν τούνο-
 πυδὲρ μιν γὰρ, ἢ τις
 , καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 σκλεραγωγὴ τὰς
 ας, καὶ αὐτοεργεῖν
 , καὶ πέμπει ὕδωρ
 κρύας, καὶ πρὸς τὰ
 κινεῖται ἀόκτους ἐ-
 ἴς. Ποσειδ. μὲν
 γίνεται μακρὰν οὐ-
 ἰδὸν ὅς Ἀργους ἐς
 Τρεῖ. μὲν. πολυ-
 τὸ Ἀργος, ὡς οἱ
 ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 Τοσ. ὦ Τρίτον, οὐ
 με διατάραξας, εἰ-
 πὲι τῆς παιδός. ὥς
 αὐτῷ. Τρεῖ. ἰω-
 γὰ καὶ πρὸς τὸ ὑδροφο-
 ρεῖν που κατὰ
 ἡ ὁδὸν ὅστις, ἰούσα
 ἐς τὴν

dem scio formosiorē
 villam puellam vidisse me.
 NEP. Liberam ne ducis
 Triton, an vero serva quæ
 priam est, quæ aquam fer-
 re solet. TR I. Minime
 vero sed Danaï illius fi-
 liæ, una ex quinquaginta
 istis, etiam ipsa est, Amy-
 mone nomine. Interro-
 gavi enim, & quæ voca-
 retur, & genus ipsius.
 Danaus autem duriter
 admodum educat filias, &
 opus manu facere ipsas
 docet, & ad aquam hau-
 riendam mittit, & ad alias
 res agendas instituit, im-
 pigræ ipsæ ut sint. NEP.
 Sola autem venire solet
 longam adeo viam, ex
 Argis ad Lernam usque?
 TR I. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. NEP. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, ὁ Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. TR I. Eamus, iam
 enim tempus quoque est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

omnipotens Deus meus adiuva nos omnes famuli

despectans in aquā, temet
ipsam contemplare, vide-
bis aliud nihil nisi perpe-
tuum candorem. verum
is quidem non probatur
nisi rubor admixtus illi
decus illi iunxerit. G A L.
Atqui ego illa immodice
candida, tamen eiusmodi
habeo amantem, quum
interim ē vobis nulla sit,
quam vel pastor & nau-
ta, vel portitor aliquis mi-
retur, cæterum Polyphe-
mus (vt alia ne dicam) et-
iam canendi peritus est.
D O K. Tace δ Galatea,
audiuimus illum canen-
tem, quum nuper pruri-
ret in te, sed δ sancta Ve-
nus asinum rudere dixis-
ses. Nam lyra corpus si-
milimum erat ceruino ca-
piti ossib. renudato, tum
cornua perinde quasi cu-
biti prominebant, ijs iun-
ctis, inductisque fidibus,
quas ne Collope quidem
circum torquebat, agre-
ste quiddam & absōnum
cantillabat, quum aliud
interim ipse voce caneret
aliud lyra succineret, ita
vt temperare nobis ne-
quiuerimus, quin ridere-
mus amatoriam illam can-
tionem

κίψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ
σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο ἢ
χεῖραν λευκὴν ἀπερβῶς. οὐκ
ἐπαινέται δὲ τοῦτο, ὡς μὴ
ὁππότερη αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθη-
μα. Γαλ. καὶ μὴ ἐγὼ μὴ
ἢ ἀπεράτως λευκὴ, ὅμως
ἐρασίῳ καὶ τοῦτον ἔχω. ὁ-
μῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὡς τινα,
ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης, ἢ παρ-
θμεὺς ἐπισπῆ. ὁ δὲ Πο-
λύφημος, τάττε ἄλλα καὶ
μουσικὸς ὤν. Δω. σιώπα δὲ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ-
τοῦ ᾄδοντος, ὅποτε ἐκώ-
μασε πρὸς σέ, Αφροδί-
τη φίλη, ὅσον αὖ τις δοῦλός
ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πικτίς,
οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν
ὑπὸ σαρκῶν, καὶ τὰ μὴ κέ-
ρατα, πύχεις ὥσπερ ἦσαν.
ζυγώσας γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κέλ-
λοπι περιστρέψας, ἐμειώθει
ἄμουσόν τι καὶ ἀπριδόν,
ἄλλο μὴ αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἢ λύρα ὑπερήχη. ὥστε οὐδὲ
κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυ-
νάμεθα, ὅτι τῷ ἐρωτικῷ
ἐκείνῳ

ἡ ἀσμάτι. ἢ μὴ ἀρ-
 οῦδ' ἀποκρίνεται αὐτῷ
 ν, οὕτω λέλος οὔσα
 μὲν, ἀλλ' ἡγύνητο,
 νείη μιμουμένη τραχέ-
 ῶς καὶ καταγέλαστον.
 δὲ ὁ ἐπέρστος ἐν ταῖς
 λαῖς ἀθυρμάτιον, ἀρ-
 κύλακα, καὶ τὸ λάστον
 περιστοιχόμενα. τίς οὐκ
 ἀνέσχετο σοι, ὦ Γα-
 λαι, τοιοῦτον ἐρασὸς. Γα-
 λαι σὺ Δωρεῖ, δείξον
 σταντ', καλλίω δηλο-
 τα, καὶ ὠδινώτερον,
 εἰς ἐν ἀμεινον ὅπως ἀ-
 Δω. ἀλλ' ἐρασὸς μὴ
 σιμοι, οὐδὲ σιμνω-
 ῖστος ἐστίν. τοιοῦ-
 , ὅπως ὁ κύκλωψ ὅτι,
 ἵς ἀπόζων ὥσπερ ὁ βέ-
 ιοφάγος, ὡς φασί, καὶ
 νος τὴς ὀπιδιμοῦ-
 ξένων, σοὶ ἡρόιτο, καὶ
 ῥώης αὐτῆς.

ὡπ καὶ Πο-
 σιδῶνος.

εἰδοὶα πέπονθα ὑπὸ
 τοῦ

tionem. Nam Echo ne re-
 spondere quidem illi vo-
 luit balanti, quum sit a-
 deo garrula, imo puduis-
 set, si visa fuisset imitari
 stridulum cantum & ridi-
 culum. Ad hæc gestabat
 in vlnis amafius ille deli-
 cias suas, vrsi catolum pi-
 lis hirtum, ipsi non diffi-
 milem. Quis autem non
 inuideat amicū illum Ga-
 latea? G A I. Quin tu igitur
 Dori, tuum ipsius ami-
 cum nobis commonstra,
 qui eo sit formosior, quicū-
 doctius ac melius vel vo-
 ce canat, vel cithara? D O R. Mihi quidem nul-
 lus est amator, neque me
 hoc nomine iactō, quasi
 sim vehementer amabilis,
 veruntamen istiusmodi a-
 micum, qualis est Poly-
 phemus, nempe totus hirt-
 cum olet, tum crudis vi-
 citans carnibus, & hospi-
 tes, si qui appulerint, de-
 uorans, tibi habeas, eum-
 que tu mutuum ames.

Cyclopiſ & Neptu-
 ni.

O pater, qualia pas-
 sus sum ab execrabili
 F 2 isto

isto hospite, qui me inebriatum excæcavit, somno grauatum aggressus. **N a p.** Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? **C y c.** Principio, quidem seipsum. Ne minem vocabat, postquā autem effugit, atq; extra tela, vt dicitur, fuit, Vlyssē nominari se aiebat **N a p.** Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilīo autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? **C y c.** Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Postea quam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnū) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdam, vt par erat, deuoravi, vt qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξίνου, ὃς
μεθύσας ἐξετίφλωσέ με,
κοιμαμένῳ ὀπχειρήσας.
Πο. τίς δὴ ὁ ταῦτα τολμή-
σας ὦ Πολύφημ; **Κύ.** τὸ
καὶ πρῶτον οὕτω ἑαυτὸν
ἀπικάλει, ἐπεὶ δὲ διέφυγε,
καὶ ἔξω ᾧ βέλους, Ὀδυσ-
σεὺς ἐνομάζετο εἶπεν. **Ποσ.**
οἶδα ὅν λήγεις, τὸν Ἰθακί-
σιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλεε.
ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπερξεν,
ἡδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν; **Κύ.**
κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρίῳ ὑπὸ
τῆς νομῆς ἀσπρέφας, πολ-
λοὺς τινὰς ὀπιβουλίουνας
δηλονότι τοῖς πομαίοις. ἐπεὶ
ᾗ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα,
πέπτα δὲ ἔσι μοι παμμε-
γέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυ-
σα ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον
δένδρον ὑπὸ τοῦ ὄρους, ἐφά-
νησαν ὑποκρύπτειν αὐτοὺς
πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλα-
βὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ
εἰκὸς ᾧ, κατέφαγον λησὰς
όντας. ἐνταῦθα ὁ πανούρ-
γυτάτος ἐκείνος, ἦτις οὐ-
τίς, ἦτις Ὀδυσσεὺς ᾧ, δέ-
δω-

δοσί μοι πιῖν φάρμακόν τι
 ἐγχείας, ἡδὺ μὲν καὶ εὖοσ-
 μον, ὁπλολευτότατον, ὃ καὶ
 ταραχάδεσται. ἅπαντα
 γὰρ εὐθὺς ἐδοκεῖ μοι περιφέ-
 ρεσθαι πίνοντι. καὶ τὸ ἀσπῆλαιον
 αὐτὸ ἀντιφέρετο, καὶ οὐκ ἔτι
 ὅλως ἐκ ἐμαντὸς ἤμην. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατισπά-
 δην. ὃ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοσχλὸν, καὶ πυρῶσας γῆ,
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 δεύοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσι-
 δον. Ποσ. ὡς βαδίζω ἐκτο-
 μήτης ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἔξ-
 ὄρως μεταξὺ τυφλοῦ μύθους.
 ὃ δ' οὐκ Ὀδυσσεύς πᾶς διέ-
 φυγεν; οὐ γὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι
 ἐδωκῆν ἀποκινήσαι τὴν πέ-
 τσαν ὑπὸ τῇ δύρα. Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὖ-
 τὸν λάβοιμι ἔξινοντα. καὶ κα-
 δίσας παρὰ τὴν δύραν, ἐθή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας.
 μύθους παρὲς τὰ πρῶτα
 ἐς τὴν νύκτιν, ἐντειλόμενος
 τῷ κρείττω, ὅπόσα ἐχέω πρᾶτ-
 τειν αὐτῷ ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μαν-
 θάνω

fuso quidem veneno, dulci illo quidem & fragranti, ceterum ad multas struendas praesentissimo & maxime turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, posteaquam bibissem, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me amplius ipse non eram. Postremo autem somno correptus iacui. Ille vero exacuato veste, eodemque igne succenso, insuper etiam excacavit me dormientem. Et ex eo iam tempore caecus tibi sum Neptune. N a r. Ut alte nimis dormisti o fili, qui non interea exilueris, cum excacereris. Ulysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, scio, potuit dimovere saxum a foribus. C y c. At ego amovi ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egredientem. At collocato meipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ouibus, & arietis negotio dato, quznam ipsum agere pro me oporteret. N a r t v. Intel-

ligo rem. Sub illis latuit te, clam se subducens. At ceteros certe Cyclopas conuenienter te inuocare contra ipsum. **CYCLO.** Conuocaui illos, pater, atq; etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Nemi nem esse, insanire me arbitrari, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi ægre fuit contumeliose obiecta mihi clade hac, Ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. **NEPTV.** Confide fili, vlciscar enim ipsum, vt sentiat, etiam si cæcitatem oculorum maderi impossibile, nauigantes certe tamen seruare vel perdere, penes me esse, nauigat autem adhuc.

Alphei & Neptuni.

Quid hoc, Alphec, quod tu solus aliorum in mare delapsus, neq; cum sulfugine misceris, perinde

δάκω ὑπὸ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθην ὑπερβῆλθαι σε. ἀλλὰ τὸς ἄλλους γε Κύκλωπας ἴδρι ὁπλοῦρα δὲ ἐπ' αὐτόν. Κύ. σωτηρία ᾧ πατέρ, καὶ ἡκον. ἐπεὶ δ' ἔειποντο δὲ ὁπλοῦν ὄντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι οὐτίς ἐστὶ μελαγχολῶν οἰσθέντες με, ὥχοντο ἀπίοντες. αὐτὰ κατεσοφίσαντο με ὁ κατάρστος τῶ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἐλάσσε με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατὴρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. δάσει ᾧ τέκνον. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη, ὅτι οἱ καὶ πημεύουσιν ὁφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γούνη δ' ἔχει πλεόντων τὸ σώζειν αὐτὸς καὶ σπολλῶναι, ἐπ' ἐμοὶ ὀρέσεται. καὶ δέ ἐστι.

Αλφειῦ καὶ Ποσειδῶνος.

Τί τοῦτο ᾧ Αλφειέ, μένος ἢ ἄλλων ἐμπιστῶν εἰς τὸ πέλλας, οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ

ὥς ἔδος ποταμοῖς
 -ιν, οὐτε ἀπαύεις σι-
 διαχυνθεῖς, ἀλλὰ διὰ
 τάλαντος ξυμῶς, καὶ
 ἐν φυλάτῳ τὸ ἔειθερον,
 γῆς ἔτι καὶ καθαρὸς
 ἔχῃ. οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 ρος ὑποδύς, καθάπερ οἱ
 ποῖ καὶ ἐρωδιῶ, ἔοικας
 ἐκύψειν σου, καὶ αὐθις
 ἐφαίνεσθαι σὺ αὐτόν. Αλ-
 φ. οὐκ ἔτι τὸ ἀγαγμά-
 τιν ὧ Πόσειδον. ὥς μὴ
 ἔγχε. ἡρώδης δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πολλάκις. Ποσειδ. γυ-
 νῆκος ὧ Ἀλφειῇ ἢ νύμφης
 ἔγχε, ἢ καὶ τῆς Νηρηίδων
 ὑπὸ μίαν; Αλφ. οὐκ, ἀλ-
 λά πηγῆς ὧ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὐτὴ ἔστι; Αλφ. νησιῶτις
 ὅτι σικελικῇ. Ἀρέθουσιν
 αὐτῷ καλοῦσιν. Ποσειδ.
 εἶδα οὐκ ἀμφοτέρω ὧ Ἀλ-
 φειῇ τῷ Ἀρέθουσιν, ἀλλὰ
 διαγῆς τὸ ὅτι, καὶ διὰ κα-
 θαρὸν ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
 δωρ ἐκπύρει τὰς ψήφι-
 σιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῆς φαινέ-
 μιν

inde ut solent cætera flu-
 mina omnia, neque diffu-
 sus, sed per mare, velut
 concretus, ac dulci cu-
 stodito fluore, & incorru-
 ptus etiam & purus cursu
 laberis? Nescio quo loco
 rum in profundum te ip-
 so quemadmodum ga-
 uix atque ardez faciunt,
 submerso, ac videris rur-
 sum emergere quoque
 alibi, & te ipsum iterum
 spectandum exhibere.
 ALP. Amatoria quædam
 res hæc est, Neptune,
 quæ obrem ne mihi vi-
 tio veritas. Amasti autem
 & ipse sæpenumero. N. .
 Mulierem ne, Alphæe,
 an nympham amas, an
 etiam Nereidum ipsarum
 vnam aliquam? ALP.
 Non, verum fontem Ne-
 ptune quendam. N. . P.
 Vbi igitur terrarum ille
 manat? ALP. Insularis
 est, in Sicilia, Arethusam
 ipsum vocant. N. . P.
 Scio. Non deformem sa-
 ne. ALP. H. Arethusam
 amas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiam
 calculi gratiam addunt, su-
 pra quos tota ea velut ar-

gentes appareret. ALPH. Vt vere nosti fontē hunc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. NER. Sed abi quidem, & feliciter vtere amore. illud autem mihi dic, vbi tu Arethusam conspicias, Arcas ipse cum sis, fons autem ille in Syracusis manet ALPH. Propter tantam me moraris, Neptune, curiose nimis interrogando. NER. Probe dicis. Abi igitur ad amatam. Ac emergens iterum ē mari, eodem aluo cum fonte illo misceris & in vnam aquam redigamini.

Menclai & Protei.

At in aquam conuertere Proteu, incredibile adeo non est, marinus utique cum sis, etiam arborem fieri, tolerabile, præterea & in leonem aliquando muteris licet tamē neque hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem fieri te possibile est, cū in mari habites, hoc omnino miror, neque adducor, ut cre-

μινον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα πῶς πηλὺν ὃ Πόσειδον, παρ' ἐκείνῳ οὐκ ἀπέρχομαι. ΠΟΣ. ἀλλ' ἀπίθι μὲν, καὶ εὐτύχοι ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκείνο δὲ μοι εἰπὲς, ποῦ πῶς Ἀρέθουσας εἶδες, αὐτὸς μὲν ἀρκὰς ὢν, ἢ δὲ ἐν Συρακούσαις ὄζειν. ΑΛ. ἐπιγόμενον με κατέχεις ὃ Πόσειδον. περὶ γὰρ ἔρωτ' ἤ. ΠΟΣ. εὖ λέγεις. χώρει παρὰ πῶς ἀγαπωμένῳ. καὶ ἀναδύς ὑπὸ τῆς θαλάττης, ξυανλία μέγυστο τῇ πηλῇ, καὶ ἐν ὕδασι γίνεσθαι.

Μενελάου καὶ Πρωτίως.

Ἀλλὰ ὕδαρ μὲν σὶ γίνεσθαι, ὃ Πρωτίδ, ἐκ ἀπίθανον, ἐκάλιον γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορετὸν, καὶ ἐς λέοντα ὅποτε ἀλλαγέης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πείσεις. εἰ δὲ καὶ πῶς γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάντῃ θαυμάζω, καὶ ἀπίστω.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσης
 ὦ Μινέλαε. γίγνομαι γάρ.
 Μι. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι
 δοκεῖς, εἰρήσεται γάρ ποτε
 σε, γονεῖαν τῆς προσάγειν
 τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλ-
 μοὺς ἑξαπατᾶν ὅτ' ὁρῶν-
 των, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γι-
 γνόμενος. Πρω. καὶ τίς αὖ ἢ
 ἀπάτη ὅτ' ὅτ' οὕτως ἐναρ-
 γῶν ἤμοιτο; ἐκ ἀντιγόμενον
 τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς
 ὅσα μεταποιῶσα ἐμαυτὸν;
 οἱ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαν-
 τασία τις ἀπὸ ὅτ' ὀφθαλ-
 μῶν ἰσαμένῃ, ἰπειδὴν
 πῦρ ἡρῶμαι, προσένιγ-
 κέ μοι ὦ ἡναιότατε πῦρ
 χεῖρα. εἴση γάρ, ὁρῶμαι μό-
 νον, ἢ καὶ τὸ καίεν τῷ μοι
 πρόσκειναι. Μι. οὐκ ἀσφα-
 λές ἢ πείρα ὦ Πρωτέρῳ. Πρω.
 σὺ δὲ μοι Μινέλαε δοκεῖς
 οὐδὲ πολύπου ἐξακέναι
 πῶποτε, οὐδ' ὃ πάχ' ὃ ἔχ-
 οὺς οὗτος εἰδέναι. Μι. ἀλ-
 λὰ τὸν μὲν πολύπου εἶδον,
 ὃ πάχ' δὲ, ἡδύως αὖ μέ-
 λους

credam. P r o t. Ne mi-
 reris Menelaë, fieri enim
 soleo. M e n e l. Vidi &
 ipse, veruntamen vide-
 ris mihi (dicitur enim hic
 apud te) præstigias quas-
 dam adhibere rei, atque
 intuentium oculos deci-
 pere, cum interim ipse ni-
 hil tale fias. P r o t. Et
 quænam adeo deceptio in
 rebus sic manifestis fieri
 queat? An non apertis o-
 culis vidisti in quam mul-
 ta ipse me transformaue-
 rim? Quod si, vero non
 credis, & res hæc tibi falsa
 videtur, nempe apparen-
 tia quædam inanis ante o-
 culos obuersans, postea-
 quam ignis factus fuero,
 applica mihi, heus gene-
 rose tu, manum. Nimi-
 rum senties, videar ne
 tantum ignis, an & vren-
 di vim habeam. M e n e l.
 Periculosum est experi-
 mentum hoc Proteu.
 P r o. At tu Menelaë vi-
 deris mihi neque Poly-
 pum vidisse vnquam, ne-
 que etiam quid pisci huic
 accidere soleat, scire. M e l.
 Verum Polypum ipsum
 quidem vidi, quæ vero
 accidunt illi, libenter ex

te cognoverim. P a o. Cuicumq; saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhaerit circummentis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. M a n. Fugerunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu, P a o. Nescio, Menelaë, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. M a n. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atq; aquam fieri.

Panopes & Gale- nes.

Vidisti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad cœnam in Thessalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? G a l. Haud conuiuiata, equidem vobiscum tum fui. Nam me

Ne-

δοιμι παρά σου. Πρω. ἔποια αὐτὴν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύεσθαι κατὰ τὰς πικτάνας, ἐκείνη ὁμοίου ἀπεργάζεται αὐτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροίαν, μιμνήμενος τὴν πέτραν, ὥς αὐτὴ λάθῃ τις αἰεΐας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο; ἀλλ' εἰκότως τὸ λίθου. Με. φασὶ ταῦτα. τὸ δ' ὅσον πολλῶ παραδοξότερον ὧ πρῶτον. Πρω. ἐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τί νιν αὐτῶν πιστεύσεις, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸ αὐτὸ πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Εἶδες ὦ Γαλήνη χθὲς, ὅσα ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὰ τὸ δεῖκνον ἐν Θηβαίᾳ, δίδτε μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθῃ ἐς τὸ συμπόσιον; Γαλ. οὐ ξυνεσιώμην ὑμῶν ἔγωγε. ὁ γὰρ

Πο-

ἰῶν ἐκέλευσε με δὲ
 γῆ, ἀκύμαντον ἐν το-
 ῖς φυλάττειν τὸ πέλα-
 ῖδ' οὐκ ἐποίησεν ἡ Eris
 κροῦσα; Παν. ἡ Θέτις
 Πηλεὺς ἀπειληλύθησαν
 ὑπὸ δάλαμον, ὑπὸ τῆς
 ἡτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶτος παρεπιμφθέντες. ἡ
 δ' ἐν ἰοστούτῃ λαθοῦσα
 τας, ἐδιμήθη δὲ ῥαδί-
 τῳ μὲν πινόντων ἐνίων
 εροτοῦντων, ἡ τῷ Α-
 λωνί κιθαρίζοντι, ἡ ταῖς
 ἰστικαῖς ἀδούσαις πρὸς
 ἰτων τὸν νοῦν, ἐπέβαλεν
 τὸ συμπόσιον μὴλόν τι
 ἐγκαλον χρυσοῦν ὅλον αἶ-
 κλῶν. ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ
 κλῆ λαβέτω. κυλινδρῶ-
 νον ὃ τοῦτο ὡσπερ ἐξέπι-
 νδεις, ἡ κεν ἐνθα Ἡρα τε καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατε-
 κλίνοντο. καπεὶ δὲ ὁ Εὐμῆς
 ἀνιόντων ἐπιλέξατο τὰ
 γυγχαμνῶτα, αἰμὲν Νηρηί-
 δες ἡμῖς ἀπισιωπήσαμεν.
 τί γὰρ ἔδωκεν, ἐμείνων πα-
 ρουσῶν; αἱ δὲ αὐτοποιοῦντο
 ἐκάστη,

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cum prae-
 lens non adesset? P A N.
 Thetis ac Peleus concess-
 ferant intro in thalamum
 deducētibz ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terea autem Eris, clam cæ-
 teris omnibus (id quod
 facile illi tum fuit, alijs
 bibentibz, quibusdam au-
 tem applaudentibus, vel
 Apollini citharam perso-
 nanti, vel Musis ore mo-
 dulantibus adhibendo a-
 nimum) proiecit in con-
 vivium pomum quoddā
 admodum pulcrum, au-
 reum totum, ὁ Galene.
 Inscriptum autem erat
 his verbis, Formosa acci-
 pias. Dum igitur voluta-
 tur hoc tanquam ex com-
 posito iactum, pervenit
 eo loci, vbi Iuno & Ve-
 nus & Minerva accumbe-
 bant. Deinde vbi Mercu-
 rius sublato illo, legit ea,
 quibus illud inscriptum e-
 rat. Nos quidem Nerei-
 des cum silentio sedeba-
 mus, quid enim agendum
 erat, illis presentibus?
 Illæ vero inter se consen-
 debant

debant, ac quælibet suum illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tametsi illæ ipsum iudicare velent, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere nouit, quænam formosior sit, utpote elegantior studiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicauerit male. G A L. Quid igitur ad hæc Dex illæ, Panope? P A N O. Hodie arbitror in Idam abeunt. G A L. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? P A N. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino exequatur.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulchra omnino species. Haudequidem

ἐκάσῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἀχρὶ χειρῶν περιούχασθαι τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκείνος αὐτὸς μὲν, οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, καὶ τοὶ ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίουν. ἀπῆλθον δὲ εἰς τὴν Ἰδμῳ παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς οἶδέ τις διαγινῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ αὖ ἐκείνος κρῖναι κακῶς. Γα. τί οὖν αἰδεῖται, ὦ Πανόπῃ. ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπῆλθον περὶ τὴν Ἰδμῳ. ΓΑΛ. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. ΠΑΝ. ἤδη σοι φημι οὐκ ἄλλα κρατήσῃ, τῆς Αφροδίτης ἀγωνιζομένης. ὡς μὴ τι πάντων ὁ διατητῆς ἀμβλυώπῃ.

Τρίτων, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγῃ καθ' ἐκάστῃ ἡμέρᾳ ὕδρουσόμενην παρὰ Δένης

Ζήνος, πάγκαλόν τι χεῖμα,
 οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίαν
 παῖδα ἰδών. Ποτ. ἐλευθέ-
 ραν τινα ὧ Τρίτον λέγεις,
 ἢ Διράπαινα τις ὑδροφόρος
 ὄζειν. Τρί. οὐ μινούω ἀλλὰ
 τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
 τρις, μία ὅν πεντήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοῦνο-
 μα. Ἐπιδόμην γδ, ἢ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγῇ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδαρ
 τε ἀρυσσομένας, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀόκτους εἶ-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μὲν
 ὅ παρεγίνεται μακρὰν οὐ-
 τω τὴν ὁδὸν ἔξ Αργους ἐς
 Λέρναν; Τρί. μὲν. πολυ-
 δέφιον δὲ τὸ Αργος, ὥς οἶ-
 δα, ὥς ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποσ. ὦ Τρίτον, οὐ
 μετρίως με διατάραξας, εἰ-
 πὼν τὰ πρὶ τῆς παιδός. ὥς
 ἴωμεν ἐπ' αὐτῇ. Τρί. ἴω-
 μεν. ἦδη γδ χαίρεις τῷ ὑδροφο-
 ρίᾳ. καὶ χεῖδον που κατὰ
 μέσῳ τὴν ὁδὸν ὄζειν, ἰούσα
 ἐς τὴν

dem scio formosiorē
 villam puellam vidisse me.
 Næp. Liberam ne ducis
 Triton, an vero serva quæ
 priam est, quæ aquam fer-
 re solet. Tr 1. Minime
 vero sed Danaï illius fi-
 liæ, una ex quinquaginta
 istis, etiam ipsa est, Amy-
 mone nomine. Interro-
 gavi enim, & quæ voca-
 retur, & genus ipsius.
 Danaus autem duriter
 admodum educat filias, &
 opus manu facere ipsas
 docet, & ad aquam hau-
 riendam mittit, & ad alias
 res agendas instituit, im-
 pigræ ipsæ ut sint. Næp.
 Solan' autem venire solet
 longam adeo viam, ex
 Argis ad Lernam usque?
 Tr 1. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper æquarum ve-
 nire illam. Næp. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, ὁ Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. Tr 1. Eamus, iam
 enim tempus quoque est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

omnipotens Deus meus adiuva nos omnes famulos tuos

do Lernam. N x p. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submitte equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc fiste, inequitando enim illi quam celerrime prouehar. T x i. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. N x p. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac posteaquam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidijs ero, tu autem speculando obserua, quando illam accedentem sentias. T x i. Eccam tibi, prope est. N. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A m γ. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarus quispiam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrē vocabo. T x i. Tace Amymone, Neptunus hic est. A m γ. Quid Neptunum mihi nar-

ἰς τὴν Λέρναν. Ποσειδ. οὐα-
ουῶ ζεύξον τὸ ἄρμα. ἢ
τοῦτο μὲρ πολλὴν ἔχει τὴν
διατριβὴν ὑπάρχειν τὰς ἑπ-
τους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρ-
μα ὀπισκιάζειν; σὺ δὲ
ἀλλὰ διελθὼν μοι τινὰ τῶν
ὠκείων παρέστησον; ἐφίπ-
πάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τά-
χις. Τρί. ἰδοὺ σοι οὕτο-
σι ὁ διελθὼν ὠκύτατος.
Ποσ. εὖ γε ἀπιλαύνομεν.
σὺ δὲ παρηνήχου ὦ Τρίτων.
καπειδὴ παρισμέν ἐς τὴν
Λέρναν, ἐγὼ μὲρ λοχίσσω
ἐν ταῦθά περ, σὺ δ' ὑπο-
σκόπει, ἐπὶ τ' αὖ αἰδὼν παρ-
σιούσαν αὐτήν. Τρί. αὐτὴ
σοι πλησίον. Ποσ. καλὴ ὦ
Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος.
ἀλλὰ συληπτήν ἡμῶν ὄντι.
Αμν. ἀνδρῶπι ποῖ με ξυ-
ναρπάσας ἄγεις; αἰδρα-
ποδιστὴς εἶ, καὶ ἑοικας ἡμῶν
ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θεῖου
ὀπιπημφθῆναι. ὥστε βοήσο-
μαι τὸν πατέρα. Τρί. σιῶ-
πησον ὦ Αμνιώνη. Ποσει-
δῶν ὄντι. Αμν. τί Ποσειδῶν
λέ-

λέγεις ; τί βιάζῃ με ὁ ἄνθρωπος , καὶ ἐς τὴν θάλασσαν καθέλκεις ; ἐγὼ δ' ὑποπνιγήσομαι ἢ ἀθλία καταδύσασθαι. Πρὸς δ' ἄρξει , οὐδ' ἐν δεινὸν πάθος , ἀλλὰ καὶ πηλὴν ἐπ' ἄνυμνον σοὶ ἀναδοθῆναι ἰάσω ἑνταῦθα. πατάξας τῇ τριάντῃ τῶν πέτρων , πλησίον τοῦ χλύσματος . καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ , καὶ μὲν ἡμῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ὑποθανοῦσα .

Νότος καὶ Ζεφύρος .

Ταύτῃ δὲ Ζεφύρε τῶν δάμαλιν , ὡς διὰ τῆς πελάγους ἐς αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει , ὁ Ζεὺς διακρίνει , ἀλοῦς ἔρωτι ; Ζε. καὶ ὁ Νότος , οὐ δάμαλιν δὲ τότε , ἀλλὰ πᾶσι ὡς τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου . νῦν δ' ἡ Ἡρα τοιαύτῃ ἐποίησεν αὐτῷ ζήλοτυπήτασα , ὅτι καὶ πάντες ἑσθλὰ ἐρῶντες τῇ Δία . Νό. νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός ; Ζε. καὶ μάλα . καὶ διὰ τῆτο ἐς αἴγυπτον αὐτῷ ἤπιεμεν , καὶ ἡμῖν προσέταξε , μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν .

ἔς αὖ

narras ? cur mihi ὁ homo vim facis , atque hinc in mare abstrahis ? Ego vero suffocabor misera , submersa aquis . N e p . Bono animo sis . Nihil graue patiaris , sed & fontem cognominem tibi emanare hic sinam , percussio tridente saxo hoc , iuxta æstuarium , & tu ipsa felix atque beata eris , ac sola sororum obita morte , æquam non gestabis .

Noti & Zephyri .

Num hanc , Zephyre , iuuenecam , quam per mare in Aegyptum Mercurius ducit , Iupiter amore captus vitiauit ? Z e p h . Hanc ipsam , Note , sed iuueneca tum non erat , sed puella , Inachi fluvij filia . Nunc autem Iuno talem ipsam effigiauit , æmulatione amoris cōmota , propterea quod videbat Iouē illum prorsus deperire . No . Proinde etiam nunc bouē illum amat ? Z e p h . Atque admodum , & propterea in Aegyptū ipsam misit , nobisque dixit , ne cōturbaremus mare , donec

nec illa transnataffet, ut
 quæ illuc peritura sit, fert
 autem vterum modo,
 Deusque fiet, cum ipsa,
 cum quod ex ea partum
 erit. **Νοτ.** An iuuenca
 Deus? **Ζεφ. Η.** Atq; ad-
 m. **Note**, impera-
 bique, inquit, Mercurius
 nauigantibus, ac nostra
 erit domina, ut quemcun-
 que nostrum volet, emit-
 tat, vel prohibeat aspira-
 re. **Νοτ.** Colenda igitur
 obseruandaque nobis
 erit Zephyre, iam domi-
 na certe cum sit. Nam per
 Iouem, beneuolentior eo
 pacto nobis erit. **Ζεφ. Η.**
 Sed enim iam traiecit, &
 in terram enatauit. Vi-
 des, ut non amplius qua-
 drupes incedat, sed ere-
 ctam ipsam, Mercurius
 denuo mulierem, formo-
 sam prorsus reddidit.
Νοτ. Mira nimirum
 hæc Zephyre, nusquam
 amplius neq; cornua illi
 us, neque cauda, neque
 tibiz bifidæ, sed amabilis
 puella est. Cæterum Mer-
 curio quidnam accidit,
 qui seipsum mutauit, &
 ex adolescente factus est
 quispiam, caninam faci-

em

ἐς' αὐτὴν διατρέχεται, ὥς ἀ-
 ποτεκῶσα ἐκεί, κύει δὲ
 ἤδη, διὸς γένοιτο καὶ αὐ-
 τὴ καὶ τὸ τεχθέν. **Νό.**
 ἡ δάμαλις διός; **Ζεφ.** καὶ
 μάλα ὦ **Νότε.** ἀρξέει τι
 ὁ ἐρμῆς ἔφη τῷ πλείον-
 των, καὶ ἡμῶν ἔσαι δεσ-
 ποτὰν, καὶ τινὰ αὐτῶν ἐθελ-
 λῶμεν, ἢ καλύσαι
 ἐπιπνῆν. **Νό.** διαπραυτέα
 τοιγαροῦν ὦ **Ζεφυρε**, ἤδη
 δεσποτὰ γιούσα, τὴν Δία.
 συνουσία γὰρ οὕτω γήρσι-
 τό. **Ζεφ.** ἀλλ' ἤδη γὰρ δι-
 επέρασε, καὶ ἰξένυσεν
 ἐς τὴν γῆν. ὅρῳς ἔπας
 οὐκέτι μὲν τετραποδισὶ βα-
 δίζει; ἀνερθώτας δ' αὐ-
 τὴν ὁ **Ερμῆς**, γυναικα
 παγκάλῳ αὐτῆς ἐποίησε;
Νό. παρὰδοξα γοῦν ταῦ-
 τα ὦ **Ζεφυρε**. οὐκ ἔτι
 τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά,
 καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ'
 επέραςος κέρε. ὁ μὲν τοι
Ερμῆς τι παθὼν, μεταβέ-
 βληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀπὸ
 νεανίου κυνοσφόρωπος γέ-
 γνηται.

ἡμίαι. Ζεφ. μὴ πολυπραγ-
μονῶμεν, ὅτι ἄμετρον ἐκεί-
τος οἶδε τὰ περὶ κλῆα.

Ποσειδῶν καὶ
Δελφίνων.

em prae se ferens. Z e p.
Ne curiosi⁹ persequamur
ista, quandoquidem me-
li⁹ ille, quae facienda sint,
nouit.

Neptuni & Delphi-
num.

Εὖγε ὦ Δελφίνες, ὅτι αἰεὶ
φιλάνθρωποι ἔστε, καὶ πάλαι
μὲν τὸ τῆς Ἰουῦς παιδίον ὅππῃ
τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑπο-
διξάμενοι ὑπὸ τοῦ Σκίρωνι-
δων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμ-
πισθῆναι. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθα-
ρῶδον τοῦτον τὸν ἐκ Μιθύ-
νης ἀναλαβὼν, ἔξινῆξαι ἐς
Τάναρον αὐτῇ σκυλῇ καὶ
κιθάρα. οὐδ' ὀφείδεις, κακῶς
ὑπὸ τοῦ ναυτοῦ ἀπολλύμενον.
Δελφ. μὴ θαυμάσης ὦ Πό-
σειδον, εἰ τὰς ἀνθρώπους
οὕτως ποιοῦμεν, ὥς ἀνθρώ-
πων γε καὶ αὐτοὶ ἐχθροὶ γε-
γνημένοι. Ποσ. καὶ μέμφομαι
γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχίσεις μετέβα-
λε, δῖον χειρώσασθαι μένον,
ὥσπερ τὰς ἄλλους ὑπογά-
γντο. ὅπως γὰρ τὰ μὲν τὸν
Λεῖονα

Laudo, recte facitis
Delphines, quod semper
amantes hominum estis.
Nam & olim Inonis fili-
um in Isthmum portastis,
exceptum à Scironijs sco-
pulis, unde cum matre
præcipitatus fuerat. Et
nunc tu Citharædo isto
Methynensi, cum ipso or-
natu & cithara recepto, in
Tænarum enatasti, neque
passus es indigne à nautis
perire illum. D e l. Ne
mireris Neptune si homi-
nibus benefacimus, nam &
ipsi ex hominibus pisces
facti sumus. N e p. At-
que equidem ob id repre-
hendo Bacchum, quod
vos nauali prælio supera-
tos ita transformavit,
cum deberet captiuos so-
lum in deditiōe accipe-
re, quemadmodum & cæ-
teros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum
G Ario-

Arione hoc, quod accidit, sese habet? D. V. L. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sepe illum ad se accersebat oris gratia. Ille autem diues iam factus à tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methylinam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac consensa ad traijciendum naui, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad medium ferme Aegeum peruentum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille vero (nam auscultabam opinia, iuxta nauigium nautando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem si nite precipitare me ipsum. Concesserunt nautæ. Tū ille assumsit ornatum, & cecinit omnino Iene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque imposito illo, enataui

Αρίωνα τοῦτον ἐ-ἤλυτο ὁ Διελ-
φῶν· Διελ. ὁ Περικλῆδης, ὁ-
μαι, ἔχαρεν αὐτῷ, καὶ πολ-
λάκις μετεπέμπετο αὐτὸν
ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτί-
σας παρὰ τὴν τυράννευ ἐπιθύ-
μησε πλοῦσας οἰκάδε εἰς τὴν
Μήθυμναν, ὅπως ἴσασθαι τὸν
πλοῦτον. καὶ ὅπως πορευθ-
εῖται τῶνδε κακούργων ἀν-
δρῶν, ὡς ἰδοῖται πολλὴν ἄγαν
χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν, ἐπεὶ κα-
τὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐ-ἤλυον-
το, ὅπως βουλεύουσαν αὐτῷ
οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἡγερώμενος
γὰρ ἅπαντα, παρεγένετο τῷ
σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ἑμῶν
δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τίς
σκολῶν ἀναλαβόντα με, καὶ
ἄσαντα θρῆνῶν τινα ἐπ’
ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἰάσατε
ῥῆσαι ἐμαυτὸν. ἐπέτευσαν
οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν
σκολῶν. καὶ ᾗσιν πάντῃ λι-
γυρῶς, καὶ ἐπίσεν εἰς τὴν
θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πάν-
τως ὑποδανούμενος. ἐγὼ
δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀνα-
δέμενος αὐτὸν, ἔξενηξά-
μινα

μὴν ἔχον εἰς Ταῖναρον. Πο.
ἔπαινω τῆς φιλαμουσίας,
ἄξιον γὰρ τ' ἰμιθὼν ἀποδέδω-
κας αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν καὶ
Νηρηίδων.

Τὸ μὲν γινόν τοῦτο, εἰς ὃ
ἡ πᾶσι κατωπύχθη, ἐλλή-
σποντος ἀπ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ νικρὸν ὁμῆς ὦ
Νηρηίδε παραλαβοῦσαι,
τῇ Τρωάδι προστινέχατε,
ὡς ταφείν ὑπὸ τῇ ὀπρυ-
ρίῳ. Νηρ. μνῆμαίς ὦ Πό-
σειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν πῶ
ἑπονύμῳ πελάγει τεθά-
φθω, ἐλιούμην γὰρ αὐτῇ, ὅ-
κλιτα ὑπὸ τῆς μητρίδος πε-
πονθῆναι. Ποσ. τῦτο μὲν ὦ
Ἀμφιτρίτη οὐ θέμις. οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά σου
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ
ἀλλ' ὅπως ἐφίλω ἐν τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τεθά-
ψεται. ἐν οἷνο δ' παρεμύθιον
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὸ πέσει-
ται, καὶ ἐμπισεῖται ὑπὸ τοῦ

Αἰῶ-

taui una cum ipso in Ta-
narum. N a p. Laudo
studium erga Musicam tu-
um, dignam enim merce-
dem retulisti ipsi pro eo
quod ausculturaras.

Neptuni & Nerci-
dum.

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submerita est
Hellespontus ab ipsa vo-
cetur. Cadaver autem ip-
sum, vos Nereides acce-
ptum, in Troadem aufer-
te, ut ibi ab incolis sepe-
liatur. N a n. Nequaquam,
Neptune, sed hic in cog-
nomini pelago sepeliatur.
Miseremur enim ipsius, ut
quæ miserabilia maxime
à nouerca passa fueris.
N e p t. At hoc quidem,
Amphitrite, fas non est,
neque etiam alias hone-
stum hic illam alicubi
sub arena iacere: Sed
quod dixi, in Troade, in
Chersoneso mox sepelie-
tur. Illud autem pro sola-
tio ei erit, quod paulo
post eadem, ipsa quoque
Ino patietur, & præcipita-
bitur, persequente illam

G 2

Atha-

Athamante, in pelagus ex summa Citherae, qua in mare porrigitur, una cum filio, quem in vlnis gestabat. N e r. Sed & illam seruare conueniet gratiam hanc Baccho faciendo. Educavit enim illum Ino, eademque nutritrix illius fuit. N e p. Non decebat, adeo prauam. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. N e r. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decidit? frater autem eius, Phryxus tuto vehitur? N e p. Merito, adolescens enim est, & contra impetum obfistere potest. Illa vero, eo quod insueta eius rei erat consensio videlicet vehiculo nouo & inopinato, & despiciendo in profundum immensum, perculsa animo, & pauore pariter attonita, praeterea & vertigine correpta, prauehementia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo usque sustentauerat, atque ita in mare decidit. N e r. An non igitur matrem ipsi-

Αθάμαντος διακομένη εἰς τὸ πέρατος, ἀπ' ἀκρου τοῦ Κιθαρώους, καθόπερ, καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς. Νη. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ σώματι δύνει, χαριστὰ μὲν τῷ Διονύσῳ. θεοφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθῃ ἢ Ἰνώ. Ποσ. οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστὴν ὧ Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ ἄξιον. Νη. αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἔχειται; Ποσ. εἰκότως. νιανίας γὰρ, καὶ δυνάται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. ἢ δὲ, ὑπὸ ἀνθείας ὀμβάσας ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσας εἰς βάθος ἀχάρεις, ἐκπλαγῆσαι, καὶ τῷ θάμβει ἅμα χεῖρῃσαι, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πλίσσεως, ἀκρατῆς ἐκρύβητο τοῦ κριάτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀπέληπτο, καὶ κατέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Νη. οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν

πλὴ Νιφέλῳ βοηθεῖν πι-
πλοῦσθαι; Ποσ. ἐχέτω. ἀλλὰ
ἢ μῆρα πολλῶ τῆς Νιφέλης
δυνατωτέρα.

Ιριδὶ καὶ Πο-
σειδῶνος.

Τὴν νῆσον τὴν πλανω-
μένην ὃ Πρόσειδον, ὑποπα-
θεῖσαν τῆς Σικελίας, ὑφα-
λου ὁπνήχεται συμβέβηκε.
ταύτῃ φησὶν ὁ Ζεὺς εἶσεν
ἤδη, καὶ ἀνέφηνον, καὶ ποί-
ησον ἤδη δῖλλον ἐν τῇ αἰ-
γαίᾳ μέσῳ βεβαίως ῥύειν,
κηρῖζας πάντῃ ἀσφαλῶς.
δεῖται γάρ τι αὐτῆς. Ποσ.
παραδέχεται τοῦτο ὃ Ιρι-
τίνα ὃ ὅμως παρέξει αὐτῇ
τὴν χεῖρα ἀναφανέισα καὶ
μηκέτι πλείουσα. Ιρις. τὴν
Λητὼ ἐκ' αὐτῆς δεῖ ὑπο-
κῆσαι. ἤδη γὰρ ποικηρῶς
ὑπὸ τῆς ὠδίνων ἐχθ. Πο. τί
δύω; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς
ἐντεκεῖν; εἰ ὃ μὴ οἶσθαι, ἀλλὰ
γι' ὅσα ἢ γῆ οὐκ ἀν' ὑπο-
δέξαδι δύναται τὰς αὐτῆς
γονάς; Ιρις. ἐκ' ὃ Πρόσειδον.
ἢ Ηρα

ipſius Nephelen decebat
opem ferre cadenti? N. r.
Decebat ſane, ſed Parca
quàm Nephelē multo po-
tentior eſt.

Iridis & Neptu-
ni.

Insulam iſtam erran-
tem Neptune, quæ à Si-
cilia reuulſa atque vndis
ſubmerſa, mari innatat.
Eam, ita iubet Iupiter,
conſiſtere facias iam atq;
apparere, & ut tantun-
dem manifeſta atque con-
ſpicua in medio Aegæo
inconcuffa maneat, fun-
data firmiter admodum
illa. Opus enim illa non-
nihil habet. N. r. Fiet
hoc. I. r. i. Sed tamen
quem uſum illi præbebit,
manifeſta apparens, &
non amplius fluctuans?
I. r. i. Latonam in ipſa
oportet parere, iam enim
male habet à doloribus.
N. r. Quid igitur? an
non ſufficit illi cœlum,
ut in eo pariat? Quod ſi
minus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
I. r. i. Non Neptune. N. r.
G 3 Iuno

Iuno obstrinxit iureiuran-
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ parturi-
enti vllum receptaculum.
Hæc igitur insula, iura-
mento non tenetur. Ab-
scondita enim tum fuit.
N A P. Intelligo rem. Igi-
tur subsiste Insula atq; e-
mergere iterum ex pfun-
do, & non amplius flu-
atues aut titubes, sed imo-
ta mancas, Ac suscipe, ô
felicissima, fratris mei libe-
ros duos deorum omniũ
pulcerrimos. Et vos, Tri-
tones trajcite Latonam
in ipsam, omniaque tran-
quilla sint. Serpentem au-
tem istum, qui nunc ve-
lut æstro exagitat illam,
pertetrefaciendo ipsi in-
fantes posteaquam in lu-
cem editi fuerint, aggre-
dientur, ac matrem vindi-
cabunt. Tu vero vade re-
nuncia Ioui, omnia bene
habere. Stabilita est Insu-
la. Veniat Latôa ac pariat.

Xanthi & Ma- ris.

Suscipe me, ô Mare,
gravia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.
M A R.

ὦ Ἡρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κα-
τέλας τίς γῆν, μὴ παρα-
χῆν τῇ Λατοῖ τῇ ὠδίνῳ
ὑποδοχὴν. ἡ ταίνῳ νῦνος
αὐτῇ ἀνὸμαλός ἐστιν. ἀφανὴς
γὰρ ἡ. Πρὸς. σωτήρι. εἴθι ὦ
νῆσι, καὶ ἀνάνδι αὐθις ἐκ τῆ
βυβός, καὶ μηκέτι ὑποφέρου,
ἀλλὰ βιβάζεις μόλι. καὶ ὑπο-
δέξαι ὦ εὐθυμονισάτη τοῦ
ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς
καλλίστους τῇς Διὸς. καὶ ὑ-
μεῖς ὦ τρέγοντες, διαπορ-
θμεύσατε τὴν Λατοῖ ἐς αὐ-
τήν, καὶ γαλλυὰ ἅπαντα
ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς
καὶ ἔξοιστῇ αὐτῶν φοβῶν τὰ
νιογὰ, ἐπιδάσσει τιχθῇ, σὺ-
τίκα μέτῃσι, καὶ τιμωρήσῃ
τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγυλλε
τὸ Διὶ, πάντα εἶπαι εὐφρι-
πῇ. ἔσκηεν ἡ Δῆλος. ἡκέτω
ἡ Λατοῖ, καὶ τικτέτω.

Ξάνθῳ καὶ Θα- λάσῃ.

Δέξαι με ὦ θάλασσα,
δυναὰ πιπυρότα, κατὰ-
σβίσον μου τὰ πᾶνματα.
Θάλ.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ξανθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξαν. Ηφαιστος. ἀλλ' ἀπλωθρά-
 πωμαι ὅπως ὁ κακοδαίμων,
 καὶ ζῶ. Θάλ. διατί δέ
 σοι ἐπέβαλε τὸ πῦρ. Ξαν.
 Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτι-
 δος. ἔπει γὰρ φονεύοντα
 τὺς φεύγας ἰκέτευσα, ὃ
 δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀρ-
 γῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς νικρῶν
 ἀπέφραττε μοι τὸν ῥουῶ,
 ἐλέησας τὺς ἀθλίους, ἐπῆλ-
 θον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς
 φοβηθεὶς ὑπέρχοιτο τῆς αὐ-
 ρῶν, ἐνταῦθα ὁ Ηφαιστος,
 ἔτυχε γὰρ πλεῖστον πευ-
 ῶν, παῦ' ὅσον οἶμαι πῦρ ἔ-
 χε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴττῃ,
 καὶ ἔποθε ἄλλαθι, φέρον,
 ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἐκαυσε
 ἐμὴν ταὶ πηλέας, καὶ μυρ-
 ξίκας. ὤπηνσε δὲ καὶ τὺς
 κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ
 τὰς ἐγγέλυας. αὐτὸν δὲ
 ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποίη-
 σας, μικροῦ δέιν' ὅλον ξυ-
 ρὸν ἔργασαι. ὁρᾷς δ' οὐκ
 ὅπως δάκνυμαι ὑπὸ τῆς
 ἐμ-

M A R. Quid hoc rei est
 Xanthe? quis te deussit?
 X A N. Vulcanus, sed i-
 gne candesco prorsus mi-
 ser, & effervescō. M A R.
 Cur autem iniecit tibi i-
 gnem? X A N. Propter fili-
 um Thetidis. Postquam
 enim occidentem illum
 Phrygas, supplex depre-
 catus sum, ille autem ab
 ira nihil remisit, sed occi-
 sorum corporibus etiam
 obstruxit mihi alueum,
 ego misertus miserorum,
 occurri, ut aquis inunda-
 rem atq; inuoluerē illum,
 quo eo periculo absterri-
 tus, ab occisione virorum
 cessaret. Ibi igitur Vulca-
 nus, (aderat enim prope
 forte existens) vniuerso
 igne, quantum, opinor,
 usquam habebat, quan-
 tumq; & in Aetna, & si
 quib. alijs locis, illius est,
 allata, processit obuiam,
 ac exussit equidē vltimos,
 & myricas, assavit autem
 & infelices pisces & an-
 guillas. Me vero, cum ef-
 feruescere fecisset, parum
 absuit, quin totum ari-
 dum ac siccum reddide-
 rit. Vides nimirum quo
 pacto exustionibus istis

deformatus sum. ΜΑΚ. Turbidus es, ὁ Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, à cadaueribus, calore autem, vt ais, ab igne veniente. ΑC merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius illic esset. ΧΑΝ. An non igitur decebat misereri me. Phrygum, vicinorum adeo meorum? ΜΑΚ. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filij.

Doridis & Thetidis.

Quid lacrymaris Thetis? ΤΗΑ. Pulcerrimā Dorin, puellam vidi, in arcā à patre cōiectam, tū ipsam, tum infantē ab ea paulo ante genitum. Iussit autē pater nautas, arcam illam acceptam, postquam in altum de terra prouecti essent, abijcere in mare, vt ita periret, & misera illa, & infans vna cum ea. ΔΟ. Quamobrem autē, ὁ soror, hoc? quandoquidem

ἐκκαυμάτων; ΘΑ. Σολιερὸς ὦ Ξάνθε, καὶ διεγμὸς, ὡς εἶπες. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῆς νεκρῶν, ἡ δὲ ῥυμὴ δὲ, ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρὸς. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν υἱὸν ὤρεμπτας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἴμι. ΞΑΝ. οὐκ ἔδην οὐκ ἐλείψαι γείτονας ὄντας τὰς φεύγας; ΘΑΛ. τὸν Ἡφαίστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλείψαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλεῖα.

Δωρίδ' ὦ καὶ
Θέτιδος.

Τί δαρκύεις ὦ Θέτι. Θέ. καλλίστῳ ὦ Δωρὶ κέρω εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβλωθεῖσαν, αὐτὴν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀετιγλήντην. ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τὰς ναύτας ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον τῆς γῆς ἀπαπάσσωσι ἀφείναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπλόιστο ἢ ἀδλία καὶ αὐτὴν καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίτος δ' ἐνικα ὦ ἀδελφε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκρι-

ἀκριβῶς ἅπαντα ; Θέ.
 Ακριβῆς ὁ πατὴρ αὐτῆς,
 καλλίστῳ οὔσαν, ἐπαρθέ-
 νειν εἰς χαλκοῦ τινα
 θάλαμον ἐμβαλόν. εἶτα
 τὸ μὲν ἀληθές, οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν, φασὶ δ' οὖν τὸν
 Δία χρυσὸν ἡρμόμενον, ἐν-
 λῶσαι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐπ'
 αὐτῇ. δεξαμένη δ' ἐκεί-
 νῃ εἰς τὸν κόλπον καταρ-
 ξέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμο-
 να γινέσθαι. τοῦτο αἰδού-
 μενος ὁ πατὴρ, ἀχρεῖς τις
 καὶ ζηλότυπος γέρον, ἡ-
 γανάκτησε. καὶ ὑπὸ τι-
 νος μμοιχεῦσθαι οἰοθεῖς
 αὐτῇ, ἐμβάλλει εἰς πλὴν
 κιβωτὸν ἄρτι τιτοκῆαν.
 Δωρ. ἢ δέ, τί ἔπραττε
 ὦ Θεέτι, ἐπότε κατέκει-
 το ; Θέ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν
 ἐσθγα ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφριε
 πλὴν καταδίκτω. τὸ βρέ-
 φος δὲ παρετῆτο μὴ ὑπο-
 θανεῖν, δακρύουσα, καὶ τῷ
 πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ,
 κάλλιστον ὄν. τὸ δέ, ὑπ' ἀ-
 γνοίας τῆς κακῶν, καὶ ἐμνη-
 σία

dem comperta habes ex-
 acte omnia. T H X. Pater
 illius Acrisius, quia pul-
 cerrima erat, in æreum
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetuæ virgini-
 tati destinarat. Deinde ve-
 rum quidem dicere non
 possum, Iouem autem a-
 iunt, conuersum in aurū,
 delapsū per impluuium
 ad ipsam esse. Accipiente
 autem illa in sinum dema-
 nantem deum, gravidam
 ex eo factam fuisse. Quod
 cum pater animaduер-
 tisset, utpote durus qui-
 dam & zelotypus senex,
 grauiter indignatus est.
 Et quia ab aliquo stupra-
 tam fuisse illam arbitratus
 est, cōijcit in arcam hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D O X. Cæterum illa
 quid agebat Theti, quad-
 do abripiebatur ? T H X.
 Pro se quidem nihil dice-
 bat Dori, sed tacite fe-
 rebat damnationem, pro
 infante autem deprecabatur
 ne morti tradere-
 tur, lacrymando, atque
 illum auo ostentando pul-
 cerrimum sane puerum
 Dori. Ille autem præ i-
 gnorantia malorum, et-

iam arridebat matri. Opleo rursus oculos lacrymis, cum in mentem illius venit. **Δοκ.** Et me flere fecisti. Sed nunc quid iam mortui sunt? **Τηρ.** Haudquaquam, narat enim adhuc arca circa Seriphum, vivis illis custoditis. **Δοκ.** Cur igitur non conseruamus ipsam, piscatoribus istis Seriphijs, in retia immittendo? qui extractos illos, incolumes præstabunt scilicet. **Τηρ.** Recte dicis, atq; ita facimus. Non enim perire decet, neque ipsam, neque infantem, adeo cum sit formosus.

Neptuni & Enipei.

Minime vero præclara hæc, Neptune (dicetur enim verum) qui circumuenta amica mea, assimilatus in formam meam, viciasti puellam. Putabat enim illa mecum rem esse sibi, & ob id exhibebat sese. **Νεπτ.** Tu enim, Enipeu fastuosus es & tardus, qui puella adeo formosa quoti-

δια πρὸς τὴν θάλασσαν, ὑποπλάμαι αὐτῇς τὲς ὀφθαλμοὺς θακρύνων, μνημονεύουσα αὐτῆς. Δω. καὶ με θακρύνει ποίησας. ἀλλ' ἦδη τιθῆσθαι; **Θέ.** οὐδαμῶς, γίγνεται γὰρ ἔτι ἡ κλειώδης ἀμφὶ Σεριφον, ζῶντας αὐτὲς φυλάττουσα. Δω. τί οὐκ οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλόντων ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις, οἳ ἂν ἀνασπάσαντες, σώσουσι δειλόντι. **Θέ.** εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ὑπολέδω μὴ τι αὐτῇ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὅν καλόν.

Ποσειδῶν καὶ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Ποσειδόν. εἰρήσῃ γὰρ τῇ κλειῇ. ὑπελθὼν με ἔρωσθ' ἐμὴν, εἰ καθεὶς ἐμοί, διακρυσσάτω παῖδα. ἢ ἢ ὥσπερ ἐμὸν ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τούτου παρῆλθον ἐσθλῶν. **Πο.** σὺ γὰρ ὦ Ενιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κ' ἔχεις οὕτω καλῶς

αἷς φοιῶσιν ὁσημέραν παρὰ
 δέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριώρας, καὶ
 ἔχαιρες λυπῶν αὐτῷ, ἢ
 δὲ παρὰ τὰς ὄχλας ἀλύ-
 οντα, καὶ ἐπιμβάινουσα,
 καὶ λουμένη, ἐνίοτε ἔχ-
 τὸ σοι ἐντυχῆν. σὺ δ'
 ἐδρεύῃς πρὸς αὐτῷ. **Ενι.**
 τί τοῦτο, διὰ τοῦτο ἐχέ-
 σι περσαρπάσαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίναι
Ενιπία αὐτὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίσα-
 δαι τῷ Τύρῳ ἀφιλῷ κό-
 ρῳ ὅσαν; **Ποσειδ.** ὦ
 ζήλοτυπῆς ὦ **Ενιπία**,
 ὑπερέπης πρῶτον ὦν. ἢ
 Τύρῳ δέ, οὐδὲν δεινὸν πεί-
 πονθῆν, οἰομένη ὑπὸ σου
 διακικορῆσαι. **Ενι.** οὐ-
 μινουῶ; ἔφη γὰρ ἀπίων,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦν δα. ὁ καὶ
 μάλα ἐλόπησεν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδραί-
 νου τότε, καὶ περιή-
 σας πορφύρετον τί κῶμα;
 ἔφη ὑμᾶς σάνκευπτε,
 ἄμα

die ad te nante, ac prae a-
 more pereunte, desprexe-
 ris illam, & gaudius sis, si
 possis illi ægre facere. Illa
 vero iuxta ripas mœrore
 affecta, atque ibi inambu-
 lans, seseque lavans,
 non semel optabat in con-
 spectum sibi venire te.
 Tu vero lasciniebas con-
 tra eam. **ΕΝΙ.** Quid igitur?
 an propterea oportebat
 te præripere amo-
 rem mihi, & velut histrio-
 nem aliquem pro Neptu-
 no, Enipeum te gerere,
 atque ita decipere Tyron.
 istam, puellam adeo sim-
 plicem. **ΝΑ.** Sero nunc
 vero zelotypus es, Eni-
 peu, cum prius superbum
 & contemptorem te gessi-
 seris: Ipsa autem Tyro ni-
 hil graue passa est, quan-
 do se putavit à te viciatam
 esse. **ΕΝΙ.** Nihil autem?
 Dixisti enim abiens Ne-
 ptunum esse te, quod vel
 maxime dolore affectit ip-
 sam, atque ipse eo abs te
 iniuria affectus sum, quod
 & quæ mea esse debue-
 rat, eam voluptatem per-
 cepisti tu, & præterea
 composito circa vos flu-
 ctu purpureo, sub quo ab-
 scon-

sconditi iacuistis cum puella pro me tuterem habuistis. ΝΑΡ. Tu enim non volebas Enipeu.

Tritonis & Nereidum.

Balzαη ista vestra, Nereides, quā contra filiam Cephei Andromedam emisistis, neq; puellam ipsam iniuria aliqua affecit, perinde ut vos putatis, & ipsa iam mortua est. ΝΑ. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam ille tamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidijs cum multa vi adortus? ΤΡΙ. Non. Sed nostis, arbitror, Iphianassa, Perseum illum, Danaës puerum illum paruum, quem una cum matre in arca abiectum in mare ab aucto materno, conseruastis, miseris illorū videlicet. ΙΡΗ. Noui quem dicis. Consentaneum verò, illum iam adolescentem factum esse, atque admodum generosum, & pulcrum aspectu. ΤΑΙ. Hic occidit Balzαη. ΙΡΗ. Quam obrem

ἄμα σωῆδα τῇ παιδί αὐτ' ἐμοῦ. Ποσ. σὺ γὰρ οὐκ ἔθελεις ὦ Ενίπεῦ.

Τρίτων καὶ Νηρηίδων.

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ Νηρηίδες, ὃ ὅτι πῶς τοῦ Κηφέως θυγατέρα πῶς Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε πῶς παῖδα ἠδίκησιν ὥς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΑ. ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτον, ἢ ὁ Κηφύς καθάπερ δέλιας προσθεῖς, πῶς κέλευ ἀπέκλιεν ὀπιὼν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμειος; ΤΡΙ. οὐκ, ἀλλ' ἴτε, ὅμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσεύα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κισσῷ ἐμβληθὲν ἐς πῶς θάλασσαν ὑπὸ τῆς μητροπάτορος, ἐσώσατε, οἰκτιρέασασι αὐτὰς. ΙΦΙ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νανίαν εἶναι, καὶ μάλα γυναιὸν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡΙ. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦΙ. διατί ὦ Τρί-

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶσθαι
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίσθαι αὐτὸν
 ἐχέτω. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φρά-
 σω ἰδοὺ ὡς ἐξήκετο. ἐς ἅλη
 μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας,
 ἄθλόν τινα τοῦτον πρὸ βα-
 σιλεῖ ἐπιτιλῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φέκετο ἐς πλὴν Λιβύην. Ἰφι.
 πῶς ὦ Τρίτον, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγεν;
 ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ἑδός.
 Τρί. διὰ τοῦ αἵρος. ὑπο-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ
 ἔδουκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν
 ὅπου διηκῶντο, αἱ μὲν
 ἐκείθεν δύναιτο. ὁ δὲ,
 ὑπολαμῶν τῆς Μεδούσης μὲν
 κεφαλῇ, ὥχεται ὑποπλά-
 μνος. Ἰφι. πῶς ἰδὼν; ἀ-
 δέατοι γὰρ εἰσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδὼν, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ
 ταῦτα ἰδοί; Τρί. ἢ Ἀθη-
 νᾶ πλὴν ἀσπίδα περφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα δι-
 γουμῆου αὐτοῦ πρὸς πλὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φέαν ὕστερον; ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ
 τῆς ἀσπίδος ὑποσιλεύουσας,
 ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου παρ-
 χεν

obrem Triton? Neque e-
 nim huiusmodi conserva-
 tionis præmia persolvere
 nobis debebat. T R I. Ego
 vobis exponam omnem
 rem, ita ut gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas,
 ut hoc quasi quoddam cer-
 tam regi perageret. Post-
 quam autem pervenit in
 Libyam. I P H. Quomo-
 do Triton, solus ne, an &
 alios secum socios abdu-
 xit? nam alioqui difficile
 hoc iter. T R I. Per aërem
 profectus est, alatum enim
 ipsum Minerva reddidit.
 Postquam autem eod loci
 venit, ubi illæ agebant, il-
 læ quidem dormiebant,
 opinor. At hic amputato
 Medusæ capite, iterum
 auolavit. I P H. Quo pa-
 cto autem aspexit illas?
 Aspici enim nequeunt,
 vel quisquis illas aspexe-
 rit, non amplius quicquā
 posthac aspicit. T R I.
 Minerva scutū præferens.
 (Talia enim audiui ip-
 sum narrantem apud An-
 dromedam, postea & ap-
 ud Cepheum) Minerva
 igitur, inquam, in clypeo
 resurgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipsi

Δὸν ἐποίει αὐτὸ. τὸ δὲ, τέ-
 θηκε γυνὴ, καὶ πέπλην
 αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
 πρὸς Μένειαν. ὁ δὲ λύσας
 τὰ δισμὰ τῆς παρθέ-
 ρου, ὑποχὼν πρὸς χεῖρα,
 ὑπεδέξατο ἀκροποδῆτι κα-
 τιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὁ-
 λωδερᾶς οὖσης. καὶ νῦν γα-
 μεῖ ἐκ τοῦ Κηφείως, καὶ ἀ-
 πάζει αὐτὴν ἐς Ἀργος. ὥς
 τε ἀντὶ θανάτου, γάμον οὐ
 τὸν τυχεύοντα εὗρετο. Νη.
 ἔγωγε μὲν οὐ πάντῃ πρὸς γα-
 γονότι ἀχθόμεναι. τί γὰρ ἢ
 πᾶσις ἡδίκηκε ἡμᾶς, ἢ τι ἢ
 μήτις ἐμὴ γαλαύχει τότε,
 καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;
 Τρί. ὅτι οὕτως αὖ ἡλγη-
 σιν ὅτι τῇ θυγατρὶ, μή-
 τρις γε οὖσα. Νη. μὴκέ-
 τι μεμνήμεθα τὸ Δωρὶ ἐκεί-
 νων, ἥτις βάρεστος γυνὴ
 ὑπὲρ πρὸς ἀξίαν ἐλάλη-
 σιν. ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅτι
 τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν
 πρὸς γάμον.

Ζεφύ-

lapidem illam conuertit :
 Illa igitur mortua est, &
 diriguere ipsius membra
 omnia, quæcunq; Medu-
 sam aspexerunt. At hic so-
 lutis vinculis, quibus vir-
 go alligata fuerat, suppo-
 sitaque manu suscepit il-
 lam, summis pedum digi-
 tis descendentem è rupe,
 ardua illa quidem atque
 procliu, & nunc cum ea-
 dem nuptias peragit, in
 ædib. Cephei, abducetq;
 illam secum Argos. Qua-
 re p morte, nuptias neq;
 eas vulgares illa inuenit.
 Ν η κ. Equidem non ita
 valde ægre fero factū hoc.
 Quid enim adeo nobis in-
 iuriæ fecit puella, si ma-
 ter ipsius superbe extulit
 sese tunc, ac pulchrior ho-
 bis esse voluit? Τ κ ι.
 Quod hoc pacto magnū
 dolorem perceptura fuis-
 set ob filiam, mater certe
 illius cum sit. Ν η. Ne
 meminerimus Dori isto-
 rum amplius si quid bar-
 bara mulier, supra quam
 decebat, loquax fuit. Satis
 enim supplicij tulit, quæ
 tanto in metu, filix causa
 constituta fuit. Gratule-
 mur igitur nuptijs.

Zephy-

Zephyri & Noti.

Nunquā equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & spiro. Tu vero non vidisti ὁ Note. **Νοτ.** Quamnam hanc dicis Zephyre pompam? aut quinam sunt qui illam duxerunt? **Ζεφ.** Suavissimo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud unquā videris. **Νοτ.** Iuxta rubri mare occupatus fui, afflavi autem & partem Indię nonnullam, quantum videlicet eius terrę mare adiacet. Proinde nihil eorum novi, quæ tu dicis. **Ζεφ.** Quid? Sidonium illum Agenorem vidisti? **Νοτ.** Etiam, Europæ patrem scilicet. Quid tum? **Ζεφ. Η.** De illa ipsa narrabo tibi. **Νοτ.** Nū, quod Iupiter iam olim amare puellam cœpit? Nā hoc etiam pridem sciui. **Ζεφ.** Igitur quod ad amorem attinet, nosti. Quæ vero postea consecuta sunt, ea nunc audi. Descendat Europa ad litus, ludendi gratia, assumtis secum æqualibus suis. Iu-

piter

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Οὐ πρόποτε πομπὴν ἐξ ἡμεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πάντων. σὺ δ' οὐκ εἶδες ὦ Νότε. **Νότ.** τίνα ταύτην λέγεις ὦ Ζεφύρε τίς πομπὴν; καὶ τίνας αἱ πέμποις ἦσαν; **Ζεφ.** ἡδίστου διαμάτος ἀπειλείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἐν τῇ. **Νότ.** παρὰ τίς Εὐρώπην γὰρ θέλασαν ἐργαζομένην. ἐπὶ πνεύσα δέ τε καὶ μέγας τῇ Ἰνδικῇ, ὅσα παράλια τῆς χώρας. οὐδὲν οὐν οἶδα, ὅν λέγεις. **Ζεφ.** ἀλλὰ τὸν σιδώνιον Ἀγνώρεα οἶδας; **Νότ.** ναί. καὶ τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν; **Ζεφ.** περὶ αὐτῆς ἐκείνης διγῆστομαί σοι. **Νότ.** μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασῆς ἐκ πολλῆς τῆς παιδός; τῆτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. **Ζεφ.** οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μὲν ταῦτα δ' ἤδη, ἀκουσον. ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ὅπῃ τῇ ἡῖονα παίζουσα, τὰς ἐλπίσας πηγελαβοῦσα. ὁ

Ζεὺς

Ζεὺς δὲ ταύρω εἰκάσας ἰαυ-
τὸν, σμιέπαιζεν αὐταῖς,
κάλλιος φαινόμενος. λευ-
κὸς γὰρ ὡς ἀκρῆς, καὶ
τὰ κέρατα οὐκαμπῆς, καὶ
τὸ βλέμμα ἡμέτερον. ἐσπρί-
τα οὖν καὶ αὐτὸς ὅττι τῆς
ἡϊόντος, καὶ ἑμυκάτο ἡδιστον,
ὥς τε πῶς Εὐρώπῳ τολμή-
σαι κραυγάζειν αὐτόν. ὥς
δὲ τοῦτ' ἐβόητο, δομαῖος
μὲν ὁ Ζεὺς ὤρεμσεν ὅττι
πῶς θάλατταν φέρον αὐ-
τῷ, καὶ ἐνήχεται ἐμπι-
σών. ἢ δὲ πᾶν ἐκπλα-
γῆσα τὸ παράγματι, τῇ
λαοῖ μὲν ἔχεται τοῦ κέρα-
τος, ὥς μὴ ὑπολιθάνοι
τῇ ἐτέρῃ δὲ, ὡς μωμέ-
τον τὸν σέπλον ζωῆς.
Νό. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὃ
Ζέφυρε εἶδεις, καὶ ἐρατι-
κόν, νηρόμινον τὸν Δία,
φέροντα πῶς ἀγαπαμένῳ.
Ζέφ. καὶ μὴν τὰ μετὰ
ταῦτα ἡδὺν παρὰ πολὺ ὃ
Νότι. ἥτε γὰρ θάλαττα
οὐδὺς ἀκύμων ἐγένετο,
καὶ πῶς γαλιῶν ὅσπασα-
σαμένη,

piter autem in formā tau-
ri assimulatus, ludebat
vna cum ipsis, pulcerri-
mus tum apparens. Nam
& candidus erat, vt nihil
superius, & cornua habebat
reflexa pulcre, cultum-
que præ se ferebat admo-
dum mansuetum ac pla-
cidum. Saltabat igitur &
ipse in litore, & mu-
giebat suauissime, ita vt
Europa auderet etiam
conscendere ipsum. Cæ-
terum vbi hoc factum est,
citato cursu Iupiter qui-
dem vna cum illa in mare
prorupit, atque ibi, vbi
inciderat, natabat. Il-
la vero admodum percul-
sa animo ex hac re, sini-
stra apprehendit ac tenu-
it cornua, vt ne delabe-
retur, altera autem ma-
nu, diffluentem vento
vestem continebat: Νό.
Dulce hoc spectaculum.
Zeph. vidisti, & amatori-
um, natantē videlicet Io-
uem ferentem secum a-
mores suos. Ζ. At ve-
ro quæ consecuta sunt,
suauiora multo, Note.
Nam & mare statim com-
positis fluctibus quietum
fuit, & tranquillitate vltro

attracta, placidum ac platum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agentes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulum supra mare ita ut interim summis pedibus contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæū cantabant. Nereides autem emerſæ undis, delphinum tergis insidentes ob equitabant, applaudentes, seminaudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorū, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus consensu curru, & quasi pronubus iacemens, una cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens, natanti fratri. Supra omnes autem Venerem duo Tritones vehebāt in concha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atque hæc à Phœnicia vsque in Cré-

σαυρόν, λείαν παρέχεν ὁ αὐτῷ. ἡμῶς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ θεασαί μόνον τῆς γυγνομένων παρακολουθοῦμεν. ἔρωτες δὲ περιστρώμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τῷ θάλατταν, ὡς εἰσὶν ἀκροῖς τοῖς ποσσὶν ὅτι λαβὼν τοῦ ὕδατος, ἡμῶς τὰς δῶδας φέροντες, ἦδον ἅμα τὸν ὑμῶσιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀπαλῶσαι, παρὶ πτερυγίων ὅτι τῆς διελθόντων ὀπκροτοῦσαι, ἡμέγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῆς Τριτωνῶν γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῆς θαλάττης ἅπαντα περιεχόρευε τῷ παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Πρῶτος εἶδὼν ὅτι βίβηκώς ἄεματος, παροχρούμενός τε, καὶ τῷ Ἀμφιτρίτῳ ἔχων, πρὸς γε γένεσός, προσδοκῶν τὴν χορεύουσαν ἀδελφῷ. ὅτι πᾶσι δὲ τῷ Ἀφροδίτῳ δύο Τριτωνίς ἔφειρον, ὅτι κούρης κατακειμένῳ, αὐτὴ πᾶν τῷ ἀπ᾽ ἡπείρου τῇ νύμφῃ. ταῦτα ἐν φοινίκῃς ἄρχεται Κρή-

τῆς Κρήτης ἐγχετο. ἐπεὶ δὲ
ἐπέβη τῇ γῆσι, ὁ μὲν ταῦρος
ἐκ ἐτι ἐφάνετο. ὁπλὰς δὲ
τοῦ δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς, ἀ-
πῆγε δ' Εὐρώπῃ ἐς τὸ Δί-
κταιον αἶψον, ἐρυθρίωσαν, καὶ
κάτω ὀρώσαν, ἠπίεστο γὰρ
ἦδη ἐφ' ὃ, τι ἔγοιτο. ἡμεῖς δ'
ἐμπιστίντες, ἄλλος ἄλλο τῷ
πειλάγονε μέρος διχυμάτο-
μεν. Νό. ὦ μακάρε Ζέφυρε
τῆς Δέας, ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ
ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀν-
θρώπους ἰώρων.

Ν Ε Κ Ρ Ι Κ Ο Ι Δ Ι Α - Λ Ο Γ Ο Ι.

Διογῆνης καὶ Πολύδελ-
κας. Διογῆνης.

ὦ πολύδελκε, ἐντέλ-
λομαι σοί, ἐπειδὴν τέχιστα
αἰέλῃς, σὸν γὰρ ὅστις οἶμαι
τὸ ἀναβιώναι αὔριον, ἢ
παιδὸς Μένιππον τὸν κύ-
να, εἴροις δ' αὖ αὐτὸν, ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κραῖον,
ἢ ὡς λυκίῳ, σὺ δ' ἐκρίνοντων
πρὸς

Cretam fiebant. Postquā
autem in Insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem apprehen-
sam manu Europam, in
antrum Dictæum abdu-
xit, erubescens, atque
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob
quam rem ita duceretur.
Nos autem incumbentes
mari, alius aliam illius
partem fluctibus agitaba-
mus. N o. O beatum
Zephyre, te, qui isthæc
videris. Ego vero interea
Gryphas & Elephantos,
& nigros homines aspi-
ciebam.

I N F E R N I D I A - Λ Ο Γ Ο Ι.

Diogenis & Pollu-
cis.

O Pollux, commen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (tuum
enim est, ni fallor, cras
renuiscere) ut, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Corinthi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contendem-

tos istos inter se Philoso-
phos, dicas illi, Meni-
pe, inquirens, iubet te
Diogenes, si satis ea, quæ
super terram sunt, deri-
sisti, quo & huc ad infe-
ros descendas, ubi mul-
to plura, quæ rideas, ha-
biturus es. Illic enim in
ambiguo tibi adhuc risus
fuit, & frequens illud ob-
ijci potuit, Quis enim
omnino scit, quæ post
vitam futura sint? Hic
autem, non desines con-
stanter atque perpetuo ri-
dere, quemadmodum
ego quoque nunc facio.
Et maxime postquam vi-
deris, diuites istos ac sa-
trapas & tyrannos ita hu-
miles & obscuros esse, so-
loque eiulatu ab alijs di-
gnosci. Tum quod & mol-
les & ignavi sunt, remi-
niscentes eorum quæ in
vita geruntur. Hæc illi
quæso ut dicas, & ut præ-
terea etiã pera veniat im-
pleta & multo lupino, &
sicubi in trivio positam
inueniat Hecates cœnam,
aut ouum ex lustratione
relictum, aut simile quip-
pam. P o l. At renun-
ciabo hæc, ô Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων
καταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε
κίχεται ὁ Διογῆνης, εἰ σοι ἱ-
κανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κατα-
γεγέλασαι, ἡκεν ἐνθάδε
πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμε-
νον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβό-
λῳ σοι ἐστὶ ὁ γέλως, καὶ πο-
λὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ
μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ,
οὐ πάύσῃ βελτίως γελῶν,
καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
λιστα ἐπειδὴν ὁρᾷς τὸς
πλουσίους, καὶ σατράπας,
καὶ τυράννους, οὕτω τα-
πηνούς καὶ ἀσήμους, ἐκ μό-
νης οἰμαγῆς διαγπωσκο-
μήρους. καὶ ὅτι μαλθακῇ
καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημέ-
νοι τῆς αἰῶ. ταῦτα λέγει αὐ-
τῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμε-
νον πλὴν πῆραν ἡκεν. δέξ-
μων τε πολλῶν, καὶ εἰπου
εὖροι ἐν τῇ περιόδῳ. Ἐκεί-
της δειπνον κείμενον, ἢ
ὡδὸν ἐκ καθαροῦ, ἥτις τοι-
οὔτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγ-
γελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες.

ὅπως

ἔπως ὃ εἰδὼ μέλιστα, ὁπῶς
 τις ὅς τι μὲν ὄψιν; Διο. γέ-
 ρων φαλακρὸς, τριβούνιον ἔ-
 χων πολύβρυαν, ἅπαντι αὐτέ-
 μω ἀναπιπταμένον, καὶ ταῖς
 ἐπιπληχαῖς τῆς ῥακίαν ποι-
 κίλον, καὶ δ' αἰ, καὶ τὰ
 πολλὰ τὴν ἀλαζήνας τῶν-
 τους φιλοσόφους ἐπισημαίνῃ.
 Πολ. ῥᾷδιον εὐρεῖν ὑπὸ γε
 τούτων. Διο. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτὴς ἐκείνους ἐντεί-
 λωμαι τί τὴν φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγω. οὐ βαρὺ γὰρ
 οὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, παύσασθαι αὐτοῖς πα-
 ρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῆς
 ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
 δειλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἅπορα ἐρωτῶν διδάσκου-
 σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθὴ καὶ ἀπαιδευτον
 εἶπαι φύσουσι, κατηγοροῦν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῆς. Διο.
 σὺ δὲ οἰμάζεσθαι αὐτοῖς παρ'
 ἑμοῦ λέγω. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὃ Διόγηνις ἀπαγγελλῶ.
 Διον. τοῖς πλουσίοις δὲ ὃ

φίλ-

Sed quo melius illum ag-
 noscere queā, cuiusmo-
 di facie est? D I O G. Se-
 nex est, caluaster, pallio
 indutus lacero, & vento
 cuius peruio, præterea
 & diuersorum pannorum
 asumentis variegato. Ri-
 det autem semper, ac ple-
 runque arrogantes istos
 philosophos acerbe per-
 stringit. P O L. Facile erit
 inuenire illum, ex his uti-
 que signis. D I O. Vis
 ne ut ad ipsos quoq; phi-
 losophos illos aliquid tibi
 mandem? P O L. Man-
 des licet, non enim graue
 neque hoc mihi fuerit.
 D I O. In vniuersum, ad-
 hortare illos, ut desistant
 à nugis suis, neque de to-
 to contendant, neq; cor-
 nua sibi mutuo affigant,
 neq; crocodilox faciant,
 neque huiuscemodi steri-
 lia atque ieiuna interro-
 gare animum instituant.
 P O L. At indoctum me
 & ineruditum esse dicent,
 qui doctrinam illorum re-
 prehendam. D I O. Tu
 vero plorare illos meo
 nomine iube. P O L. Et
 hæc nūciabo illis. D I O.
 Diuitibus autem ὃ lepi-

and

H 3

dissi-

diffimum caput, hæc nos
 Agro nomine annuncies
 quæso, Quid, ô vani, au-
 rum custoditis? Quid au-
 tem cruciatis vos ipsos co-
 gitantes vîras, & talentū
 aliud super aliud accumu-
 lantes, quos non plus quā
 vnum obolum habentes,
 venire huc paulo post o-
 portet? P o l l. Dicen-
 tur & hæc ad illos. D i o.
 Sed & formosis istis & ro-
 bustis dicas, Megillo puta
 Corinthio, & Damoxe-
 no palæstritzæ, quod apud
 nos neq; flaua coma, nec
 cærulei nigriue oculi, ne-
 que rubor facie, amplius
 vllus est, neque præterea
 nerui intenti & robusti,
 neq; humeri laborum to-
 lerantes, sed omnia vnus
 pulvis, vt aiunt, nobis,
 caluaria forma nudata sci-
 licet. P o l l. Non mo-
 lestum erit, neque hæc ad
 formosos & robustos il-
 los dicere. D i o. Etiā pau-
 peribus Ὀΰλαον, dicas
 licet, (multi autem sunt,
 quibus & ea res perquam
 molesta est, & inopiam
 iugent) vt neque lacry-
 mentur, neque plorent,
 exposita illis æqualitate
 hæc

φιλτάτον Πολυδύκειον, &
 πάγηται ταῦτα παρ' ἡμῶν.
 τί ὁμάτῃσι ἔχουσιν φυ-
 λάτῃσι; τί δὲ τιμωρεῖσθε
 ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τῶ-
 κους, καὶ τὰ λαμπρὰ ἐπὶ τα-
 λαύτοις σωθέντες, οὐκ ἔχου-
 ῖνα ὁλοθῆναι ἔχοντες, ἥκειν
 μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσῃ-
 ται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε
 καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλ-
 λου τὸ κορινθίον, καὶ Δαμο-
 ξένου τὸ παλαῖον, ὅτι παρ'
 ἡμῶν οὕτως ἔχουσιν κῆρυ, οὐ-
 τε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα
 ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ
 τοῦ προσώπου ἐστὶ ὄν, ἢ
 νεῦρα σῦτονα, ἢ ὦμοι κατ-
 πέροι. ἀλλὰ πάντα μία
 ἡμῶν κόνις φασί, κρατία γυ-
 μνὰ τοῦ κάλλους. Πολυ. οὐ
 χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπῆν
 πρὸς τὰς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.
 Διο. καὶ τοῖς πένουσι ὁ Λά-
 κων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ὀχ-
 θύμενοι τὸ πρᾶγματι, καὶ
 οἰκτείροντες τὴν ἀποκρίαν,
 λέγε μὴ τι διακρίσῃ, μὴτ'
 οἰμά-

οἰμῶζεν, διγυνομένης τῷ
ἐνταῦθα ἰσότητι. καὶ ὅτι
ἔφονται τὰς ἐκεῖ παρυσίους
οὐδὲν ἀμείνους αὐτοῖς. καὶ
Λακεδαιμονίους δὲ τοῖς
σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ'
ἐμοῦ ὀπτήμησον, λέγων ἐκ-
λελύθαι αὐτὰς. Πολυ. μὴ
δὲν ὦ Διόγηνες περὶ Λακε-
δαιμονίων λέγε. οὐ γὰρ ἀνέ-
ξομαι γι. ἀ δὲ πρὸς τὰς
ἄλλους ἔφησα, ἀπαγγιλῶ.
Διο. ἑάσομεν τούτους, ἐπεὶ
σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς περὶ-
πον, ἀπέμνησκα παρ' ἐμοῦ
τὰς λόγους.

Πλάτων, ἢ κατὰ Με-
νίππου, Κρεῖτος.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλούτων,
Μένειπον τουτοῖσι τὸν κυρία
παρομοιωτά, ὥς τ' ἢ ἐπείνεν
ποι κατάγειν, ἢ ἡμῶς με-
τοικῆσωμεν εἰς ἕτερον ἴδιον.
Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεῶν ἐρ-
γάς, ὁμόνευρος ὢν; Κρεῖ-
τος. ἐπειδὴ ἡμεῖς οἰμῶζο-
μεν καὶ στενομεν, ἐκείνων
μημ-

hac, quæ hic est, & quod
videbunt, eos qui illic di-
uites sunt nihilo melio-
res, quam sese hic esse. La-
cedæmonijs autē tuis, hæc
si videtur, nomine meo
objicias, molles & ener-
vatos ipsos esse dictitans.
P o l l. Ne de Lacedæ-
monijs, Diogenes quic-
quam dicas, non enim fe-
ram. Sed quæ ad ceteros
mandasti, ea illis renun-
ciabo. D i o g. Missos
igitur faciamus hos quan-
do tibi ita videtur. Tu ve-
ro quibus antea dixi, ad
eos sermones hos meos
deferas.

Pluto, seu contra
Menippum, Croe-
sus.

Non poterimus ferre
Plato, Menippū hunc ca-
nem, cohabitantem nobi-
scum. Quapropter aut il-
lum hinc amovē alio loco
colloca, aut hinc alio
cómigrabim^{us}. P l v. Quid
aut vobis mali adeo facit,
quando eodē modo mor-
tuus est ac vos? C r o e s.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorum

reminiscentes, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardapalus autem multæ voluptatis, ego vero thesaurorum, irridet, & cum conuicijs exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdū autem etiam cantando, conturbat ploratus nostros, & in summa, valde nobis molestus est. P. L. v. Quid hæc audio de te, Menippe? M. a. n. Vera Pluxo, Odi enim ipsos, ignari ac perdiri adeo cū sint, quibus non satis fuit vixisse male, sed etiam mortui, insuper eogitatio beatq; animo illis inhaerent, quæ apud superos sunt. Delector itaq; ægre ipsis faciendo. P. L. v. Sed non decet. Dolent enim non exiguis reb. priuati. M. a. n. Etiam tu deliras Pluxo, qui gemitus istorū tuo quoque, calcule approbas? P. L. v. Haudquaquam; verum nolim vos discordes ac seditiosos esse mutuo. M. a. n. At vero, o pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite ut q

neque

μνησθῆναι τῶν αὐτῶν, Μίδασι
μὲν οὐτοσί τοῦ χρυσίου,
Σαρδανάπαλοι δὲ τῆς πολ-
λῆς τευχῆς, ἐγὼ δὲ τῶν
θησαυρῶν, ὀνηγὰρ, καὶ
ἰξονειδίζω, ἀνδράποδα, καὶ
καθάρματα ἡμᾶς ὑποκα-
λῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων,
ὀπταζάμεν ἡμῶν τοὶ ὀ-
μωγᾶς. καὶ ὅλως, λυπη-
ρὲς ὅστι. Πλου. τί ταῦτα
φασὶν ὁ Μένιππος; Μί.
ἀλλοθὶ ὁ Πλούτων. μισῶ
γὰρ αὐτοὺς ἄγχιαις, καὶ
ὀλεθρίους ἄντας ὄντας. οὐκ
ἀπέχρηστο βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ὑποδαρύντες ἐτι
μῆνυνται, καὶ φεύχονται
τῶν αὐτῶν. χαίρω τοιγαροῦν
αἰῶν αὐτῶν. Πλου. ἀλλ'
οὐ γὰρ, λυποῦμαι γὰρ οὐ
μνησθῆναι τῶν αὐτῶν. Μί. καὶ
σὺ μαρτυρεῖς ὁ Πλούτων
ἀνέμφορος ὅτι τῆς τούτου
ἐπιγνώσεως; Πλου. ἰδαιμῶς.
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ θελήσεως σα-
σιάζω ὑμᾶς. Μί. καὶ μὲν ὁ
κακίστος Λυδῶν, καὶ φεγγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκεις,
ὅς

αἷς οὐδὲ παυσομένη μοῦδ',
 ἔνθα γὰρ αὖ ἵντι, ἀκολουθήσω
 αἰῶν, καὶ κατὰ δὸν, καὶ κατα-
 γελῶν. Κρῶ. Ταῦτα ἔχ' ὕβρις;
 Μένι. ἔν. ἀλλ' ἐκείνη ὕβρις
 ἴω, ἢ ὑμεῖς ὀπρῶντε, πρῶ-
 σκυῶνται ἐξ ἰσχυρῶν, καὶ
 ἑλευθέρους ἀνδράσιν ἐντυ-
 φῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ
 παρεῖπαι ἐ μνημονεύοντες.
 τοιγαροῦν οἰμῶντε, πάν-
 των ἐκείνων ἀφρημένοι. Κρῶ.
 πολλῶν γὰρ ὁ θῶς, καὶ μεγά-
 λων κλημάτων. Μίδ. ὅσε μὲν
 ἐγὼ χρεοῦ. Σαρ. ὅσης δ'
 ἐγὼ τρυφῆς. Μένι. εὖ γὰρ ἔγω
 ποιεῖτε. ὀδυρεῖσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δέ, τὸ γινῶσι σαυτὸν
 πολλάκις σωείρων, ἐπάσο-
 μαί ὑμῖν. πρέπει γὰρ αὖ ταῖς
 τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 μενον.

Μενίππυ, Ἀμφιλόχῃ,
 καὶ Τροφώνιῳ. Μένι-
 νίππος.

Σφὼ μὲν τοι ὦ Τροφώνη,
 καὶ Ἀμφιλόχῃ, νικτοὶ ὄντες, ἐκ
 αὐτοῦ

neque unquam desiturus
 sim. Nam quocumq; ab-
 ieritis hinc, eodem sequar
 ægre faciendo, cantando
 atq; irridendo vos. C. An
 non hæc contumelia est?
 M a n. Non, sed illa
 contumelia erant, quæ
 vos facere solebatis, quan-
 do & adorari vos voleba-
 tis, & hominibus liberis
 pro libidine abutebami-
 ni, neq; tum mortis quic-
 quam memores eratis.
 Proinde deplorare nunc,
 omnibus illis despoliari.
 C a o a. Multis certe ὁ
 Dij, & magnis possessioni-
 bus. M i. Quanto equi-
 dem ipse auro? S a n.
 Quanta vero ego volu-
 ptate? M a n. Recte fa-
 ne, ita facite. lugete vos
 quidem, ego vero tritum
 illud, Nosce te ipsum, idem
 eadem connectendo, vo-
 bis occinam, decet enim
 huiusmodi ploratus, si
 crebro illis accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
 nicatq; Amphiboche, quæ
 facis monui, tamen hand
 scio

scio quonam modo phar-
mis estis donati, vatesque
eredimini, ac stulti morta-
les deos esse vos arbitran-
tur. T a o. Quid? an no-
bis igitur imputandum, si
per inscitiam illi de mor-
tuis huiusmodi opinan-
tur? M e n. Atqui non
ista fuissent opinati, ni
vos, tum quum viveretis
eiusmodi quædam porten-
ta ostendissetis, tanquam
futurorum fuissetis præ-
scij, quasi prædicere po-
tuissetis si quæ percontan-
tentur. T a o. Menippe,
nouerit Amphilocho-
hic, ipsi pro sese respon-
dendum esse. Cæterum
ego Heros sum, vatici-
norque si quis ad me de-
scenderit. At tu videre
nunquam omnino Leba-
diam adiisse, neque enim
alioqui ista non crederes.
M e n. Quid ais? equidẽ
nisi Lebadiam fuisset præ-
fectus, ac linteis amictus,
offam ridicule manu ge-
stans, per angustum ad-
itum in specum intrasis-
sem, nequaquam fieri po-
tuisset ut te defunctum es-
se cognoscerem peninde
etque nos, solaque præsti-

οὐδ' ὅπως ναὶ κατηξιώθη-
τε, καὶ μάλιστα δοκῆτε. καὶ οἱ
μάταιοι τῆς ἀνθρώπων, θε-
οὺς ὑμᾶς ἐπαλῆφασιν εἶναι
τεο. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ
ἐκ' ἀθείας, ἐκείνοι τοιαῦτα
θεοὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;
Μένι. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδοξάζον,
εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοι-
αῦτα ἐτετρατύειδι, ὥς τὰ
μύλλοντα περιόδοις, καὶ
περεῖπεν δυνάμειν τῆς
ἐρωμένης. Τεο. ὦ Μένιππῆ,
Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος αὖ
εἰδέναι, ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον
ἐστὶν αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως
εἰμι, καὶ μαρτυροῦμαι, ὡς τις
κατέλθοι παρ' ἐμὲ. σὺ δ'
ἔοικας οὐκ ὀπίσθι μνηστῆρα
Λεβადίᾳ τὸ παράπαν. οὐ
γὰρ ἠπίσθης σὺ τούτοις. Μένι.
τί φῶς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν
γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμένος
ταῖς ὀβόταις, γελῶντας μάζαν
ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων ἐστρεψ-
σω διὰ τοῦ σομίτου ταπηνὸν
όντας ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ αὖ
ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς
εἶ, ὡς περ ἡμεῖς, μόνη τῇ γυναι-
κί.

ταῖα διαφέρων; ἀλλὰ ποῶς
τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρωε
ἔστιν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἐξ
ἀνθρώπου τι καὶ διαὶ σω-
ζέτον. Μέν. ὁ μᾶτε ἀνθρώ-
πος ἔστιν, ὡς φης, μᾶτε θε-
ὸς, καὶ σωμαφότερόν ἐστι;
καὶ οὐκ οὐδ' αὖ τοῦ τοῦ θεοῦ ἔ-
κείνο ἡμίτομον ἀπὸ λυθῆ;
Τρο. καὶ ὁ Μένιππε ἐν
Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὅ
Τροφόνει ὅ, τι καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος ἔννεκερ, ἀ-
κριβῶς ἔρω.

Ερμού καὶ Χάρ-
ωνος.

Λογισάμεθα ὅτι πο-
ρμεῦ, οἱ δὲ καὶ, ὅπως μοι
ὀφείλεις ἦδη, ὅπως μὲν αὖ-
τις ἐξέζωμ' ἐν αὐτῇ.
Χά. λογισάμεθα ὅτι Ερμῆ.
ἀμεινον γὰρ ὀρίσαι περὶ
αὐτῇ, καὶ ἀπεργασίε-
ρον. Ερμ. ἀγαυὴν ἐντε-
λαμένω ἐνδύμω πεντή δρα-
χμῶν. Χα. πολλοῦ λέ-
γεις. Ερμ. γὰρ τὸν Αἴδα-
ντα,

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam di-
uinandi artem, quid tan-
dem est Heros? neque enim
intelligo. T r o. Est quid-
dam partim ex homine,
partim ex Deo cōpositū.
M e n. Nempe quod ne-
que sit homo quemadmo-
dum audio, neque deus, ve-
rum pariter utrumque. Et-
go dimidia illa tui, ac di-
uina pars, quo nunc re-
reflit? T r o. Reddit ora-
cula Menippe, in Beotia.
M e n. Haud intelligo
quid dicas Trophoni, nisi
quod illud plane video, te
totum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationem supputem?
poritor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
C h a. Supputemus, M.
Satiū enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negocij. M e n. An-
choram mandaras, com-
parari tibi quinque dra-
chmis. C h a. Caro di-
cis. M e n. At per Pluto-
nem.

nem, quinque; emi illam, & præterea lorum, quibus te-
mū alligares, obulis duo-
bus. C H A. Pone quinque;
drachmas, & obulos du-
os. M E R. Et pro refar-
ciendo velo, quinque; obu-
los ego exolui. C H A. Et-
iam hos appone. M E. Et
ceram ad oblinendas na-
vigij rimas tibi emi, & cla-
uos præterea, & funicu-
lum, unde Hyperam fe-
cisti, omnia hæc duabus
drachmis. C H A. Recte,
laudo, hæc vili emisti. M.
Hæc sunt, quæ tibi expo-
sui, nisi si quid reliquum
est quod me fugit inter com-
putandū. Quando autem
hæc redditurum te promit-
tis? C H A. Nunc quidē.
Mercuri non possum. Si
vero pestis aliqua, aut bel-
lum, cōferros & frequen-
tes huc dimiserit aliquos,
licebit mihi tum allucrari
aliquid, subtracto clam
nonnihil exportorio.
M E R. Proinde ego nunc
sedebo, pessima quæque
ut eveniant precando, ut
inde fructum aliquem
capiam. C H A. Fieri ali-
ter non potest, Mercuri.
Nam pauci nūc, ut vides,
ad

νέα, ἥντινέντε ὠνησάμενοι,
καὶ τροπῶν τῆρα δύο ὁλοῶν.
Χάρε. τίθει πέντε δραχ-
μας, καὶ ὁλοοὺς δύο. Ερμ.
καὶ ἀκέραιαν ὑπὲρ τοῦ ἱσίου
πέντε ὁλοοὺς ἐγὼ κατέ-
βαλον. Χάρε. καὶ τούτους
πρὸς εἶδαι. Ερμ. καὶ κηρὸν,
ὥς ὀππλάσαι τοῦ σκαφιδίου
τὰ ἀντιγῶντα, καὶ ἥλους δέ,
καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ πᾶν
ὑπὲρ ἂν ἐποιήσας, δύο δραχ-
μῶν ἅπαντα. Χάρε. σὺ γὰρ ἀ-
ξία ταῦτα ὄνασσω. Ερμ. ταῦ-
τά ὄσιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς
δέλασθαι ἐν τῷ λογισμῷ.
πότι δ' οὐκ ταῦτ' ἀποδώ-
σῃς φῆς; Χάρε. νῦν μὲν ὃ
Ερμῇ ἀδωῖατον. ἡ δὲ δὲ λοι-
μὸς τις ἢ πῶλεμος κατα-
πέμψῃ ἀδελφούς τινὰς, ἔτι-
σαι τότε ἀποκερδάναι ἐν
τῷ πλῆθει παραλογιζόμε-
νοι τὰ ποσθμῖα. Ερ. νῦν οὐκ
ἐγὼ καθέδομαι, τὰ κέρ-
σα εὐχόμενος γινέσθαι, ὥς
αὐτὸς ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.
Χάρε. οὐκ ἔστι ἄλλως ὃ Ερ-
μῇ. νῦν δ' ὀλίγω ὥς ὅστις
ἂν φη-

ἐφικουῦται ἡμῖν. *εἰ μὴν*
χαρ. Ερμ. ἀμενον οὕτως, εἰ
 καὶ ἡμῖν παρατείναιτο. ὑπὸ
 σου τὸ ἔφλημα. πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὧ Χά-
 ρον, οἷδα οἷοι παρτύνοντο,
 ἀνδρεῖοι ἀπαρτες, αἵματος
 ἀθάλαττον, καὶ τραυματικῶν οἱ
 πολλοί. νῦν δὲ ἢ φαρμάκων
 τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὑποθα-
 νῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ πρηνῆς ἔξωδικῆς πλὴν
 γαστέρας, καὶ τὰ σκέλη ὠχροὶ
 γὰρ ἀπαρτες, καὶ ἀγνῶτες, οὐδὲ
 ὅμοιοι οὐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι
 αὐτῶν διὰ χρέματα ἤκουσιν,
 ἐπαβουλακίζοντες ἀλλήλους, ὡς
 εὐόκασιν. Χάρ. πάντῳ γὰρ πε-
 ριέσθηντά ἐστι ταῦτα. Ερμ.
 οὐκουῦ οὐδ' ἐγὼ δοῶμαι ἀν-
 ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαι-
 τῆς τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Πλούτωνος καὶ

Ερμού.

Τὸν γέροντα οἷδα, τὸν
 πάντῳ γενησάμενα λέγω,
 τοῦ πλούσιον Εὐκράτην, ὃν
 πάντῳ

ad nos descendunt. Pax
 enim est. *Μ. κ. κ.* Sati-
 us est ita esse, etiamsi ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio. Verū
 enimvero prisci illi, Cha-
 ron, nosti quales adueni-
 re solebant, quam fortes
 atq; animosi omnes, cru-
 ore madidi, & vulneribus
 pleni plerique. Nunc au-
 tem, aut veneno aliquis à
 fillo interfectus, aut ab
 uxore, aut præ nimia vo-
 luptate, tumefacto ven-
 tre & cruribus adueni-
 unt. Pallidi enim omnes,
 & ignavi, neque similes
 prioribus illis. Plurimi
 autem ipsorum etiam pec-
 uniarum causa veniunt,
 factis, ut videtur, mutuo
 sibi insidijs. *Κ. η. α.* Om-
 nino enim expetibiles il-
 la sunt. *Μ. α.* Proinde ne-
 que ego videar peccare
 gravius aliquid, si vel ac-
 cerbius abs te exigam, ea
 quæ mihi debes.

Plutonis & Mercu-
 rij.

Senem ne nosti, istum
 ætate omnino confectum
 dico, Encratem diuitem
 cui

cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quā quinquaginta millia. M. Nōvi, Sicyōniū illum dicis. Sed quid postea? P. L. V. Vīnere illum quidem, Mercuri sine, vītra eos quinquaginta annos quos aetate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Chraīnum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe huc ordine omnes. M. A. Atqui absurdum hoc videri queat. P. L. V. Haudquaquam, imo iustissimum. Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori? nisi quia pecuniā illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifeste utique illum. Ac quæ agrotant illo, apud se consultant nemo ignorat, at tamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuo, & in summa varia quædā adulandi ratio

παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κληρὸν δὲ θηρεύοντες, σπυτακτομύριοι; Εἰμ. ναί, τὸν σικυώνιον φής. τί οὖν; Πλού. ἐκείνον μὲν ὃ Εὐμήν ζῶ· ἔασον ὅτι τοῖς ἐνταῦκα κοῦτα ἔτεσσιν, ἃ βεβίωκεν, ὀπμητρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἶχε οἶόν τε ἰὺ, καὶ ἔτι πλείω. τὲς δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, χαρίοντες τὸν νέον, καὶ δάματα, καὶ τὰς ἄλλους κατάσπασον ἐφ' ἧς ἅπαντας. Εἰμ. ἄτοπον αὖ δόξετε τὸ τοιοῦτον. Πλου. οὐμνοῦν, ἀλλὰ διγνώσκειτον. τί γὰρ ἐκείνοι παθεῖντες, εὐχόμενοι ὑποθάνειν ἐκείνο; ἢ ὅτι χρημάτων ἀντιστοιχεῖται, οὐδὲν προσέκοπτες. ὃ δὲ πάντων ὀσμωτάτων, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὁμοῦς θύρα πύονσιν ἢ γε τὰ φανερώ. καὶ νοσοῦντος, ἃ μὴ βουλεύονται, πᾶσι πρὸς δόλῳ, δύσκειν δὲ ὁμοῦς ὑποχρεοῦνται, ἰὺ ῥαίσθη. καὶ ὅλως, ποικίλῃ τις ἢ κολακεία

ἄνδρων. διὰ ταῦτα ὁ μὲν
 ἔγω ἀθάνατος. οἱ δὲ ἀθανάτι-
 τωσαν αὐτὴ μάτῳ ὀπίχα-
 νόντες. Εἰ. καλῶς πείσῃς,
 παρῶντες οὗτοι, πολλὰ κα-
 πῆνες ἐν μάλα διαβουκολεῖ
 αὐτὸς, καὶ ἐπιπίζει, καὶ
 ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικώς, ἔξ-
 ῶται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων.
 οἱ δὲ, ἥδη τὸν κλῆρον ἐν σφί-
 σι διηρημένοι, βοᾶσιν), ζῶν
 μακαρίαν πρὸς αὐτὸς τε-
 δέσκει. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν
 ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὡς-
 περ Ἰδίας ἀνέστησάν. οἷδ'
 ἀπὸ μέτρων ἤν' ἐλπίδων τὸν
 ὀνέροπολινθέντα πλοῦτον ἀ-
 πολαπόντες, ἠκέτωσαν ἥδη
 κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.
 Εἰ. ἀμέλεισον ὦ Πλούτων.
 μετελεύσομαι γάρ σοι ἥδη
 αὐτὸς καθ' ἕνα ἕξῃς. ἐπὶ
 δὲ οἶμαί εἰσι. Πλου. κατὰ-
 πα. ὁ δὲ παρὰ πένψ' ἕκα-
 τον, αὐτὶ γέροντας αὐθις
 πρὸς δέλης γρόμενος.

Τερψίωνος καὶ
 Πλούτωνος.

Τοῦ-

tio illorum hominum est.
 Quamobrem ipse quiddē
 immortalis sit, illi autem
 prae ipso abeant, frustra hi
 antes. M. R. Ridicula
 patientur, scelerati cum
 sint. Sed tamen & ille ad-
 modum scite circumducit
 illos, & spe pascit inani, &
 in summa semper moritu-
 ro similis. multo validus
 magis est, quam quisquā
 iuuenis. Illi autem hære-
 ditate inter se diuisa, pas-
 cuntur vitam quandam
 beatam secum ipsi animo.
 precipientes. I. L. Y. Pro-
 inde ipse exuta senectute,
 quemadmodum Iolaus il-
 le in iuuenem redeat. Il-
 li autē in ipsa mediā spe,
 diuitijs illis, quasi per som-
 num spectatis, destituti
 abeant iam huc, mali ma-
 le moriri. M. R. Alias
 res cura, Pluto, iam enim
 accersam tibi illos, alium
 super alium ordine, septē
 autem, opinor, sunt. P. I.
 Deducas licet. Ille autem
 mittat singulos per se, ex
 sene iterum in adolescen-
 tem conuersus.

Terpsionis & Pluto-
 nis.

In

Instum nē hoc est & Pluto, me quidem ē vita abijisse; triginta cum sim annorum, Tucritum vero senem septuagenarium, & ultra, adhuc vivere? P. L. V. iustissimum quidem ὁ Terps. Nam & si ipse vivit, certe ad nullius tamen mortem affectus est, tu vero omni tempore illius hereditatem expectans, eum mori avidissime cupiebas. T. x. Nonne opus fuerat, quū senex sit, nequeatque de cetero suis vti divitijs, lo cum dare iuvenib. P. L. V. Nonas ὁ Terpsio statuis leges, quum ad voluptatē divitijs vti nequeat, ipsum ē vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. T. x. Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinem, decebat enim has res successionē graduque fieri, senem primo, deinde qui in ea ætate sequeretur, mori. Haudquaquam autem exerceri, aut vivere qui senectute decrepitus esset, qui tres duntaxat dentes habeat, cui vix deserviunt oculi, qui cur-

μα-

Τοῦτο ὦ Πλούτων Δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, ἢ ὅτι ὑπὲρ τὰ ἐννηήκοντα γέροντα Θούκρῃον ζῶντι; Πλού. δικαίωτατον μὲν οὐκ ὦ Τέρψιον, εἰ γὰρ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῷ φίλῳ. σὺ δὲ παρὰ πάντας ἢ χείρον ἐπιβούλευς αὐτῷ, σπυμένῳ ἢ κληρόν. Τέρ. οὐ γὰρ ἐχρῶν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χεῖρα αὐτῷ τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Πλού. καὶ ὦ Τέρψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χεῖρα αὐτῷ δυνάμενον, πρὸς ἡδονῇ ἀποθνήσκον. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξιν. Τέρ. οὐκ οὐκ ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς διαλάξεως. ἐχρῶν γὰρ τοῖς πρῶτοις ἐξ ἧς πᾶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μὲν τῷτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μὲν αὐτόν. αἰσπρέφει δὲ ἢ μηδὲ μῶς, μηδὲ ζῶν μὲν ἢ ὑπὲρ γέρον, ὁδόντας βροῖς ἐτι λοιποὺς ἐχόντας, μόγις ὀρώντας, οἰκέ-

ταις

ταῖς τῆς ἀπὸ δ' ἄλλου κρυφίᾳ,
 κορύζης μὲν πῶς ἔστιν, ἀλυσί-
 ῃ τῆς ὀφθαλμοῦς μετὰ δ' ὄν-
 τα, οὐδὲν ἔτι ἰδὼν εἶδ' ὅτι,
 ἔμψυχον τινα τάφον ὑπὸ
 τῆς νέων καταγλώμων,
 ὑποθήσκειν δὲ καλλίστους,
 καὶ ἐξωμώμενους νεανί-
 σκους. αἶψα γὰρ ποταμῶν τε-
 τόνγε ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέ-
 ναι ἐχέτω, πόσος καὶ τιθί-
 ξεται τῆς γιγνόμενης ἑκάστος,
 ἵνα μὴ μάταια αὐτῶν ἐπί-
 ρέπουσιν. καὶ ὅτι τὸ τῆς πα-
 ρουσίας. Ἡ ἄρα ἔα τὸν βοῦν
 πολλὰ κίς ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν ὃ Τέρψιον πολὺ
 σωετώτερον γίνεται, ἢ περ
 σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὅπως αἰ-
 ρεῖτε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς
 γιγνόμενης ἐπαποῖσθε, φέ-
 ροντες αὐτὰς; τοιγαροῦν
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυγμένοι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοῖς ἰδὲν γίνεται. ἔστω
 γὰρ ὑμῖς ἐκείνους ὑπο-
 δαεῖν εὐχέσθε, τοσοῦτο
 ἀπα-

uatus à quatuor famulis
 deducitur, degurtantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique vo-
 luptatis degustans, haud
 aliter existens, quam ani-
 marum quoddam sepul-
 crum, ab ipsa iuuentute
 derisum. Et contra mori
 optimos atque robustissi-
 mos adolescentes. Nam
 hoc perinde esse videtur,
 ac si flumina sursum defe-
 rantur. Aut saltem scire
 necesse foret, quando &
 senum quilibet obiturus
 esset, ne quos, propterea
 mos est, fallerent. Nunc
 vero illud accidit, quod
 prouerbio dici solet,
 Quadriga bouem sepiissi-
 me ducit. P L V. Hæc
 quidem ὁ Τέρψιον, pru-
 dentius fiunt, quam tibi
 profecto videntur. Verū
 & vos quid passi estis?
 quod rebus alienis gaude-
 tis, & senibus filijs orba-
 tis, vosmet tantopere in
 adoptionē traditis, quā
 obrem in derisum addu-
 citi, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 sit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 I plus

plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem in medium adducitis, aniculas atq; decrepitos cum amatis, præsertim quidem si liberis sint or-
bati, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiam si ipsis liberos esse cōtingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suæque spe delusi, dentibus fremunt. Τελευτά. Omnia hæc vera sunt, quæ de me & Tuccito autumas. Quantum enim meorum ille deuoravit, quum semper eum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemen-
do, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis impetrurus, stridendo ægritudinem si-

ἅπασιν ἡδὺν παραποδοῦναι ὑμᾶς αὐτοῖς. καὶ νῦν γὰρ τινα ταύτῃ τέχνῃ ἐπινοοῦκατε, γράων καὶ γερόντων ἐρωῶντες. καὶ μάλιστα, εἰ ἀτίκνοι ἐσιν. οἱ δὲ ἔντικνοι, ὑμῶν ἀνέρας οἱ καὶ τοὶ, πολλοὶ ἡδὲ τῶν ἐρωμένων σωῶντες ὑμῶν τῷ πανουργίᾳ τοῦ ἐρατοῦ, ὡς καὶ τύχῳσι παύδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὰς κλέπτουσι, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἴτε ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπικλείδεται μὴ εἰ πάλα δουροφόρησαντες. ὁ δὲ, πᾶς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατεῖται παύτων. αἱ δὲ, ὑποσπείρουσι τὰς ὀφόντας. ὑποσπείρουσι. Τελευτά. ἀληθῆ ταῦτα φησὶ. ἐμὸν γούῳ Θού-
κριτος πόσα κατέφαγεν, αἰτεθνήσκουσα δοκῶν; καὶ ὁπό-
τε ἐσίοιμι, ὑποσπείρων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἔξ ὠοῦ νωπὸς ἀτελὲς ὑποκρῶζων, ὥς ἐγὼ γε ὅσον αὐτίκα εἶδμι-

οἷός μοι ὅτι πῶς αὐτὸν τῆς
σοφοῦ, ἐπιμύθον τι πολλά,
ὡς μὴ ὑπερβάλλοντό με οἱ
αὐτεργασαίῃ μεγαλοδωρεῖ.
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων, ἀγρυπνίας ἐκείμην ἀριθ-
μῶν ἕκαστα, καὶ διατάπων.
ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ὑπο-
θαίειν αἰτία γέγονται, ἀ-
γρυπνία, καὶ φροντίδις. ὁ δὲ
τασοῦτόν μοι δέλιας κατα-
πιών, ἐφίσκει διαπομπῶν
παράλῳ ὀπηγλῶν. Πλού.
εὖ γε ὦ Θούκρῑτε, ζῶνς ὀπ-
μήκισον, πλουτῶν ἅμα, καὶ
σὺ τοιούτων καταγλῶν.
μὴ δὲ πρῶτον γε σὺ ὑποθά-
νοις, ἢ φερέμεψς πάντας
τὰς κόλακας. Τερ. τοῦτο
μὲν ὦ πλέτων καὶ ἐμοὶ ἥδι-
στον ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης
πρωτοβήξειται Θουκρίτου.
Πλού. δάξσει ὦ Τέρψιον.
καὶ Φείδων γῶ, καὶ Μέλαν-
θος, καὶ ὅλως ἅπαντες, πρῶ-
τελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
παύω ταῦτα. ζῶνς ὀπμή-
κισον ὦ Θούκρῑτε.

Zlwo-

simulabat. Vnde quanto
citius eum ad sepulcrum
duci exissimabam, tanto
plus illi donorum mitte-
bam, ut ne ij, qui amore
concurrerant, muneribus
me præclaris vincerent.
Pierunque etiam præ ni-
mia sollicitudine insom-
nis iacebam, singula enu-
merans, ac vnumquodq;
disponens. Earque etiam
causa interitus mihi fuit,
cura & vigilæ. Ille autem
deglutito hoc illectamen-
to meo tanto, adstirrit mi-
hi, quando sepeliebat pau-
lo ante, irridens. P L V.
Euge ὦ Tucrite, diutissi-
me viuas, vna & diuitijs
abundans, & huiuscemo-
di homines deridens, ne-
que prius moriaris, quam
hos blanditores cunctos
præmittas. T E R. Hoc
quidem ὦ Pluto periū-
cundum mihi foret, si an-
te Tucritum Chariades
vita decederet. P L V. Bo-
ni animi sis ὦ Ter. & Phi-
do etiam, & Melanthus,
& omnes penitus ipsum
præcedent, suis ipsorum
curis confecti. T E. Hæc
ego summo opere laudo, ὦ
Tucrite diutissime viuas.

I 2

Ze-

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.Ζηνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδης.

At tu Callidemides quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Di-
nia parasitus cum essem,
immodica ingurgitatione
præfocatus fuerim, no-
sti. aderas enim morienti.

C A L. Aderam Zenb-
phantes. Porro mihi no-
uum quiddam atque ino-
pinatum accidit. Nam ti-
bi quoq; notus est Præo-
dorus ille senex. Z E N.

Orbum illum dicis, ac
diuitem, apud quem te
assidue versari conspicie-
bam? C A L. Illum sem-
per captabam, colebam-
que, id mihi pollicens fo-
re, ut meo bono quam-
primum moreretur. Verū
quum ea res in longum
perferretur, sene videlicet,
vel ultra Tithonios annos
viuente, compendiarium
quandam excogitavi vi-
am, qua ad hæreditatem
peruenirem. Siquidem
emto veneno, pocillato-
ri persuaseram, ut simul-
atque Præodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπέθανες, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι
παράσιτος ὢν Δηνίου, πλέ-
ον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀ-
πεπνίγην, οἶδα. παρῆς γὰρ
ὑποθήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρῶ ὦ Ζηνοφάντης. τὸ δ' ἐ-
μὸν, παράδοξόν τι ἐχέμετο.
οἶδα γὰρ καὶ σὺ πον Πτοιό-
δωρον τὸν γέροντα. Ζη.
τὸν ἀτεκνόν, τὸν πλούσιον,
ὃς σε τὰ πολλὰ ἤδη σωβν-
τα; Καλ. ἐλείπον αὐτὸν
αἰετὶ ἐθιρέα πένον, ὑποχρού-
μενος ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμου
τεθνήξεναι, ἐπεὶ δὲ τὸ
παράγμα ἐς μήκιστον ἐπεγί-
νετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθω-
νὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ὅππῃ μὲν
τινα ὁδὸν ὅτι κληρὸν ἐξ-
εῦρον. περιέμενος γὰρ φάρ-
μακον, ἀνέπεισα τὸν οἶπο-
χρὸν, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος αὐτίσῃ πεινῇ,
πίνει δ' ὅππῃ κῶς, ζω-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λικα

λικα, ἔτομον ἔχειν αὐτὸ,
 καὶ διδάσκει αὐτὸν. εἰ δὲ
 τοῦτο ποίησιν, ἐλεύθερον
 ἑπαμοσάμῳ ἀφήσιν αὐ-
 τὸν. Ζη. τί οὖν ἐγγίτες; πα-
 νυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν
 ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν
 λουσάμβροι ἥκομεν, δύο ἥδη ὁ
 μισρακίαςος κύλικας ἐτεί-
 μους ἔχων ἢ μὲν τῷ Πτοιο-
 δώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρ-
 μακον, τὴν δ' ἐτέραν ἑμοί,
 σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἑμοί
 μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ
 δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν.
 εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ
 αὐτίκα μάλα ἐκλάδην ἐκεί-
 νην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκεί-
 νου νεκρός. τί τοῦτο γιγῆς
 ὦ Ζηρόφαντις; καὶ μὲν οὐκ
 ἔδειγε ἑτάειν αὐτῷ ἐπιγε-
 λᾶν. Ζη. ἀεὶ γὰρ ὦ Καλ-
 λιστράτῃ πεπονθας. ὁ γάρων
 δὲ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶ-
 τον μὲν ὑπελάβαινον πρὸς τὸ
 αἰφνίδιον. εἴτα σωθεὶς οἶμαι
 τὸ γηρυμῶνον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τὸς, διὰ γὰρ ὁ οἶνος ἄλλοις ἐργα-
 ζαι. Ζη. πᾶσι ἄλλ' οὐδὲ σὲ
 τὴν

calicem inijceret, habe-
 retque in promptu, por-
 recturus illi. Quod si fe-
 cisset, iureiurando confir-
 mabam, me illum manu-
 missurum. Z e. Quid igitur
 accidit? nam inopi-
 natum quiddā narraturus
 mihi videris. C. Vni iam
 loti venissemus, puer duo-
 bus paratis poculis, alte-
 ro Ptæodoro cui vene-
 num erat additum, alte-
 ro mihi nescio quomodo
 errans, mihi venenum,
 Ptæodoro porrexit inno-
 xium. Mox ille quidem
 bibit, at ego protinus hu-
 mi porrectum stratus sum,
 supposititium videlicet il-
 lius loco funus. Quid
 hoc? Rides Zenophantem?
 Atqui non convenit ami-
 ci malis illudere. Z e. Ri-
 deo profecto, nam elegan-
 ter ac lepide tibi hæc rea-
 evenit. Porro senex ille,
 quid interim? C a l. Pri-
 mum ad casum subitum
 atque inexpectatum sa-
 ne conturbatus est. De-
 inde simul atque intelle-
 xit, id quod acciderat,
 puta pocillatoris errore
 factum, risit & ipse. Z e.
 Recte sane. Tametsi non

oportuit ad compendiū illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiamsi paulo serius.

Cnemonis & Damnippi.

Hoc illud est quod vulgo dici consuevit, Hinulus leonē. D A. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C N. Quid stomacher rogas? Equidem hæredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu delus^{us} miser, ijs quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. D A. Sed isthuc quinam enenit? C N. Hermolaum nobilem illum diuitem, eum orbus esset, imminente morte captabā, assidens atq; inserviens. Neque ille grauatim officiū meum admittebat. At interim illud quoq; mihi visum est scitum, consultumque, ut testamentum proferrem ac publicarē, quo illum rerum mearū in solidum hæredem institue-

δῆτομον ἐχέω τραπεζαῖαν. ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λείωνος ἀσφαλίστρον, εἰ καὶ ἐλίγω βραδύτερος εἰμι.

Κνήμονος καὶ Δαμνίππου.

Τοῦτα ἐκείνο τὸ τῆς παρομιᾶς, Οὐβερὸς τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτῆς ὦ Κνήμον; Κνή. Πωδάρη, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφίδης ὁ ἄθλιος, οὗς ἔβουλημὴν αὐτῷ μάλιστα χεῖν τὰ μὰ, περιλιπὼν. Δάμ. πῶς τοῦτ' ἐχέτο; Κνή. Εὐμβλασὼν τὸν πάνυ πλούσιον ἀτεκνὸν ὄντα, ἐδεράπευον ὅτι θανάτου. καὶ κείνος οὐκ ἀνδρῶς τίμῳ θεραπείαν προσέειπε. ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, δέδωκε διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐπ' αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὥς καὶ κεί-

τας ζηλώσεις; καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξει. Δά. τί οὖν
δὴ ἐκείνος; Κνή. ὃ, τι
μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε
καὶς ἑαυτοῦ διαθήκης,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω
ἀπέθανον, τοῦ τέγου μοι
ὀπιπίοντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰ μὲν, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
πρὸς διέλατι συγκατασπά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σὲ τὸν ἀλῖα. ὥς
σέφισμα καὶ σαρκῶ σιω-
τέθεικας. Κνή. ἔοικα, ἀμώ-
ζω τοιγαροῦν.

Σιμύλης καὶ Πολύ-
στράτου.

Ἦκεν ποτὶς ὁ Πολύστρατος
καὶ σὺ παρ' ἡμῶν, ἔτι οἶμαι
οὐ πολὺ ἀποφύοντα ἤδη ἑκα-
τὸν βιβλιακάς. Πολύ. οὐκ ὦν
ὅτι τοῖς ἐτηνέοντα ὃ Σί-
μυλι. Σί. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσεν; Πολύ. ἔβιωσεν;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδμήκον-
τα σου ἔπτες, ἀπέθανον. Πολύ.

tuerem, nimirum ut ille
vicissim idem faceret meo
prouocatus exemplo. D.
Ac quid tandem ille?
C N E. Quid ille suo in
testamento scripserit, id
quidem ignoro. Cate-
rum ego repente atq; in-
sperato è vita decessi, re-
cti. ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea pos-
sidet, lupi cuiuspiam in-
morem ipso hamo cū esca
pariter anulso. D A. Imo
non escam modo cum ha-
mo, quin etiam te quoq;
piscatorem simul abstulit.
Itaq; technam istam, in-
tuum ipsius caput struxe-
ras. C N E. Sic apparet,
idque adeo deploro.

Simyli & Polystra-
ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P O L Y. Nonagin-
ta octo Simyle. S I M. Sed
quidnam triginta istos an-
nos egisti, quibus mihi
fueras superstes? Nam ip-
se perij το ferme septua-
genario. P O L Y. Quam
sua-

suavissime profecto, etiam
 mihi hoc mirum tibi vi-
 debitur. S I M. Mirum ve-
 ro, siquidem tibi primum
 seni, deinde inualido, po-
 stremo etiam orbo quic-
 quam poterat esse in vita
 suaue? P O L Y. Principio
 nihil erat quod non
 possem, præterea pueri
 formosi cōplures aderant,
 tum mulieres nitidissi-
 mæ, vnguenta, vinum mi-
 se fragrans, postremo
 mensæ vel Siculis illis lau-
 tiiores. S I M. Noua nar-
 ras, nam ego te plane sor-
 didum ac parcissimum es-
 se sciebam. P O. Atqui vir
 præclare ex alienis arcis
 opes mihi subscatebant.
 Tum diluculo protinus
 quam plurimi mortales
 ad fores meas vētitabant,
 simulque ex omni rerum
 genere, quæ terrarum v-
 biuis pulcerrimæ reperi-
 untur, munera deporta-
 bantur. S I M. Num me
 defuncto regnum gessisti?
 P. Minime, verum aman-
 tes habebam innumeros.
 S I M. Non possum non
 ridere, tu ne amantes tan-
 tus natu cum esses, vixq;
 ubi dentes superessent qua-

υπέρδικτα, εἰ καὶ σοὶ πα-
 ρέδοξον τοῦτο δοξέει. ΣΙ.
 παρέδοξον. εἰ γέρον τι,
 καὶ ἀδυνῆς, ἀτικνὸς τι
 προσέτι, ἡδιδται τοῖς ἐν
 τῷ βίῳ ἰδυῶτά. Πολυ.
 τὸ μὲν πρῶτον, ἀπαντα
 ἰδυῶμαι. ἔτι καὶ παῖ-
 δες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί,
 καὶ γυναικὶς ἀλγέταται,
 καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνδο-
 σμίαν, καὶ πρᾶττειν
 ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.
 ΣΙ. κατὰ ταῦτα. ἐγὼ
 γὰρ σε πάνυ φειδόμενον
 ἠπιστάμην. Πολυ. ἀλλ'
 ὑπέρξει μοι ὃ γινῶσκει
 πᾶρ ἄλλων τῶν γαδᾶ. καὶ
 ἔωδιν μὲν εὐδὺς ὅτι θύρας
 ἐφοίταν μάλα πολλοί.
 μετὰ δὲ, παντὺς μοι
 δῶρα προσήγιντο, ἀπαν-
 ταχόδιν τῆς γῆς κάλλι-
 στα. ΣΙ. ἐτυράνησας ὃ
 Πολύστρατι μετ' ἐμὲ;
 Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς
 ὄχλον μυθίων. ΣΙ. ἐγέ-
 λασα. ἐρασὰς σὺ τηλικού-
 τος ἄν, ἰδὼντας τέλειρας
 ἔχων

ἔχων ; Πολυ. νῦν Δία τὰς ἀρίστους γὰρ τῆς ἐν τῇ πόλει καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν ὡς ὄρεα ὄντα, καὶ λημῶντα περσέ-
 τι, καὶ κορυζῶντα, ὑπε-
 ρίδοντο θρασυεύοντες, καὶ
 μακάρους ἰὺ αὐτῶν, ὅν
 τὰ αὐτῶν καὶ μόνον περσέ-
 βλαψα. Σιμ. μὲν καὶ
 σὺ τινὰ ὥσπερ ὁ Φάων
 πλὴν Ἀφροδίτῃς ἐν Χίου
 διεπερδμυσας, ὅτῃ σοι
 οὐξαμένην ἔδωκε γόνι-
 ναι, καὶ καλὸν ἔξ ὑσας-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον ; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 περσέβλητος ἰὺ. Σιμ.
 αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὴν περσέβλητος γὰρ ὁ ἔ-
 ρως οὐτοσὶ πολλὸς ὢν, ὁ
 περὶ τὰς ἀτέκνους καὶ
 πλουσίους γέροντας. Σιμ.
 νῦν μανθάνω σου τὸ κάλ-
 λος ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδί-
 τας ἰὺ. Πολυ. ἀτὰρ
 ὃ Σίμυλι, οὐκ ὀλίγα
 τῆς ἑραστῶν ἀπολέλαυκα,
 μόνον.

quatuor ? P o l. Habe-
 bam per Iouem equidem
 optimates ciuitatis, cum-
 que essem tum senex tum
 caluus, sicuti vides, præ-
 terea lippiens etiam ac se-
 nio excutiens, postremo
 naribus muccosis, tamen
 cupidissime mihi inservie-
 bant, adeo vt is felix vi-
 deretur, quemcunq; vel
 aspexissem modo. S i m.
 Num tu quoq; quemad-
 modum Phaon ille, Ve-
 nerem aliquam è Chio
 transfluxisti, à vt ob id op-
 tanti tibi illa dederit rur-
 sum ad iuuentutem redire,
 ac denuo formosum atq;
 amabilem fieri. P o l.
 Haudquaquam, quin ma-
 gis q̃tum talis essem qua-
 lem dixi, tamen supra mo-
 dum adamabar. S i m.
 Aenigmata narras. P o.
 Atqui nouissimus est hic
 amor, cum vulgo sit fre-
 quens, nempe erga senes
 orbos diuites. S i m. Nūc
 tua forma vnde tibi pro-
 fecta fuerit intelligo vir-
 egregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parum
 multas commoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,
 I 5 pro-

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro sapius etiam quasi prociis illis illudebam, excludens interdum nonnullos eorum, interim illi inter sese decertabant, & in ambien-
dis primis apud me paribus, alium alius anteire nitebatur. S I. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? P O L. Pa-
lam quidem affirmabam, me unumquemque illorum relicturum heredem, idque illi, cum crederent futu-
rum, certatim se quisque obsequentio-
rem atque adulantio-
rem praebebat. Ceterum alteras illas ve-
ras tabulas, quas apud me servaueram, reliqui, in
quibus omnes illos plo-
rare iussi. S I M. At pos-
tremo illarum tabularum quem
pronunciabāt heredem?
num ē cognatis quempi-
am? P O L. Non perlo-
uem, Imo novitium quen-
dam ex formosis illis ado-
lescentulis, natione Phry-
gem. S I M. Quot annos
natum Polystrate? P O L.
Viginti ferme. S I M.
Iam intelligo, quibus ob-
sequijs ille te demerue-
rit.

μονοτουχὶ προσκυνοῦμενος
ἐστὶ αὐτῷ. καὶ ἐδρευή-
μην δὲ πολλάκις, καὶ ἀ-
πέλεγον αὐτῷ τινὰς εἶπο-
τι. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο ἐν
ἀλλήλων ὑπερεβάλλοντο ἐν
τῇ περὶ ἐμὴ φιλοτιμία. Σι.
τέλος δ' οὖν, πῶς ἐβου-
λεύσω περὶ τῶν κτηνά-
των; Πολυ. ἐς τὸ φαν-
ερόν μὴ ἕκαστον αὐτῶν κλη-
ρονόμῳ ὑπαλατῆν ἔφα-
σκον. ὃ δ' ὀπίσκει τε, καὶ
κολακωτικώτερον παρ-
σκήαζεν ἑαυτόν. ἄλλας
δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκεῖνας ἔχον, κατέ-
λιπον, οἰμώζον ἀπασε
φράσας. Σι. τίνα δ' αἰ-
τιλευταῖαι τὸν κληρονόμῳ
ἔχον; ἢ που τινὰ τῶν ὑπὸ
τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὲν
Δι', ἀλλὰ νεώτερόν τινα
τῶν μερακίων, τῶν ὠρεαίων
φρύγα. Σι. ἀμφὶ πάντα ἔτη
ὦ Πολύστατε; Πολυ. χι-
δὸν ἀμφὶ τὰ ἑκοσι. Σι.
ἤδη μακάριον, ἃ τινὰ
σε ἐκείνους ἐχαρίζετο.
Πολ.

Πολυ. πολλῶν ἀλλὰ πολὺ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ὢν,
καὶ ὀλίγηρος. ὃν ἤδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἀριστοὶ θεραπεύου-
σιν, ἐκείνος σόονων ἐκλη-
ρονομῆτέ μου. καὶ νῦν ἐπ'
τοῖς σὺν πατρίδαις ἀριθμεῖ-
ται, ὑπερυψηλότερος μὲν τὸ
γῆμειν, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ
Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
δυσσεὺς σωτηρώτερος λε-
γόμενος ὅναι. Σί. οὐ μοι
μέλει, καὶ στρατηγικάτα
τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεί-
νοι δὲ μὴ κληρονομείτω-
σαν μόνον.

Χάρων καὶ
Ερμού.

Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν
τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑπόσαυρόν ἐστι,
καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
καὶ ὡς τραπὴ δὴν θάλασσα,
οἰχίσεται περιτραπὴν. ὁ-
μῆς

rit. Po l. Attamen mul-
to illis dignior qui scribe-
retur hæres, Etiam si Bar-
barus erat ac perditus,
quem iam ipsi etiam opti-
mates colunt cæptantq;. Is igitur mihi extitit hæ-
res, iamq; inter patricios
numeratur, subrafo men-
to, barbaroque cultu ac
lingua, quin eum Codro
generosiorē, Nireo for-
mosiorē, Vlysse pruden-
tiorē esse prædicant.
Si m. Non laboro, vt to-
ti^o Græciæ sit imperator.
si libet, modo ne illi poti-
antur hæreditate.

Charon, Mercuri-
us, Mortui, Menip-
pus, Charmoleus,
Lampichus, Dama-
sias, Philosophus,
Rhetor.

Audite quo loco sint
res nostræ. Equidem par-
ua est nobis, quemadmo-
dum videtis, & cario-
sa nauicula, & quæ yn-
dique perfluit, quod si in
alteram partem se incli-
narit, plane submersa
peribit, atque vestrum
tam multi simul conflu-
unt.

unt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his nauculam conscenderitis, vereor ne postea vos facti poeniteat, maxime vero eos, qui nādi sunt imperiti. M. Quid igitur faciundum erit, ut sine periculo nauigemus? C H A R. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, & litore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos naucula. Tibi vero Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. M A R C. Recte dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? M A R C. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum recte feci, qui pallium non acceperim. M. Ingrederere ô Menippe vir optime, primū que apud gubernatorem navis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes

ὑμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἄμα ἦκατε, πολλὰ δὴ φερεμένοι ἐκαστος. καὶ οὐ μὴ τῶν ἐμῶν, δέδια μὴ ὑστερον μετνοήσῃτε, καὶ μάστιγα ὀπλοισινοῦν οὐκ ὀπίσθας. Νε. πῶς οὐ ποίησαντες, εὐπλοῦσοι μὲν καὶ ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς δὴ βαίνειν χρὴ, τὰ περὶ τὰ λαῦτα πάντα ὅτι τὸ ἥϊόνος καταλιπόκαται. μόγις γὰρ αὐτὸ καὶ οὕτω δέξατο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τύτῃ μηδὲνα παραδέχασθαι αὐτῶν, ὅς αὐτὸ μὴ ψιλοῦς ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλάσσαντες ἐφίμω ἀποβαλόν. παρὰ δὲ τὸ ἀποβάθραν ἐς αὐτὸς, διαλίσσασκε αὐτούς, καὶ ἀναλαμβάναντες, γυμνοὺς δὴ βαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. εὖ λέγεις. καὶ οὕτω ποίησωμεν. εἴ ποτε τίς ὁ πρῶτος ὅστις; Μέ. Μένιππος ἐγώ γε. καὶ ἰδοὺ ἡ πηρὰ μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὸ λίμνῳ ἀπορρίψω. τὸν τρέχοντα δὲ οὐδ' ἐκβήσας, εὖ ποιεῖν. Ερ. ἐμβάντες ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀρίστῃ, καὶ τὸ περιδέραιον ἔχει παρὰ τὸ κυβερνά-

βενήτιω ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς δὴ
 σκοπῆς ἀπαντας. ὁ καλὸς
 δ' οὗτος, τίς ἐστὶ; Χα. Χαρ-
 μόλειος ὁ μεγαρικὸς, ἐπέρα-
 σος, οὗ τὶ φίλημα διτάλαν-
 τον ἴω. Ερ. ὑπὸδυθι τοιγαρ-
 ουὶ τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κό-
 μην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ δὴ
 πρὸ παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
 δέσμα ὅλον ἔχῃ καλῶς. ὤ-
 ζανος εἶ, δέξασθε ἥδην. ὁ δ' ἔ-
 πορφυρεῖδα οὐτοσί καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν
 τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελῶν τύραννος. Ερ. τί οὖν
 ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 πάρες; Λά. τί οὖν ἔχουσιν ὦ
 Ερμῆ, γυμνὸν ἦκον τύραννον
 ἄνδρα; Ερ. τύραννον μὲ οὐδα-
 μῶς, νεκρὸν δ' μάλα. ὥς ἐ-
 ποδοῦ ταῦτα. Λάμ. ἰδοὺ σοι ὁ
 πλοῦτος ἀπέρεπτο. Ερ. καὶ τὸ
 τύπον ὑπόρεξον ὦ Λάμπι-
 χε, καὶ τὸ ὑπόφαιον, βαρύνει γὰρ
 τὸ πορφυρεῖον. σωεμπισβῆτα.
 Λά. ἐκουῖν ἀλλὰ τὸ διάδημα
 ἔασον με ἔχον, καὶ τὸ ἐφισπίδα.
 Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἄφες

possis intueri. Verū quis
 ille formosus est? CHΛ.
 Charmoleus sum Mega-
 rensis ille amator, cui os-
 culum vnum duobus ta-
 lentis constitit. M. Exue
 igitur istam pulcritudi-
 nem, & labia vna cum os-
 culis, istam etiam densam
 comam, & genatum ru-
 borent, adeoq; totam cutem.
 Bene se res habet.
 expeditus es, ingredere
 nunc. Quis vero ille est
 purpuratus & diademate
 præcinctus, gravitatem
 quandam præ se ferens?
 Quis es tu? LΑΜ. Lam-
 pichus sum Geloorum ty-
 rannus. M. Quid igitur
 cum tot sarcinis venisti?
 LΑΜ. Anne nudum ad-
 uentare conueniebat ty-
 rannum? M. Nequaquam
 tyrannum, sed mortuum,
 itaq; depone ista. LΑΜ.
 Ecce abieci diuitias. M.
 Sed superbiam ὁ Lampi-
 che & fastum etiam abij-
 ce, nam ista si in naucula
 coincidant, vehemen-
 ter grauabunt eā, LΑΜ.
 Igitur sine vt diadema
 habeam⁴ saltem & stragu-
 lum. M. Nequaquam,
 imo & hæc relinquito.
 LΑΜ.

L A. Sit ita. Quid præter-
 ea vis? Nam omnia, ut
 vides, abieci. M E. Cru-
 delitatem etiam, & amen-
 tiam, & violentiam, & ira-
 cundiam, atque his simi-
 lia depone. L A M P. Ecce
 nudus sum. M E R C V R.
 Ingredere nunc. Tu vero
 pinguis admodum & car-
 nosus quis es? D A. Da-
 masias ego sum athleta.
 M E R C V R. Certe vide-
 ris ille esse, scio enim te
 sæpe in palæstris à me vi-
 sum. D A. Ita est ô Mer-
 curi, verum accipe me,
 nudum existentē. M E R.
 Nequaquam ô bone vir,
 nudus es tanta carne cir-
 cundatus, itaq; exue eam.
 Nam si vel alterum tan-
 tum pedem in natem po-
 sueris, submerges eam.
 Sed & coronas istas &
 præconia abijcito. D A.
 En plane nudus sum, ut
 vides, & simili cum alijs
 mortua statura. M E R.
 Sic præstat leuem esse,
 itaque inscende iam. Et
 tu ô Crato diuitias abij-
 ce, præterea molliciem
 & delicias, neque feras
 tecum Epitaphia, neque
 maiorum tuorum digni-
 tates.

ἀφῆς. Λά. εἶπ. τί ἔτι, πάν-
 τα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὀρεῖς. Εξ. καὶ
 τὴν ὀμβρίατα, καὶ τὴν αἰνοίαν,
 καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ
 ταῦτα ἀφῆς. Λάμ. ἰδοὺ σοι,
 φίλος εἰμι. Εξ. ἐμβασίει ἤθρ.
 σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺς σα-
 ρκος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίαι
 ἀθλητής. Εξ. ναὶ ἔοικας. ὄ-
 ρδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς
 παλαίστραις ἰδών. Δα. ναὶ
 ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παράδιδάς με
 γυμνὸν ὄντα. Εξ. οὐ γυμ-
 νὸν ὦ βέλῃσι, τοσαύτας σάρ-
 κας περιβεβλημένον, ὥστε ἀ-
 πὸδουθι αὐτάς. ἐπεὶ κατα-
 δύτης τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον
 πόδα ὑψοῦθεις, μένον, ἀλλὰ
 καὶ τὰς σεφάνους τούτους ἀ-
 πὸδῶσι φον, καὶ τὰ κρηύμα-
 τα. Δα. ἰδοὺ σοι γυμνὸς ὡς
 ὀρεῖς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσο-
 σάτιος τοῖς ἄλλοις νικῶν.
 Εξ. οὕτως ἄμφορ ἀβαρῆ ἦ-
 ναι ὥστε ἐμβασίει. καὶ σὺ ὃ ἴ-
 πλουτον ἀποθέμενος ὦ Κρά-
 των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ
 περτέτι, καὶ τὴν περὶ πῶ, μὴ
 ὃ τὰ ἐντάφια κρύπτει, μὴ δὲ
 τὰ

τὰ τῆς περιόδου ἀξιώματα
κατάλαπτε ὃ καὶ ἄλλος, καὶ δό-
ξαν, καὶ ἐπὶ οὗτοι ἡ πόλις ἀ-
νακέρυξεν, οὐκ ἐγὼ δὲ δολο-
τῆτι καὶ ταῖς τῆς ἀνδριάντων
ἐπιγραφαῖς, μηδὲ οὗτοι μέγα
τάφον ὅτι σοὶ ἔχασαν λέγε.
Βαρύνη γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
νοδοῦσα. Κα. οὐχ ἔκων μὲ,
ἀποδείξω δὲ τί γὰρ αὖ καὶ
πάθομαι; Ερ. βαβαί, σὺ δὲ ὅ
ἐνοπλος. τί βούλει; ἢ τί τὸ
πρόπαιον τοῦτο φέρεις; Σερα.
ὅτι ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
κουσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ
με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ πρό-
παιον. ἐν ἄδου γὰρ ἐρεῖν, καὶ
οὐδὲ ὅπλων δεῖσιν. ὁ σιμνὸς
δὲ ἐστὶν ἀπὸ γῆς, χήματος,
καὶ βρενθυβλῆτος, ὃ καὶ ὀφρεῖς
ἐπηρεκὼς ἐπὶ τῆς φρονίδας,
τίς ὅστις, ὁ τὸν βαθυὺν πάγω-
να κηθεῖν; Μέ. φιλό-
σοφός τις ὦ Ερμῆ μάλλον ὃ
γῆς, καὶ τερατείας μεσός.
ὥς ἐπὶ ἀπὸδυσον καὶ τῆτον, ἔπει-
γὰρ ποιεῖ καὶ μελῶς ἀπὸ
τῶν ἱματίων κρυπόμενα. Ερ.
κατάδου σὺ τὸ χῆμα παῖ-
τον.

saes. Relinque etiam ge-
nus, & gloriam, item ci-
uitatum, de quib⁹ scilicet
bene meritis es, publica
præconia, statuarum in-
scriptiones, & dicas, ne
tibi magnum sepulcrum
construant, nam & hæc
grauant, si in memoria reuocentur. C K A. Inui-
tus certe, sed tamen ab-
ijciam, quid faciā? M A K.
Papæ, Quid tibi vis ar-
matus? aut quid istud tro-
phæum tecum circum-
fers? C K A. Quia vici
Mercuri & res præclaras
gessi, propterea ciuitas
hoc me honore affecit.
M A K. Relinq; trophæ-
um in terra, apud inferos
enim pax est, neque vllis
armis opus est. Verū quis
ille est, ipso habitu graui-
tatem quandam præ se fe-
rens, elatus & contractis
supercilijs, propter curas
longa barba, quis est ipse?
M E N. Philosophus qui-
dam est ὁ Mercuri, imo
præstigiatorum & nugarum
plenus. Itaque & hunc
ekue, videbis enim multa,
etque ridicula, sed pallio
occulta esse. M A K.
Depone tu hunc habitū
pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille atrogantiā, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multo vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delitias & molliem secum habet, neque enim latent me ista, etiamsi studiose celas. Verum abijce mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acciperet? **ΡΗΙΛ.** Depono igitur ea, quandoquidem ficiubes. **ΜΑ.** Sed & barbaram hanc deponat Merc. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. εἴτα καὶ παντὶ πάν-
τα, ὦ Ζεῦ, ὅσιν μὲν τῶν
ἀλαζονῶν κομίζει, ὅσιν
δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρη, καὶ
κενοδοξίαν, καὶ ἐρατήσεως
ὑπέρους, καὶ λόγους ἀκατα-
δάδεις, καὶ ὀνόματι πολλοῦ
πλόκου; ἀλλὰ καὶ μα-
ταιοποιίαν μάλα πολλήν,
καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ
ὑδλοῦς, καὶ μακρολογίαν.
τὴ Δία καὶ χρυσίον γε του-
τὶ, καὶ ἡδυνάδεα δὲ, καὶ
ἀναιχλιωτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ
τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. οὐ
λέληθες γὰρ με, εἰ καὶ μάλα
πεικρύνεις αὐτά. καὶ τὸ
ψεύδεις δὲ ὑπόδου, καὶ τὸν
τύφον, καὶ τὸ ὀπθεῖν ἀμείνω
εἶναι ὅμ' ἄλλων. ὥς ἔγχε
πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβά-
ροις, ποῖα πεινηκόντορος
δέξαιτο αὐτοῖ; **ΦΙΛ.** ὑπο-
τίθεται τοίνυν αὐτὰ, ἐπει-
περ οὕτω κελύφει. **ΜΕ.** ἀλ-
λὰ καὶ τὸν πῶγονα τοῦτον
ὑποβέβω ὦ Ερμῆ, βαρυῶτε-
ρόντα, καὶ λάσιον ὥς ὀρεῖς.
πάντε μὲν τρεῖς εἰσι τοῦ-
λάχι-

λάχιτον. Ερ. εὖ λέγεις. ἄπο-
 δε καὶ τῦτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσσι; Ερ. Μένιπ-
 πος οὗτος, λαβὼν πέλεκυν
 τοῦ ναυπηγικῶν, ἀποκόψει
 αὐτὸν ὀγκώσῃ τῇ ἀναβάθρᾳ
 χρυσάμενος. Μέ. οὐκ ὦ Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος.
 γελοιότερον γὰρ τῦτο. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε.
 ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
 πέφηναι, ἀποθέμενος αὐτοῦ
 τὴν κινάβραν. βούλει μι-
 κρόν ἀφέλωμαι καὶ τοῦ ὀ-
 φρεῶν; Ερμ. μάστιγα. ἔσθ' ἔ-
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπέκειν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῃ
 αὐατέινων ἑαυτὸν. τί τῦτο;
 καὶ δακρύεις ὦ κάθαγμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀπεθελῶς;
 ἔμβηθι δ' οὐῶ. Μέ. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάστι-
 γῇ. Ερ. τί ὦ Μένιππε;
 Μέ. κολακίαν ὦ Ερμῆ, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρυσιμύσα-
 σαν αὐτῷ. Φιλοῦκου καὶ σὺ
 ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐ-
 λουθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἀλνπον, καὶ τὸ ἡμᾶν, καὶ
 τὸν

minus. M e r. Bene di-
 cis. Depone & illam. P h.
 Sed quid abradet? M e.
 Menippus ille securim ac-
 cipiens, quibus naues fa-
 bricantur, eam resecabit,
 utetur autem scalis nava-
 libus, quibus superposi-
 ta barba resecetur. M e-
 n i p. Nequaquam Mer-
 curi, sed da mihi ferram,
 hoc enim erit magis ridi-
 culum. M e r c. Sufficit
 bipennis. M e n. Enge,
 Humanior nunc appares,
 deposito hircino foetore,
 vis ne ut parum etiam de
 supercilijis auferā? M e r-
 c v r. Maxime: Nam
 has super frontem etiam
 attollit, neque scio quo
 seipsum extendat. Quid
 hoc rei est? Etiam ploras
 scelestē? & mortem ti-
 mes? ingredi igitur.
 M e n i p. Vnum quid-
 dam adhuc gravissimum
 gestat sub alis. M e r c.
 Quid Menippe? M e n.
 Adulationem, Mercuri,
 quæ illi dum viveret mul-
 tum profuit. P h i. Igitur
 & tu Menippe tuam abij-
 ce libertatem, & loquen-
 di audaciam, læticiam,
 animi magnitudinem, &
 K ri-

risum. An tu solus alios omnes ridebis? M B K C. Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu vero Rhetor, abijce istam tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos, atque alia sermonis pondera. R H E. En abijcio. M B K C V. Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta clauum dirige. Simus hilares. quid ploratis? vos amantes? præsertim tu Philosophe, qui paulo ante tua barba spoliatus es. P H I. Quia existimabam immortalem esse animam. M B N. Mentitur, nam alia sunt, quæ videntur eum maiore afficere. M E K. Qualia? M E N. Quia non amplius tam oppararas cœnas habebit, neq; noctu exiens, clam omnib. circumuoluto pallo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adolescentibus sua

† γέλωτα. μένος γούῳ τ' ἀλλαν· γελᾷς; Ερμ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κεφα γὰρ καὶ πάν· σύφορα ὄντα, καὶ πρὸς τ' κατάπλουιν χεῖσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δ' σὺ, ὑποβοῦ τ' ἐπιβῶτων πῶν τοσαύτῳ ἀπειρατολογία, καὶ ἀντί· ἔσθ· καὶ παρισώθ· καὶ πειδῶν, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τ' ἄλλα βάρη τ' ἁλῶν. Ρη. ἡ δ' ἴδ' ὑποτίθεται. Ερ. οὐ ἔχ·, ὡς πλὴν τὰ ὑπόκειται. πῶν ὑποβάθραν ἀν· λώμεθα τὸ ἀγκύριον ἀπασπάσω. πέτασον τὸ ἴσιον εὐθυιῶν ὃ πορθμῶν τὸ πάλιον. οὐ πάθωμεν. τί ὀμώζειν ὃ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρετίως τ' πώγων· διδωμενός; Φιλο. ὅτι ὃ Ερμῆν ἀθάνατον ὤμιλον τ' ψυχῇ ὑπ' ἀρεχθ. Με. ψεύδεται. ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ερ. τὰ πῶνα; Με. ὅτι μικτέρι διαπτήσει πολυτελεῖ δειπνα. μηδ' ὑπὸ κίλως ἰξίων, ἀπαίτας λανθανόν, τὰ ἱματῖον τ' κεφαλὴν καὶ ῥήσας, πείσ· σπ' ὃν κύκλῳ τὰ χαμαὶ τυ·
πεία

πῶς, καὶ ἔωθεν ἔξαπατῆς
 τὸς νέους ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀρ-
 γυρίον λήψῃ. ταῦτα λυπῶ
 αὐτόν. Φιλ. σὺ δ' ὦ Μένιπ-
 πε, ἐκ ἀχθῆς ὑπθαιῶν; Με.
 πῶς, ὅς ἐποτρύσατο ὅτι τ' θαίνα
 τον, καλέσας τοις μὲν; ἀλ-
 λὰ μάλιστα λόγων, ἐκρυγῇ
 τις ἀκρίβεια, ὡσπερ τινῶν ὑπὸ
 γῆς βοῶντων; Ερ. ναὶ ὦ Μέ-
 νιππε. οὐκ ἀφ' ἐνός γε χώ-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλη-
 σίαν συλλεθόντες, ἄσμενοι
 γεκῶσι πάντες ὅτι τὸ Λαμ-
 πίου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτῆς θυμῷ πρὸς τῷ γυ-
 ναϊκῶν, καὶ τὰ παῖδια νεογνὰ
 ὄντα, ὁμοίως κἀκείνα ὑπὸ τ'
 παίδων βάλλεται ἀφθόνοις
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δ' Διόφαν-
 τον τ' ἤτορα ἐπαινοῦσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅτι παφίους λόγους
 διεξέλεγε ὅτι Κράτῳ τού-
 τῳ. καὶ νῦν Δία γε, καὶ Δαμα-
 σίου μητρεὺς κακούμενα, ἔξ-
 ἄρχει τοῦ θρήνου σὺν γυ-
 ναϊκῇ ὅτι τὸ Δαμασία. σὲ
 δ' ἐβλῆς ὦ Μένιππε δακρύς,
 καθ' ἡσυχίαν δ' κείσθαι μένος.

Μέν.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ illi
 dolent. R H I. An tibi mo-
 lestum non est, Menip-
 pe, quod mortuus es. M.
 quomodo posset esse mo-
 lestum mihi, qui ad mor-
 tem festinaui, nemine vo-
 cante. Verum nonne cla-
 mor quidē interim dum
 nos confabulamur, ex-
 auditus est? veluti quo-
 rundam in terra vocife-
 rantium. M E K. Certe
 Menippe, verum non vno
 tantum loco exauditur
 clamor, sed quidam in v-
 num cœtum conuenien-
 tes, cum voluptate deri-
 dent mortuum Lampi-
 chum, & illius vxorē mu-
 lieres circumstrepunt, at-
 que illius pueri nuper ad-
 modum geniti, multis la-
 pidib. a pueris obuiuntur.
 Quidā Diophantum Rhe-
 torem laudant in Sicyone
 funebres orationes reci-
 tantem, de hoc Cratone.
 & per Iouem Damasia
 mater ululans, lamenta-
 tionem inceptat vna cum
 mulieribus pro Damasia.
 Te vero, Menippe, nemo
 est qui deploret. & trāquil-
 lus iaces solus. M E N I P-

K 2

P V S.

pus. Nequaquam, nam haud ita multo post, audies canes miserabiliter latrantes, propter me, & corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me conuenient. **M E N.** Fortis es Menippe. Sed quia iam transfretauimus, abite vos recta per hanc viam ad forum iudiciale. Ego vero & nauta alios transuectabimus. **M E N.** Feliciter nauigate o Mercuri, nos quoque progrediemur. Verum quid praeterea de nobis futurum est? Iudicium de nobis ferre oportebit, & quidem aiunt poenas esse graues, rotas, aquilas, & lapides, vniuscuiusque autem vita examinabitur.

Cratetis & Diogenis.

Maerichum diuitem, noueras ne Diogenes? illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naues onustae mercibus, cuius consobrinus Aristaeas quum ipse quoque diues esset,

Home-

Μέ. ἔδαμῶς, ἀλλ' ἀκέρση ἔξω
κωῶν μετ' ὀλίγων ὠρεομέ-
νων οἰκίσαν ἐπ' ἐμοῖς, καὶ ἔξω
κορέεων τυπτομένων τοῖς πε-
ρῶν; ὅπῃτ' αὖ συναλθόντες
θάπλωσί με. **Εξ.** ἡγιάδας εἰ
ὦ Μένιππε ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ
πεπλοκίκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν
ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
εὐθέϊα ἐκείνῳ προσίοντες.
ἐγὼ δ' ἢ, καὶ ὁ πορθμεύς, ἄλ-
λως μετελευσόμεθα. **Μέ.**
εὐπλοεῖτε ὦ Ερμῆ. προσέμεν
δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ
μέλλετε; δικασθῆναι δέήσει.
καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι
βαρείας, προχῆς, καὶ γύπας,
καὶ λίθους. δευχθήσεται δ' ὁ ἐ-
κάστου βίος.

Κρατήτης καὶ Διογέους.

Μαίριχον τὸν πλούσιον,
ἐγνώσκεις ὦ Διόγην, τὸν πα-
νὸν πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου,
τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας
ἔχοντα, οὗ αἰετὶς Ἀριστεάς,
πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
ὁμν-

ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰσὶν ὀπλί-
 γειν, ἢ μὲν ἀνδρείῳ ἢ ἐγὼ σι.
 Διο. τίνας ἔνεκα ὧ Κράτης,
 ἰθεράπευον ἀλλήλους; Κρα.
 τοῦ κλήρου ἔνεκα ἐκάτε-
 ρος, ἡλικιώται ὄντες. καὶ
 τὰς διαθήκας ἐς τὸ φα-
 νερόν, ἐτίθεντο. Αἰσέαν
 μὲν ὁ Μοίριχος εἰ περὶ πο-
 δαί, διασπύτω ἀφίεις
 τῆς ἐκείνου πάντων. Μοί-
 ριχον δὲ ὁ Αἰσέας, εἰ περὶ
 ἀπέλδοι αὐτοῦ. ταῦτα
 μὲν ἐγὼ γράψω. οἱ δὲ, ἰθε-
 ράπευον ἀλλήλους, ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
 καὶ οἱ μάλιστα, εἴτε ὑπὸ
 τῆς ἄσπρων τεκμαιόμε-
 νοι τὸ μέλλον, εἴτε ὑπὸ
 τῆς ὀνειδέων, ὥς γε
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλ-
 λά καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
 ἄρτι μὲν Αἰσέῃ παρῆχε
 τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοί-
 ριχῶ. καὶ τὰ τέλαιντα,
 ποτὲ μὲν ὅτι τοῦτον, νῦν
 δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρεπε. Διο.
 τί οὖν πῶς ἐγίνετο ὧ
 Κράτης; ἀκούσαι γὰρ
 ἄξιον.

Homericum illud in ore
 solebat habere: Aut me
 confice tu, aut ego tete.
 D I O. Cuius rei gratia
 sese captabant inuicem
 Crates? C R A. Hæredi-
 tatis causa, quum essent
 æquales vterque alterum
 captabant. Iamque testa-
 menta publicauerant am-
 bo, in quibus Mœrichus
 (si prior moreretur) Ari-
 steam omnium rerum sua-
 rum dominum relinque-
 bat: Mœrichum vicissim
 Aristeam, siquidem ipse
 prior è vita decederet.
 Hæc igitur quum essent
 in talibus scripta, illi inter
 sese captabant, & alter al-
 terum adulationibus ob-
 sequijsq; superare conten-
 debat. Porro diuini, haud
 scio vtrum ex astris id
 quod futurum sit conie-
 ctantes, an somnijs, quæ
 admodum Chaldæi faci-
 unt, quin & Pythius ipse,
 nunc Aristeam victorem
 fore pronuntiabat, nunc
 Mœrichum, ac trutina
 quidem interim ad hunc,
 interim ad illum propen-
 debat. D I O. Quid igitur
 tandem euenit? nam
 audire est operæprecium

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyblem deuenerunt, quorum vterq; cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim quum Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu obliquo orto Iapyge, euerfa naui perierunt. D I O. Recte factum, at nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius ad me rediret hæredem, neque tu Crates opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionum mearum successionem venires, puta doli; ac per æ, in qua quidem lupini chœnices inerant dux. C R A. Neque enim mihi quicquam illis rebus erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, si quidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedēs accepisti, de-

ἀξιον. Κρά. ἄμφω τεθνήσκειν ὅτι μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασύβλητον περιήλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πάποτε προμαντεύμενους εὖ περ γινώσκειν ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, καὶ μέσον τὸν πόντον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ιάπυγι ἀντιέπλησαν. Διο. οὐκ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐννεοῦμεν περὶ ἀλλήλων. οὔτε πάποτε εὐξάμενον Ἀντισθένην ὑποθάνειν, ὡς κληρονομήσαι με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. ἔγχετο δὲ πᾶν κατερεᾶν ὅτι κοτίνου ποιησάμενος. οὔτε ἄρτι σὺ ὦ Κράτης ἐπιθύμεις κληρονομεῖν ὑποθάνοντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πόντον, καὶ τὴν πύρραν, χρίνεις δύο δόξμων ἔχουσιν. Κρά. οὐδὲ γὰρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διογένης. ἀλλ' ἐχρήμην, σὺ τε Ἀντισθένους ἐκκληρονομήσαν, καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μεί-
ζω καὶ σιμνότερα τῆς
Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
να ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλή-
θειαν, παρρησίαν, ἐλευ-
θερίαν. Διο. ἢ Δία
μέμνημαι. τοῦτον δια-
δεδάμεινος τὸν πλοῦτον
παρ' Ἀντιθέου, καὶ
σοὶ ἔτι πλείω καταλι-
πών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
ἡμέλωσι ἢ τοιούτων
κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐ-
δεράκευεν ἡμᾶς, κλη-
ρονομίᾳ περὶ δοκῶν. ἐς
δὲ τὸν χρευσίον πάντες ἐ-
βλεπον. Διο. ἄλλως. εἰκό-
τως. οὐ γὰρ ἔιχον ἔνθα
δέξαστο τὰ τοιαῦτα παρ'
ἡμῶν, διέξυγκότες ὑπὸ
προφῆς, καθάπερ τὰ σα-
δρὰ ἢ βαλαντίων. ὥς
ἔποτε καὶ ἐμβάλλοι τι
ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐλευ-
θερίαν, καὶ διέξυγε,
τοῦ περὶ μένος εἶχεν αὐ-
τοδυναμίου, οἷόν τε πά-
χου-

deinde ego succedens tibi
ea nimirum multo sunt
potiora, multoque splendi-
diora, quam vel Persa-
rum imperium. D I O.
quænam sunt ista quæ di-
cis? C R A. Sapientiam,
inquam, frugalitatem, ve-
ritatem dicendi, viuendi-
que libertatē. D I O. Per
Iouem memini me in isti-
usmodi opum hæredita-
tem Antistheni successi-
se, tibi que eas longe et-
iam maiores reliquisse.
C R. Verum reliqui mor-
tales hoc possessionum
genus aspernabantur, ne-
que quisquæ nos ob spem
potiusdæ hæreditatis ob-
sequijs captabat, sed ad
aurū omnes intendebant
oculos. D I O. Nec iniu-
ria, neque enim habebant,
quo facultates eiusmodi à
nobis traditas acciperēt,
quippe rimorū iam, vicia-
tique delicijs, non aliter
quam vasa carie putrida.
Quo fit, ut si quando quis
in illos infunderet, vel sapi-
entiam, vel libertatem,
vel veritatem, effluat illi-
co perstillatque, fundo
quæ immixtum est contine-
re non valente, cuiusmo-

di quiddam & Danaï filia-
bus aiunt accidere, dum
in dolum pertusum hau-
stam aquam important,
at ijdem aurum dentibus
& vnguibus, omni que vi
seruabant. Cα. Proinde
nos hic quoque nostras
possidebimus opes, illi
simul atq; huc venerint,
obulum duntaxat secum
ferent, ac ne hunc qui-
dem ulterius quā ad por-
torem.

Alexander, Hanni-
bal, Minos, Sci-
pio.

O Libyce, me decet
præponi, melior equidē
sum. H A N. Imo vero me.
A L. Iudicet ergo Mi-
nos, qui semper iustissim⁹
index est habitus. M I N.
Quis es tu? A L. Hic est
Hannibal Carthaginēsis,
ego autē Alexander Phi-
lippi regis filius. M I. Per-
Iouem vtriq; gloriosi. Sed
qua de re vobis altercatio
est? A L. De præstan-
tia, dicit enim is sese me-
liorem quam ego ducem
exercitus fuisse, ego vero
quemadmodum omnes
sci-

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αἰ-
ται παρδένει, ἐς τὸν τετρα-
πηλὸν πύθον ἐπαίλουσαι.
τὸ δὲ χρυσίον, ὁδοῦσι, καὶ
ὄνηξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. Κρα. οὐκοῦν ἡ-
μεῖς μὲν ἔχομεν κἄνταυθα ἔ-
πλοῦτον. αἱ δὲ ὁδολὸν ἄχον-
σι κομίζοντες, καὶ τοῦτον
ἄχρει τοῦ πορθμῆαις.

Ἀλεξάνδρου, Ἀντίκου,
Μινῶος, καὶ Σκι-
πίωνος.

Εμὲ δὲ προκεκρίσθαι σο
ὦ Ἀλέ. ἀμείνων γὰρ ἐμὲ.
Αγ. οὐμνοῦν, ἀλλ' ἐμέ.
ΑΛ. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικα-
στάτω. Μι. τίς ἐστί.
ΑΛ. οὗτος μὲν, Ἀντίκας ὁ
καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Ἀλέ-
ξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι.
τὴ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφότε-
ροι. ἀλλὰ ποῦ τίς οὖν ἡ
ἔρις; Ἀλέξας. ποῦ περι-
δείας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων γνησῆναι στρατηγὸς ἐ-
μοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἀπαίσι-
στα-

ἴσασιν, οὐχὶ τέτε μόνον, ἀλλὰ πάντων χιδὼν τῷ πρὸ ἐμοῦ φημι διενυκτεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρει βέλτερος εἰπάτω. σὺ δ' ἄνωγες ὁ λίβυς λέγε. Αν. ἐν μὲν τούτῳ ὁ Μίνως ἀνέμειν, ὅτι ἐσταῦθα καὶ τῇ ἐλλάδα φανὼν ἐξέμαθον, ὥς οὐδὲ ταύτη πλεον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημι δ' ὅτι τέτρε μάλιστα ἐπαίτου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὁμοῦς ὅπῃ μέγα περιχόρησαν, οἱ αὐτὶ διωάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δοξαίνης ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς πλὴν Ἰβηρίας, τὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τῶ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κρείθεις. καὶ τὲς γὰρ Κελίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησά τ' ἐσπερίαν, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβας, τὰ περὶ τῇ Ηριδατῶν, ἀπασίαι κατέδραμον. καὶ ἀναστάς ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ πλὴν πεδινῶν Ἰταλίαν ἐχρησάμην καὶ μέχρι τῇ προασείων τῇ περιούχισις πόλεις ἦλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Μι. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero ὁ Lybice prius loquaris. H A N N Ι. Vnum hoc me iuvat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hæc in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parui à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentisque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primum inuadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Bridanum transcurri, multasque ciuitates eueri, & planam Italiā subiugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

vno die Romanos cecidi, ut annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerint. Atque hæc omnia peregi, nec Ammouis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunæ quodā impetu ampliauit. Qui quū deuictō mīse ro illo Dario, apud Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittēs, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias inuitari libenter tulit, atque in conuiujs amicos interemit, interficientibusq; auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatus sum, quæ quum me re-

νοκα-

ἦλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκτενα
μιας ἡμέρας, ὥς τις δακτυ-
λῆς αὐτῷ μεθιμένοις ὑπομαρτῇ
σαι, καὶ τὰς ποταμούς γεφυρῶ-
σαι νεκρῶς. καὶ τὰυτα πάντα
ἔπραξα, ὅτε Ἀμμόωνος υἱὸς
ὀνομαζόμενος, ὅτε θεὸς εἶναι
προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῷ
μηδῶς διεξιών, ἀλλ' ἀνθρώπος
εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγῶν τε
τοῖς σωτηριότατοις ἀντεξέλα-
ζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μα-
χιμωτάτοις συμπλεκόμενος.
ὁ Μήδους καὶ Ἀρμενίου κα-
ταγωνιζόμενος ὑποφύγον-
τας, πρὶν διώκειν τινα, καὶ τῶν
τολμήσαντι παραδιδόντας εὐ-
θὺ τῷ νίκῳ. Ἀλέξανδρος δὲ,
πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν
ἠύξησεν, καὶ παραπολὺ ἐξείλην,
χρησάμενος τῇ τῷ τύχῃς ὀρ-
μῇ. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐνίκησέν τε, καὶ
τὸν ὀλίγον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν
Ισσοῖς τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
σεν, ὑποσάς τ' παρῶν προσ-
κυκλώσας ἡξίεν. καὶ διαίαν τὴν
μηδικὴν μελεδήτησεν ἑαυτῷ.
καὶ ἐμιαυφρόνως ἐν τοῖς συμπο-
σίοις τὰς φίλας, καὶ σωτηρά-
σαν

Σανν ὅτι θανάτου. εἰς ἣν ἤρξα
 ὁπίσκει τ' πατριδος. καὶ ἐπιδὼ
 μέντε πέμπει, τ' πολέμιαν με
 γάλῳ στόλῳ ὅτι περυσίωντων
 τ' Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα.
 καὶ ἰδιωτῶν ἐμῶν τ' παρέχον.
 καὶ καταδικαζόμενος, ἤνεγκα εὐ-
 λωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ τοῦτ'
 ἔπραξα, βαρβαρος ὢν, καὶ ἀπαί-
 δετος παιδείας τ' ἑλληνικῆς.
 καὶ ἔτε Ομηρον, ὥσπερ οὐδ'
 ἔρρα φάδομαι, ἔτε καὶ Ἀριστο-
 τέλει τῷ σοφιστῇ πειθευθεῖς,
 μόνῃ ἣ τῇ φύσει ἀλαθῆ χρη-
 στέα μιν. ταῦτά ὅτε, ἀέχων
 Ἀλέξανδρον ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων οὐτο-
 σί, δίδωμι διαδήματι τ' κεφα-
 λὴν διδόναι. Μακεδόνι μὲν
 ἔστω καὶ ταῦτα σιμνὰ, ὅ μιν
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων δοῦξεν ἀν-
 θρωπείῃ καὶ στρατηγικῇ ἀνδρείῃ,
 τῇ γνώμῃ πλέον ἢ περὶ τῇ τύ-
 χῃ καχευμένῳ. Μί. ὅ μιν εἰρη-
 κεν ἐκ ἀχρονῆ τ' λόγον, καὶ ὡς
 λέγω εἰκὸς ἔμ' ὑπερ αὐτῶν. σὺ
 ἣ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦ-
 τα φῆς; ΑΛ. ἐχέτω μὲν ὦ Μί-
 νως, μηδὲν πρὸς ἀνδρῶν, ἔγω
 δεῖα

reuocaret, hostium ma-
 gna classe aduersus Lybiā
 nauigante, parui, conti-
 nuoq; me hominem pri-
 uatum dedi, & damnatus
 ex quo animo rem tuli. At-
 que hæc egi barbarus cū
 essem, omnisque Græ-
 corum disciplinæ expers,
 & neque Homerum, ut
 hic, edidici, neque Ari-
 stotele sophista magistro
 eruditus fui, sed solum
 mea natura optima sum
 usus. Hæc sunt quibus me
 meliorem Alexandro esse
 puto. Si vero ea causâ mi-
 hi hic præferendus est,
 quod caput diademate or-
 nauerit, id decorum for-
 san apud Macedones est,
 non tamen ob id præstan-
 tior hic videri debet ge-
 nerofo duce, & viro, qui
 mentis sententia magis
 quàm fortuna est usus.
 ΜΙΝ. Hic certe oratio-
 nem neque ingenerosam,
 neque ut Libicum dece-
 bat, dixit: tu vero Ale-
 xander, quid ad hæc in-
 quis? ΑΛ. Oportet qui-
 dē ὦ Minos, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua-
 lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cū adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumsi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neq; dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiam exercitum tra-duxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcun-que transieram subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, in finitos exercitus secum agens. Posthæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno diemortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non suffecisse, sed ratibus compositis, illorum plerisque

δρασω. ἡκὼν γὰρ ἡ φήμη δι-
δάξαι σε. ὅιος μὲ ἐγὼ βασι-
λεὺς. ὅιος ἦ ἔσσι ληστὴς ἐγέ-
νησο. ὁμῶς ἦ ὅρα εἰ κατ' ὀλί-
γον αὐτὸ διδύμεικα. ὅς τίς ὦν
ἔτι, παρελθὼν ὅτι τὰ παλ-
μαί, καὶ τὸ ἀρχαῖον τελευταμέ-
νῳ κατέχον, καὶ τὸς φονέας τὸ
παῖδος μέλλαν, καὶ αὐτοῦ-
σας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θουρίων
ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὡς αὐτὸ
χρησισανθῆναι. καὶ ἐκ ἡξίωσα τὸ
Μακεδόνων ἀρχὴν πεύπων,
ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπίσθων ὁ πα-
τρὸς κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν
ὀπποῖσας τὴν γῆν, καὶ δειδὼν ἡβ-
σάμενος εἰ μὴ ἀπὸ τῶν κρα-
τῶσαιμι, ὀλίγους ἄλῶν ἐσέβα-
λον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅτι τῇ Γρα-
νικῇ ἐκράτησα μεγάλη μά-
χη, καὶ τὸν Λυδία λαβὼν, καὶ Ιο-
νίαν καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν
ποσσὶν αἰεὶ χερσὺν ὄντος, ἦλθον
ὅτι Ἰσθμὸν, ἐνθα Δαρεῖος ὡπλί-
μενος, μυριάδας πολλὰς στρα-
τῶν. καὶ τὸ ἐπὶ τῷ ὄντι ὁ Μί-
νος, ὁμοῦς ἴσως ὅλους ὑμῶν νε-
κροῦς ὅτι μᾶς ἡμέρας κατέ-
πιμψα. φησὶ γοῶν ὁ πορφε-
μεύς,

μὲν, μὴ διαρκέσω αὐτοῖς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χιθίας
 διαπληξάμενους τὲς πολλοὺς
 αὐτῷ, διαπλεῦμαι. καὶ ταῦτα ὅ
 ἔπραξεν αὐτὸς προκινδυνεύ
 ῶν, καὶ τῆς ὁπλίδος ἀξίων. καὶ
 ἔνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Αἰγύπτῳ διαγίγνομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ωκεανὸν ὅρον ἐποίησα
 μιν τῷ ἀρχῆς. καὶ τὲς ἐλέφαν
 τας αὐτῷ ἔειλον, καὶ Πῶρον ἐχθ
 ρωσάμην. καὶ Σκύθαις δὲ, οὐκ
 ἐγκαταφρονήτες ἄνδρας, ὑ
 περβαῖς τὸν Ταύραν, ἐνέκισα
 μεγάλην ἵππομαχίαν. καὶ τὲς
 φίλους αὐτοῦ ἐποίησα, καὶ τὲς
 ἐχθρούς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἐδόκωεν τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστοὶ ἑκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τοῦ πρᾶγματος, καὶ
 τοῖς τὸν τιμωρῶσιν πε
 ρεῖ ἐμοῦ. τὸ δ' οὐκ ὤκνε
 τᾶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ
 ὢν, παρὰ Περσίδα τὸν βίβυ
 ῶν, καθάπερ ἄξιον ἐμῶν, πα
 νουργότατον καὶ ὁμότατον
 ὄντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε
 τοῦ

se transportasse, atq; hæc
 confeci meipsum pericu
 lis opponens, & in pugna
 vulnerari non timens. Et
 ut quæ apud Tyrum &
 Arbelas gesta sunt omit
 tam, usque ad Indos ve
 ni, atque Oceanum mei
 regni terminum feci, &
 illorum hominū elephan
 tes cepi, ac Porum capti
 uum abduxi. Scythas ve
 ro homines certe nō sper
 nendos, Tanaim transiens
 magna equitum pugna
 vici, ac amicos meos re
 muneravi, inimicos au
 tem vltus sum. Si vero
 Deus hominib⁹ videbar,
 parcendum illis erat. Nā
 rerum magnitudine, ut
 tale aliquid de me crede
 rent, inducti sunt, tandem
 mors me regem occupa
 vit. Hic autem Hanni
 bal apud Prusiam Bithy
 niæ exulavit, ut crudelif
 simo & pessimo homini
 conueniens erat. Nā quo
 pacto Italos vicit omitto
 dicere, nam non virtute,
 sed malicia atque perfidia
 & dolis id peregīt, nun
 quam autem alicuius cla
 ritudinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli
 ciose

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiserit. Ibi enim mulierib. deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni profecissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemq; eam oram usque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nam & hæc è multis protulisse, satis est. S c i. Non, nisi me quoq; prius audias ô Minos. M i. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducib. te conferre audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis prælijs devici. M i. Quid igitur & tu dicis?

ὅς ἴταλῶν, ἔω λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι. ἡμιμον δὲ, ἢ περφανὲς, οὐδέν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδιστε πλὴν πρυφῶν, ἐκλειπῶσαι μοι δοκεῖ διὰ ἐποίῃ ἐν Καπύῃ, ἐταῖραις σωῶν, καὶ τὸς τοῦ πολέμου χαλεπὸς ὁ θάνατος καθυδρυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέ- ρια δοξᾷς, ὅπῃ πλὴν ἔω μάλ- λον ὤρμησα, τί αὖ μέγα ἐ- πεσῶ; Ἰταλίας ἀναιματὶ λαῶν, καὶ Λιβύης, καὶ τὰ μέγιστοι Γαδείρων ὑπαγόμε- νος. ἀλλ' οὐκ ἀξιομαχα ἐ- δοξε μοι ἐκείνη, ὑπερπῆσσο- τα ἦδη, καὶ διασώτῃ ἐμολο- γουῦντα. εἰρηκα. σὺ ὅ ὦ Μί- νως δικάζει. ἱκανὰ γὰρ ὑπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκί. μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοὶ ἀ- κούσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὦ βέλ- τιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς; Σκί. ἰταλιώτης Σκιπίων, σπάτα- γος, ὁ καθιῶν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγά- λαις μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ

σὺ ἔρεῖς; Σκι. Ἀλεξάνδρου
μὴ ἦπλιν εἶναι, τοῦδ' Ἀννί-
βου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νι-
κήσας αὐτ', καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
οὐκ ἐκ ἀνείχυντος εἶπ', ὃς
πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾷ,
ὃ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νει-
κηκὼς αὐτὸν, παραβάλλειν
ἀξιῶ, Μί, νῆ Δι' εὐγνώμο-
να φησὶ ὁ Σκιπίων. ὥς ἐπρω-
τος μὲν κικερίδω Ἀλέξαν-
δρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ, εἴ-
τα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννί-
βας, οὐδὲ ἕτος σὺ καταφρο-
νῆτος ὢν.

Διογένηους καὶ Ἀλε-
ξάνδρου. Διουγ.

Τί τοῦτο ὦ Ἀλέξαν-
δρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες; Ἀλέξαν.
ὄρεῖς ὦ Διόγενες, οὐ παρὰ-
δόξον δὲ, εἰ ἀνδρωπὸς ὢν,
ἀπέθανον. Διουγ. οὐκοῦν ὁ
Ἀμμων ἐφύδετο, λέγων
ἐμτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
Φιλίππου ἄρα ἦσθα; Ἀλέξ.
Φι-

cis? Sc i. Alexandro qui-
dem minorem esse me,
Annibale autem præstan-
torem, ut qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam compulerim.
Quò igitur non impudēs
iste videatur, qui cū Ale-
xandro sese compareret, cui
ne ipse quidē Scipio, qui
istum deuici, comparare
me ausim. M. Per Iouem
æqua dicis, Scipio, qua-
propter primus quidem
iudicetur Alexander, de-
inde post illum tu, atq; tu
si placet, tertius hic Han-
nibal quippe qui nec ipse
contemnendus existat.

Diogenis & Ale-
xandri.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes? A L. Vides
nimirum Diogenes, tam-
etsi mirandum non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D i o. Num
ergo Iupiter ille Hammō
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras? A L. Haud
du-

dubie Philippo, neque enim obijſſem, ſi Hammone parente fuiſſem progenitus. **D i o .** Atqui de Olympiade etiam conſimilia quædam ferebantur, puta draconem quendam cum ea fuiſſe congreſſum, viſumque in cubiculo, ex eo gravidam peperiſſe, te porro Philippum errare, fallique, qui ſe tuum patrem eſſe crederet. **A l .** Audieram quidem & ipſe iſta, quemadmodum tu, at nunc video, neque matrem neque Hammonios illos vates, ſani quicquam aut vere dixiſſe. **D i o .** Attamen iſtud illorum mendacium Alexander, ad res gerendas, haudquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum eſſe crederet. Sed dic mihi, cuienam tam ingens illud imperium moriens reliquiſti? **A l .** Id equidem ignoro Diog., celerius enim è vita ſubmouebar, quàm ut eſſet ocium de illo quicquam ſtatuendi, præter id vnum, quod moriens Perdicæ annulum tradidi.

Sed

Πιλίππου διαδοῦ. οὐ γὰρ αὐτὸ ἐτιθέσκειν Ἀμμαντος ὄν. Διογ. καὶ μὴ καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δρᾶκοντα ὁμολεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐτὴν ἐν τῇ οὐνῇ, ἔτα οὕτως τεχνῶναι, τὸν δὲ Φίλιππον ὕδαπατῆναι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ. νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἢ μήτηρ, οὔτε οἱ τῆς Ἀμμανίων προφῆται ἐλέγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῆς, οὐκ ἄχρηστὸν σοι ὡς Ἀλέξανδρ. πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ἐπέπιστον, διὸν εἶναι σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς πλὴν τοσαύτῳ ἀρχῇ καταλέλοιπας; Ἀλέξανδρ. ἐκ οἶδα ὡς Διόγενες. σὺ γὰρ ἐφθασα ὁποῦναι τι περὶ αὐτῆς. ἢ τοῦτο μένον, ὅτι ὑποθνήσκον, Περδίκκα τὸν δακτύλον ἐπέδουκα. πλὴν ἀλλὰ

τίγ-

τὴν γὰρ ὧν Διόγενες; Διο.
 τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνιμνήσκειν
 οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι
 σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν
 πολλακούμεντος, καὶ περὶ ἀ-
 πλῶν αἰρούμενος, καὶ πρᾶ-
 κτηγὸν ὅτι τὸς βαρβάρους.
 ἔτιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεοῖς προσκιδέμενος, καὶ νεὼς
 οἰκοδομούμενος, καὶ θυμ-
 οῦ ὡς δρᾶκοντος ὧν; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἄβασαν; Αλέξ. ἔτι
 ἐν βαρυκῶνι κείμενος τρίτῳ
 ταύτῳ ἡμέραν. ὑποχρεῖ-
 ται δὲ πολυμαῖος ὁ ὑπασ-
 πιστής, ὡς ποτὲ ἀγάγη χο-
 λῶν ὑπὸ τοῦ Διούριον τοῦ
 ἐκ ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγόν με, δάψεν ἐκείν,
 ὡς γηροίμῳ εἰς τοῦ Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσω ὧν Αλέξανδρε, ὅς ῥα
 ἐν ᾧδου ἔτι σε μωραίνον-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀπνου-
 βιν, ἢ Οσίριον γενέσθαι;
 πλὴν ἅλλα ταῦτα μὲν ὧν δι-
 ῶντα, μὴ ἐλπίσης. οὐ γὰρ
 δέμεις ἀνελθεῖν τινα τοῦ
 ἁπαξ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? DI O. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 quid Græci fecerint, quū
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemq; ac ducem aduersus
 Barbaros deligerent, non
 nulli vero in duodecim
 deorum numerum refer-
 rent, ac phana constitue-
 rent; ac deniq; sacra face-
 rent tanquam Draconis
 filio? Sed illud mihi dici-
 to, Vbi te sepelierunt Ma-
 cedonēs? A L E. Etiam-
 dum in Babylone iaceo
 tertium iam diem, porro
 Ptolomæus ille satelles me-
 us, si quando detur ocium
 ab his rerum tumultibus,
 qui nunc instant, pollice-
 tur in Aegyptum depor-
 taturum me, atq; inibi se-
 pulchrum, quo videlicet
 vnus fiam ex dijs Aegyp-
 tijs. DI O. Non possum
 non ridere Alexander, qui
 quidem te videam etiam
 apud inferos desipientē,
 sperantemque fore, vt a-
 liquando vel Anubis fias,
 vel Osiris. Quin tu spes
 istas omittis ὦ diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quemquam, qui
 L se

enim Cletum etiā illum
& Callisthenem video;
cumq; his alios cōplure-
is; raptim huc sese feren-
tes, quo te discerpant pœ-
nasq; sumant ob ea quæ
quondam in illos cōmisi-
sti. Quare fac in alteram
hanc ripā te conferas, &
crebrius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philip- pi.

Non igitur inficiabe-
ris Alexander ex me pro-
gnatum te esse filium,
nam ad Iouem Hammo-
nem genus paternum re-
ferens, mortem non obi-
isses. **A. L. A.** Neque vero
nescius eram pater, Phi-
lippi Amynti me esse fi-
lium, sed quia ad res ge-
rendas sic mihi visum e-
rat conducere, commen-
to hoc usus sum vaticinij.
P. H. I. Quid ais? Con-
ducibile id tibi visum,
ut vatibus impostoribus
fallendum te exponeres?
A. L. B. Non isthuc, sed
barbaros in mei admirati-
onem tractos facilius hoc
prætextu nostro subdidi-
mus imperio, cum nemo
vnus

Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ
Καλλισθένη, καὶ ἄλλους
πολλοὺς ὅτι εἰς ὀρεμῶντας,
ὥς διασπάσονται, καὶ ἀμύ-
ναιτο ὧν ἔδρασας αὐτίς.
ὥς τε πλὴν ἑτέραν σὺ ταύτην
βάδιζι. καὶ πάντε πολλὰ κίε,
ὥς ἐφίω.

Αλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Ναῦ μὲν ὦ Αλέξανδρε,
οὐκ αὖ ἔξαρτος ἡρόοιο, μὴ
οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ
αὖ ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνὸς
γέγον. **Αλέξ.** οὐδ' αὐτὸς
ἡγνοῦν ὦ πάτερ, ὥς Φι-
λίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς
εἰμι, ἀλλ' ἐδιξάμην τὸ μαν-
τευμα, ὥς χεῖσιμον ἐς τὰ
πράγματα οἰόμενος εἶναι.
Φιλ. πῶς λέγεις; χεῖσι-
μον ἐδόκει σοι, τὸ παρὲ-
χον σιαντὸν Ἰξαπατηθη-
σόμενον ὑπὸ τοῦ περὶ τοῦ
Αλέξ. ἐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βά-
ραροι κατεπλάγησαν με,
καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀντίστατο.
οἰβ-

ἄνθρωποι δι' ὧν μάχεται. ὥς
 ἔχον ἐκράτους αὐτῶν,
 Φιλ. τῶν ἐκράτησας σύ-
 γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὃς
 δειλοῖς ἀεὶ σωλιώχης,
 τοξάρια, καὶ πηλτάρια,
 καὶ γέρεα οἰσύνει περὶ ἐλ-
 λήνων κρατεῖν
 ἔργον ἡμῶν, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ
 τὸ Ἀργείων ὀλιγαρχικόν,
 καὶ τὸν Θετταλῶν ἰσ-
 τῶν, καὶ τὸν Ἠλείων ἀ-
 κοιτιστῶν, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πελταστικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλνυριοῦς, ἢ καὶ
 Παίονας χειρώσασθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χερσοφόρων ἀν-
 δρῶν, καὶ ἄλλων. οὐκ
 οἶδα ὥς πρὸ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλειάρχου ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησας, οὐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομενάντων ἐλ-
 θεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τῆς συμμαχίας ἐξικνεῖσθαι,
 φυγόντων. Ἀλέξανδ. ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γε ὧ πάτερ,

καὶ

vnus viribus nostris ha-
 stenus resisterit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 quod aduersus Deum sibi
 esset præliandum. P H 1,
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, vsq; vicisti?
 qui cum timidis illis arcu-
 lis, peltarijs, ac gerris vi-
 mineis pugnare solit⁹ sem-
 per congressus es? Atqui
 Græcos armis domare,
 Bæotios, Phocenses, A-
 thenienses, & id genus a-
 lios, operis fuerat strenui
 atque magnifici. Arca-
 dum insuper sustinere ar-
 maturam, equitatū The-
 salum, Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis
 instructos, aut cum Thra-
 cibus Illyricis, Pæonibus-
 ue manum conferere, o-
 perosum profecto atque
 arduū id fuisset inprimis.
 Cæterum Medos, Persas
 & Chaldaeos delicatos ac
 plurimo auro conspicuos
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, ferde in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.

A L. At vero Scythæ pa-

L 3

ter,

di quiddam & Danai filia-
bus aiunt accidere, dum
in dolum pertusum hau-
stam aquam important,
at ijdem aurum dentibus
& vnguibus, omnique vi
seruabant. Cκ. Proinde
nos hic quoque nostras
possidebimus opes, illi
simul atq; huc venerint,
obulum duntaxat secum
ferent, ac ne hunc qui-
dem vltcrius quā ad por-
titem.

Alexander, Hanni-
bal, Minos, Sci-
pio.

O Libyce, me decet
præponi, melior equidē
sum. H A N. Imo vero me.
A L κ. Iudicet ergo Mi-
nos, qui semper iustissim⁹
iudex est habitus. M ι κ.
Quis es tu? A L. Hic est
Hannibal Carthaginēsis,
ego autē Alexander Phi-
lippi regis filius. M ι. Per-
louem vtriq; gloriosi. Sed
qua de re vobis altercatio
est? A L κ. De præstan-
tia, dicit enim is sese me-
liorem quam ego ducem
exercitus fuisse, ego vero
quemadmodum omnes
sci-

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αἰ-
ται παρδέναι, ἐς τὸν τετυ-
πημένον πύθον ἐπαίλουσαι.
τὸ δὲ χευσίον, ὁδοῦσι, καὶ
ὄνησι, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. Κρα. οὐκοῦν ἡ-
μεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα ἑ-
πλοῦτον. αἱ δὲ ὁβολὸν ἄχον-
σι κομίζοντες, καὶ τοῦτον
ἄρχει τοῦ πορθήματος.

Ἀλεξάνδρου, Ἀντίκου,
Μινῶος, καὶ Σκι-
πίωνος.

Εμὲ δὲ προκεκρίσθαι σοῦ
ὦ Λέκ. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
Αν. οὐμενοῦν, ἀλλ' ἐμέ.
Αλλ. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικα-
στάτην. Μι. τίνες δ' ἐσὶ.
Αλλ. οὗτος μὲν Ἀντίκας ὁ
καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Ἀλέ-
ξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι.
νὰ Δία ἐνδοξοὶ γε ἀμφότε-
ροι. ἀλλὰ ποῦ τίς οὗτος ὑμῶν ἡ
ἔρις; Ἀλέξαρ. ποῦ πορ-
θείας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων γρημῆσαι στρατηγὸς ἐ-
μοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες
ἴστα-

ἴσασθαι, οὐχὶ τέτυκέν μόνον, ἀλλὰ πάντων χυδόν τ' ἀπὸ ἐμοῦ φημι διενγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρεϊ ἑκάτερος ἐπάτα. σὺ δ' ἑπρωτός ὁ λίβυς λέγει. Αν. ἐν μὲν τῷτο ὦ Μίνως ἀνάμην, ὅτι ἔσταυθα καὶ τ' ἐλλάδα φανὼν ἔξέμαθον, ὥς οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημι δ' ὅτι τέτυκας μάλιστα ἐπαίτου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἔξ ἀρχῆς ὄντες, ὁμῶς δὴ μέγα περιχώρησαν, δι' αὐτ' δυνάμειν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δοῦναι ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἔξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τῶ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κριθείς. καὶ τὴν γὰρ Κελτικὴν εὐλογον, καὶ Γαλατ' ἐκράτησά τ' ἐσπερίαν, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβαί, τὰ περὶ τ' Ἡριδανόν, ἅπαντας κατέδραμον. καὶ ἀνὰ σάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχέρησά μιν, καὶ μέχρι τ' ἑσπερίων τ' ἀπὸ ὑχίσσης πύλινος ἦλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Μι. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero ὁ Lybice prius loquaris. H A N N Ι. Vnum hoc me iuuat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hæc in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parui à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentisque per se ipsi fieri, & principatu digni habiti. Ego igitur cū paucis quibusdam Hispaniam primum inuadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuiei. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Bridanum transcurri, multasque ciuitates euerti, & planam Italiā subiugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

vno die Romanos cecidi,
 vt annulos eorum modis
 mensurari oportuerit, &
 ex cadaueribus pontes flu-
 minibus fecerim. Atque
 hæc omnia peregi, nec
 Ammouis dictus filius,
 neque deum me fingens,
 aut matris insomnia nar-
 rans, sed me hominem
 fatebar, pugnabamque
 contra duces magna pru-
 dentia, contra milites
 magna audacia atque for-
 titudine præditos. Non
 aduersus Medos, aut Ar-
 menios, qui antequam
 quispiam sequatur, fugi-
 unt, & facile cuius au-
 denti victoriam tradunt.
 Alexander vero regni pa-
 tris successor & id fortu-
 næ quodā impetu amplia-
 uit. Qui quū deuictō mise-
 ro illo Dario, apud Issum
 & Arbela victoriam ce-
 pit, antiquam ex patre
 consuetudinem omittēs,
 adorari sese voluit, sese-
 que ad Medorum delicias
 inuitari libenter tulit, at-
 que in conuiujs amicos
 interemit, interficienti-
 busq; auxilium tulit. Ego
 autem patriæ dominatus
 sum, quæ quum me re-

νοσα-

ἦλθον, καὶ τοσούτου ἀπέκτρεμα
 μίας ἡμέρας, ὥς τὰς δακτυ-
 λίας αὐτῷ μεθιμένοισι ἀπομαρτυ-
 ρῆσαι, καὶ τὰς ποταμούς γεφυρῶ-
 σαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα
 ἔπραξα, ὅτε Ἀμμάουος υἱὸς
 ὀνομαζόμενος, ὅτε θεὸς εἶναι
 προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῷ
 μητρὸς διξιών, ἀλλ' ἀνθρώπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγὸς τε
 τοῖς σωματοῦσιν αὐτεξέτα-
 ζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μα-
 χιμωτάτοις συμπαικόμενος.
 ἔ Μήδους καὶ Ἀρμενίων κα-
 ταγωνιζόμενος ὑποφύγον-
 τας, πρὶν διώκειν τιτὰ, καὶ τῶν
 πολέμων αὐτοῖς παραδιδόντας εὐ-
 θύ τ' ἵκλυ. Ἀλέξανδρος δέ,
 πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν
 ἠύξησεν, καὶ παραπολὺ ἐξείλην,
 χρησάμενος τῇ τ' τύχῃς ὀρ-
 μῇ. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐνίκησέ τε, καὶ
 τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν
 Ἰσῶν τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
 σεν, ἀποσας τῶν πατρῴων πρὸς
 κωμῶν ἡξία. καὶ διαίαν τιμὴν
 μηδελὺ μελεδήτησεν ἑαυτῷ.
 καὶ ἐμιαυφρόνῃ ἐν τοῖς συμπο-
 σίοις τὰς φίλας, καὶ σωμάτων

ἑαυτοῦ

εανν ὅτι θαλάτῃ. εἰδὼ δὲ ἤρξα-
 ὀπίσκει τὴν πατρίδα. καὶ ἐπεὶ δὴ
 μέγιστον ἐμπέλο, τὴν πολέμιαν με-
 γάλῳ στόλῳ ὀπίπλευσαντων
 τὴν Λιβύης, ταχέως ἐπήκυσεν.
 καὶ ἰδιωτικῶς ἐμαυτὸν παρέχον.
 καὶ καλαδικῶς, ἥτε καὶ ἐν-
 Ἰωνμόνως τὸ πρῶτον. καὶ τοῦτ'
 ἐπραΰνα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαί-
 δετος παιδείας τὴν ἑλληνικῆς.
 καὶ ὥστε Ομηρον, ὥσπερ ὁδὸν
 ἐρρεῖα φάδουμι, ὥστε ὡς Ἀριστο-
 τέλῃ τῶν σοφιστῶν παιδευθεὶς,
 μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀθανάτῃ χρη-
 σάμενος. ταῦτά ὅταν, ἃ ἐγὼ
 Ἀλέξανδρον ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὐτο-
 σί, διότι διαδήματι τὴν κεφα-
 λὴν περιέβητο. Μακεδόσι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σημανὰ, ἐμὲ δὲ
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων δοξάζειν ἀν-
 ἥσθηται καὶ στρατηγικῇ ἀνδρείῳ,
 τῇ γνώμῃ πλέον ἢ περὶ τῇ τύ-
 χῃ κερχευμένου. Μί. ὃ μὲν εἰρη-
 κεν ἐκ ἀγνοῖας τὸ λόγον, ὃ δ' ὡς
 λίβαν εἰκὸς ἴσως ὡς καὶ αὐτὸν. σὺ
 δὲ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦ-
 τα φῆς; ΑΛ. ἐχέτω μὲν ὦ Μί-
 νως, μηδὲν πρὸς ἀνδρᾶ, ὅπως
 δεῖ

reuocaret, hostium ma-
 gna classe aduersus Lybiā
 nauigante, parui, conti-
 nuoq; me hominem pri-
 uatum dedi, & damnatus
 ex quo animo rem tuli. At-
 que hæc egi barbarus cū
 essem, omnisque Græ-
 corum disciplinæ expertus,
 & neque Homerum, ut
 hic, edidici, neque Ari-
 stotele sophista magistro
 eruditus fui, sed solum
 mea natura optima sum
 usus. Hæc sunt quibus me
 meliorem Alexandro esse
 puto. Si vero ea causæ mi-
 hi hic præferendus est,
 quod caput diademate or-
 nauerit, id decorum for-
 san apud Macedones est,
 non tamen ob id præstan-
 tior hic videri debet ge-
 nerofo duce, & viro, qui
 mentis sententia magis
 quàm fortuna est usus.
 ΜΙΝ. Hic certe oratio-
 nem neque ingenerosam,
 neque ut Libicum dece-
 bat, dixit: tu vero Ale-
 xander, quid ad hæc in-
 quis? ΑΛ. Oportet qui-
 δὲ ὁ Minos, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua-
 lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cū adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumsi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neq; dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiam exercitum tra-duxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcun-que transferam subiugans, veni ad Ißum, vbi Darius me expectabat, in finitos exercitus secum agens. Posthæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno diemortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non suffecisse, sed ratibus compo-
sitis, illorum plerisque

δραστώ. ἰκανὴ γὰρ ἡ φήμη δε-
δάξαι σε. ὅιος μὲ ἐγὼ βασι-
λέος. ὅιος δ' ἐστὶ ληστὴς ἐγέ-
ναι. ὁμῶς δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλί-
γον αὐτὸ διέμεικα. ὅς τίς ἐστὶ
ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πρῶτα
μαλακίᾳ, καὶ τῷ ἀρχὴν τελευτῶν
τῷ καλέχον, καὶ τὸς φονέας τῷ
πατρὸς μέλλαντον, καταφοβί-
σας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θυβρίων
ἀπωλείᾳ, τραηγῶς ὑπὸ αὐτῷ
χειροτονηθείς. καὶ ἐκ ἡξίωσα τὴν
Μακεδονίαν ἀρχὴν πελείων,
ἀγαπήν ἀρχὴν ὁπίσσω ὁ πα-
τρὴς κατέλειπεν, ἀλλὰ πᾶσαν
ἐπιποήσας τὴν γῆν, καὶ δρόν ἡλ-
σάμενος εἰ μὴ ἀπάντων κρα-
τῆσαιμι, ὀλίγους ἄλλων ἐσέβα-
λον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ἐπὶ τῇ Γα-
ρικῷ ἐκράτησα μεγάλην μά-
λιν, καὶ τὴν Λυδία λαβὼν, καὶ Ιο-
νίαν καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν
ποσσὶν αἰεὶ χειροῦ μιν, ἦλθον.
ἐπὶ Ἰσθμῷ, ἐνθα Δαρεῖος ὑπὸ
μυρτιάδας πολλὰς στρα-
τὰς ἔχων. καὶ τὸ ἀπὸ πάντων ὁ Μί-
νος, ὑμεῖς ἴστε ὅλους ὑμῶν τι-
κροῦς ἐπὶ μίας ἡμέρας κατέ-
πιμψα. φησὶ γοῶν ὁ πορ-
μύς,

ρις, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χεῖρας
 διαπηξάμενους τὲς πολλοὺς
 αὐτῷ, διαπλῶμαι. καὶ ταῦτα ὅ
 ἔπρατον αὐτὸς προκινδυνεύ
 ῶν, καὶ τιτρώσκει ἄξιόν. καὶ
 εἶνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Αἰγύπτῳ διηγέσθαι,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸ Περσικὸν ὄρεον ἐποισά
 μην τὴν ἀρχὴν. καὶ τὲς ἐλέφαν
 τας αὐτῷ εἶλον, καὶ Πέρσας ἐχθ
 ροτάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ
 ἐγκαταφρονήσας ἀνδρας, ὑ
 πέρβας τὸν Ταύραν, ἐπέκασα
 μεγάλην ἵππομαχίαν. καὶ τὲς
 φίλους ἐπείκασα, καὶ τὲς
 ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἐδόκωεν τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστὸν ἔκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τοῦ πειράματος, καὶ
 τοῖς ἐπὶ τῷ πειρασμῷ πε
 ρὶ ἐμοῦ. τὸ δ' οὐκ ὡς τελευ
 τῶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, ὅστις δὲ ἐν φυγῇ
 ὦν, παρὰ Περσὶν τῷ βίβυ
 νῳ, καθάπερ ἄξιον ἐμὸν, πα
 νουεργότατον καὶ ὁμότατον
 ὄντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησεν
 τοῦ

se transportasse, atq; hæc
 confeci meipsum pericu
 lis opponens, & in pugna
 vulnerari non timens. Et
 ut quæ apud Tyrum &
 Arbela gesta sunt omit
 tam, usque ad Indos ve
 ni, atque Oceanum mei
 regni terminum feci, &
 illorum hominū elephan
 tes cepi, ac Porum capti
 um abduxi. Scythas ve
 ro homines certe nō sper
 nendos, Tanaim transiens
 magna equitum pugna
 vici, ac amicos meos re
 muneraui, inimicos au
 tem vltus sum. Si vero
 Deus hominib⁹ videbar,
 parcendum illis erat. Nā
 rerum magnitudine, ut
 tale aliquid de me crede
 rent, inducti sunt, tandem
 mors me regem occupa
 vit. Hic autem Hanni
 bal apud Prusiam Bithy
 niæ exulavit, ut crudelif
 simo & pessimo homini
 conueniens erat. Nā quo
 pacto Italos vicit omitto
 dicere, nam non virtute,
 sed malicia atque perfidia
 & dolis id peregīt, nun
 quam autem alicuius cla
 ritudinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli
 ciose

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuâ admiserit. Ibi enim mulierib. deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissim, quidnam adeo magni profecissim? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemq; eam oram usque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissim? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscen-
 tibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nam & hæc è multis protulisse, satis est. S c 1. Non, nisi me quoq; prius audias ô Minos. M 1. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducib. te conferre audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis prælijs devici. M 1. Quid igitur & tu dicis?

ὅς ἴταλῶν, ἔω λέγειν, ὅτι οὐκ ἰχθυί, ἀλλὰ πονηρίαι, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις. τῶν μὲν δὲ, ἢ προφανές, οὐδέν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδιστε πλὴν πρὸς πλὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ ὅσα ἐποίησεν ἐν Καπύῃ, ἐτάραξαι σικανῶν, καὶ τὸς τοῦ πολέμου χαλεπὸς ὁ Σαρμάτιος καθυδρυθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέ-
 ρια διξας, ὅτι πλὴν ἔω μάλ-
 λον ὤρμησα, τί αὖ μέγα ἐ-
 παρῆξα; Ἰταλίας αἰαιμωτὶ
 λαβῶν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ
 μέχρι Γαδείρων ὕψα, ὀμι-
 νος. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἐ-
 δοξε μοι ἐκείνα, ὑπερπίνον-
 τα ἦδη, καὶ διασπότην ἰμολο-
 γουῦντα. εἰρηκα. σὺ δ' ὦ Μί-
 νως δικάζεις. ἱκανὰ γὰρ ὑπὸ
 πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ
 πρότερον, ὡς μὴ καὶ ἐμοὶ ἀ-
 κούσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὦ βέλ-
 τιστε; ἢ πόθεν αἶν ἐρεῖς; Σκι.
 ἰταλιώτης Σκιπίων, σφάτ-
 γος, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα,
 καὶ κρατήσας Λιβύαν μεγάλης μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ
 σὺ

σὺ ἔρως; Σκι. Αλεξάνδρου μὲν ἦπ' ὄν ἐστιν, τοῦδ' Ἀννί-
κου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νι-
κήσας αὐτ', καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
οὐκ ἐκ ἀναιχμωτος εἶμι, ὃς
πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾷ,
ὃ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νει-
κηκὼς αὐτὸν, παραβάλλειν
ἀξιῶ, Μί, νῆ Δι' εὐγνώμο-
να φῆς ὃ Σκιπίων. ὥς πρῶ-
τος μὲν κικρίδω Αλέξαν-
δρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ, ἔ-
τα εἰ δεκῇ, τρίτος Ἀννί-
κας, οὐδὲ ἕτος ἐκ καταφρέ-
νητος ὢν.

Διογένηος καὶ Αλε-
ξάνδρου. Διουγ.

Τί τοῦτο ὃ Αλέξαν-
δρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες; Αλέξαν.
ὀρεῖς ὃ Διόγενες, οὐ παρὰ-
δοξον δὲ, εἰ ἀνδρῶπος ὢν,
ἀπέθανον. Διουγ. οὐκ αὖτ' ὁ
Ἀμμων ἐφύδατο, λέγων
ἐμὸν σὲ εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
Φιλίππου ἀρεὰ ἤνθα; Αλέξ.
Φι-

cis? Sc i. Alexandro qui-
dem minorem esse me,
Annibale autem præstan-
torem, ut qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam compulerim.
Quò igitur non impudēs
iste videatur, qui cū Ale-
xandro sese compareret, cui
ne ipse quidē Scipio, qui
istum deuici, comparare
me ausim. M. Per Iouem
æqua dicis, Scipio, qua-
propter primus quidem
iudicetur Alexander, de-
inde post illum tu, atq; tū
si placet, tertius hic Han-
nibal quippe qui nec ipse
contemnendus existat.

Diogenis & Ale-
xandri.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes? A L. Vides
nimirum Diogenes, tam-
etsi mirandum non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D i o. Num
ergo Iupiter ille Ἠμμόν
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras? A L. Haud
dū-

dubie Philippo, neque enim obijſſem, ſi Hammonē parente fuiſſem progenitus. **D i o .** Atqui de Olympiade etiam conſimilia quædam ferebantur, puta draconem quendam cum ea fuiſſe congreſſum, viſumque in cubiculo, ex eo gravidam peperiſſe, te porro Philippum errare, fallique, qui ſe tuum patrem eſſe crederet. **A l . κ .** Audieram quidem & ipſe iſta, quemadmodum tu, at nunc video, neq; matrem neque Hammonios illos vates, ſani quicquam aut vere dixiſſe. **D i o .** Attamen iſtud illorum mendacium Alexander, ad res gerendas, haudquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum eſſe crederet. Sed dic mihi, cuiam tam ingens illud imperium moriens reliquiſti? **A l . κ .** Id equidem ignoro Diog., celerius enim ē vita ſubmouebatur, quā ut eſſet ocium de illo quicquam ſtatuendi, præter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi.

Sed

Πιλίππου δὴ λαδῶ. οὐ γὰρ αὖ ἐτιδὴκεν Ἀμμιανὸς ὄν. **Διογ.** καὶ μὲν καὶ οὗτὴς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμολεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐτὴν ἐν τῇ οὐκῇ, εἴτα οὕτως τεχνολῶναι, τὸν δὲ Φίλιππον ὑξαπατῆναι, εἰμένον πατέρα σου εἶναι. **Αλέξανδ.** καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ. νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμιωνίων προφῆται ἐλεγον. **Διογ.** ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῶν, οὐκ ἀχρηστὸν σοι ὡς Ἀλέξανδρι πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπνευσον, διὸν εἶναι σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίμην τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; **Αλέξανδ.** ἐκ οἶδα ὡς Διόγενες. σὺ γὰρ ἔφθασα ἐποικῆσαι τὴν οὐκῇ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ὑποδῆσκασι, Περδίκκα τὸν δακτύλον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τίγε-

τὴν γὰρ ὧν Διόγενες; Διο.
 τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνιμνήδην
 εἶσα ἐποίει ἢ Ἑλλὰς, ἄρτι
 σε παρειληφότα πλὴν ἀρχῶν
 πολλαποῦντες, καὶ πρὸς ἀ-
 πλὴν αἰρούμενοι, καὶ πρᾶ-
 κτηγόν ὅπῃ τὸς βαρβάρους.
 ἔτιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεοῖς προσιδέμεναι, καὶ νέως
 οἰκοδομούμενοι, καὶ θυμῶ-
 νες ὡς δρᾶκοντος ὑψ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἔθαψαν; Αλέξ. ἔτι
 ἐν βαρυκῶνι κείμεναι τρίτῳ
 ταύτῳ ἡμέραν. ὑποχρεῖ-
 ται δὲ πολέμαχος ὁ ὑπασ-
 πιστής, ὡς ποτὲ ἀγάγη χο-
 λῶν ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς
 ἐν ποσσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγόν με, θάψεν ἐκεῖ,
 ὡς γροῖμιν εἰς τῆς Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσω ὧν Αλέξανδρε, ὅς ῥα
 ἐν ᾧδου ἔτι σε μωραίνον-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀπνου-
 βιν, ἢ Οσίριον γινέσθαι;
 πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὧν δι-
 ὅτατε, μὴ ἐλπίσης. οὐ γὰρ
 δέμεις ἀνελθεῖν τινα τῆς
 ἁπαξ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D I O. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 quid Græci fecerint, quū
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 peinque ac ducem aduersus
 Barbaros deligerent, non
 nulli vero in duodecim
 deorum numerum refer-
 rent, ac phana constitue-
 rent; ac deniq; sacra face-
 rent tanquam Draconis
 filio? Sed illud mihi dici-
 to, ubi te sepelierunt Ma-
 cedonēs? A L E. Etiam-
 dum in Babylone iaceo
 tertium iam diem, porro
 Ptolomæus ille satelles me-
 us, si quando detur ocium
 ab his rerum tumultibus,
 qui nunc instant, pollice-
 tur in Aegyptum depor-
 taturum me, atque inibi se-
 pulchrum, quo videlicet
 vnus fiam ex dijs Aegyp-
 tijs. D I O. Non possum
 non ridere Alexander, qui
 quidem te videam etiam
 apud inferos desipientē,
 sperantemque fore, ut a-
 liquando vel Anubis fias,
 vel Osiris. Quin tu spes
 istas omittis o diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quemquam, qui

semel transmiserit paludē
atq; intra specus hiatum
descenderit, propterea q
neq; indiligens est Aea-
cus, neq; contemnendus
Cerberus. Verū illud abs
te discere peruelim, quo
feras animo, quoties in
mentem redit, quanta fe-
licitate, apud superos re-
licta, huc sis profectus,
puta corporis custodibus
satellitibus, ducibus, cum
auri tanta vi, ad hoc po-
pulis qui te adorabant,
præterea Babylonē, Ba-
βυλῶν, immanibus illis be-
luis, dignitate, gloria,
deinde quod eminebas
conspicius, dum vesta-
reris, dum amiculo can-
dido, caput haberes re-
uinctum, dum purpura
circumamictus esses? nū
quid hæc te discrutiant,
quoties recursāt animo?
Quid lacrymaris stul-
te? an non id te sapiens
ille docuit Aristoteles,
neres eas quæ à fortuna
proficiscantur, stabiles,
ac firmas existimares?
ΑΙ Β. Sapiens? ille quū
sit assentatorum omnium
perditissimus. Sine me
solum Aristotelis facta
scire

ἀπαξ διαπλουσάντων πλὺ
λίμνῳ, καὶ εἰς τὸ εἶσω τοῦ
σομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ
ἀμείλις ὁ Αἰάκος, ἢ δ' ὁ Κέρ-
βερος εὐκαλαφρόνητος. οὐκ εἴ-
κα δὲ ἰδὲως αὐτὸν μάθοιμι πα-
ρὰ σοῦ, πῶς φέρεται ὅπως
αὐτὸν ἐνόησεν. ὅτε αὖτε εὐδαμο-
νίαν ὑπὲρ γῆς ὑπολιπὼν, ἀ-
φίξει, σωματοφύλακας, καὶ
ὑποαπιστας, καὶ σατράπας, καὶ
χευσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη
ποροσκηνοῦντα, καὶ Βαβυ-
λῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
γάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ
δοῦσαν καὶ τὸ ὀπίσθημον εἶ-
ναι, ἐλαύνοντα, διαδεδι-
μῶρον ταυρία λευκῇ πλὺ κε-
φαλῶν, πορφυρεῖα ἐμπι-
πορημῶν. οὐ λυπεῖται
τά σ' ὑπὸ πλὺ μνήμῳ ἰόν-
τα; τί δακρύεις ὅ μάλιστα;
οὐδὲ ταῦτά σ' ὁ σοφὸς Αρι-
στοτέλης ἐπαίδευσεν, μὴ ὅπως
βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς
τύχης; Ἀλλ' ὁ σοφὸς ἀπάν-
των ἐκείνος, κολάκων ὀλιγω-
ρότατος ὢν. ἐμὲ μόνον ἔα-
σον τὰ Αριστοτέλους εἰδέναι
ὅσα

ὅσα κἀ ἤτησεν ἄρ' ἐμοῦ,
 οἷα δὲ ἐπέειπεν. ὥς δὲ
 κατηξήτο μου τῇ παλαιᾷ
 παιδείᾳ φιλοτιμία, θω-
 πύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρ-
 τι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς
 καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γα-
 δοῦ, ἄρτι δὲ ἐς τὰς πρά-
 ξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ
 γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν
 ἡγεῖται εἶναι, μὴ αἰχμῶσι-
 το καὶ αὐτὸς λαμβάνων.
 γόνος ὦ Διόγηνε ἀνδρω-
 πος, καὶ τεχνίτης. πλὴν
 ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλυ-
 κα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ
 λυπεῖσθαι ὥς ὅτι μεγίστοις
 ἀγαθοῖς, ἃ κατηξιδμήσω
 μικρῶν γε ἐμπροσθεν. Διογ.
 ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις. ἄ-
 κος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 δέσσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε
 ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Αἰθῆρας ὕδαρ
 χανδρὸν ὀθρῶσάμενος πίε,
 καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλά-
 κης. οὕτω γὰρ τὰ πάσης
 ὅτι τοῖς Αἰριστέλους ἀγα-
 θοῖς αἰσώμενος. καὶ γὰρ καὶ
 Κλεῖ-

scire quam multa à me pe-
 tierit, quæ mihi scripserit,
 deinde quæadmodum ab-
 usus sit mea illa ambitio-
 ne, qua cupiebam erudi-
 tione cæteris præstare, cū
 mihi palparetur interim,
 ac prædicaret me, nunc
 ob formam tanquā & ip-
 sa summi boni pars quæ-
 dam esset, nunc ob res ge-
 stas atq; opes, nā has quo-
 que in bonorum numero
 collocādas esse censebat,
 ne sibi vitio verteretur, q-
 eas acciperet. Plane præ-
 stigiōsus vir ille quidem
 erat, ac fraudulentus ὁ
 Diogenes, quanquam il-
 lud fructus scilicet ex il-
 lius sapientia fero, quod
 nunc perinde quasi sum-
 mis de bonis excrucior,
 ob ista quæ tu paulo an-
 te commemorasti. D I.
 At scin quid facies? of-
 tendā tibi molestiæ isti-
 us remedium. Quando-
 quidem in his locis vera-
 trum non provenit, fac ut
 Lethei fluminis aquam
 avidis faucibus attrahens
 bibas, iterumque ac se-
 pius bibas, atq; eo pacto
 defines de bonis Aristo-
 telicis discruciarī. Verum
 L 2 enim

enim Cletum etiā illum
& Callisthenem video,
cumq; his alios cōplure-
is, raptim huc sese feren-
tes, quo te discerpant pœ-
nasq; sumant ob ea quæ
quondam in illos cōmisi-
sti. Quare fac in alteram
hanc ripā te conferas, &
crebrius, vt dixi, bibas.

Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ
Καλλισθένη, καὶ ἄλλους
πολλοὺς ὅτι σὲ ὀρμῶντας,
ὥς διασπᾶσονται, καὶ ἀμύ-
ναιτο ὧν ἔδρασας αὐτοίς.
ὥς τε πῶς ἐτέραν σὺ ταύτην
βάδιζε. καὶ πῶς πολλάκις,
ὥς ἐφίλω.

Alexandri & Philip- pi.

Ἀλεξάνδρου καὶ
Φιλίππου.

Non igitur inficiaberis
Alexander ex me pro-
gnatum te esse filium,
nam ad Iouem Hammo-
nem gentis paternum re-
ferens, mortem non obi-
isses: **ΑΛΛΑ**. Neque vero
nescius eram pater, Phi-
lippi Amynti me esse fi-
lium, sed quia ad res ge-
rendas sic mihi visum e-
rat conducere, commen-
to hoc vsus sum vaticinij.
ΡΗΙ. Quid ais? Con-
ducibile id tibi visum,
vt vatibus impostoribus
fallendum te exponeres?
ΑΛΒ. Non isthuc, sed
barbaros in mei admirati-
onem tractos facilius hoc
prætextu nostro subdidi-
mus imperio, cum nemo
vnus

Ναὺ μὲν ὦ Ἀλέξανδρε,
οὐκ αὖ ἔξαρκος ἡμοῖο, μὴ
οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ
αὖ ἐτεθνήκεις, Ἀμμανὸς
γὰρ ὢν. Ἀλέξ. οὐδ' αὐτὸς
ἠγνόουν ὦ πατέρ, ὥς Φι-
λίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς
εἶμι, ἀλλ' ἐδιξάμην τὸ μαν-
τευμα, ὥς χρησίμοι ἐς τὰ
πράγματα οἰόμενος εἶναι.
Φιλ. πῶς λέγεις; χρησί-
μον ἐδόκει σοι, τὸ παρ-
χέω σιαυτὸν ἔξαπατηθη-
σόμενον ὑπὸ οἷο' περὶ φησὶ;
Ἀλέξ. ἐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρ-
βαροι κατεπλάγησαν με,
καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀντίστατο,
οἷον

ὁἱ ἄνθρωποι διεμάχεσθαι ὥς
 ἔχον ἐκράτους αὐτῶν,
 Φιλ. τίτων ἐκράτησας σύ-
 γα ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς ἀεὶ σωλιώχῃς,
 τοξάρια, καὶ πηλτάρια,
 καὶ γέρεα οἰσύνῃα περιεβλη-
 μένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν
 ἔργον ἴω, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν,
 καὶ πῶν Θεσσαλῶν ἰπ-
 πον, καὶ τὲς Ἠλείων ἀ-
 κοντιστῆς, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πελτασικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ
 Παιόντας χειρώσασθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Καλ-
 δαίων, καὶ χερσοφόρων ἀν-
 δρῶπων, καὶ ἄβρῶν. οὐκ
 οἶδα ὥς πρὸ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλειάρχου ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομεσάτων ἐλ-
 θεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τῆξιμα ἵξικνέσθαι,
 φυγόντων. Ἀλέξανδ. ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γὰρ ὧ πάτερ,
 καὶ

vnus viribus nostris ha-
 stenus resisterit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 quod aduersus Deum sibi
 esset præliandum. P H I,
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, vsq; vicisti?
 qui cum timidis illis arcu-
 lis, peltarijs, ac gerris vi-
 minceis pugnare solit⁹ sem-
 per congressus es? Atqui
 Græcos armis domare,
 Bœotios, Phocenses, A-
 thenienses, & id genus a-
 lios, operis fuerat strenui
 atque magnifici. Arca-
 dum insuper sustinere ar-
 maturam, equitatū Thes-
 salum, Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis
 instructos, aut cum Thra-
 cibus Illyricis, Pæonibus-
 ue manum conferere, o-
 perosum profecto atque
 arduū id fuisset imprimis.
 Cæterum Medos, Persas
 & Chaldæos delicatos ac
 plurimo auro conspicuos
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, sæpe in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A L. At vero Scythæ pa-
 L 3 ter,

ter, & Indici elephantēs
res sunt non vsq; adeo ab-
iectæ & contemptibiles. Et
tamen neq. concitatis in-
ter ipsos intestinis odijs,
neq; per prodicionem mi-
hi venundari passus sum
victoriā. Sed neq; deiera-
ui vnquam, aut per nugas
a pollicito recessi, fidemq.
solui victoriæ gratia. Ad-
de, quod & Græcos alio-
s sine sanguine in dedi-
tionem accepi, Theba-
nos autem fortassis ipse
audisti, quomodo aggres-
sus fuerim. P' H 1. Noui
hæc omnia ex Clito, quē
tu inter epulas, eo quod
nomen meum celebra-
ret, & meas res gestas
cum tuis conferre aude-
ret, traiecit per corp^s te
lo, tum iugularas. Tu
vero & Mædonicā chla-
mydem abijciens, can-
dyn, Persicum amictum,
recepisti (vt aiunt) & tia-
ram rectam. Vt ne inte-
rim commemorem, quod
à Macedonibus, viris vti-
que liberis, adorari debe-
re te in animum duxeris.
Et qui, quod maxime
omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-

στο-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες ὅκ
συγκαταφρονήτων τι
ἔργον. καὶ ὁμῶς οὐ δια-
σχέας αὐτοὺς, οὐδὲ προ-
δοσίαις ὠνούμενος τὰς
ῥήκας, ἐκράτους αὐτῶν.
οὐδ' ἐπαύρησα πώποτε,
ἢ υποχθήμενος ἐλευσά-
μην, ἢ ἄπιστον ἐπαρξά-
μι τι τοῦ νικῆν ἕνεκα. καὶ
τὸς Ἑλλήνας δὲ, τὸς μὲν
ἀναιμῶτι παρέλαβον. Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀκούεις
ὅπως μετήλθον. Φιλ. δι-
δα ταῦτα πάντα. Κλεί-
τος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι,
ὅτι σὺ πρὸς Δοξατίῳ διελά-
σας μεταξὺ δειπνουῦντα,
ἐφώνευσας, ὅτι με πρὸς
τὰς σὺν πρᾶξεις ἐπαυί-
σαι ἐτόλμητε. σὺ δὲ καὶ
πρὸς Μακεδονικῶν χλα-
μύδα καταβαλὼν, κἀν-
δυν ὡς φασὶ μετενέδυσ',
καὶ τιάραν ὀρθῶς ἐπέδου,
καὶ προσκυνοῦντα ὑπὸ
Μακεδόνων, ὑπὸ ἐλευθέ-
ρων ἀνδρῶν ἡξίους. καὶ τὸ
πάντων μισητότατον, ἐμὲ
μου

μὴ τὰ τῆς νικηρίων.
 ὅς γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἐπερξας, λένουσι συγ-
 κατακλείων πεπαιδευμέ-
 νους ἀνδρας, καὶ γάμους
 τοιούτους γαμῶν, καὶ
 ἡφαισίωνα ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἐπὶ τῇσιν μόνον ἀκού-
 σαι, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῆς θυγα-
 τέρων ἐπιμελήδης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλέξ.
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὃ πά-
 τερ οὐκ ἐπαινῆς, καὶ τὸ
 ἐν Οξυδράκας πρῶτον
 καταλάδαι εἰς τὸ ἐντὸς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φιλ.
 οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὃ Ἀ-
 λέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκιδαι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ περικινδυνεύειν τοῦ
 φρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 οῦτο ἥκιστα σωέφρων. δε-
 ῶς γὰρ εἶναι δοκῶν, ἐ-
 ποτε τρωθείης, καὶ βλέ-
 πειν

atorum mores iniquitates.
 es. Tempore mihi, ne me-
 morē alia, quæ turpiter ad-
 miseris in leonum claustra
 inclusis doctis viris, & ou-
 prijs talib. peractis. Quid q.
 Ephæstionem plus quam
 esset satis, amaris. Vnum
 est quod solum laudoraba-
 te gestum, in Darij uxore
 videlicet, forma præstian-
 te, quia ab illius comple-
 xu abstinueris, & genitri-
 cis illius, atque filiarum,
 ne vim paterentur, curam
 susceperis. Regium cer-
 te id opus extitit, quod
 tum factitasse te accepi-
 mus. A L E X. Quod au-
 tem tibi non probatur pa-
 ter, quod in Oxydracis
 gente Indica lubens me
 in periculum coniecero,
 atque acceptis plurimis
 vulneribus, muros pri-
 mus omnium transfilerim
 P H. Non probo, Ale-
 xander. Neque id, quia
 pulcrum esse negem, vul-
 nerari quandoque im-
 peratorem, & in subeun-
 dis periculis prætentā-
 re viam, sed quia ex re
 tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-

bebas spectatoribus quā-
do post acceptū vulnus,
ab exercitu magno tu-
multu diraptus, mœrens
ac eundans sanguine flui-
tabas? Addeque Iupiter
Hammon tanquam præ-
stigiator quispiam, & va-
nus propheta, reus men-
daci, palam tum argue-
batur. Non enim video
qualiter risum contine-
at, qui Iouis filium vide-
rit animū deiicere, & in
desperatione rerum ef-
flagitare medicorum au-
xilia. Denique quum tan-
dem iam mortē obieris,
quē credas obsecro, qui
conflictam illam adoptio-
nem, qua Iouis dictus es fi-
lius, non carpat maledi-
ctis? Potissimum vbi dei
illius cadaver porrectum
iacere, turgidum sane, iu-
cta aliorum corporū mo-
rem contractu suo omnia
labefactans, aspexerit. Cæ-
terum quod ais Alexan-
der, tibi fuisse conduci-
bile, quo facilius rerum
potireris, id profecto
multū tibi gloriæ ex bene-
etiam ac strenue gestis
eripuit. Nam quanquam
insigniter multa, tamen
dij

πάντα σε φορέσω τοῦ πα-
λίου ἐκκομιζόμενον, αἵ-
ματι χέμενον, οἰμάζε-
ται ὅτι τὸ τραύματι,
ταῦτα γέλωσιν ἡ τῶν ὀ-
ρεῶσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γό-
ης, καὶ ψευδομαρτίαις ἡ-
λέγχεται, καὶ οἱ πρεσβύ-
ται, κόλακες. ἢ τίς οὐκ
αὐτὸν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν
τοῦ Διὸς υἱὸν λεπτοψυ-
χοῦντα, διόμενον τῆς
ιατρῶν βοκδεῖν; νῦν μὲν
γὰρ ὅποτε ἦν τέτυκας,
οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι
τὸς τῶν πρῶτων ἰσχυ-
ρῶν ὀπκιτερομενῶντας, ὁ-
ρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ
θεοῦ ἐκτάδην κείμενον,
μυδῶντα ἤδη καὶ ἔξω-
δικότα, κατὰ νόμον
σφμάτων ἀπάντων; ἄλ-
λως τε, καὶ τὸ χεῖσι-
μον ὃ ἔφη Ἀλέξανδρος.
τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν
ἐραδίας, πολὺ σε τῆς
δόξης ἀφηρεῖτο τῆς κα-
τορδουμένης. πάν γὰρ ἰ-
δοὺς ἐνδὲς ὑπὸ θεοῦ
γί-
γν-
ε-
σ-
θαι

γίνεσθαι δοκούῃ. Αλέξανδρ.
οὐ ταῦτα φρονούσιν οἱ ἀν-
δρωποι πρὶ ἐμοῦ, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
νὰμικτον τιθέασθαι με. καὶ
τοὶ τὴν Ἀργεὶν ἐκείνῳ
οὐδ' ἐτέρου ἐκείνων λα-
βόντες, ἐγὼ μόνος ἐχει-
ρωσάμην. Φιλίπ. ὁρᾷς
ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμ-
μωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις
σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ
ὦ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύ-
φον ὑπομαθήσῃ, καὶ γνώ-
σῃ σεαυτὸν, καὶ σωῆς ἦδη
τιμὸς ὢν;

Αχιλλεὺς καὶ
Ἀντιλόχου.

Οἷα πρὸς Ἀχιλλεῦ
πρὸς τὸν Οδυσσεῖα σοὶ ἔ-
ρηται πρὶ τοῦ θανάτου,
ὡς ἀγνῆ καὶ ἀνάξια τῶν
διδασκάλων ἀμφοῖν, Χεί-
ρωνος τε καὶ Φοίνικος. ἡ-
κερόμην γὰρ ὅπως ἔ-
φης βούλειται ἐπάρουρος
ὢν,

dijs longe inferiora age-
re visus, vacillare ob hoc
indicatus es, & tota ra-
tione deficere. A. Haud
quaquam de me isthuc
sentiunt mortales. Sed
cum Hercule me & Bac-
cho conferunt, veluti
æmulum, parique cum
illis gloria certantem.
Nam & Aornum, à neu-
tro etiam illorum armis
subactum, ego facile ce-
pi. P H I. Et iamdum vi-
deris ista ut Hæmmonis
filius dicere? quando nec
Baccho quidem cedis,
aut Herculi, sed nec eru-
bescere nosti Alexan-
der, solitamue dedisce-
re arrogantiam, teipsum
deinde noscere, vel iam
tandem sapere, etiam si
serius, ubi fato occu-
bueris.

Antilochi & Achil-
lis.

Quænam sunt illa A-
chilles, quæ tu Vlyssi iam
primum commemoran-
do in mortem executus
es, ut minime generosa,
ac Chirone atque Phœ-
nice, quibus tu aliquan-
do visus es præceptoribus
L 5 parum

parum digna. Audiui .n. magis ex re tua futurum tibi videri si velis agricolæ mun⁹ obiens, inopi cui nec vict⁹ suppetat, loces operā, quam ut omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atq; immodico insuper et iā vitæ affectator diceret ferendum forte id esset, atque condonandum non-nihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni heroū numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de se ipso descendere opinionem, fœdum sane atq; pudendum inprimis, deniq; ijs quæ in vita strenue gesseris equidem haud scio quō ista conveniant. Nam dum in Pythio regnare tibi ad senectam usque licuisset, citra gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quam potiri regna. A c. At δ Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerum earum periculum, & quid cui præferrem ignorans glorio-

lam

ᾧ, διηκούειν παρὰ τινι τῷ ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοντος πολὺς εἴη μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῷ νικρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγνοῇ τινα φεύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλοζῶον ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ ὕδν τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, τῶκεν δ' οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὰ ἀσχυρῆ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὥς ὅσον ἀκλιῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλον τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δοξῆς θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ παῖ Νέστωρ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῷ ἐνταῦθα ᾧ, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ὡς ἀγνοῶν, τὸ δύσμιον ἐκείνο δοξάζειον προτιμῶν τοῦ βίου. οὖν δὲ σωτήρι ἦδη, ὡς ἐκείνην μὲν

ἢ μὴ ἀναφελὲς, εἰ καὶ
 οὐ, τί μάλιστα οἱ ἄνθρωποι
 φησὶν. μετὰ νικῶν
 δὲ, ὁμοτιμία. καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος ἐκείνο ὃ Ἀντί-
 κοχε, οὔτε ἡ ἰσχυρὸς πα-
 ρεῖν, ἀλλὰ κερμεῖν ἀ-
 πάντες ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 ζῶν ὁμοιοί, καὶ κατ'
 οὐδὲν ἀλλήλων διαφέ-
 ροντες. καὶ οὔτε οἱ ἥρωες
 Τρώων νικῶσι δεδασί με,
 οὔτε οἱ ἥρωες Ἀχαιῶν δε-
 ραπορεύουσιν. ἰσχυροῖα ὃ
 ἀκρίβης, καὶ νικῶν ὁ-
 μοιοί, ἢ μὴ κακός, ἢ
 δὲ καὶ ἰσχυρός. ταῦτά με
 ἀντὶ, καὶ ἀχθομαι, ὅ-
 τι μὴ θνητὸν ζῶν. Ἀν-
 τίλο. ὅπως τί οὐκ αὖ-
 τις πάδοι ὃ Ἀχιλλεῦ;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει, πάντως ὑπερβήσκειν
 ἀπαντας. ὥστε καὶ ἐμ-
 μένειν τοῦ νόμου, καὶ μὴ
 ἀντιᾶδαι τοῖς διατεταγ-
 μένοις. ἄλλως τι, ὅπως
 ἥρωες ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ,
 ἐσμὲν οἶδε; μετὰ μικρὸν

lam hanc infelicem pro-
 nebam vitæ. Atqui sero,
 iam tandem intelligo quā
 egerim prudenter. Apud
 viuos enim reperies for-
 te, qui res bene gestas ce-
 lebrent literarum monu-
 mentis, sed hic apud ma-
 nes non video quod frugife-
 rum opus effecerim, ubi v-
 nus est honos omnium. Sed
 neque vires iam assunt corpō-
 ris Anti. aut forma, inter-
 cederūt omnia, pari rerum
 statu visuntur omnia, nul-
 lum sapientiz, aut alteri
 rei discrimen est. Adde
 quod nulli iam ex Troia-
 norum mortuis formi-
 dabilis sum, nemini gra-
 corum venerandus, prorsus
 omnium de mortuis
 existimatio est, siue boni
 fuerint siue improbi. Hæc
 sunt quæ me angunt &
 misere sollicitant, & ob
 quæ doleo, quod non
 potius loco operas & vi-
 uo. A C H. quid agat, qui
 spiam? quando sic natu-
 ra comparatum est, ut
 omnes prorsum cogantur
 semel vitā relinquere,
 quæ lex cum in vniuersum
 iam obtinuit, nec
 abrogari vilo modo que-
 at,

2: patienter hanc feras oportet. Cæterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & alijs in rebus plerumque vsu venire solet. Non enim solus videris in hæc mala coniectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorū hæc quidem admonitio est, verū haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impeditio me excruciat. Arbitror autē & vestrum vnumquenq; ita affici, etiamsi non palā confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi præstam³ quippe qui intelligimus quam sit inutile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξειται πάντως. Φέρει δὲ παρὰ μὲν Διὶ καὶ ἡ κοινῶν τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλῆα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θάνατον αὐθιγὰς, οἳ οὐκ ἀπὸ οἰμοῦ δέξαντο ἀνελθεῖν; εἰ τις αὐτοὺς ἀναπέμψῃ θανάτουσαντα ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἔταιρ' ἐνὶ μὲν ἡ παρὰ τὸν βίον αὐτῶν. οἰμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτην χείρους ἐστὶ, καὶ ἵσους χίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀντίλοχος. οὐκ. ἀλλ' ἀμείνους ὃ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀναφικῆς τοῦ λήθου ὁρῶμεν. σιωπᾷ γάρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδωται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλαμῶν ὥσπερ σὺ, τοῦ

τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διογένηος καὶ Ἡρα-
κλέους.

Οὐχ Ἡρακλῆς ἔτις ἔστι ;
οὐμνησὺν ἄλλος μὲν τὸν Ἡ-
ρακλῆα. τὸ τῷ ζῶντι, τὸ τῷ
παλῶντι, ἢ λειπνῶντι, τὸ μέγ-
θος, ὅλος Ἡρακλῆς ἔστιν ;
εἴτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὢν ;
εἰπέ μοι ὃ καλλίστη, νεκρὸς
εἶ ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυσεν ὑ-
πὲρ γῆς, ὡς Διῶ. Ἡρα-
κλῆς. καὶ ὁρῶνς ἔδυσεν.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σὺν-
εσι, καὶ ἔχει καλλίσφυ-
ρον Ἡβλιν. ἐγὼ δ' εἶδω-
λον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἶδω-
λον τοῦ θεοῦ ; καὶ δυνά-
τῶν ἔξ ἡμισείας μὴ τι-
να θεὸν εἶναι ; τεθναῖαι
δὲ τῷ ἡμίσει ; Ἡρακλῆς.
ναί. οὐ γὰρ ἐκείνος τέθνη-
κεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μανθάν-
ω. ἀνταρθεῖν σοι πρὸ

Πλού-

tile, de ijs rebus verba fa-
cere. Silere enim & æquo
animo sustinere omnia,
quæ accidunt, datum no-
bis est, ne tibi affectu isto
similes ipsi quoq;, ridiculi
omnib. merito videamur.

Diogenis & Hercu-
lis.

Nunquid Hercules hic
est ? Haud quisquam me
hercule alius. arcus, cla-
ua, pellis leonina, ma-
gnitudo ipsa, totus deni-
que Hercules est. Igitur
ē vita decessit, qui Iouis
erat filius ? Dic quæso ὃ
victoriose mortuus ne es ?
Ego enim cum terræ su-
peressem, tibi haud se-
cus quam deo sacrificavi.
H E R. Recte quippe sa-
crificasti. Hercules enim
ipse in cælo vna cum dijs
immortalibus consistit,
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam
Ego vero q te alloquor,
sua sum vmbra. D I O G.
Quidnam dicis amabo ?
vmbra ipsius dei ? Fieri e-
nim potest, altera eundē
ex parte deum esse, altera
vita decessisse ? H E R C.
Vti-

Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsi sum. D I. Intelligo rem, Te vtrum pro viro Pliutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H E R. Sic res se habet. D I O. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aeacus, te nequaquam illum esse non novit, sed admittit tanquam supposititium Herculem. H E. Quoniam ille ipse esse se videor. D I O. Vera autumas, nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Caueas igitur ne contra sit ut tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in uxorem duxerit. H E R. Audax nimium es atque loquax: & nisi à scommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimum qualis dei imago sis, arcus enim nudus est atque paratus. D I O. Cur autem de cætero te timeam, quum semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille vivebat, eras ne vna cum ipso, & nunc imago existens, aut vnus

Πλούτωνι. παρέδωκεν αὐτῷ ἐαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν αὐτῷ ἐκείνου κερῶς εἶ. ΗΡΑ. τογ οὕτω τι. ΔΙΟΥ. πῶς οὖν ἀκριβῶς ὥν ὁ αἰακός, οὐκ ἔγωγ ἀλλὰ μὴ ὄντα ἐκείνου, καὶ πάλιν παρέδωκεν αὐτῷ ἑαυτοῦ. ΗΡΑΚΛ. ὅτι ἐγὼ κενὸν ἀκριβῶς. ΔΙΟΥ. ἀλλὰ δὴ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ὥς αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ὅτι. σὺ μὲν εἶ ὁ ΗΡΑΚΛΗΣ, τὸ δὲ εἶδωλον γυμνὰ πλὴν ΗΡΑΚΛΕΟΥ ὅτι τοῖς θεοῖς. ΗΡΑΚΛ. θρασυὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ πάντῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα οἶον θεοῦ εἶδωλόν εἰμι. τὸ μὲν τῷ γυμνῷ, καὶ πρὸς χερσὶν. ΔΙΟΥ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φοβώμην σε, ἀπαξ τιθνεὺς, ἀτὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ ΗΡΑΚΛΕΟΥ, ὅποτε ἐκείνος ἔζη, σιωπῶν αὐτῷ, καὶ τότε εἶδωλον ὦν; ἢ εἰ μὴ ἦτορ αὐτοῦ τὰν βίαν, ἐπεὶ δ' αὖ

Δ. ἀπιδάσκει. Διακριθέν-
τες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέ-
πλετο, σὺ δὲ τὸ εἶδαι, οὐ
ἄσπερ εἶπες. Ἰω. εἰς ἄδου
πάροι; Ηρα. ἐξελὼ μὲν
μὲν ἀποκρίνωμαι πρὸς αὐ-
δρα ὀπίτηδες ἐπιχειλουῖ-
τα. ὅμως δ' οὐ καὶ τοῦτ'
ἀκουσον. ὅπρ' ἐστι μὲν Ἀμ-
φιτρυῶνος ἐν τῷ Ηρακλεῖ
Ἰω, τοῦτο τέθνηκε, καὶ
εἰμι ἐγὼ ἐκείνου παῖς. ὁ
δὲ Ἰω τοῦ Διὸς, ἐν οὐρα-
νῷ σώεσι τοῖς θεοῖς. Διο.
σαφῶς νῦν μάλα νῦν.
Δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ Ἀλκ-
μήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ηρα-
κλέας, τὸν μὲν ὑπὸ Ἀμ-
φιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ
τοῦ Διὸς. ὥστε ἐλελή-
θετε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
μήτριοι. Ηρακλ. οὐκ ᾧ
μάταια. ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμ-
φω ἦμεν. Διογ. οὐκ ἔστι
μαλὲν τοῦτο ἔσθ' ἰδιον, σω-
δέτους δ' ὄντας Ηρακλέ-
ας, ἐκ τῶς εἰ μὴ ὡς πρὶν
ποκένταυρος τις ᾔτε, εἰς
ἐν συμπαφικῆς, ἄλλω-
πος

vnus quidem eratis in vi-
ta: posteaq̃ autem è vita
decolistis, separati, ille q-
dem ad deos immortales
aduolauit, tu vero vmbra,
vt dignum videtur, ad in-
feros aduenisti? Η x κ. Et
si fas equidem foret, ne-
quaquam respondere vi-
ro sophisticè percunctan-
ti, attamē aures quoq; ad
hōs porrigas. Quicquid
enim Amphitryonis in
Hercule erat, idipsū mor-
te affectum est, q̃ nempe
ego sum (vt dixi) totum,
quod autem ex Ioue e-
rat, cum dijs immorta-
libus conuersatur. D i.
Perspicue nunc intelligo,
autumas enim eadem vi-
ce Alcmenam duos pepe-
risse Hercules, vnum qui-
dem ex Amphytrione,
alterum vero ex summo
Ioue, ex quo factum est,
vt gemini vnus matris
vtero lateretis. Η x κ ς.
Nequaquam ὁ insāne.
idē profecto ipsi eramus
ambo. D i ο. Neque ad-
huc ad intelligendū id
facile est, duos Hercu-
les in vnum esse compo-
suisse, nisi quis diceret,
vnu tanquam Hippocri-
taum

taurum in vnum fuisse
 copulatos hominem vide
 licet, & deum. H 2 R.
 Annon & homines eodē
 pacto ex duobus compo-
 ni tibi videntur, animo vi-
 delicet & corpore? Vnde
 quid prohibet animum
 quidem ipsum ex summo
 Ioue natum, adesse cœlo,
 me vero mortalem ad in-
 feros venisse? D 1. Vtriq;
 elegāter hæc differuisses,
 & optime Amphitryonia-
 de, si corpus hac tempe-
 state esses, sed incorporea
 es imago, itaq; periculum
 est, te triplicem iam fecis-
 se Herculem. H 2 R C.
 Quonam modo triplicē?
 D 1 O. Hoc quidem mo-
 do, nam si vnus in cœlo
 existit, tu vero apud nos
 imago, corpus autem in
 Oeta, iam in puluerē ver-
 sum, hæc tria iam sunt,
 animaduertas igitur ve-
 lim, quem tertium corpo-
 ri esse intelligas patrem.
 H 2 R. Audax es, atque
 sophista, sed quod nomen
 tibi est? D 1 O. Diogenis
 Sinopei imago, ipse au-
 tem, per Iouem, minime
 cum dijs immortalibus;
 sed cum mortuorum o-

ptimis

σος καὶ θείας. Ηρακ. οὐ γὰρ
 καὶ πάντες οὕτω σοὶ δι-
 κοῦσι συγκαίεσθαι ἐν δι-
 ὄν, ψυχῆς καὶ σώματος;
 ὥστε τί τὸ καλὸν ὅτι, τίμω
 μὴ ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι,
 ἥπερ καὶ ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνη-
 τὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε-
 κροῖς; Διογ. ἀλλ' ὃ βέλ-
 τιστε Ἀμφιτρυωνιάδῃ, κα-
 λῶς αὖ ταῦτ' ἔλεγες, εἰ
 σῶμα ἦν δα, νῦν δὲ ἀσώ-
 ματον εἶδωλον εἶ. ὥστε κτε-
 δυνύεις τριπλοῦν ἦδη
 ποιήσῃ τὸν Ηρακλῆα. Ηρα.
 πῶς τριπλοῦν; Διο. ὡδέ-
 πως. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐ-
 ρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ
 εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν
 Οἷτῃ κόνις ἦδη γινόμενον,
 τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ
 σκάπει ὅν τινα δὴ πατέρα
 τρίτον ὀνομάσεις τῷ σώμα-
 τι. Ηρα. θρασύς τις εἶ, καὶ
 σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὢν τυγ-
 χάνεις; Διο. Διογήμενος τοῦ
 σπινθέρως εἶδωλον, αὐτὸς
 δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανά-
 τοις; θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελ-
 τίστοις

τίστοις νεκρῶν σωῖμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

timis conuerfor, Homerum, atque huiuscemodi fabulas deridens.

Πρωτεσιλάου καὶ
Ταντάλου.

Menippi & Tantalii.

Τί κλέεις ὦ Τάνταλι;
ἢ τί σε αὐτὸν ὀδύνη, ὅπῃ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; Ταν. ὅτι ὦ Μενίππυ, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ διψοῦς. Μιν. οὕτως ἄργος εἶ, ὥς μὴ ὀπκύνῃς πιεῖν, ἢ καὶ νῦν Δι' αἰρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; Ταν. οὐδὲν ὕφελος εἰ ὀπκύνωμαι. φύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπιδάψασθ' οὐ δύναται. ἡ δὲ ποτὶ καὶ αἰρῶμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξαι ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῆς δακτύλου διαρρύνειν, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τινὲς χεῖρά μου. Μιν. τράσιόν τι πάχεις ὦ Τάνταλι, ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ δὲν τοῦ πιεῖν; εὐ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκένειν μὴ ἐν Λυδία που τέθαπται, ὅπῃ
καὶ

Quid eiulas ὦ Tantale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? T A N T A L. Quoniam sui enecor Menippe. M E N. Vtique adeo piger es atque iners, ut non vel propius incumbens bibere noris, vel caua vola hauriens? T A N. Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua simulatque me propius admo-ueri senserit, quod si quando hauero, orique coner applicare, prius effluxit, quā summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridā relinquit. M E N I P. Prodigiosum quid dam de te narras Tantale, verum dic mihi isthuc ipsum, quorsum opus est bibere quā corpore careas, nū illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Cæterum

M tu

tu quum sis animus, qui-
nam posthac aut sitire
queas aut bibere. T A N.
Atqui hoc ipsum suppli-
cij genus est, ut anima per
inde quasi corpus sit, ita
sitiat. M E N. Age, hoc ita
habere credamus, quan-
do quidem affirmas te siti
puniri. At quid hinc acer-
bi tibi poterit accidere?
Num metuis ne potus
inopia moriari? At equi-
dem haud video alteros
inferos, si quis hos relin-
quat, neque locum alium
in quem morte demigret
quispiam. T A N. Recte tu
quidem dicis, verum hoc
ipsum supplicij genus est,
sitire, quum nihil sit op⁹.
M E N. Desipis Tantale,
& uti verum tibi fatear,
non alio potu videris ege-
re quàm veratro mero,
nam diversum quiddam
pateris, ijs quos canes ra-
biofi momorderint, ut q
non aquam quemadmo-
dū ille sed sitim horreas.
T. Ne veratrum quidem
recusarim bibere Meni-
ppe si liceat modo. M. Bo-
no es animo Tantale, cer-
tum habens nunq̃ fore,
ut vel tu, vel reliquorum
mani.

καὶ πεινῶ καὶ διψῶ ἐδυνά-
τῳ. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς αὖ ἐπ
ἢ διψῶντος, ἢ πίνουσ; Τάν.
τοῦτ' αὐτὸ ἢ κέλασις ὄναι, τὸ
διψῶ μου πῶς ψυχῆ ὡς
σῶμα οὔσαν. Μέν. ἀλλὰ τῷ-
το μὲ οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ
φῆς πᾶσι δίδει κολάζεσθαι. τί
δ' οὐ σὺ τοῦ δεινὸν ἔσαι; ἢ
δίδας μὴ ἐνδεῖα τοῦ ποτῆ
ἐπιθῆναι; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλων
μετὰ τοῦτον ἄδω, ἢ θανά-
τον ἐν τοῦθ' εἰς ἕτερον τῷ-
πον. Τάν. ὁρῶς μὴ λέγεις.
καὶ τοῦτο δ' οὐ μέρους τῆς
καταδίκης, τὸ ὀπιθυμεῖν πι-
εῖν, μηδὲν δίδμενον. Μέν.
ληρεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς
ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς,
ἀκράτου γε ἐλλείβεσθαι νῦν
Δία. ὅς τις τοῦναντίον τῷς
ὑπὸ τῆς λυπῶντων κωῶν
δεδηγμένοις πέπονδας, οὐ
τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ πῶς διψᾷ
πεφοβημένος. Τάν. οὐδὲ
τὸ ἐλλείβεσθαι ὦ Μένιππε αὐ-
αίνομαι πιεῖν, γῆροισί μοι
μόνον. Μέν. θάρσει ὦ Τάν-
ταλε, ὡς οὔτε σὺ, ἔτε ἄλλος
πίπτει

πίεται τῆς νεκρῶν. ἀδυνά-
τον γὰρ. καὶ τοι οὐ πάν-
τες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης
διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτὸς
ἐκ περιμέματος.

Μενίππου καὶ
Ερμού.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν,
ἢ αἱ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ξενά-
γησέν με νένηλιν ὄντα. Ερμ.
οὐ χολῇ μὲν ὦ Μένιππε.
πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἐπὶ-
βλεψόν, ὡς δὴ τὰ διξιά,
ἐνθα Τάκινθος τέ ἔστι, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρέυς, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρὸν, καὶ Ε-
λένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως τὰ
ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μέν.
ὅσα μόνον ὄρεῶ, καὶ κρηνία,
τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια
τὰ πολλά. Ερμ. καὶ μὴν
ἐκεῖνά ἔστιν, ἃ πάντες οἱ
ποιοῦνται θαυμάζουσι τὰ
ὅσα, ὧν σὺ εἰκας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
πλὴν Ελένης μοι δεῖξον.
οὐ γὰρ αὖ διαγνοίην ἐγω-
γε.

manium quispiam bibat.
Nec .n. fieri potest, quan-
quam non omnib. quem-
admodum tibi, pœna ad-
iudicatz est, ut sitiant, a-
qua illos non expectante.

Menippi & Mercu-
rij.

At vbinam formosi illi
sunt, ac formosæ Mercu-
rij? ducito me docetoq; ,
virore recens huc prose-
ctum hospitem. M. Haud
mihi licet per ocium Me-
nippe, quin tu isthuc ipse
è loco dextroisum oculos
defleste. Illic & Hyacin-
thus est, & Narcissus ille,
& Nireus, & Achilles, &
Tyro, & Helena, & Le-
da, breuiter quicquid est
veterum formarum. M. E.
Equidem præter ossa ni-
hil video, caluariasq; car-
nibus renudatas, inter
quæ omnia nihil sit om-
nino discriminis. M. E. R.
Atqui hæc sunt quæ poë-
tæ cuncti mirantur ac ce-
lebrant, ossa scilicet quæ
tu videris cōtinueire. M.
At Helenam saltem mi-
hi commonstra, nam ipse
quidem haud queam di-
gnos-

noscere. M ε. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M ε. Et huius scilicet of-
fis gratia, mille naues ex
vniuersa Græcia acto de-
lectu, sunt impletæ, tan-
taque tum Græcorum,
tum Barbarorum multi-
tudo confluit, tot vrbes
sunt euersæ? M ε. Cate-
rum Menippe non vidisti
mulierem hanc viuam,
quod si vidisses, forsan di-
ceres tu quoq; vitio dan-
dum non esse, pro tali
muliere diu tolerare labo-
res. Alioqui si quis flores
etiam arefactos marcidos
que cōtempletur, postea-
quam coloris decus abie-
cerint, deformes nimirū
videantur. Ac ijdem do-
nec florent colorēq; ob-
tinent, sunt speciosissimi.
M ε ν. Proinde illud iam
demiror Mercuri, si Græ-
ci non intellexerunt sese
pro re vsq; adeo momen-
tanea, quæque tam facile
emaresceret, elaborare.
M ε κ. Haud mihi vacat
tecum philosophari, qua-
re delecto loco ubicunq;
velis, prosterne temet ac
recumbe, mihi iam aliæ
sunt traducendæ ymbrae.

Αεα-

γε. Ερμ. τουτὶ τὸ κρανίον
ἢ Ελένη ὄζειν. Μέν. εἴτα αἱ
χίλιαι νῆες διὰ τῦτο ἐπλη-
ρώθησαν ἕξ ἀπάσης ἴως ἐα-
λάδος, καὶ τοσοῦτοι ἐπίστον
Ἕλληες τε καὶ βάρεαροι, καὶ
τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι
μεγύνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ
εἶδεις ὦ Μένιππε ζῶσαν τινὴ
γυναικα. ἔφης γὰρ αὐτὴ καὶ σὺ
ἀνιμέσῃστον εἶναι, τοίη δὲ
ἀμφὶ γυναικὶ πολλὴν χρεόνον
ἀλγέα πάχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ
αὐτῇ ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέ-
ποι ἀποβελήκοντα τινὴ βα-
φύλιν, ἀμορφεὰ δηλονότι αὐτῇ
δόξει. ὅτε μὲν τοι αὐθεῖ, καὶ
ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ὄζειν.
Μέν. ἐκ οὗ τοῦτο ὦ Ερμῆ
δαυμάζω, εἰ μὴ σωίεσαν οἱ
Ἀχαιοὶ πρὸ πράγματος ὅ-
πως ὀλιγοχρονίου, καὶ ἐραδίας
ἀπανθοῦντος πονουῦτες. Ερ.
ὦ χολή μοι ὦ Μένιππε συμ-
φιλοσοφεῖν σοι. ὥς ἐ δὴ πλε-
ξάμενος τρόπον, ἔνθα αὐτὴ ἐθέ-
λης, κῆσο καταβαλὼν σε-
αυτὸν. ἐγὼ δὲ, τὰς ἄλλους
νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

Λικ-

Αἰακῆ, Πρωτεσίλαου, Aeaci, Protefilai,
Μενελάου, καὶ Πάρι- Menelai, ac Pa-
δος. Αἰ. ridis.

Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε
τὴν Ελένην παρπαρισάν; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῆ μὲν τὴν δόμον
καταλιπὼν, χήρην τὴν νε-
γυαμον γυναικα. Αἰ. αἰτιῶ
τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅς τις ὅ-
μας ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς
ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρ. οὐ
λέγεις. ἐπεὶ ἐνὶ μοι αἰτιαλέον.
Μεν. ἐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιότερον τὸν Πάριν,
ὅς ἐμοῦ τὴν ξένου τὴν γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ἔρριπτο ἀρπάσας. ὅσα γὰρ οὐχ
ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιός ἄγχεις, ποσέ-
τοις θανάτῳ ἄπὸς γεγενημέ-
νος. Πρ. ἄμεινον οὕτω. σὲ
τοιαροῦν ὦ δύσπαρι, ἐκ ἀφ᾽
ἑω ποιεῖς ὑπὸ τῶν χειρῶν. Πά.
ἄδικα ποιών ὦ Πρωτεσίλαε.
καὶ ταῦτα, ὁμοίως γινώσκεις σοι.
ἑρῶνικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ
τις

Quamobrem, Prote-
filaë in Helenam irruens,
strangulas illam? P r o.
Quia huius causa Aeace,
imperfecta quidem do-
mo relicta, & vidua vxore
quam nuper duxi, red-
dita mortuus sum. A e a.
Accusa igitur Menelaum,
qui vos omnes pro tali
coniuge recuperanda, cō-
tra Troiam duxit. M e n.
Nequaquam me, sed mul-
to iustius Paridem, qui
hospiti mihi, vxorem con-
tra omne ius eripuit. Hic
enim non modo abs te,
verum ab omnibus tum
Græcis tum Barbaris me-
rito strangulari debebat,
vt qui tam multis, mortis
causa extiterit. P r o t.
Melius hoc. Proinde ma-
le nominate Pari, nun-
quam te dimittam è manib.
P a. Iniuriam adeo-
num facis Protefilaë, idq;
eo magis, quod eandē te-
cum artem exerceo. Nam
& amorī etiam deditus ip-
se sum, & ab eodem deo
quasi vincit⁹ teneor. Nostri

autem quæ quædam sunt quæ inuitis nobis geruntur, & nescio quis deus nos ducit, quocumque ipsi placet, atque impossibile est, illi repugnare. P. κ. ο. Recte dicis. Utinam igitur Cupidinem ipsum hic comprehendere mihi liceat. A. ε. At ego etiam pro Cupidine tibi respondebo, quæ ista videntur. Sic enim ille dicet, Sese quidem Paridi fuisse fortassis causam amandi, sed mortis causam tibi fuisse neminem alium, quam te ipsum, Proteſt. qui clam uxore nuper ducta, postquam appropinquabatis Troadi, ita omni contempto periculo, & velut desperatus ante reliquos omnes in littus exiliisti, gloriæ nimirum cupidus, propter quam & primus, in egressu navium occisus fuisti. P. λ. ο. Proinde & ego pro me ipso tibi, Acace, respondebo, multo iustiora, quam tu. Neque enim ego mihi hominum causa fui, sed fatum, & quod iam inde ab initio ita prædestinatum fuerat. A. ε. Probe, quod ergo istos accusas?

Me-

πῶς αὐτῶν θεῶν κατέχρημαι. οἷδ' αὖτε ὡς ἀκούσιόν τί βῆ, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει ἔνθα αὖ ἐθέλη, καὶ ἀδυνάτον βῆν ἀντιτάπειν αὐτῶν. Πρῶτα εὖ λέγεις. ἔστι οὐκ οὐ μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα λαβὼν δυνάτον εἶναι. Αἰ. ἐγὼ σοὶ καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀποκρινόμεναι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ οὐκ ὅτις μὲν, τοῦ ἔρως πρὸ Παρίδι ἴσως μεγάλῳδαι αἰτίος, τοῦ θανάτου δὲ σοὶ οὐδὲνα ἄλλον ὢ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν, ὅς ἐκλαβόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ περὶ σφίγγος τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλοκινδυνῶς καὶ ἀποκινδυνεύων περὶ πῆδισας ἑξ' ἄλλων, δόξης ἐραδίης, δι' οὗ καὶ τὸς ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανε. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοὶ ὢ Αἰακὲ ἀποκρινόμεναι δικάωτερά. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἰτίος, ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ὅτι ἀρχὴς οὕτως ὅππῃ κινῶνται. Αἰ. ὁρῶς. τί οὐκ ἔστις αἰτία;

Με-

Μενίππου καὶ
Διακού.

Menippi & Aeaci.

Per Plutonem, ô Aea-
ce, expone mihi, quæso.

hic quæ apud inferos
sunt, omnia. A. Haud
facile, Menippe, omnia.
Verum quæ summam &
veluti per capita indicari
possunt, hæc accipe : Hic
quidem, quod Cerberus
sit, nosti. Deinde & por-
torem hunc nosti, qui te
traiecit, præterea & lacû,
& Pyriphlegethontē iam
vidisti, cum ingressus es.

M E N. Noui hæc, & præterea te quoq; , quod hic in vestibulo sedes , atque aditum obseruas. Etiam regem ipsum vidi , & Furias. Homines vero priscos , quæso , ostende & maxime eos , qui inter cæteros nobiliores fuerunt.

A E A. Hic quidem Agamemnon est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius affidet, post hunc Vlysses, deinceps Ajax & Diomedes, & cæteri græcorum præstantissimi. M E N. Papæ Homere, & ibi rapsodiarum tuarum capita, humi proiecta iacent, ignobilia

M 4

34

atq; obscura, cinis ac pulvis omnia, & nugæ meræ, denique vere, vt abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nam est? A B A. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinceps ille Xerxes. M B. Et te, ô sceleste, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes naui- bus trajicere affectantē? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, vt demulceam caput, inflicto colapho. A B A. Nequaquam. Cōminueres enim ipsi calvariam, muliebris ac fragilis adeo cū sit. M B. At certe tamen amplexabor illum, utpote semivirum ac mulierosum plane. A B. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? M B N. Per Iouē etiam. A B. Primus eni hic tibi Pythagoras est. M B N. Salve Euphorbe, siue Apollo, siue denique quodcunq; voles. P T T. Ita sane, & tu utiq; Men.

M B N.

καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμυννῶ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρος ἐστίν. οὗτος δὲ Κρῆσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκείνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἴτα σὲ ὦ κάθαρμα ἡ Ἑλλὰς ἐφριπτε, ζυγυνῶτα μὴ τὸν Ἑλλήποροντον, διὰ δὲ τῶν ὄρεων πλεῖν ὀπίδυμουῦτα; οἷς δὲ καὶ ὁ Κρῆσός ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρην ἐπίτρεψεν. Αἰα. μηδαμῶς. διαδρεύσεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπύζομαι γε πάντως ἀνδρογυνῶν ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ τὴν σοφούς; Μένιπ. γὰρ Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν. Μένιπ. χαιρεῖ ὦ Εὐφορβε, ἡ Ἀπολλὼν, ἡ ὅ, τι αὐτὸ ἐθέλεις. Πυθ. καὶ σὺ τίς ὦ Μένιπτι.

Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μνη-
 ρός ὅς τί σοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρεῖ ἰδῶ, ἔτι σοι
 ἰδῶδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὦγαθέ.
 ὥς γι οὐ τοῦτ' ἐσσι ἰδῶδι-
 μον. Πυθ. δὸς μόνον, ἀλ-
 λα παρὰ νεκρῶν δόγματα.
 ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲ ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κίων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σβλῶν ὁ Εἰρηκεῖδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκένος. καὶ
 παρ' αὐτῶν, Πιπτακός, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἴσιν, ὡς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυ-
 ποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνον, καὶ
 φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 σποδοῦ πλέος, ὥσπερ ἐκρυφί-
 ας ἄρτος, ὁ ταῦτ' φλυκταί-
 νας ὅλος ὕβρις θηκῶς, τίς
 ὅς τιν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὦ
 Μένιππε, ἡμίφθορος ὑπὸ τῆς
 Αἵτνης παρῶν. Μέν. ὦ χαλ-
 κόπου βέλτιστε, τί παθὼν
 σαυτὸν ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέ-
 βαλες; Εμ. μελαγχολία
 τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία,
 καὶ

ΜεΝ. Quid? an non
 amplius aureum istud fe-
 mur habes? ΠΥΘ. Non,
 sed age cede, si quid man-
 ducabile tibi habet pera
 ista. ΜΕΝ. Fabas habet,
 quare nihil hic est, quod
 tu manducare queas. ΠΥ.
 Da modo. Nam hic apud
 manes alia dogmata atq;
 instituta didici, nempe
 quod nihil hic inter se si-
 miles sunt, fabæ & patran-
 tium testiculi. ΑΙΑ. Porro
 hic Solon est, filius Exe-
 cestidis. præterea ille Tha-
 les, & iuxta ipsos Pittac⁹,
 & cæteri illi, septem au-
 tem omnes sunt, ut vides.
 ΜΕ. Latī hi sunt Acace,
 soli atque alacres præter
 cæteros. Sed hic oppletus
 cinere, tanquam subci-
 nericus panis aliquis, hic
 crebris puttulis quasi suf-
 feruefactus, quisnam est?
 ΑΙΑ. Empedocles, ΜΕ.
 semicoctus ab Aetna mō-
 te huc profectus. ΜΕΝ.
 O xripes optime, quid
 obsecro acciderat tibi, cur
 te ipsum in crateres Aet-
 næ iniiceret? ΕΜ. In-
 sania quædam, Menippe.
 ΜΕΝ. Non per Iovem,
 sed inanis quædam gloriæ

affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, una cum ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Acace, ubi locorum tandem est? A. Cum Nestore ac Palamede ille plerumque nugatur; M. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. A. Vides ne caluum illum? M. At omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. A. Simum istum dico. M. Etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. S. Mene quæris Menippe? M. Te ipsum. S. Quo pacto res Athenis se habet? M. Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Cæterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla-

το

καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κερύ-
ζα. ταῦτά σε ἀπλωθρά-
κωτον αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ
ἄξιον ὄντα, πλὴν ἄλλ' οὐ-
δὲν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν.
ἐφωράδης γὰρ τειδιναῶς. ὁ
Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ,
πῶς ποτε ἀρὰ ὄζει. Αἰα. με-
τὰ Νέστορος, καὶ Παλαμῆ-
δους ἐκείνος ληρεῖ τὰ πολ-
λά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην
ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ὄζειν.
Αἰ. ὄζεις ἢ φαλακρὸν; Μέν.
ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν.
ὥς τε πάντων αὐτὸ εἰ τοῦτο
γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν
λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον.
σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ
ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ
μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ.
τί τὰ ἐν Αθῶναις; Μέν.
πολλοὶ ὅθ' ἰέων φιλοσοφεῖν
λέγουσι. καὶ τά γε χήματα
αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ
δεάσαιτό τις, ἄκροι φιλο-
σοφοί. Σω. Μάλα πολλοὺς
εἶώρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα
εἶώρακας ὅμαι, ὅιος ἦκε πα-
ρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλά-
των

τοι

τῶν αὐτῶν. ὁ μὲν ὑποπνέων
 μύρου, ὁ δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ
 τυραίνους θεραπεύειν ἐκμα-
 θών. Σωκ. πῶς ἐμοὶ δὲ τί
 φρονεῖς; Μέν. εὐδαίμων
 ὦ Σώκρατες ἀνθρώπος εἰ
 τά γε τοιαῦτα πάντες οὐ-
 σι θαυμάσιον οἶοντα ἀνδρα-
 γαγῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ εἶναι
 τὰ ληθές λέγειν, οὐδὲν εἰδ-
 οτά. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ
 δὲ, εἰρωνεῖαν φόντο τὸ πρῶτον
 εἶναι. Μέν. τίς τινὲς ὃ οὐ-
 τοί εἰσιν οἱ πρὸς σέ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κληνίου.
 Μέν. οὐ γὰρ ὦ Σώκρατες, ὅτι
 καὶ ταῦτα μέτε τιμῶν σεαυτῷ
 τέχνῳ, καὶ ἐκ ὀλιγορέας οὐ
 καλῶν. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάκειτο, εἰ δο-
 κεῖ. Μέν. μὰ Διὶ ὅτι ἢ Κρεῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἀπεμι, πλησίον οὐκ ἔ-
 σων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα μελάτερος, οἰμωζόν-
 τω

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguenta, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis a-
 dulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, quispia-
 m es, quod ad huiusmo-
 di res utiq; pertinet. Om-
 nes itaq; te admirabilem
 fuisse virum existimant,
 atque omnia cognovisse
 hæc (deceat enim, opinor,
 verum hic dicere) cum
 nihil scires. S o c. Et ipse
 dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationē quan-
 dam, eam rem esse puta-
 bant. M. Sed quinam
 isti sunt circa te? S o c.
 Charmides, Menippe, &
 Phædrus & Clinix filius
 ille. M. Eugé, Socrates
 quoniam & hic artem tu-
 am exerces, neq; formo-
 sos illos negligis. S o c.
 Quid enim aliud quod
 quidem suavius sit, age-
 rem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si vide-
 tur. M e n. Non, per Io-
 nem. Ad Cræsum enim
 & Sardanapalum redeo, p-
 pe illos habitaturus. Vide
 or quippe mihi, non pau-
 ca habiturus ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-

tes illos audiam. A E A.
Et ego quoq; iam abeo,
ne quis mortuorum clam
nobis subducatur sese. Ple-
raque autem alia videbis
Menippe, quando iterum
conueniemus. M A. Ab-
eas licet, nam & hæc Aea-
ce, vidisse sufficit.

των ἀκούων. Αἶα. καὶ
γὰρ ἤδη ἀπείμι, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυ-
γών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῶθις
ὄψαι ὃ Μένιππε. Μεν. ἀ-
πίθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὃ
Αἰακέ.

Menippi & Cerbe- ri.

Μενίππου καὶ
Κερέρου.

Heus Cerbere quando
quidem mihi tecum co-
gnatio quædam interce-
dit, cum & ipse sim canis,
dic mihi per Stygiam pa-
ludem, quomodo se habe-
bat Socrates, cum huc ac-
cederet? Verisimile est au-
tem te, deus cum sis, non
latrare modo, verum etiā
humano more loqui, si
quando velis. C E R. Quū
procul adhuc abesset Me-
nippe, visus est constanti
atq; interrito adire vultu,
perinde quasi mortem ni-
hil omnino formidaret,
tanquā hoc ipsum vellet
ijs, qui procul à specus in
gressu stabant, ostendere.
verum simulatq; despexit
in hiatum viditque pro-
fundum atq; atrum antri
reces-

Ω Κέρβερε, συγγνώμη
γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ σὺ
τὸς ὦν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς
Στυγὸς, οἷος ἔω ὁ Σω-
κράτης ὅποτε κατήκει πρὸς
ὑμᾶς. εἰκὸς δὲ σε δε-
δν ἔντα, μὴ ὑλακτεῖν μύ-
ρον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπικῶς
φθέγγεσθαι ὅπῃτ' ἐθέλῃς
Κερε. πῶς ἔξωθεν μὲν ὃ Μένι-
ππε, παντάπασιν ἰδο-
κει ἀπὲρ πῶ πρὸς ὥπῳ πρὸς
σιέναι, καὶ οὐ πᾶν δ-
δίεναι τὸν θάνατον δοκῶν.
καὶ τοῦτ' ἐμφυῶναι τῷς
ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσθαι
ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέμ-
ψεν εἶσω τοῦ χάσματος,
καὶ

καὶ εἶδε τὸν ζῶον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνίῳ, κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδια ὠδύρευτο, καὶ παντοῖος ἐγένετο. Μέν. οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἀνδρῶπος ὧν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; Κέρ. οὐκ. ἀλλ' ἐπέπρε ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατεδρασώμετο, ὥς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισθόμενος, ὃ πάντως εἶδει παθεῖν, ὥς θάυμασονται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε ἥν' αὐτοῦ τοιούτων εἰπεῖν αὐτὸν ἔχοιμι, ἕως τοῦ σομίου πολυμῆροι, καὶ αἰδρεῖται. τὰ δ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκρίβης. Μένιπ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεκλυθέναι ἔδοξα; Κέρ. μόνος ὃ Μένιππε ἀξίως τοῦ γένους. καὶ Διογένης παρὰ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήμετε, μή δ' ὠδύ-

recessum, simulque ego cunctantem etiam illum aconito mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu eiulabat fuosque deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens. Μέν. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortem contemnebat? Κέρ. Haud vere, cæterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatorib. esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi vere possim dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cū sunt, nihil mollius neque fractius. Μέν. Cæterum ego quonam animo tibi visus sum subijisse specū? Κέρ. Vnus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neutiquam adacti subie-

ritis,

ritis, aut intrusi, verum
tum ultro neque, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

δοῦμενοι, ἀλλ' ἐδελούσμε
γελῶντες, οἰμώζην πικρὰν
γέλαιτες ἅπαντι.

Charontis & Me- nippi.

Χάρων καὶ Με-
νίππε. Χάρων.

Redde nautum scele-
ste. M e n. Vociferare, si
quidem isthuc tibi volu-
ptati est Charon. C h a.
Redde, inquam, quod p-
traiectione debes. M e n.
Haudquaquam auferre
queas ab eo qui non ha-
beat. C h a. An est qui-
spiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M e. Sit ne
alius quispiam præterea,
equidem ignoro, ipse cer-
te non habeo. C h a. At-
qui præfocabo te per Di-
tem impurissime, ni ied-
das. M e. At ego illiso ba-
culo tibi comminuam cap-
put. C h a. Num ego te
tam longo traiectu gratis
transuexero? M e. Mer-
curius meo nomine tibi
reddat, ut qui me tibi tra-
diderit. M e r. Belle me-
cum agatur per Iouem, si-
quidem futurū est, ut etiā
defunctorum nomine per-
solvam. C h a. Haud om-
mit-

Απόδοις ὃ κατάρτατι τὰ
πορθημία. Μέν. βόα, εἰ
τοῦτό σοι ἥδιον ὢ Χάρων.
Χάρ. ὁπόδός φημι αἰδ' ὢν
σε διεπορθημισάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστ'
δὲ τις ἕβωλον μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δέ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὲν ἄγξω σε νῆ-
τόν πλούτωνα ὃ μισρὲ,
ὡ μὴ σπιδῶς. Μέν. κα-
γὰρ τὰ ξύλω του πατάξαι,
διαλύτω τὸ κρανίον. Χάρ.
μά τι οὐ ἔτη πικρὰ κῶς
τοσοῦτον πλουῖ. Μέν. ὁ
Ερμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ὁπο-
δῶτω, ὅς με παρέδωκέ σοι.
Ερμ. νῆ Δία ὑπαιάμην, εἰ
μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίσθην
τῆς νεκρῶν. Χάρ. οὐκ ὁπο-
δῶτω.

εἴσομαι σου. Μέν. τούτε
 γε ἔνικα νικηκῆσας τὸ πορθ
 μείον, παράμει. πλὴν ἀλλ'
 ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ λάβοις;
 Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὥς κο-
 μίζειν δέον. Μέν. ἤδεν
 μὲν οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν,
 ἐχέω διὰ τοῦτο μὴ ἀποθα-
 νεῖν; Χάρ. μόνος οὖν αὐχί-
 σεις· ποῖκα περιπνεύει;
 Μέν. οὐ ποῖκα ὧ βέλυσι. καὶ
 γὰρ ἦν τλησα, καὶ τῆς κόπης
 ἐπελαβόμην, καὶ ἐκ ἑλλαων
 μόνος ἦν ἄλλων ὀπβατῶν.
 Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθμεία. ἢ ὅσολον ἀποδεῦ-
 ναί σε δεῖ. οὐ γὰρ δέμις ἄλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν
 βίον. Χάρ. χαρεῖν λέγεις,
 ἵνα καὶ πληγὰς ὅτι τούτῳ
 παρὰ τῷ Αἰακοῦ περσλάβω.
 Μέν. μὴ ἐνόχλη οὖν. Χάρ.
 δεῖξον τι ἐν τῇ πόρῃ ἔχεις.
 Μέν. δέμους εἰ δέλεις, καὶ
 ἢ ἐκάτης τὸ δέπνον. Χάρ.
 πῶθεν τῆτον ἡμῶν ὧ Ερμῆ ἢ
 κυῶα ἤγαγες; οἶα ὅ καὶ ἐλά-
 λει παρὰ τῷ πλοῦν, ὅν' ὀπ-
 βατ

mittam te. M E N. Quin
 igitur vel huius gratia per
 ge, ut facis, nauium trahe-
 re, quanquam quod non
 habeo, quinam auferas?
 C H A. At tu nesciebas,
 quid tibi fuerit adportan-
 dum? M E N. Sciebam
 quidem, verum non erat.
 Quid igitur? num ea gra-
 tia erat mihi semper in vi-
 ta manendum? C H A.
 Solus ergo gloriaberis te
 gratis fuisse transuectum?
 M E N. Haud gratis ὁ πρᾶ-
 clare, siquidem & senti-
 nam exhausti, & remum
 arripui, & victorū omniū
 vnus non eiulaui. C H A.
 Ista nihil ad naulum, obo-
 lum reddas oportet, neq;
 enim fas est secus fieri.
 M E N. Proinde tu me
 rursus in vitam reuehe.
 C H A. Belle dicis, nimi-
 rum ut verbera etiam ab
 Aeaco mihi lucrifaciam.
 M E N. Ergo molestus ne
 sis. C. Ostende quid ha-
 beas in pera. M E. Lupi-
 num si velis, & Hecatæ cœ-
 nam. C H A. Vnde nobis
 hunc canē adduxisti Mer-
 curi? tum qualia garrie-
 bat inter nauigandum?
 vectores omnes irridens,

ac diſterijs inceſſens , v-
nuſque cantillans , illis
plorantibus. M a r c v .
An ignoras Charō quem
virum tranſuexeris, plane
liberum , cuiq; nihil om-
nino curæ ſit. Hic eſt Me.
C h a . Atqui ſi vnquam
poſthac te recepero? M v .
Si receperis ὁ præclare,
ne poſſis quidem iterum
recipere.

Proteſilai & Pluto- nis.

O Dómine , ὁ rex , ὁ
noſter Iupiter & tu Cere-
ris filia , ne deſpice pre-
ces amatorias. P l v . Tu
vero quid precaris à no-
bis, aut quis denique es ?
P r o . Equidem Proteſi-
laus ſum, filius Iphicli, pa-
tria Philaceniſis , qui cum
reliquis Græcis in expedi-
tione ad Troiam ꝑfectus,
ac primus omnium cōtra
Ilium pugnando , occiſus
ſum. Precor autem vt di-
miſſus hinc, modicum tē-
poris , in vitam redire de-
nuo permittar. P l v .
Hunc amorē , Proteſilaë,
omnes mortui amant. ſed
nullus tamen ipſorum po-
titur

κατῶν ἀπάντων καὶ ἀγαλῶν,
καὶ ὀπισκόπων, καὶ μόνος ᾔ-
δων , οἰμωζόντων ἐκείνων.
Εἰ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ὅστιον
ἄνδρα διεπρέθμευſας; ἐλεύ-
θερον ἀπερβῶς , κοῦδενὸς αὐ-
τῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μέ-
νιππος. Χάρ. καὶ μὴν αὖ σι-
λάω ποτέ; Μέ. αὖ λάβεις ὁ
βέλλεις, δὲς ᾗ ἐκ αὖ λάβω.

Μενίππου καὶ Πλέτωνος.

Ω Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτεροι Ζεῦ, καὶ σὺ Δῆμι-
τρος δούγατε, μὴ ὑπερίδῃς
δέησιν ἐρωτικῇ. Πλου. σὺ
δὲ τίνας δέη παρ' ἡμῶν; ἢ
τίς ὢν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ μὲν Πρωτισίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος , συſτρατιώ-
της τοῦ Ἀχαιῶν, καὶ παῖς
τοῦ Ἀποθανόντος τοῦ ἐπ' Ἰλίου.
Δέομαι δὲ ἀφιδεῖς πρὸς ὑ-
λίγον , ἀναβῶναι πάλιν.
Πλου. τοῦτον μὲν ᾗ ἔρωτα ὁ
Πρωσισίλαε, πάντες νεκροὶ
ἐρῶσι. πλὴν οὐδεὶς αὖ αὐτοῦ
τύχη.

τύχη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῆν Λίδωνεῦ ἐξῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δέ, ἡν νύγα-
 μον ἐτίθεντο δαλάμοι κα-
 ταλαπῶν, ὡχρὺν ἀποπλέ-
 ων. εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανεν ὑπὸ
 τοῦ Εκτορέος. ὁ οὖν ἐξως τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπο-
 κναίει με ὧ δέσποτα, καὶ
 βούλομαι κἄν πρὸς ὀλίγον
 ὀφθεῖς αὐτῇ, καταβῆναι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπις
 ὧ Πρωτεσίλαι, τὸ Λήδης
 ὕδαρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὧ
 δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρογκον ἡν. Πλου. οὐκοῦν
 ἀφίξεται γὰρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ ἐδὲν σε ἀ-
 νελθεῖν δέησθ. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω τίς διατρίβῃ ὧ Πλέ-
 των. ἡρέδης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδη, καὶ οἶδα οἶον τὸ ἐρεῖν
 ὅσον. Πλού. εἴτα τί σε ὀνή-
 σαι μίαν ἡμέραν ἀναβῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρούμενον; Πρωτ. οἶμαι
 πείσθην κἄκεῖν ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμῶν. ὥς αὐτὸς ἐνός
 αἵ

titur eo. P R O. An non
 vitam, ὁ Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 vxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq;
 in bellum nauigando pfe-
 ctus sum. Deinde infelix
 in egressu nauium, ab He-
 ctore occisus sum. Amor
 itaq; iste vxoris, non me-
 diocriter me. ὁ Domine,
 enecat, voloq; si vel pau-
 lulum ab ipsa conspectus
 fuero, rursus huc descen-
 dere. P L V T. Non bibi-
 sti, Protesilae, aquam Le-
 theam? P K O T. Bibi e-
 quidem, sed hæc res præ-
 ualuit ponderē. P L V T.
 Igitur expecta, adueniet
 enim & illa quandoque,
 neq; nunc opus quicquā
 erit, iterum ascendere te.
 P R O. Sed moram hanc
 ferre nequeo. Amasti au-
 tem tu quoq; aliquando,
 ac nosti, qualis res Amor
 sit. P L V. Et quid adeo
 iuuabit te vnum diem re-
 uiuiscere? deinde autem
 paulo post eadem hæc lu-
 gere? P R O. Spero me et-
 iam illam abducturum es-
 se, vt huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-

pies. P L V. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile unquam factum est. P R O. At ego in memoriam tibi reuocabo. Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen vxorē reddidistis, & cognatam meam Alcestim emisistis, Herculi gratificantes. P L. Optaris autem cum ista nuda atq; deformi caluaria, formosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terribitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuq; frustra tantū iter exantlaueris. P R O. Proinde mi vir, tu isti quoque rei medicinam aliquā adhibe. Ac, Mercurium iube, vt postquam ad lucē peruenerit Protefilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum conuertat ilium, qualis vi delictet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P L. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu vero

δύο νεκρούς λήψη μετ' ἑλθόν.
Πλού. εὐ θέμις γάρ εἶναι ταῦτα οὐδέ ἐχέετο πᾶσι πόλει. Πρω. αἰαμένη σε ὦ Πλούτων. Ορφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδικὴν παρέρωτε, καὶ ὁμογενῆ μου Ἀλκυσιν παρ' ἐμὲ φάτε Ἡρακλεῖ χαρίζεσθαι. Πλου. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νόμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσβλεταί σε, εἴ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ ὅτι οἶδα, καὶ φλύξεταί σε. καὶ μάτην ἔσθ' τοσαύτην ὁδὸν ἀνελθούσης. Πρω. οὐκοῦν ὦ ἄνθρωπε καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὸν Ερμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐνταῦθα φωτὶ ἦδη ὁ Πρωτιστέλαος ἢ καδικόμβλον ἐν τῇ ξάβδω, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, ὥς ἵν' ἐκ τοῦ πασοῦ. Πλού. ἐπεὶ Πρωσιφὴν σιωδοῦν, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐτὸς ποίησον θυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

μέμνησο, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineras, non am-
plius quàm unum diem
tibi permillum esse.

Διογένοῦς καὶ
Μαυσώλου.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τίνι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
ωρετιμᾶσαι ἀξίως; Μαύ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὧ σπαρτῷ ὅς ἐβασίλευ-
σω Καρίας μὲν ἀπάσης,
ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων.
καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπερ-
γαρόμην, καὶ ἄρξι Μιλή-
του ἐπέβην, μὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας κατασφερόμενος.
καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις κατετε-
τός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Ἀλικαρνασσῷ μνημεῖον παμ-
μέγεθες ἔχω ὀπκείμενον,
ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ὕψισκημένον, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον ἐκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, ὅιον
οὐδὲ πρὶν εὖρη τις αὐτὸν
δίδως

Ohe tu Car, quare tan-
dem intolens es, tibi que
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis omni-
bus anteponare? M A V.
Primum regni nomine ὁ
tu Sinopensis, quippe qui
Cariz imperauerim vni-
uersæ, præterea Lydz
quoq; gentibus aliquot,
tum autem & insulas non
nullas subegerim, Miletū
vsq; peruenerim, plerisq;
Ioniz partibus vastatis.
Ad hæc formosus eram
ac procerus, ac bellicis in
rebus præualidus. Postre-
mo, q. est omnium maxi-
mum, in Halicarnasso mo-
numentum erectum ha-
beo, singulari magnitudi-
ne, quantum videlicet de-
functorū alius nemo possi-
det, neq; pari etiā pulcri-
tudine conditum, viris
scilicet atque equis, pul-
cerrimo è saxo, ad viuam
formam absolutissimo ar-
tificio expressis, adeo ut

vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? **D I O.** Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulcri molem? **M A V.** Per Iouem ob hæc inquā. **D I O.** Atqui ô formose Mausole, neque vires iam illæ, neq; forma tibi iam adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria meæ sit anteferenda, siquidem vtraq; pariter tū calua, tum nuda, vtriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter narib. sinis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulcrum ac saxa illa preciosa, Halicarnassæis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causâ ostentare, tanquam qui magnificā quandam apud se structuram habeant, verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsân illud commodum vocas, quod plus

δίδως. οὐ δοκῶ σοι διαγίγασθαι τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογ. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύσω. νῆ Δί' ὅτι τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὃ καλὲ Μοῦσῳ λει, οὔτε ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνῃ, οὔτε ἡμορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν σὺ μορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνας ἔνικα τὸ σὸν κρανίον περιτιμῆσθαι αὐτοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τὺς ὀδόντας ὁμοίως περιφαίνονται, καὶ τὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρέμεθα, καὶ τὰς ἔχοντας ὑποσισιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσοῦσι μὲν ἴσως εἶναι ὀφθαλμοκτανῶνται, καὶ φιλοτιμείσθαι πρὸς τὺς ξένους, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄρεται. σὺ δὲ ὃ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ὑπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μάλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς
 ὑπὸ τηλικύτοις λίθοις πι-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνήντα οὐ
 μοι ἐκείνα πάντα. καὶ ἰσότη-
 μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσότημος ὧ
 ἡμαρτάνετε. ἔ γάρ. Μαύσω-
 λος μὲν γὰρ οἰκιάζεται, μεμνη-
 μένος τοῦ ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
 εὐδαμονεῖν ᾔτετο. Διογῆνης
 δὲ καταγλάσσεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασσῷ ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ Ἀ-
 δελφῆς κατεσκευασμένον.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος εἰ καὶ τίνα τάφον ἔ-
 χῃ, οὐκ οἶδεν. ἐδὲ γὰρ ἔμε-
 λιν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀριστοῖς περὶ αὐτοῦ κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβαιω-
 κὼς ὑψηλότερον ὧν Κερῶν ἀν-
 δραποδέσαστε τὸ σοῦ μνήμα-
 τος, καὶ ἐν βεβαιότερῳ χορίῳ
 κατεσκευασμένον.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

plus oneris, atq; nos su-
 stines, sub tam ingentibus
 saxis pressus ac laborans.
 ΜΑΥ. Itane nihil illa mi-
 hi conducunt omnia, pla-
 neque pares erunt Mau-
 sol^{us} ac Diogenes? ΔΙΟ.
 Imo haud pares, inquam,
 vir clarissime, nam Mau-
 solus discruciabitur, quo-
 ties earum rerum in men-
 tem veniet, quibus in vi-
 ta florere conluevit, ac
 Diogenes interim cum
 ridebit. Atq; ille quidem
 de suo illo monumento,
 quod est in Halicarnasso,
 memorabit, ab vxore Ar-
 temisia atque sorore pa-
 rato, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habeat
 sepulcrum. Neque enim
 illi res ea curæ est, vtrum
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, vt qui
 vitam peregerit viro di-
 gnâ, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorem, ac tutiore in loco
 substructam.

Nirei, Therisitæ, &
 Menippi.

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? M. Imo quinam sitis, prius arbitror indicandū, nam hoc opinor, scitu est opus. N. Nireus ac Therſites. M. Vter Nireus vter Therſites, nō dum enim vel hoc satis liquet. T. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quanto opere te cæcus ille Homerus ex tulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisque & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, uti pronuncies Menippe, vtrum alitero formosio rem æstimes. N. Mirum me Aglaia Charopeq; prognatum, qui vir pulcherrimus v-nus omnib. è Graijs Priameia ad Pergama veni. M. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus alijs præpareas

Ἰδοὺ δὲ Μένιππος αὐ-
τοσὶ δικάσει, πότερος εὐ-
μορφώτερός ἐστιν. εἰπὲ δὲ
Μένιππε, οὐ καλλίω σοι
δοκῶ; Μεν. τίνες δὲ καὶ
ἐστὶ, πρότερον οἶμαι. Χρὴ
γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νι-
ρεὺς καὶ Θερσίτης. Μεν.
πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ
πότερος οὐκ ὁ Θερσίτης;
οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.
Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τοῦτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίός ἐμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικαῦτον δια-
φέρεις, ἢ ἄλκον σε Ομη-
ρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπή-
νεσεν, ἀπάντων εὐμορ-
φώτατον πρῶτον. ἀλλ'
ὁ φόβος ἐγὼ, καὶ ψιδὸς
οὐδὲν χείρων ἐφαίμην τῷ
δικασῇ. ὥρα δέ σοι ὦ Μέ-
νιππε, ὄν τινα καὶ εὐμορ-
φώτερον ἦγῃ. Νιρ. ἐμέ γε
τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,
ὃς κάλλιστος αὐτῆς ὑπὸ Ἴλιον
ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ὑπὸ γλῶσσει, ὡς οἶμαι κάλ-
λιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν
ὅσα ὁμοία, τὰ δὲ κρανίον,
ταύ-

ταῦτη μόνον ἄρα διακρί-
νοίτο ἀπὸ τοῦ Θεοσίτου
κρανίου, ὅτι εὐθρυπὸν τὸ
σὸν. ἀλαπαδὸν γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδός ἐ-
χεις. Νιε. καὶ μὴν ἔρου
Ομηρον ὁποῖος εἶμι, ὅποτε
σωιστράτησον τοῖς Ἀχαιοῖς.
Μεν. ὀνείρετά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ αὖ βλέπω, καὶ νῦν
ἔχεις, ἐκείνα δὲ οἱ τότε ἴ-
σασιν. Νιε. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμορφώτερός εἰμι
ᾧ Μένιππῃ; Μεν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἔξου, καὶ
ὅμοιοι ἅπαντες. Θεοσ. ἐμοὶ
μὲν καὶ τέτοιο ἰκαρὸν.

Μενίππου καὶ Χεί-
ρωνος.

ἤκουσα ᾧ Χείρων, ὡς
θεὸς ὢν ὀπιδυμήσειας ἀπο-
θανεῖν. Χείρ. ἀληθὴ ταῦτ'
ἤκουσας ᾧ Μένιππῃ. καὶ
τέθνηκα, ὡς ὀρεῖς, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνάμε-
νος. Μέν. τίς δὲ σε
ἔρω

assimilis, porro caluaria
hoc vno insigni à Therfi-
te caluaria dignosci possit
q̃ tua delicata est ac molli-
cula, quandoquidē isthuc
habes effœminatū ac neu-
tiq̃ viro decorum. N. At-
tamen Homerū perconta-
re, qua specierum fuerim,
cum inter Græcorum co-
pias militarem. M. Tu
quidem somnia mihi nar-
ras, at ego ea specto, quæ
video, quæq; tibi adsunt
in præsentia, cæterum ista
norunt, q̃ id temporis vi-
uebant. N. Quid igitur
tandē? an non ego formo-
sior Menippe? M. Neque
tu neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas est,
parēsq; sunt omnes. T. Mi-
hi quidem vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidem audiui Chi-
ron, te deus cum esses, ta-
men optasse mortem. C.
Vera ista audisti ὁ Me-
nippe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cum mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-
tis

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horreat? CH I.

Dicam apud te, virū neutiquam stultum atq; imperitum. Iam mihi deficerat iucundum immortalitate frui. M A. Quid? an iniucundum erat te vivere, lucemq; tueri? CH I.

Erat inquam Menippe, namq; iucundum vocant, id ego neutiquā simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū quum ego semper viverem, atq; iisdem perpetuo reb. vterer, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent, atque alijs alia per vices succederēt, satietas videlicet eorum me cepit.

Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. M A. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi pcedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorē te contulisti? CH I.

Haud suavius Menippe si-

ἔρας τοῦ θανάτου ἔσχω ἀνθρώπου τοῖς πολλοῖς χρήματος; Χείρων. ἔγω γάρ σε οὐκ ἀσυνέτον ὄντα. οὐκ ἔτι ἢ δὴ ἀπολαύων τῆς ἀθανασίας. Μένιπ. οὐχ ἢ δὴ ἔγω, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; Χείρ. οὐκ ὦ Μένιπ. τὸ γὰρ ἰδὼν, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλούῃ ἡγοῦμαι εἶναι. ἔγω δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῆς ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἱ ὄρεαι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γινόμενα ἅπαντα ἔξῃς ἔκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάπτειν θάπτειν. ἐμπλήθω γοῦν αὐτῆς, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἔστι. Μέν. οὐ λέγεις ὦ Χείρων. τὸ ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ περιλόμενος αἰτὰ ἥκει; Χείρ. οὐκ ἀνδρῶς ὦ Μένιπ. ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πᾶν δημοτικόν, καὶ

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔ-
χει τὸ διάφορον ἐν φαντί
εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλ-
λως τε, οὐδὲ διελὼν ὁ-
ππερ ἄνω, οὔτε περὶ
δεῖ, ἀλλ' ἀντιπιδεῖς τού-
των ἀπάντων ἐσμὲν. Μέν.
ὄρα ὦ Χείρων, μὴ περι-
πίπῃς σιαυτῶς, καὶ ἐς
τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος πε-
σῇ. Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς;
Μένιπ. ὅτι εἰ ἤν' ἐν τῷ
βίῳ τὸ ὁμοιον αἰεὶ καὶ ταύ-
των ἐγένετό σοι περισκο-
ρῆς, καὶ ἐνταῦθα ὁμοια
ὄντα, περισκορῇ ὁμοίως
αὐτῷ γήρατο, καὶ δέησαι με-
ταβολῆς γε ζητεῖν τινα,
καὶ ἐνταῦθεν ἐς ἄλλον βί-
ον, ὥσπερ ὅμαι ἀδυνά-
τον. Χείρ. τί οὐκ αὖ πάλ-
ιν τις ὦ Μένιππε; Μέν.
ὥσπερ, ὅμαι, καὶ φασί,
σωσιτὸν ὄντα, ἀρέσκειν
καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦ-
σι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφαιρε-
τον ὄντα.

Διογέ-

siquidem æqualitas ipsa
quiddam habet admodū
populare. Nihil autem in-
terest, vtrum in luce quis
agat, an in tenebris. Præ-
terea neque sitendum est
nobis quemadmodum a-
pud superos, neq; esurien-
dum, sed eiusmodi rerum
omnium egentia vacam⁹.
M E N. Vide Chiron ne
temetipse inuoluas, neue
eodem tibi recidat oratio.
C H. Quamobrem isthuc
ais? M E N. Nempe si il-
lud tibi fastidio fuit, quod
in vita semper iisdem simi-
libusque rebus utendum
erat, cum hic itidem simi-
lia sint omnia, eundem
admodum parient fastidi-
um. At de integro tibi
querenda erit vitæ com-
mutatio, atque hinc quo-
piam aliam in vitam de-
migrandum, id quod arbi-
tror fieri non posse. C H.
Quid igitur faciendū Me-
nippe? M E. Illud nimirū,
vt sapiens cum sis, quem-
admodum opinor, & vul-
go prædicant, præsentib.
reb. sis contentus, boniq;
consulas quod adest, neq;
quicquam in his esse pu-
tes, quod ferri non queat.

N 5

Dio-

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Διογένηους, Αντισθένης,
καὶ Κράτης.

Ocium nunc agimus
Antisthenes & tu Crates,
quare, cur non obsecro
imus deambulatum, recta
ad ingressum & fauces or-
ci, ut ibi spectemus eos,
qui descendunt, quinam
sint, & quid quisque eo-
rum agat? ANT. Eamus
Diogenes. Etenim specta-
culum hoc iucundum fue-
rit, videre alios quidem
ipsorum lacrymari, alios
autem ut dimittantur,
supplicare, quosdam au-
tem agere descendere, &
quanquam ceruice vigen-
te ac impellente Mercurio
reluctari tamen, & re-
supinos obniti nulla ne-
cessitate aut commodo
suo. CRA. Ego vero et-
iam exponam vobis, quæ
ipse vidi in via, quando
huc descendebam. DIO.
Exponas licet, Crates, vi-
deris enim quædam om-
nino risu digna dicturus
esse. CRA. Tum alij multi
nobiscum descendeabant,
tum vero inter ipsos ma-
xime nobiles, Ismenodo-
rus ille dives, ex nostris,
&

Αντίδενος καὶ Κράτης,
χολῶν ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ
ἄπιμεν εὐδὴ τῆς κατ' ὁδοῦ
περιπατήσοντες, ὑψόμενοι
τὸς κατιόντας οἷοι τινὲς εἴ-
σι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;
ΑΝ. ἀπίωμεν ὦ Διόγενε.
καὶ γὰρ αὐτὰ δέμας ἡδὺ
γύοιτο, τοὺς μὲν δακρύ-
οντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὸς δὲ
ἡκισταύοντας ἀφιδύλαι.
ἐπίους δὲ μέλις κατιόν-
τας, καὶ ὅτι πρᾶξιλον
ἄθουῶτος τοῦ Ερμού, ἑ-
μῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ
ὑπὸ ἰούσας ἀνταρτίδοντας, οὐ-
δὲν δεῖν. Κρά. ἐγὼ γοῶν
καὶ διηγέτομαι ὑμῖν ἃ εἶ-
δον, ὅποτε κατήειν κατὰ
τὴν ὁδόν. Διογ. διηγέσαι
ὦ Κράτης, ἵσθας γὰρ τίνα
παγγέλοια ἐρεῖς. Κρά. καὶ
ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέ-
βαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ
ἐπίσημοι, Ἰσμενῶδωρος πρῶ-
τος πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,
καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑ-
παρχος, καὶ Ορεσίτης ὁ Ἀρμε-
νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμήνωδω-
ρος, ἐπιφύοντο γὰρ ὑπὸ λη-
στῶν παρὰ τὸν Κιθαεῶνα, εἰς
Ἐλευσίνα οἶμαι βαδίζων,
ἔσπένε τι, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐν
ταῖν χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ παι-
δια τὰ νεογνά, ἃ κατελι-
λόπει, ἀνικαλεῖτο, καὶ ἐ-
αυτὰ ἐπιμέμφετο τῷ τέλ-
μῃ. ὃς Κιθαεῶνα ὑπερ-
βάλλον, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐ-
λευθερὰς χωρία πανέρημα
ὄντα ὑπὸ τῆς πολέμων, διο-
δεύων, δύο μόνους οἰκέτας
ἐπῆλθε, καὶ ταῦτα, φιάλας
πέντε χρυσαῖς, καὶ κυμβία
τέτταρα μὲν ἑαυτοῦ ἔχων.
ὁ δὲ Ἀρσάκης, γεραίος γὰρ
ἦδη, καὶ νῦν Δί' οὐκ ἄσημος
πῶς ὄφιν εἰς τὸ βαρβαρικόν,
ἦλθετο, καὶ ἠγανάκτα πε-
ζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν
ἵππον αὐτοῦ πρῶτα χθίζῃναι.
καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτοῦ σωπι-
δῆκε, μὲν πλὴν ἡ ἀμφο-
τεροι διαπαρέντες ὑπὸ θρα-
κὸς τινος πειλτασοῦ, ἐν τῇ
ὁπῇ

& Arsaces Medorum præ-
fectus, & Armenius Ora-
tes. Ilmenodorus igitur
(occisus enim fuerat à la-
tronibus circa Cithæro-
nem, quando Eleusinem,
ut arbitror, proficisceba-
tur) & gemebat & vulnus
in manib. præ se ferebat,
liberos suos paruos, quos
reliquerat identidem vo-
cando, sibi que ipsi ob au-
daciam succensendo. qui
cum Cithæronem transis-
set, ac illa loca circa Eleu-
teras deserta, ac bellis va-
stata peragrasset, non am-
plius quam duos seruos
secum adduxisset, idq; et-
iam cum phialas quinque
aureas & cymbia quatuor
secum haberet. Arsaces
autem (senior enim iam
erat, & per Iouem, pro
Barbarico illo ritu, facie
non adeo inhonesta aut
contemnenda) grauius
ferebat atq; indignaba-
tur, quod pedibus incede-
ret, volebatq; sibi equum
suum adduci. Nam & e-
quus vna cum eo mortu-
us fuerat, vna plaga am-
bobus transfossis à Thra-
censi quodam scurato, in
eo prælio, quod cum rege

Cap-

Cappadocum ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longe, ut quidem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientē Arsacis hastam excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illum transuerberat. A M. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut vno ictu ambos transuerberaret? C R A. Facilime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentū habens: Thrax autem ubi pelta obiecta, plagam excussisset, & iam cuspis ipsum præteruecta esset, in genu ꝑcumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præfurore ac vehementia cursus seipsum transadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina utrinque ad nates vsq; penetrante, transfoditur. Intelligis nimi-

διὰ τῆς Ἀράξης πρὸς τὴν Καππαδοκίαν συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὥς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων περιπέξορμίσας. ὑποσαί δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ὑποσείσται τὸν Ἀρσάκου κοντόν. οὗτος δὲ ὑποθείς τὴν σάρισσαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μὴ πληγὴ τοῦτο γένεσθαι; Κρά. ἔσασα ὡς Ἀντίδωκε. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, ἐπιστεκῆχυνί τινα κοντόν περιβελιμύρος. ὁ Θράξ δ', ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν περισβολίῃ, καὶ παρήλθεν αὐτόν ἢ ἄκωκῃ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σάρισσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σθένον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείρατα. διελάννεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπαξ, ἄχρeis ὑπὸ τὴν πυγῇ. ἔσας, οἷον

τι ἐγλύετο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς,
ἀλλὰ τοῦ ἵππου μάλλον
τὸ ἔργον. ἡγανάκτει δὲ
ὁμοῦς, ἐμύτιμος ὢν τοῖς
ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππευς
κατέιναι. ὁ δὲ γὰρ Οὐρί-
της ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ
ἀπαλὸς τὰ πόδι, καὶ οὐδ'
ἐσάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως
βαδίζειν ἐδύνατο. πάχον-
σι δ' αὐτὸ ἀτιχνῶς Μῆ-
δοι πάντες, ἐπὶ αὖ πο-
βῶσι ἤν' ἵππων, ὥσπερ οἱ
ὅτ' ἤν' ἀκανθῶν ὀπιλάον-
τες ἀκροποδῆτι, μόλις βα-
δίζουσιν. ὥς ἐπεὶ κατα-
βὰς αὐτὸν, ἔκειτο, καὶ
οὐδεμιᾶ μηχανῇ ἀνίστασθαι
ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Εὐρυκλῆς
ἀράμενος αὐτὸν, ἐκβρι-
σιν ἄλκι τὸς πορθημεῖον,
ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Αὐτ. καὶ
γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ'
ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλ-
λοις, ἀλλ' ἀφείς ἐμώζον-
τας αὐτὰς, πρὸς δὲ αὐτὸν
ὅτ' ἡ πορθημεῖον, πορκα-
τέλαβον χάραν, ὥς αὖ
ὅτ' ἡ πορθημεῖον πλεόσταιμι. πα-
ρὰ τὸ

nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam cæteri habebatur, volebatq; eques descendere. Orceutes autem, priuatus quispian erat, atque admodum debilis pedib⁹, quippe qui neque stare humi, nedum incedere vlllo modo poterat. Accidit autem hoc prorsus Medis omnibus, vt postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægre incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi deiectus iaceret, neq; vlllo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam vsque portauit, ego vero sequens ridebam. A N. Et ego porro quando huc descende-
bam, neq; admiscui me ipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupauit mihi locū, quo commodius nauigarem.

Inter

Inter nauigandum vero, alij quidem lacrymabantur, alij autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. **Διο.** Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille fœnerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descende-bant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemtus fuerat, Lampis autem ob amorē Myrtij meretricis seipsum iugularat: Blepsias vero tamē miser perijsse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modū ac tenuis maxime. Ego vero quāquam antea noram, interrogabam tamē quo pacto quisq; mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coactruata mille, ac ipse in delicijs viueres, annos nonaginta natus, adoscen-

ti

εὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναντίον. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερεπρόβμιον ἐν αὐτοῖς. **Διογ.** σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιοῦτων ἐτύχετε ξυμφοδοπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρναν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀπεδανῶν. ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἐρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ἀποσφάξαι ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἀθλιος ἐλέγετο ἀπεισκληκέναι, καὶ ἐδύλου ὥχρως ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λιπὼς ἐς τὸ ἀκρεβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρεκον ὃν τρόπον ἀπεδάνοι. ἔτα τὰ μὲν Δάμιδι αἰτιωμῶν τὸν ὄν, εὖν ἀδικα μὲν τοι ἐπαθες ἐφ' ἡμῶν αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὀμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενηκοντάετης ὢν, ὀκτωκαδικαέτην νιανίσ-

κα

καὶ τέπαρας ὀβολοὺς παρῆ-
 χεις. σὺ δὲ ὦ ἀκαρναῖ, ἐστὶν
 γὰρ καὶ κείνος, καὶ κατηράτο
 τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτίαν τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὅς
 τὺς μὲν πολεμίους οὐδέ
 πώποτε ἔτρισας, ἀλλὰ φι-
 λοκινδυνίως ἠγωνίζου πρὸ
 τῆς ἁλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ
 τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ
 δακρύων ὀκνησάντων, καὶ
 στεναγμῶν, ἰάλας ὁ γεν-
 ναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας
 αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει
 φθάσας, πολλῶν τῶν ἀνοι-
 αν, ὅτι χεῖματα ἐφύλατ-
 τε τοῖς μηδὲν προσήκονσι
 κληρονόμοις, πῶς αἰεὶ βιώ-
 σαθαι ὁ μάταιος νομίζων.
 πλὴν ἐμοὶ γε οὐ τῶν τυ-
 χούσαν τετραπλῶ παρῆσ-
 χον τὸ τε στενόντες. ἀλλ' ἤδη
 μὲν ἐπὶ τῷ σομῶ ἐσμέν.
 ὑποβλέπειν χεῖρ, καὶ ὑπο-
 σκοπεῖν πῶς ἔξωθεν τὺς
 ἀφικνουμένους. βαβαί,
 πολλοὶ γε καὶ παῖδες, καὶ
 παῖτες δακρύοντες, πλὴν
 τῆς προγῶν τούτων καὶ νη-
 πίων.

ti illi quatuor obulos scili-
 cet suppeditabas. Tu vero
 Acarnan, (gemebat enim
 & ille, ac deuouebat Myr-
 tium) quid amorem ac-
 cusas inquam, & non po-
 tius te ipsum? qui hostes
 quidem haud unquā per-
 horrueris, sed te vitro pe-
 riculis offerendo, ante al-
 ios in prælium descende-
 ris. A puella vero vulgari
 illa quidem ac forte ob-
 lata, & lacrymis atq; sin-
 gultibus fictitijs, genero-
 sus ipse tu captus fueris.
 Nam Blepsias quidem ip-
 se sese accusat, ob nimiam
 stultitiam, quod pecuni-
 am videlicet custodierit
 hæredibus nulla neces-
 situdine sibi coniunctis,
 dum in perpetuum victu-
 rum esse vanus ipse se pu-
 tat. Verum mihi quidem
 nō vulgarem voluptatem
 præbuerunt tunc lamen-
 tantes isti. Sed iam circa
 fauces sumus. Aspicere
 nos illuc oportet, atque à
 longe contemplari adue-
 nientes. Παῖ, multi cer-
 τε, & varij, omnesq; la-
 crymanres, præter pul-
 los istos & infantes. Quin
 & ætate nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitem interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cum senex huc adueneris? Ecubi rex fuisti? M a n. Handquaquam. D i o. Verum satrapes. M a n. Neque hoc. D i o. Num igitur diues fuisti, ideoq; male te habet, quod relictis multis delicijs ac voluptatibus mori coactus fueris? M a n. nihil tale, sed annos quidē circiter nonaginta natus fui, vitā autem difficilem egi, arundine & linea victum quæritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis videns. D i o. Et viuere cupiebas cum talis esses? M a n. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horrendum. D i o. Deliras ô senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

πῶς ἀλλὰ καὶ οἱ παῦν γε-
γηρακότες ὀδύρον. τί τοῦ-
το; Ἄρα τὸ φίλτρον αὐτὸς
ἔχει τὸ βίον; τοῦτον οὐκ τὸν
ὑπεργηρόν ἐρεῖς βούλομαι.
τί δακρύεις ταλικοῦτος ἀπο-
θανών; τί ἀγανακτεῖς ὡς βέλ-
τισσι, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφι-
γυρόσιν; ἤπερ βασιλεὺς ἦδ' αἰ;
Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλ-
λὰ σατράπης; Πτω. οὐδὲ
τοῦτο. Διογ. Ἄρα οὐκ ἐπλε-
τεις, ἔτα αὐτῷ σε τὸ πολ-
λὴν τρυφὴν ἀπολαττόντα τε-
θνήσκει; Πτω. οὐδὲν τοιοῦ-
τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγύοντα
ἀμφὶ τὰ ἐννεήκοντα. βίον
δὲ ἀπορον ἀπὸ καλὰμου καὶ
ὀσμῆς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν
πῶχός ὢν, ἀτεκνός τε,
καὶ παρσέτι χαλός, καὶ ἀ-
μυδρὸν βλέπων. Διογ. ἔτα
τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἤθελες;
Πτω. ναί. Ἡδὺ γὰρ ἐν τῷ
φῶς. καὶ τὸ τεθνήσκειν, θνήσκειν
καὶ φευκτέον. Διογ. παραπαί-
εις ὡς γέρον, καὶ μειρακίῳ
παρὸς τὸ γέρον, καὶ ταῦτα, ἡλι-
κιώτης ὢν τοῦ πορθημέως. τί
οὐκ

οὐκ αὖ τις λέγει περὶ τῆς
 νέων, ὅπῃ οἱ τελευτούτοι
 φιλόζωοι εἰσιν; ὥς ἐχρυσὸν
 δάσκειν τὸν θάνατον; ὥς
 τῆς ἐν τῇ γῆρᾳ κακῶν φάρ-
 μακον. ἀλλ' ἀπίωμιν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς ὑποδιδῇται, ὥς
 ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁ-
 ρῶν περὶ τὸ εὖριον εἰλου-
 μένους.

Μενίππου καὶ
 Τηρεσίας.

Ω Τηρεσία, εἰ μὴ καὶ
 τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώ-
 ναι ἔξιδιον. ἀπασιν γὰρ ἡμῖν
 ὁμοίως τὰ ὄμματα κινὰ,
 μένον δὲ αἱ χῶραι αὐτῆς
 τὰ δὲ ἄλλα, ἐκ ἑτ' αὖ
 εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς
 ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτε
 μὴ τοι μάντις ἦδ' αἶσα, καὶ ὅτε
 ἀμφοτέρω ἐχρυσὸν μένος ἀ-
 νῆς καὶ γυνῆ, τῆς ποικιλῆς
 ἀκέσας οἶδα. περὶ τῆς θε-
 ῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὅπο-
 τίς ἐπεράθης ἡδονῆς τῆς
 βίῳ, ὅπῃ αὐτῆς ἦδ' αἶσα, ἢ ὁ
 γυναι-

quid iam de adolescenti-
 bus dicamus, quando et-
 iam decrépiti illi tantope
 re vivere cupiunt? quos
 decebat ipsam mortem et-
 iam conlectam, tanquam
 remedium quoddam eor-
 um malorum. quæ secū-
 fert senectus? Sed abea-
 mus iam, ne quis & nos
 suspicetur talis esse, qui
 hinc aufuge e cupiamus,
 quando circa fauces hic
 nos oberrare viderit.

Menippe & Tire-
 sia.

An vero & cæcus sis,
 Tirefia, non amplius co-
 gnitu facile est. Nobis e-
 nim cunctis atque sunt
 vacui oculi, ac sola illo-
 rum sedes relictæ: quod
 autem ad cætera attinet,
 non facile dixeris, qui
 Phineus aut qui Lynceus
 fuerit. At vero, quod va-
 tes fueris, & quod utrum-
 que solus teipsum perhi-
 bueris, marem ac fœmi-
 nam, auditis aliquando
 poëtis, noui. Proinde per
 deos, dic mihi viam vi-
 tam expertus es suauio-
 rem, vir ne quando fuisti,

an cum foemina? T I K. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominantur quoq; viris mulieres, neque ipsis necesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus disfidere, neque in foro atq; iudicijs contendere. M E. Quid? an non audisti, Tiresia, Euripidis Medeam, qualia dixerit, cum mulierum genus deplo-
rando cōmemorat, quam miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerunt enim me versiculi isti Medez) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an vero sterilis, & absq; semine vitam illam degisti? T I K. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nihil acerbe. T I K. Verum responde, si tibi molestum non est. T I. Non fui sterilis quidem, sed neque peperit tamen. M. Sufficit hoc. Vtrum enim & vulvam habuisses, scire volebam. T I K. Habui scilicet. M E N. Suc-

cessu

γυναῖκος; Τει. ἀμείνων
ὡς παραπολὺ ὃ Μένιππε ὁ
γυναῖκος. ἀποραγμονέστε-
ρος γὰρ, καὶ διαπύζεισι τῶν
ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ ἔτε
πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
ἔτε παρ' ἐπαλξιν ἐστάναι,
ἔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρει-
ναι, ἔτ' ἐν δικαστηρίοις ἔξε-
τάζεσθαι. Μέν. ἔγὰρ ἀκή-
κοας ὃ Τειρεσία τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν, οἷ-
κτείνουσα τὸ γυναικεῖον, ὥς
ἀθλίας ἔσας, καὶ ἀφόρητον
τινα τὸν ἐκ τῆς ὠδίνος πό-
νον ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἰπέ-
μοι, ὑπέμνητέ γάρ με τὰ τῆς
Μηδείας ἱαμβεῖα, καὶ ἔτι-
κεις ποτὲ ἐπὶ τῇ γυνὴ ἥδιστα. ἡ
σεῖρα, καὶ ἄγονος διητέλευ-
σας ἐν ἐκείνῳ πῶς βίω; Τει.
τι τοῦτο ὃ Μένιππε ἐρω-
τᾷς; Μένιπ. ἔδεν χαλε-
πὸν ὃ Τειρεσία. πλὴν ἀπό-
κριναι, εἴ σοι ἔσθ' ἰδιον. Τει.
ἔσθ' ἰδιον μὴ ἡμῶν, ἐκ ἑτε-
ρον δ' ὅμως. Μέν. ἡμῶν
τῆς. εἰ γὰρ μή τις αὖτις
ἐβουλόμην εἰδέναι. Τει.
οὐχ ὅσον

ἔχον δηλαδὴ. Μέν. χέρον
 δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μῦρον τὸ γυναικῆιον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστὶς ἀπε-
 τάρησαν, καὶ τὸ ἀνδρῆιον
 αὐτὸν, καὶ πάῃονα ἔξ-
 ἠνγκας, ἢ αὐτίκα ἐκ γυ-
 ναικὸς ἀνὴρ ἀνέφαινε; Τειρ.
 ἔχ ὅρῳ τί σοι βέλτεται τὸ
 ἔρώτημα, δεκτὸς δ' οὐκ
 μοι ἀπίστων, εἰ ταῦθ' ἔπως
 ἐγένετο. Μέν. ἔχ ὅρῳ γὰρ
 ἀπίστων ὡς Τηρεσία τοῖς τοι-
 ῦτοισι, ἀλλὰ καθάπτε τινα
 βλάδια μὴ ἔξισταζοντα, εἴτε
 διώατά ὄσιν; εἴτε καὶ μὴ
 παραδύχιδαι; Τειρ. σὺ
 οὐκ ἔδιδες τὰλλα πειράσεις
 ἔπειτα γένεσθαι. ἐπὶ τ' αὖ ἀκρί-
 σης, ὅρνια ἐκ γυναικῶν ἐγέ-
 τοντό τινες, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀφροδίτα, ἢ πλὴν
 Δάφνιου, ἢ πλὴν τῷ Λυκά-
 ονος θυγατέρα; Μέν. ὡς
 καὶ κἀκεῖναις ἐντύχω, εἰσο-
 μαί ὅ, τι καὶ λέγῃσι. σὺ δὲ
 ὡς βέλτεται, ἐπὶ τῷ γυναι-
 κῆϊ, καὶ ἐμμαντοῦ τότῃ
 ὥσπερ καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνὴρ
 καὶ

cessu autē temporis, vul-
 ua ne illa evanuit, & mē-
 brum muliebri obtura-
 tum est, mamillæq; ite-
 rum complanatae, deinde
 virile succreuit, & barbā
 produxisti, an vero repen-
 te ex muliere vir factus
 prodijsti? T1. Non video
 quid sibi velit interroga-
 tio hæc. Videris autem
 mihi pro dubio habere,
 factum ne hoc ita sit, an
 non. M a n. Quid an non
 dubitare, Tiresia, de hu-
 iuscemodi rebus conue-
 nit? sed perinde ac fatu-
 um aliquem non perpen-
 sis fieri ne possint an nō,
 protinus pro veris recipere?
 T1. Tum igitur ne-
 que cætera credis hoc pa-
 cto contigisse. puta quum
 audieris, ut quædam ex
 mulierib. aves factæ sint,
 aut arbores, aut feræ, Phi-
 loela videlicet aut Daph-
 ne, aut Lycaonis istius fi-
 lia? M a n. Quod si quan-
 do & in illas incidero, tū
 quid ipsæ dicant, quoque
 scibo. Tu vero, ὁ ὀπι-
 στες, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoque
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-

ter & vir & vates didicisti esse? Τῇ. Vides? vt cuncta ea q̄ de me feruntur, ignoras, puta quo pacto & litem quandam Deorū diremi, & Iuno visu me priuauit, Iupiter autem in solatium damni eius vaticinandi artem mihi dedit. M. Adhuc me Tiresia, mēdacijs istis caperis? Sed facis hoc more vatum. Conſuetum enim vobis hoc eſt, nihil iam ſani dicere.

Aiacis & Agamemnonis.

Si tu, dum furore correptus fuiſti, Ajax, teipſum interfeciſti, nos autem cunctos etiam membris, vt putabas, detruncatis, deformaviſti, quid quaſo Vlyſſiem accuſas? Ac paulo ante neq; aſpicere ipſum voluiſti, cum veniſſes huc vates conſulturus, neque alioqui dignatus es virum commilitonem ac ſocium, ſed ſuperbe admodum ac grandi incedens grefſu, præterijſti. ΑΙ. Merito Αγα. Ille enim mihi furoris huius auctor extitit, vt qui

καὶ μάντις ἑμαυτὸς εἶναι; Τειρ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα ἔργα τοῦ Διὸς; καὶ ἢ μὴ Ἡρὰ ἐπῆρωσέ με. ὁ δὲ Ζεὺς παρεμβήσας τοῦ μαντικῆ πλὴν ſυμφορὰν. Μέν. ἔτι ἔχῃ ὦ Τειρεſία τοῦ τευſμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὰς μάντεſ τέτο ποιεῖς. ἔθός γάρ ὑμῶν, μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

Αἴαντ. καὶ Ἀγαμέμνωνος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν, ſεαυτοῦν ἐφόνευſας; ἐμελίſας ὃ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Οὐδυσσεῖα; καὶ πρῶτον οὔτε περſέβλεψας αὐτόν, ὅποτε ἦκε μαντευόμενος, οὔτε περſειπέην ἡξίωſας ἄνδρα ſυſτρατιώτην, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαινόν, παρεῆλθες. Αἴα. εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνων, αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μένος

μόνος ἀπ' ἐξισταθείς ὅτι
 τοῖς ὅπλοις. Αγαμ. ἡξίους
 δὲ ἀνταγώνιστος εἶναι, καὶ
 ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων ;
 Αἶα. ναί, τὰ γὰρ τοιαῦτα,
 οἰκεία γὰρ μοι καὶ ἡ πανο-
 πλία, τῷ ἀνέψω γὰρ ὕστα.
 καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀ-
 μένους ὄντες, ἀπέπαυτε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχω-
 ρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ
 δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἑώρα καὶ κινδυνεύον-
 τα κατὰ κινεῖσθαι ὑπὸ
 τῶν φεγγῶν, ἀμείνων ἡξί-
 ου εἶναι, καὶ ὀπτηθεῖν τε-
 ρος ἔχει τὰ ὅπλα. Αγαμ.
 αἰτιῶ τοιγαροῦν ὧ γυν-
 ναῖε τί μιν θέτιν, ἢ δέον
 σοὶ τί μιν κληρονομίαν τῶν
 ὀπλῶν παραδιδόναι συγ-
 γενεῖ γὰρ ἔντι, φέρουσα,
 εἰς τὸ κοινὸν κατέδετο αὐ-
 τὰ. Αἶα. οὐκ, ἀλλὰ τὸν
 Οδυσσεύα, ὃς αἰτεποίηθι
 μένος. Αγαμ. συγγνώ-
 μη ὧ Αἴαν, εἰ ἀνθρώπος ὢν,
 ὠρέχθην δόξης ἡδίστου πράγ-
 ματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν
 ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
 mis iudicio contendere
 ausus fuerit. A G. An ve-
 ro dignum censebas te,
 qui absque aduersario,
 & absq; puiuere, vt dici-
 tur, superares omnes ? A.
 Quidni ? in tali vtiq; cau-
 sa. Nam armatura ea, co-
 gnationis quodam iure
 ad me pertinebat, cū fra-
 tris mei patruelis certe fu-
 erit. Deinde vos ceteri, q
 multo quam ille præstan-
 tiores eratis, detractatis
 certamen, & cessistis mi-
 hi arma. Ille autem Laër-
 tæ filius, quem ego non
 semel in summo periculo
 seruaui, cum iam à Troia-
 nis prope concideretur, me-
 lior me esse voluit, ac di-
 gnior qui armis illis poti-
 retur. A G. Accusa igitur ὁ
 generose Thetim, quæ cū
 tibi debuisset amorū suc-
 cessionem ac hæreditatē,
 vtpote cognato tradere,
 in medium allata posuit
 ea. A I. Haudquaquam,
 sed Vlyssē, vt qui solus
 sese mihi opposuerit. A.
 Ignoscendum ὁ Ajax est:
 si, homo cum esset, ap-
 petiuit gloriam, rem dul-
 cissimam, cuius gratia
 etiam

etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te postea, & hoc, Troianis ipsis iudiciis. ΑΙΛ. Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est, de dijs aliquid dicere. Vlysses igitur aliud quam ostendisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem Sostratus, in Pyriphlegethontem præcipitur, sacrilegus autem ille à Chimæra discerpatur, Tyrannus vero iste, Mercuri, iuxta Tityum in longum extensus, arrodendum & ipse hebar præbeatvulturibus. Vos autem boni ac probi abite quam celeriter in campum Elysium, insulasque beatorum habitate, prorsus, quæ recte ac iuste in vita fecistis. S. Audi ò Minos, num tibi iusta dicere videar. M. An ego denuo nunc audiam? an non convictus es Sostrate, quod & matrem fueris, & tam multos occideris? S. Convictus quidem

ἕκαστος κινδυνεύει ὑπομείνει, ἵππαι καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασαῖς. Αἰα. οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατέδικασεν, ἀλλ' ἐδέμεις λέγειν τι πρὸς θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ ἔχῃ μισθὸν ἐκ αὐτῶν δωαίμεν ὧν Ἀγάμεμνον, ἔδ' ἐὶ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τέτο' ἐπατάσῃ.

Μίνω καὶ Σω-
στράτου.

Ὁ μὲν ληστὴς αὐτὸς Σώστρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβιβλῆσθαι. ὁ δὲ ἱερὸς τυλὸς ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαρῆσθαι. ὁ δὲ τύραννος, ὧν Ἐρμῆ, παρὰ τὸν Τίτυον ὑποταθείς, ὑπὸ τῆς γυπῶν κειρέσθαι καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ τῆς χάριτος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικήτε, αὐτῶν δ' ἔχοντες ἐποιεῖτε παρὰ τῷ βίῳ. Σω. ἀκύνει ὧν Μίνως, εἰ σοὶ δικάσει δέξω λέγειν. Μιν. νῦν ἀκύνει αὐτὸς. ἐγὼ δὲ ἐξελήλυσθαι

ὦ Σώστρατε πονηρὸς ὢν, καὶ το-
σάυτης ἀπεκλιανός; Σω. ἐλή-
λειγμαι μὲν, ἀλλ' ὄρα, εἰ δι-
κμίως κολαδῆσομαι. Μιν. καὶ
πάνυ, εἴγε ὑποτίθεν τὴν ἀ-
ξίαν δίκην. Σω. ὁμῶς ὑπό-
κριναι μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
γὰρ τι ἐρέσομαι σοι. Μιν. λέ-
γε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
τὺς ἄλλους διακρίνομεν ἥδη.
Σω. ὅπουσα ἔπρατον ἐν τῇ
βίῳ, πότιρα ἐκὼν ἔπρατον,
ἢ ἐπέκλωσθαι μοι ὑπὸ τῆς
μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
ρας δηλαδὴ. Σω. ἔκουσθε καὶ
οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πα-
νηροὶ δοκουῦντες ἡμεῖς, ἐκείνην
ὑπερετουῶντες, ταῦτα δεῖν
μεν. Μιν. ναί, τῇ Κλωθῇ, ἢ
ἐκάσῳ ἐπέταξε γέννησθαι
τὰ πρακτεία. Σω. οὐκ τις
ἀναγκασιδὲς ὑπ' ἄλλης φο-
ρεύσειεν τινά, οὐδ' ὀνείδων
ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
τος, οἷον δῆμιος ἢ δορυφόρος,
ὁ μὲν δικαστὴν παρθεῖς, ὁ δ' ὑ-
περάνῳ, τίνα ἀδικίαν τῷ φέ-
ρου; Μιν. δῆλον ὥς τ' δι-
καστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
οὐδὲ

dem fui, sed vide, num iu-
ste obid supplicio afficiar.
M I. Atq; admodum, si
modo id iustum est, pro
merito quenq; suo poenā
dependere. S o. Attamen
respōde mihi ὁ Min. Bre-
ue enim quiddam interro-
gabo te. M I. Dic, sed ne
prolixè modo, quo dein-
ceps & cæteros dijudica-
re possimus. S. Quæcunq;
in vita egi, vtrum volens
ea feci, an ita à Parcis ag-
glomeratum mihi fuit? M.
A Parca scilicet, S o. Pro-
inde & boni pariter om-
nes, & nos, qui mali vide-
mur, eadem agimus, dum
illi obsecundamus. M. Ita
profecto, Clotho videli-
cet illi parentes, quæ vni-
cuique iniungit, cum pri-
mum natus est, quæ agen-
da ipsi sunt. S. Si quis igitur
ut compulsus ab alio,
occiderit aliquem, cum
non possit illi contradice-
re, à quo compescitur, ut
verbi gratia, si carnifex,
aut satelles quispiam alter
iudici parendo, alter tyrā-
no, quæ nam cædis istius
reum ages? M. Quem ali-
um, nisi iudicē aut tyran-
num. Quoniam neq; ip-
sum

sum gladiū acculare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S o. Recte sane ô Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctorio locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurum vel argentum afferens, vtri nam ea gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptū referendum est? M i. Et qui m. sit, S o. I. nam ille qui attulit, minister tantum fu. t. S o. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperauit, & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quoddam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata facere. M i n. Multa,

o So-

ἐλὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, πρὸ πρῶτος παραχόντι τὴν αἰτίαν. Σω. εὖ γὰρ ὁ Μίνως, ὅτι καὶ ὀφθαλμολύνη τῇ παραδείγματι. ὡς δέ τις ἐπεσείλαντες τοῦ διαπύτου, ἤκη σὺν τοῖς χρυσὸν ἢ ἀργυρὸν κομίζων; τίτι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀναγκαστέον; Μιν. τὸν πέμψαντα ὁ Σάστρατε. διάκονος γὰρ ὁ κομισσας ὡς. Σω. ἐκούῃ ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κομίζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γε τοιούτους, ὃν ἡ Κλωθὴ προσέταπτο, καὶ τούτους τιμῶν τὴς διακονηταμένους ἄλλοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἶπεν ἔχει τίς αὖ, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ὡς, τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προσεταγμένοις. Μιν. ὁ Σάστρατε πολλὰ ἴδους αὖ καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πάλιν ἀλλὰ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπλοῦσαις
τῆς ἐπερωτήσεως. διότι ἔ-
λθεις μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φίης τις εἶναι δοκεῖς. ἀπό-
λυτον αὐτὸν ὦ Εὐριπῆ, καὶ μη-
κέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, ἢ
καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷν
τὰ ὅμοια διδάξῃς.

Μένιππος ὁ Νεκρο-
μαντεία. Μην.

Ω χαῖρε μέλαθρον,
πρὸ πυλᾶ δ' ἐστίας ἐμῆς.
ὥς ἄτμενός σ' ἐτείδον, ἐς
φάος μολών. Φίλω. εὖ Μέν-
νιππος οὐτίς ὅστις ὁ κύων;
οὐ μὲν οὐκ ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
παραβλέπω Μένιππους ὁ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τῷ χήματι,
πῆλος καὶ λύρα καὶ λεοντή;
πρεσβύτερον δὲ ὅμως αὐτῷ.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πῶ-
θεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολλὰ
γὰρ χέρον ἔπεφνας ἐν τῇ
πόλει. Μέν. Ἦ καὶ νεκρῶν
κρυμμένα, καὶ σὺντε πύ-
λας λιπὼν, ἢ ἄλλης χω-
ρὶς

ὁ Sofstrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Veruntamen
tu ex hac quaestione hoc
boni consequeris, quan-
doquidem non prædo so-
lum, verum etiā Sophista
quidam esse videris. Solue
ipsum Mercuri, neue de-
inceps amplius puniatur.
Cæterum illud vide, ne &
cæteros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meæ, ut
te lubens aspicio luci red-
ditus. ΠΗΙ. Non Menip-
pus est canis? Non her-
cule alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolentia,
claua & lyra, leonis exu-
via? Adeundus tamen est.
Salve Menip. unde nobis
aduenisti? diu est quod in
vrbe non vidimus. ΜΑ. Adsum
reuertus mortuo-
rum è latibulis foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes vbi infer-

ni manent superis procul.
 P H I. O Hercules claim
 nobis Menippus vita fun-
 ctus est, revixitq; denuo.
 M E N. Non, sed me ad-
 huc vivum recepit Tarta-
 rus. P H I. Quæ nam cau-
 sa tibi fuit novæ huius at-
 que incredibilis viæ? M.
 Iuventa me incitavit, at-
 que audacia, quam pro
 iuventa haud paululum
 impotentior. P H I. Siste
 ô beate Tragica, & ab
 Iambis descendens, sic po-
 tius simpliciter eloquere,
 quæ nam hæc vestis, quæ
 causa tibi itineris inferni
 fuit, quum alioqui neque
 iucunda, neque delecta-
 bilis sit via? M E N. Res
 dilecte gravis me infernas
 egit ad umbras, Consule-
 rem manes ut vatis Ti-
 resij. P H I L O N. Ille,
 atqui deliras, alioqui non
 hoc pacto caneres apud
 amicos consarcinatis ver-
 sibus. M E N. Nè mireris
 amice, nuper enim cum
 Euripide atque Homero
 versatus, nescio quo pa-
 cto versibus sic impletus
 sum, ut numeri mihi in
 os sua sponte confluant.
 Verum dic mihi quo pa-

ΑΙΟ

ρὶς ὄκισται θεῶν. Φίλω. ἡ-
 γάλλης. ἐλελήθει Μένιππος
 ἡμᾶς ἀποθανόν, κείτ' ἐξ ὑ-
 παρχῆς ἀναβιβίωκεν; Μέν.
 ἔκ, ἀλλ' ἐτ' ἐμπνοῦν αἶδης
 μ' ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰ-
 τία σοι τ' κενῆς καὶ παραδό-
 ξου ταύτης ἀποδημίας; Μέν.
 νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τ'
 τοῦ πλεόν. Φι. παῦσαι μακά-
 ρει τραγωδῶν, καὶ λέγε ἕκαστί
 πως ἀπλῶς, κατὰ βῆλα ὑπὸ τ'
 ἱαμβείων. τίς ἡ εὐολία; τί σοι
 τῆς κάτω πορείας ἐδίδου;
 ἄλλως γ' ἔχ' ἡδεῖά τις, ἢ
 ἀσπᾶσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φι-
 λότης χρεῖά μοι κατήγαγεν
 εἰς αἶδαο, ψυχῇ χερσὶ βροτῶν
 θηβαίου Τηρεσίου. Φι. οὐδ'
 ἀλλ' ἢ παρπαλῆς, ἐγὼ αὖ
 ἕκως ἐμμένεως ἐξέσφάδεις
 πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν.
 μὴ θαυμάσης ὧς ἐταῖροι νεώσι
 γ' Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγ-
 γλυβέντος, ἐκ οὗδ' ὅπως αὐτὸ
 πληθύνῃ τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτὰ
 ματὰ μοι τὰ μέτρα ὅπῃ τὸ
 εἶμα ἔρχετ'. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
 πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχῃ, καὶ τῇ
 ποί-

ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; Φι.
 κατὸν ἔδην, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ
 τῆς ἀρχαῖς, ὁποροῦσι,
 τοκογλυφῶσιν, ὁβολασταῖ-
 σιν. Μέν. ἀθλιοὶ καὶ κακοδαί-
 μονες. καὶ ἴδ' ἴσασιν, οἷα ἐναγ-
 χος κικύρεω παρὰ τοῖς κά-
 τω, καὶ οἷα κεχειρολόνηται
 ψευδίσματα καὶ τῆς πλετί-
 ων, ἀλλὰ τὸν κέρβερον ἔδ' ἔ-
 μία μηχανὴ τῷ διαφυγεῖν
 οὐτέας. Πι. τί φής; δέδο-
 κλαί τι νωτίτερον τοῖς κάτω
 περὶ τῆς ἐνθάδε; Μέν. νὺν διὰ
 καὶ πολλὰ, ἀλλ' ἐδέμεις ἐν-
 φέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας,
 καὶ τὰ δαιμόνια ὁραγορεύ-
 ει, μὴ καὶ τις ἡμᾶς χράψῃ
 γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ ῥα-
 δαμάνθου. Φι. μηδαμῶς ὦ
 Μένιππε πρὸς τῷ Διὶ, μὴ
 φρονήσης τῷ λόγῳ φίλῳ ἀν-
 δρί. πρὸς ἴδ' εἰδὸτα σιωπᾶν
 ἐρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς με-
 μνημόνον. Μέν. χαλεπὸν μὲν
 ὁπτάτης τῆς πίταγμα, καὶ ἐ-
 πάντῃ ἀσφαλές, πλεὺς ἄλλὰ
 σὺ γ' ἐνεκα πολυμήλειον. ἔδο-
 ξε δὴ τὸς πλετίους τέττας καὶ
 πολυ-

sto res humanæ hic se ha-
 bent in terris? & quid nā
 in vrbe agitur? P H I. Ni-
 hil noui. Sed quemadmo-
 dum prius aditabant, ra-
 piunt, perierant, fæneran-
 tur, vsuras colligunt. M E.
 O miseri atque infelices.
 Nesciunt enim, qualia de
 nostris rebus nuper apud
 inferos decreta sunt, qua-
 lesque sorte iacti sunt in-
 diuites istos calculi, quos
 per Cerberum nullo pa-
 cto poterunt effugere.
 P H I. Quid ais? Noui ne
 aliquid apud inferos no-
 stris de reb. decretum est?
 M E N I P. Per Iouem, &
 quidem inuicta, verum
 prodere non licet, neque
 arcana quæ sunt, reuelare,
 ne quis forte nos apud
 Rhadamanthum impieta-
 tis accuset. P H I. Nequa-
 quam ὦ Menippe, per Io-
 uem, ne inuideas sermo-
 nes amico. Nam apud ho-
 minem tacendi ignarum,
 & initiatum præterea sa-
 cris edisseres. M E N. Du-
 ra profecto iubes, & ne-
 tiquam tuta, verum tua
 gratia tamen audendum
 est. Decretum est ergo,
 diuites istos ac pecunio-
 soa.

sos aurum tanquam Danaen servantes abstrusum.
 P H I. ne prius o beate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissime velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, quum res pulcras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. M A N. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sane tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremiſque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semideorum modo, sed & ipsorum iam Deorum, adhuc vero & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, & fratrum & sororum nuptias. hæc me Hercle omnia

πολυχημάτων, καὶ τὸ χευσίον κατὰ κλέψον ὥσπερ τῷ Δανάῳ φυλάσσοντας. Φι. μὴ πρότερον εἴπῃς ὅ' γὰρ θέτὰ δειδύμενά, πρὶν ἐκείνα διελθεῖν ἂ μάλισ' αὖ ἡδέως ἀκούσαιμι σε, ἥ τις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐλήντο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν, εἴθ' ἔξῃς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων δεῖας ἢ ἀκοῆς παραλείπειν. Μέν. ὑπογεγνητόν, καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις, ὅποτε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι διέμι τῷ γνώμῃ τῷ ἐμῷ, καὶ ὅθεν ὁρμήθῃ πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄρχει μὲν ἐν παισὶν ὡς ἀκῶν ὁ μῆρου καὶ Ησίοδου πολέμους καὶ εἰσέσεις διηγούμενων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὲ τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἀρπάγας καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἔξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἰ-
 γού

γάμῳ εἶναι καλὰ, καὶ ὡς παρ
 ἑργῶς ἐκινέμεν πρὸς αὐτά.
 ἔπειθ' εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡ-
 ξάμεν, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἤκουον ὅτ' ὁ νόμος τὰναντία
 τοῖς ποινταῖς κελεύοντων,
 μήτε μοιχεύειν μήτε σασιά-
 ζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγά-
 λῃ οὐκ καθίστηκει ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χηροαί-
 μῳ ἐμαυτῷ. ἔτι γὰρ τὸς θε-
 οὺς αὖ ποτε ἡγάμεν μοιχεύ-
 σαι, καὶ σασιάζειν πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέ-
 των ἐγνώσκον, ἔτ' αὖ τὸς
 νομοθέτας τὰναντία τέτοις
 παραγνῆιν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν
 ὑπολάμβανον. ἔπειθ' ὁ διηπό-
 ρου, ἐδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ
 τὸς καλεωμένους τέλους φι-
 λосоφους, εἰλχεῖσθαι τε ἐμαυ-
 τὸν καὶ διηθλιῶναι αὐτὸν χεῖρτάι
 μοι, ὅτι βέλονται, καὶ τινα ὀ-
 δὸν ἀπλῶ καὶ βεβαίαν ὑπο-
 δεῖξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ
 φροῶν προσήναι αὐτοῖς. ἐλθὼν
 θὲν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ, φασί,
 τὸ πῦρ ἐκ τῷ καπνῷ βιαζό-
 μενος. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μά-

ΛΙΣΑ

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquam vero
 in virilem iam ætatē per-
 venirem, hic leges iustus
 iubentes audio poëtis ad-
 prime contrarias, neque
 videlicet adulteria com-
 mittere, neq; seditiones
 mouere, neq; rapinas ex-
 ercere. Hic igitur hæsita-
 bundus consilii, incertus
 omnino quo me pacto ge-
 rerem. Neque enim deus
 vnquam putaui mæcha-
 turos, aut seditiones, inui-
 cem fuisse moturos, nisi
 de his reb. perinde ac bo-
 nis iudicassent. Neq; iur-
 sus legumlatores hic ad-
 uersa iussuros, nisi id con-
 ducere existimarent. Quo-
 niam igitur in dubio erā,
 visum est mihi philoso-
 phos istos adire, atque
 his me in manus dedere,
 rogareq; vti me, vtcun-
 que liberet, vterentur, vi-
 treque viam aliquā sim-
 plicem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputans ad eos venio, im-
 prudens profecto, quod
 me ex fumo (ut aiunt)
 in flammam conijcerem.
 Apud hos enim maxime dili-

diligenter obseruans sum-
mam reperi ignorantiam,
omniaque magis incerta,
adeo ut præ his ilico mihi
vel idiotarum vita iam au-
rea videretur. Alius ete-
nim soli me iussit volu-
ptati studere, atq; ad eum
scopum vniuersum vitæ
cursum dirigere. In eo ip-
sam sitam esse felicitatē.
Alius rursus omnino la-
borare, corpusque firi, vi-
gilijs, ac squalore subige-
re, misere semper adfe-
ctum, contumelijsq; ob-
noxium assidue, Hesiodi
sedulo inculcans celebra
illa de virtute carmina, &
sudorē videlicet, & accli-
uem in verticem montis
ascensum. Alius contem-
nere iubet pecunias, ea-
rumque possessionem in
differentem putare. Alius
contra bonas ipsas etiam
diuitias esse pronunciat.
De mundo vero quid di-
cam? de quo ideas, incor-
poreas substantias, ato-
mos, & inane, ac talem
quandam pugnantium in
uicem nominum turbam
indies audiebam, & quod
absurdorum omnium ma-
xime fuit absurdissimum,

de

λίσσα εὐρισκόν ὀπισκοπῶν ἢ
ἀγνοίαν καὶ τὴν ὑπορίαν πλεί-
ονα, ὥστε μοι ἰάχιστα χευστοῦ
ἀπέδιδξαν ἔτοι τ' ἰδιωτῆ-
βίον. ἀμέλῃ, ὃ μὲν αὐτὸ παρή-
νει τὸ πᾶν ἡδονῆς, καὶ μόνον
τῆτο ἐκ παρὸς μελίναι, τῆ-
το γὰρ εἶπαι τὸ εὐδαίμων. ὃ δὲ
τις ἐμπάλιν, ποιεῖν ἰδὲ πάλ-
τα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
καταναγκάζει, ἐμπῶντα καὶ
αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσχε-
ροῦντα, καὶ λοιδορέμενοι;
σωτήρες ὀπὲρ αὐτῶν τὰ
παύδημα ἐκείνα ἢ Ἡσίοδε
πρὶν τ' ἀρίστως ἔπη, καὶ τ' ἰδρῶ-
τα, καὶ τὴν ὅτι τὸ ἀκρον ἀνά-
σταιν. ἄλλος καταφρονεῖν
χρημάτων παρεκτελεύει, καὶ
ἀδιάφορον οἰοῖται τὴν κτήσιν
αὐτῶν. ὃ δὲ τις αὖ πάλιν ἀγα-
θὸν εἶναι καὶ τ' πλεοναυτῶν
ἀπιφαίνετο, πρὶν μὲν γὰρ ἢ κέ-
σμε τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε
ιδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτῶ-
με καὶ κενά, καὶ τοιούτων ἴσα
ὄχλον ὀνομάτων ὀσιμέσαι
παρ' αὐτὸ ἀκρόν ἐναντίων, καὶ
τὸ πᾶντων θένων ἀτοπώτα

τοῦ,

τον, ὅτι πρὸ τῆς ἐναντιωτά-
 των ἑκαστος αὐτῶν λέγων,
 σφόδρα νικῶντας καὶ πι-
 θανούς λόγους ἐπορίζετο,
 ὥς· μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ
 πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τὸ
 ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ
 ταῦτα εἰδὼτα σαφῶς, ὥς ἔκ
 αὐ ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυ-
 χρὸν ἐν ταυτῷ χρεῖν, ἀτεχ-
 νῶς οὐκ ἐπαχον τοῖς νουά-
 ζουσι τέτοις ὁμοιον, ἀρετι-
 μὲν ὀπτηνύων, ἀρετι δὲ ἀνα-
 νούων ἐμπαινον. ἔτι δὲ
 πολλῶν τῆτο ἐκείνων ἀτο-
 πώτερον. τὺς γὰρ αὐτὺς
 τέτους εὐρισκον ὀπτηνῶν,
 ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
 γοις ὀπτηνδύοντας. τὺς
 γοῦν καταφρονεῖν παραι-
 νουῦντας χρημάτων, ἰώρων
 ἀπὸ τῆς ἐχομένης αὐτῶν, καὶ
 πρὸ τῶν διαφερομένων,
 καὶ ὅτι μισθῶ παιδεύοντας,
 καὶ πάντα ἐνικα τοῦτων
 ὑπομύοντας, τὺς τε πλὴν
 δόξαν ὑποβαλλομένους,
 αὐτῆς ἐνικα πάντα ὀπ-
 τηνδύοντας, ἰδοῦς τε αὖ

καὶ

de contrarijs unusquisq;
 quum diceret, invincibi-
 les admodum & probabi-
 les sermões adferebat, ut
 nec ei qui calidum, nec ei
 qui frigidum idem prorsus
 esse cōtenderent, contra
 quicquam hiscere po-
 tuerim, atq; id, quum ta-
 men manifeste cognosce-
 rem fieri nunquam posse,
 ut eadem res calida simul
 frigidaque sit. Prorsum
 igitur tale quiddam mihi
 accidebat, quale solet dor-
 mientibus, ut interdum
 capite annuerem, inter-
 dum contra abnuerem.
 Præterea quod multo e-
 rat illis absurdus, vitam
 eorum diligenter obser-
 uans, comperi eam cum
 ipsorum verbis præceptis-
 que summo opere pugna-
 re Eos enim qui spernen-
 dam censebāt pecuniam,
 avidissime conspexi colli-
 gendis diuitijs inhiare,
 de fœnore litigantes, pro
 mercede docētes, omnia
 deniq; nummorum gra-
 tia tolerantes. Ij vero qui
 gloriam verbis asperna-
 bantur, omnem vitæ suæ
 rationem in gloriam re-
 ferebant. Voluptatem
 rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc egre molestique tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod una cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac ministris aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere ac rursus inde reducere. Optime ergo me facitutum putavi, si cum horum quoripiam de descensu paciscens, Tiresiam Boeotium consulerem, ab eoque perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque porissimum elegerit.

χρὶδὲν ἅπαντας κατηγοροῦντας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ περὶ κρημνίζουσι. σφαλεῖς οὐκ ἔστι τῆς τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδουλέσαντο. ἡρέμα παραμυθήμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὅπῃ συῆσαι διαβουλεύων ἀνέντὸς τε εἰμι, καὶ τὰ ληθῆς ἔτι ἀγνοῶν περὶέχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαχρυπνοῦσι τοῦτων ἔνικα, ἔδωξεν ἐς βαβυλῶνα ἐλθόντα, διευδοῦναι τινος τῆς μάζων, τῆς ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἦκεον δὲ αὐτὲς ἐπρωδῶς τε καὶ τελευτῶς τισιν αἰοῖναι τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατὰ γινῶν αὐβέλων ἀσφαλῶς, καὶ ὁπίσω αὐτοῖς ἀναπέμπειν. ἄριστον οὐκ ἠγόμενοι εἶναι, παρὰ τινος τούτων διαπερᾶν ἀμφοτέρω κατὰ βασιλῆα, ἐλθόντα παρὰ Τηρεσίαν τὸν βοιωτῆα, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅ τι μάντιως καὶ σοφῶς, τίς ὅστις ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὅν αὐτοῖς ἔ-

λογο

λοιτο εὐφρονῶν. καὶ δὴ αἰα-
 πηδῆσας ὡς εἶχον τάχους,
 ἔτρενον εὐθὺ βαβυλῶνος. ἐλ-
 θὼς δὲ, συγγινομαί τινι ᾧ
 χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 δεσποσίῳ ἢ τέχνῳ πολὺ
 μὲν πλὴν κόβω, ἡμίον δὲ
 μάλα σιμνὸν καθήμενῳ, τέ-
 νομα δὲ ἐν αὐτῷ μεθεορά-
 ζαντες. δευθεὶς ὃ καὶ καθικ-
 τεύσας, μόλις ἔτυχον παρ'
 αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βέλοιστο μισθῷ
 καθηγῆσθαι μοι τῆς ὁδοῦ.
 παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑπτὰ καὶ
 εἰκοσὴ ἅμα τῇ σελήνῃ ἀε-
 ξάμενος ἔλκε κατὰ ζῶν ὅπῃ
 ἢ εὐφράτῳ, ἔωθιν προσα-
 νατέλλοντα ἢ ἥλιον ἔρπον τι-
 να μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ
 σφόδρα κατήκεν. ὥσπερ γὰρ
 οἱ φαῦλοι τ' ἐν τοῖς ἀγῶσι κε-
 ρύκων, ὅπῃ τυχόν τι καὶ ἀσα-
 φές ἐφθέγγῃς, πλὴν ἀλλ' ἐώ-
 κει γέ τινας ὅπῃ καλεῖσθαι δαί-
 μονας. μὲν γοῦν πλὴν ἐπω-
 δὴν βίς αὖ με πρὸς τὸ πρὸ-
 σσπον ὑποπίψας, ἐπαρήει
 πάλιν, εὐδέναι τ' ἀπάντων
 οὐδέν.

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poterā ce-
 lerrime Babylonem ver-
 sus recta contendit. Quo
 quū venio, diuersor apud
 Chaldaeorum quendam
 hominem certe sapientē,
 atq; arte mirabilem, co-
 ma quidem canum, ad-
 modumque promissa bar-
 ba venerabilem. Nomen
 autem illi fuit Mithrobar-
 zanes, orans igitur obse-
 cransque vix exorauī, ut
 quauis mercede vellet, in
 illam me viam deduceret.
 Suscipiens vero me vir
 primum quidem dies no-
 uem ac viginti cum luna
 simul incipiens abluit ad
 Euphratem, mane solem
 Orientem versus perdu-
 cens, ac sermonem quem
 priam longam muslitans,
 quem non admodum ex-
 audiebam. Nam (quod
 in certamine præcones in-
 epti solent) volubile quid-
 dam atque incertum pro-
 ferebat nisi quod quos-
 dam visus est inuocare dæ-
 mones. Post illam igitur
 incantationem ter mihi
 in vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquā in
 obuium quenquam defle-
 ctens.

ctens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaſpi lymp̄ha, lectus vero in herba sub dio fuit. At postquam iam præparari satis hac dixta sumus, medio noctis silentio ad Tigretē me fluuium docens, purgauit simul, atque absterſit, facēque lustrauit ac squilla, tum pluribus itidem alijs, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne à spectris læderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte nauigationi nos præparauimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vestī ut plurimum similem, ac me quidē his quæ vides, ornauit, claua videlicet, leonis exuijs, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomen si quis me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem aut Vlyſsem aut Orpheum. Ρ Η Ι. Quid ita ὁ Μενίππε? neque enim causam aut habitus,

aut

προσβλέπων, καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρεβόρεια, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρεατον, καὶ τὸ τοῦ χοάσπε ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ὅπῃ τ' ᾤσας. ἐπεὶ δὲ, ἅλῃς εἶχε τῆς προδιδασκίσεως περὶ μέσας τύκτας, ὅπῃ τ' ἐλθὲν ὁλοαμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρε ἰε με καὶ ἀπέμαξε, καὶ ἀειήγνισε δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπιφθῶν ἐκείνῳ ὑπερτονθεύσας. εἶτα ὅλον με καταμαγείσας, καὶ ἀφειλθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶ φαντασμάτων, ἐπανάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀνποδίζοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦτος εἶχομεν. αὐτὸς μὲ οὐκ μαγικῶς τιν' ἔδυν σολῶν, τὰ πολλὰ ἐοικῶσαν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ δ' ὅ τῆτοισι φέρων ἐνεσκεύασσε πρὸ πείλῳ καὶ τῇ λειοντῇ, καὶ προσέτετι τῇ λύρᾳ, καὶ παρῆκε λούσατο, ὡς τις ἐρετὰί με τέτομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεῖα ἢ Ὀρφέα. ΦΙ. ὥς δὴ τὲ τοῦτο ὦ Μένιππε; ἢ γὰρ συνίημι

ἡμι πλὴν αἰτίαν ἔτι τῷ ὀνόματι. Μέ.
 καὶ μὴν περὶ δὴ λόγον γε τούτου, καὶ
 ἔτι παρὰ τοῦτον ἀπορρήσιον. ἐπεὶ
 γὰρ ἔστιν περὶ ἡμῶν ζῶντες ἐς
 οὐδὲν κατεληλυθότες, ἡγήτο,
 εἰ μὴ ἀπεκρίσιν αὐτοῖς, ἐξ αὐ-
 τῶν αὖ τῷ τῷ Δίακου φερεῖν
 διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρ-
 ελθεῖν, ἅτε συνηθέτερον τρα-
 γικῶς μάλα παρὰ πεινυμ-
 νον ὑπὸ τῷ ὀνόματι, ἥδη δ'
 οὐκ ὑπέφαινε ἡμέρα, καὶ πα-
 τελεθόντες ὅτι τῷ ποταμῷ, περὶ
 ἀναζωγῇ ἐλθόντες παρ-
 ούσας δ' αὐτὰ καὶ σπάφος,
 καὶ ἡρεῖα καὶ μελίερα, καὶ ἄλ-
 λα ὅσα περὶ τῷ τελετῶν χε-
 σμα. ἐμβαλόντες οὐκ ἄπαν
 τὰ τὰ παρὰ σκλασμένα, ἔτι
 δὲ καὶ αὐτὰ βαίνομεν ἀχνύμε-
 νοι, θαλερὸν καὶ δακρυχέοντες.
 καὶ μέγας μὲν πρὸς ὑπερφύμε-
 θα ἔτι ποταμῷ ἔτι δ' ἐς
 πλούσαμεν ἐς τὸ τέλος καὶ πλὴν
 λίμνῃ, ἐς τὴν ὁ εὐφράτης ἀ-
 φανίζετο. παρὰ τοῦτον ἔτι καὶ
 ταύτῃ, ἀφικνέμεθα ἐς τὴν
 χερσίον ἐρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
 αἰήλιον. ἐς ὃ ἀπεβάντες, ἡγήτο

aut nominis intelligo.
 M E N. Atqui perspicuum
 id quidem est, ac neuri-
 quam arcanum. Nam hi
 qui ante nos ad inferos o-
 lim viui descenderant, pu-
 tauit si me his assimula-
 ret, fore ut facilius Aeaci
 custodias fallerem, atque
 nullo prohibente transi-
 rem, utpote notior tragi-
 co admodum illo cultu e-
 missus. Iam igitur dies ap-
 paruit, quum nos ad flu-
 men ingressi in recessum
 incumbimus, parata siqui-
 dem ab illo fuerant, cym-
 ba, sacrificia, mulsa, & in
 id mysterium denique
 quibuscunque opus erat.
 Imponentes ergo omnia
 praeparata, ita iam & ip-
 si ingredimur tristes, la-
 crymisque implemur ob-
 ortis. Atque aliquanti-
 sper quidem in fluuio fe-
 rimur, deinde in sylvam
 delati sumus, ac lacum
 quendam, in quem Eu-
 phrates conditur. Tum
 hoc quoque transmissio, in
 regionem quendam per-
 uenimus solam, syluo-
 sam atque opacam, in qua
 descendentes (praebat
 vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus, & oues iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam faciem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, daemones simul omnes cōuocat, Pænas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Vmbrarum at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraq; , lacus Pyriphlegethō, ac Plutonis regia. Tum per illum descēdentes hiatum, Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidem latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerissime correptam pulsassem, cantu statim sopi-

tus

ὃ Μιθροβαρζάνης βῆθρον τε
ὠρυζάμεθα, καὶ μῆλα ἐσφά
ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βῆ
θρον ἐσπέισαμεν. ὃ δὲ μάστος ἐν
τοσέτῳ δῶδα χαομένῳ ἔ
χων, ἐκ ἑτ' ἡγεμία τῇ φωτῇ,
παμμέθετε δὲ ὡς οἷός τε ἡ
ἀνακραγὼν, δαίμονας τε ὁμῶ
πάντας, ὅτι βόατο, καὶ ποινας καὶ
ἐρινύας, καὶ νυχίαν ἐκάτιον καὶ
αἰπὴν ἡν περσιφόνειαν, παρ
μιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα
καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυ
σύλλαβα. εὐθὺς οὖν πάντα
ἐκείνα ἐσαλεύειτο, καὶ ὑπὸ τῷ
πρωτῷ τῷ δαφνῷ αἰετῇ ἡνίκα
καὶ ἡ ὑλακὴ τῷ κρεβέρῳ παρῶ
θεν ἡκύντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑ
περέκλινθη ἡν καὶ σκυθρωπὸν
ἔδδυσεν δ' ὑπένευσεν αὐτῷ
ἐνέρεον αἰδωνεῖς κατεφαίνοντο
γὰρ ἡδὲ τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη δὲ
ὁ περιφλεγεθὼν, καὶ τῷ Πλάτῳ
τοὺς τὰ βασίλεια. κατελθόντες
δ' ὁμῶς διὰ τῷ χάσματι, τῷ
μὲν Ραδάμανθῳ εὐρομεν ἰθ
νηῶτα μικρῶ δέιν ὑπὸ τῷ δέ
υς. ὃ δὲ κρεβέρῳ ὑλάκηνσε
μὲν τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ
δὲ

δέ μου κρέσσαντος πλὴν λύραν,
 παροχρήματα ἐκαιμήθη ὑπὸ τῷ
 μέλει. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λή-
 νην ἤλθομεν, μικρὸν μὲν εἰς
 περαιώθημεν. ὡς γὰρ ἦδη πλε-
 ρεῖς τὸ πορθμῆιον, καὶ σιμωνῆος
 ἀνάπλιον. βασιλίσαι δὲ πα-
 ρτες ἐπέπλιον, ὃ μὲν τὸ στέλος
 ὃ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὃ δὲ ἄλλο τι
 σωλῆξιμμέκος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ
 τίνος πολέμου παρόντας. ὁ-
 μως δ' οὐκ ὁ βέλτιστος Χάριων
 ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰκθεὶς μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐσιδέσθαι με καὶ
 διαπρόβουσον τε ἄσπερον, καὶ
 ὑποβᾶσι διεσήμεναι τὴν ἀτρα-
 πὸν. ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκοτεινῷ
 πορῶσι μὲν ὁ μιθροβαρζάνης, εἰ
 πρὸς μὲν δ' ἐγὼ καὶ ὅστις ἐχό-
 ρημος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνήμεθα πρὸς
 ἀσφοδελῶ καὶ ἀφύιον, ἐνθα
 δὴ πεπύτονιο ἡμᾶς ἱερίσκει
 τὴν νεκρῶν αἰσκία. καὶ ὁλίγον
 δὲ πρὸς τὸ Μίνω δικαστήριον,
 ἐτύγχανε δὲ ὃ μὲν ὅτι θρόνου
 τίνος ὑψηλὴ καθήμενος. πα-
 ρεῖσιν ἦσαν δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustum
 erat navigium, & eiulatu
 certe plenum. Vulnerati
 quippe in eo navigabant
 omnes, hic femur, ille ca-
 put, alius alio quopiam
 membro luxatus, vique
 adeo, vt multi certe ex
 bello quopiam adesse vi-
 deretur. At optimus Cha-
 ron, quum leonis videret
 exuias, esse me rat⁹ Her-
 culem, recepit, transq; ve-
 xit libens, tum exeunti-
 bus quoq; nobis monstra-
 uit semitam. Sed quoni-
 am iam eramus in tene-
 bris, p̄cedit quidem Mi-
 throbarzanes, ego autem
 à tergo continuus illi co-
 mes adhæreo, quoad in-
 pratum maximum perue-
 nimus asphodelo consi-
 tum, vbi certe circumfu-
 sa vndiq; mortuorum stri-
 dulæ nos sequuntur um-
 bræ. Tum paulo p̄ceden-
 tes longius, ad ipsum Mi-
 nois tribunal accessimus.
 Erat ipse quidem in folio
 forte quodam sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Pœnæ, Tortores, mali

Genij, Furiz. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem divites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autem noui quidam, atque admirabiles rhetores. ΡΗΙ. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne isthuc quidem te pigeat dicere. ΜΕΝ. Vmbra ne vnquam istas noli, quas opposita soli reddant corpora? ΡΗ. Omnino quidem igitur. ΜΕΝ. Hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his digna admodum fide videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἐργασίαι. ἰτέραν δὲ προσήγοντο πολλοὶ πρὸς ἐφεξῆς ἀλύσι μακρὰ δειδυμένοι. ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοδοσχοὶ καὶ ἱελῶναι, καὶ κόλακισαι, καὶ συκοφαντοῦν, καὶ τοιοῦτος ὁμιλος τῶν πάντων κακῶν ἐν τῇ βίῃ. χωρὶς δὲ οἷτε πλείστοι καὶ τοκογλύφου προσήσαν, ὠχεροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιδὸν ἑκαστος αὐτῶν καὶ κέραια διττὰ λαβὼν ὀγκείμενος. ἐφισώτις οὖν ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τι τὰ λεγόμενα, καὶ ἠέρομεν τῶν ἀπολογυμένων. κατηγόρου δὲ οὐδὲν κακοὶ πρὸς καὶ παρὰδοξοὶ ῥήτορες. ΦΙ. τίνας ἔτοι πρὸς δῖος; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τῆτο εἰπεῖν. Μένει. οὐδὲ περ ταυτὰ σὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελευμένης σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙ. πάνυ μὲν οὖν. Μέν. αὐτὰ τοίνυν ἐπιδαν ἀποδάνωμεν, κατηγόροις τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγγυσσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τῇ βίῳ, καὶ σφόδρα πρὸς αὐτῶν ἀξιόπιστοι

δοκῆσθαι, ἅτις αἰὲν συνῆσαι,
 καὶ μηδέ ποτε ἀφιστάναι τῶν
 σωμάτων. ὁ δ' οὐκ Μίνως
 ὀπιμειλῶς ἐξετάζων ἀπέ-
 πιμπνέκασεν ἐς τὸν τῷ ἄσ-
 βῶν χάρον, δίκλιν ὑφ' ἑξόντα
 κατ' ἀξίαν τῆς τιτολημκέ-
 νων, καὶ μάλα ἐκείνων ἡ-
 πίετο τῆς ὀπί πλάστοις τε καὶ
 ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ
 μενονεχί καὶ περσιωνεῖας
 περσιωνέων τῶν τε ὀλιγοχρό-
 νιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τῶν
 ὑπερφίαν μουσαθήμενος, καὶ
 ὅτι μὴ ἐπέμνηστο, θνητοὶ τε
 ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῆς ἀλα-
 ζῶν τετυχηκότις. οἱ δ' ἀπο-
 δυστάνοι ἰδὲ λαμπρὰ ἐκεί-
 να πάντα, πλέτους λέγων καὶ
 γῆν, καὶ διωσείας, γυμνοὶ
 κάτῳ γενεκοίτες, παρῆσαν
 αὐτῶν, ὥσπερ τινα ὄνδρον ἀνα-
 πιμπνέκοι τῶν παρ' ἡμῶν
 εὐδαιμονίαν. ὥς τε ἐρωγ-
 ταυθ' ἐρῶν, ὑπερέχαιρον, καὶ εἰ-
 ῖνα ἵνα εἰσαίωμι αὐτῶν, προσπῶν
 αὐτῶν ἡσυχῇ παρῶν ἐπιμένοντον,
 οἷος ἡ παρὰ τῷ εἶον, καὶ ἡλίκον
 ἐφύσατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
 ἔωθον

tur, utpote nobiscum ver-
 satæ semper, nostrisque
 nusquam digressæ corpo-
 ribus. Minos igitur curio-
 se quemlibet examinans,
 impiorū relegabat in cœ-
 tum, pœnas ibi scelerib-
 us suis dignas luiturum.
 In hos præcipue tamen
 incenditur, quos opes dū
 viuerent, ac dignitates in-
 flauerant, quique adorari
 se fere expectabant, ni-
 mirum breui perituram
 eorum superbiam fastum-
 que detestatus, quippe
 qui nō meminissent mor-
 tales ipsi quum sint, sese
 bona quoque mortalia
 consequutos. At nunc
 splendida illa exuti om-
 nia, diuitias, inquam, ge-
 nus, munia, nudi ac vul-
 tu demisso steterunt, tan-
 quā somnium quoddam,
 humanam hanc felicitatem
 recogitantes, adeo ut
 hæc dum conspicerer ni-
 mis quam delectatus fue-
 rim. Et si quæ eorum for-
 te agnoueram, accedens
 quiete aliquo modo sub-
 monui, qualis in vita fue-
 rat, quantopereque fue-
 rat inflatus, tum quum
 plurimi mane fores eius

obsidentes, pulsi interim exclusque à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoricens, puniceus, aureus aut versicolor, foelices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramve porrigens, permittere osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebant. At Minos quiddam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Sicyliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione aceusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet auctoritas) ferme iam Chinæ alligatum absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum

ἔωθεν ὅπῃ τὸ πρῶτον παρῆ-
 ῖν κέσαν, τὸ πρῶτον αὐτὸ πρῶ-
 τόν τε, ὅθεν αὐτοὶ τε καὶ ὑπο-
 κληθέντες πρὸς τὸ οἶκεν. ὅς μὲν
 αὖ ποτε ἀνὰ τίνας αὐτοῖς
 πορφύρεος τις, ἢ πείχουστος
 ἢ διαποικίλος, ὑδαίμονας
 ὦλε καὶ μακάριους ὑποφαίνε-
 τες προσεπύθη, ὡς τὸ εἶδος
 ἢ τὸ δίκαιον πρὸς τὸν δόμῳ κα-
 ταφιλεῖν. ἐκείνοι μὲν ἐν ἡνῶν
 τὸ ἀκούοντες. τῷ δὲ Μίνω
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδά-
 δε δίκην. τὸ γὰρ τοι σικελιώτῳ
 Διονύσιον πολλὰ καὶ ἀνέστα ὑ-
 πὸ τῷ Δίῳ καὶ ἡγορηθέντα,
 καὶ ὑπὸ τῷ Σοῶς καταμαρτυρη-
 θέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος
 ὁ κυρτωμένος (ἄγουσι δ' αὐτὸν
 ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐν
 τοῖς κάτω) μικροῦ δὲ τῷ
 χιμαίρῳ προσδεθέντα, παρέλ-
 σεν καὶ ἀδίκης, λέγων πολλῶς
 αὐτὸν τὸ πεπαιδευμένον πρὸς
 ἀρετῆς γνῶσιν διεῖν. ὑπο-
 σάντες δὲ ὅμως τὸ δικαστήριον
 πρὸς κολασήριον ἀφικνέμε-
 θα. ἐνθα δὲ ὡς φίλοι πολλὰ καὶ
 ἐλεῖν αὐτὸν ἀκῶσαι τις καὶ ἰδεῖν.
 μασί-

μασίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος
 ἠκέϊο, καὶ οἰμωγὴ τῷ ὅπῃ τῷ πυ-
 ρὸς ὀπιωμύρων, καὶ σπένλαι καὶ
 κύφωνες καὶ βοχοί, καὶ ἡ χιμαι-
 ρα ἐσπάρει, καὶ ὁ κέρβερος
 ἐδάρεδάπει. ἐκολάζοντο ἱερεῖ-
 μα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι,
 σαβάραι, πέννιες, πλέστοι,
 πτωχοί. καὶ μίλειμελε παῖσι τῷ
 τετολμημένων. ἔντες δὲ αὐτῷ
 καὶ ἐγνωρίσαντες ἰδόντες, ὁπ-
 σοι ἦσαν τῶν ἐναγχευ τετε-
 λουμένων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτον
 το, καὶ ἀπεσρέφοντο. εἰ δὲ καὶ
 προσελέποιεν, μάλα δειλο-
 πρεπές τι καὶ κολακευτικόν.
 καὶ ταῦτα πῶς οἷς βαρεῖς ὄν-
 τες, καὶ ὑπερβύ παρὰ τὴν βίαν.
 τοῖς μὲν τοι πέννησι ἡμίελα
 τῷ κακῶν ἐδεδότο. καὶ διανα-
 παυόμενοι πάλιν ἐκολάζον-
 το. καὶ μὲν κἀκείνα εἶδον τὰ
 μυθώδη, τὴν Ἰξίονα, καὶ τὸν
 Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
 ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν
 γηγῆν Τυτῶν, ἡράκλειος ὁ-
 σος; ἐκεῖσε γὰρ τόπον ἐπέ-
 χων ἀγῆ. διελθόντες δὲ καὶ
 τέτυς, εἰς τὸ πιδίον ἐσβάλλο-
 μιν,

minum in igne flagrantium, tum rotæ & tormen-
 ta, catenæ, Cerberus la-
 cerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturq; pa-
 riter omnes captivi, re-
 ges, præfecti, pauperes,
 mendici diuites, & iam
 scelerum omnes pœnite-
 bat. Et quosdam quidem
 eorum, dum intuemur,
 agnouimus, videlicet qui
 nuper è vita discesserant.
 At hi se prudentes tum oc-
 culebant, nostroque sub-
 trahebant aspectui, aut si
 nos aliquando respicie-
 bant, id seruiliter admo-
 dum abiecteque facie-
 bant, atque hi quidem
 quam olim putas, onero-
 si fastuosique in vita? At
 pauperibus malorum di-
 midium remittebatur, &
 quum interquieuisissent,
 denuo repetebantur ad
 pœnam. Sed illa quoque
 quæ fabulis feruntur, aspe-
 xi, Ixionem, Sisyphum,
 Phrygiumque grauer
 affectum Tantalum, ge-
 nitumque terra Tytium,
 Dij boni, quantum? In-
 tegrum stratus agrum oc-
 cupabat. Hos tandem
 prætereuntes, in campum

venimus Acherusium ,
 inuenimusque ibi semide-
 os , heroidasque & aliam
 simul mortuorum turbā ,
 in gentes tribusq; dispo-
 sitam , alios quidem ve-
 tulos quosdam ac marci-
 dos , atque (vt Homerus
 ait) euanidos , alios ve-
 ro iuueniles , & integros ,
 & hoc potissimum ob il-
 lam condiendi efficaciam
 Aegyptios . Verum di-
 gnoscere quemlibet haud
 procliuē fuit , adeo nu-
 datis ossib. omnes erant
 inuicem simillimi , nisi q
 vix tandem eos diu inten-
 dentes agnouimus . Quip-
 pe conferti confidebant
 obscuri atque ignobiles ,
 nullumque seruantes am-
 plius pristinae formae vesti-
 gium . Cum igitur multi
 simul offci consisterent ,
 inuicem omnino similes ,
 qui terrificum quiddam
 per cauos oculorum or-
 bes transpicerent , dentes-
 que nudos ostenderent ,
 haesitabam certe mecum ,
 quonam signo Therstitem
 à Nireo illo formoso dis-
 cernerem , aut mendicum
 Irum à Phæacum rege ,
 aut Pyrrhiam coquum ab

μῦρ , τὸ ἀχερεσίον , εὐρέσκο-
 μὲν τε αὐτόθι τὰς ἡμιθέας
 τε καὶ τὰς ἡρώϊνας , καὶ τ' ἄλ-
 λων ὁμίλον τ' νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φύλα διαλομήνους , τὰς μὲν
 παλαιὰς πᾶσας καὶ εὐρωπαιῶν-
 τας , καὶ ὥς φησιν Ὀμηρεὺς , ἀ-
 μινῆες . τὰς δ' Ἰταλίδας καὶ
 σικωσιηκότας , καὶ μάλιστα τὰς
 αἰγυπτίων αὐτὰς διὰ τὸ πο-
 λυαρκέες τ' ταριχεύεσθαι , τὸ μὲν
 τοι διαγινώσκεν ἕκαστον , ἢ
 πάντι μὲν ἑσθίων . ἀπάντες
 γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
 ὅμοιοι , τ' ὅς τ' ἐσθ' ἱεσμινωμένων ,
 πλεῖν μόνις καὶ διὰ πολλὰ ἀ-
 ναθισσεύοντες αὐτὰς ἐγνώ-
 σκομεν . ἔκλυτο δ' ἐπ' ἀλλή-
 λους ἀμαυροὶ καὶ ἀσκημοὶ , καὶ ἔ-
 διν' ἔτι τ' παρ' ἡμῶν καλῶν
 φυλάττοντες , ὥς πολλῶν ἐσ-
 ταύτην σκελετῶν κειμένων , καὶ
 πάντων ὁμοίων , φοβερόν τι καὶ
 διάκνον δεγορκέτων , καὶ ἱεμ-
 νῆς τὰς ὀδόντας προφανόν-
 των , ἡ πόρρω πρὸς ἑμαυτ' , ὥ-
 τι διακρίναμι τ' Θιραίτην
 ὑπὸ τ' καλῆς Νιρέως , ἢ τ' με-
 ταίτῳ Ἰερον ὑπὸ τ' Φαιάκων
 βασι-

Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τ' μάγ
 ρον ὑπὸ τ' Ἀγαμέμνονος. ὅθεν
 γ' ἔτι τ' παλαιῶν γνωρισμά
 των αὐτοῖς παρέμεινεν. ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὅσα ἴδω, ἀδύνατα καὶ
 ἀντιγράφα, καὶ ὑπὸ ἑδνὸς
 ἔτι διακρίνω διωρόμηναι. τοι
 γάρ τοι ἐκείνα ἔρῳντι, ἰδοὺ
 μοι ὅ τ' ἀνθρώπων βίος πομπῇ
 καὶ τιμῇ μακρὰ προσοικέμεναι,
 χορηγεῖν δ' καὶ διατάττειν ἑκα
 στα ἢ τύχῃ, διάφορα καὶ ποικί
 λα τοῖς πομπύλαις γήματα
 προσάπτεσθαι. τ' μὲν γ' λαβῶ
 σθαι ἢ τύχῃ, βασιλικῶς δισ
 κούασαι, ἱάρασι δ' ἐπιθέσθαι, καὶ
 δορυφόρους παραδύσθαι, καὶ τ'
 κεφαλῇ στέφασθαι τὰ διαδή
 ματι. τὰ δ' οἰκίστε γήματα πε
 ριέθηκε, τ' δὲ πᾶσα καλὸν εἶναι
 ἐκδοτῆσαι, τ' δ' ἄμορφον καὶ ἴ
 σιον περισκύασαι παντοδα
 πῶν γ' οἶμαι δεῖν ἡμέας τ'
 δεῖν. πολλὰ γὰρ δὲ διὰ μέσης
 τ' πομπῆς μετέβαλεν ἰδὲ ἐνίων
 γήματα, ἐκ ἐῶσα ἐς τέλος δι
 απομπύσαι, ὡς ἐλάχθισαν,
 ἀλλὰ μεταμφιέτασθαι, τ' μὲν
 Κροῖσον ἠκάγκασαι τ' τ' οἰκί
 τε καὶ αἰχμαλώτῳ σκυλῶν αἰ

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum iu
 dicatorum eius permanse
 runt, sed esse fuerunt in
 ter se similia, incognibi
 lia, nullis inscripta titulis,
 nullique vnquam digno
 scenda. Hæc igitur spe
 ctanti mihi, persimilis ho
 minum vita pompæ cui
 prius ac disponat quæq;
 fortuna, ex his qui pom
 pam agunt, diuersos va
 riosque cuiq; habitus ac
 commodans. Alium siqui
 dam fortuna deligens, re
 gijs ornat insignibus, &
 tiaram imponens, & sa
 tellites addens, & caput
 diademate coronans. Ali
 um serui rursus ornatum
 induit, hunc formosum
 effigiat, hunc deformem
 atque deridiculum fingit,
 nam omnigenum, vt opi
 nor, debet esse spectaculū.
 Quin habitus quorunda
 plerunque in media quo
 que pompa demutat, ne
 que perpetuo eodē finit
 ordine cultuq; progredi,
 quo pdierant. Sed ornatu
 cōmutato, Cræsum qui
 dem coëgit serui captiuiq;
 vestes inducere, Mzandri
 um

um autem olim inter ser-
uos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem iliga-
uit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit v-
ti, verum ubi iam pompæ
tempus præterijt, appa-
ratum quisq; restituens,
& cum corpore simul ex-
utus amictu, qualis ante
fuit, efficitur, nihilo à vi-
cino differens. Quidam
tamen ob inscitiam, quū
suos fortunæ cultus exi-
git, ægrè ferunt atque
indignantur, tanquam
pprijs quibusdam bonis
priuati, ac non potius a-
lienis; quibus paulisper v-
tebantur, exuti. Quin in
scena quoq; vidisse te ple-
runque puto histriones
istos tragicos, qui (vt fa-
bulæ ratio poscit) modo
Creontes, modo Priami
fiunt, aut Agamemnones.
Idēq; (si sors tulerit) pau-
lo ante tam grauitè Ce-
cropis aut Erechthei for-
ma imitatus, paulo post
seruus, poëta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iam finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens à

crepi-

ἀναλαβεῖν, ὃ ἢ Μαυρόδριον ἴ-
ως ἐν τοῖς οἰκίαις πομπεί-
οντα, ὃ Πολυκράτης τυράντης
δα μετενέδυσσε, καὶ μέχει μὲν
ἴσως εἶσατος χεῖρας ἰὼν ἀχήμενος,
ἐπιδὼν δὲ ὁ τὸ πομπῆς χαρὸς
παρέλθῃ, πῶς καὶ αὐτὰ ἕκαστος
ἀποδύς τὸ σκηνὴν, καὶ ἀποδυσά-
μενος τὸ ἀχήμενος καὶ τὸ δράμαλος
ὥσπερ καὶ πρὸς τὸ γένεσθαι μὴδὲν
τὸ πᾶσι διαφέρων ἔνιοι δὲ
ὡς ἀλγιστοσύνης, ἐπιδὼν αὖ
παλιν τὸ κόσμον ὅπως αὖσα ἢ
λύχνη, ἀχθονταί τε, καὶ ἀλγισταί τ
σιν, ὥσπερ οἰκίαν τιπὼν εἰσεσ-
κόμενοι, καὶ ἐχὼν αὖ πρὸς ὀλίγον
ἐχέουσιν ἀποδιδόντες. οἶμαι
ὃ καὶ τὸ ὅτι τὸ σκηνῆς πολλάκις
ἐωρακέναι τὰς βασιλικὰς ὑπο-
κριτὰς τότε πρὸς τὰς χεῖρας
τὸ δράμαλον, ἀεὶ καὶ Κρέοντα,
ἐνίοτε ὃ Πριάμους γιγνομένους,
ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ
λύχοι μικρὸν ἐμπροσθεν μάλα
σιμνωσας, τὸ τὸ Κέκροπος ἢ Ερεχ-
θεὸς ἀχήμενος μίμνησκέμενος, καὶ
ὀλίγον οἰκίῃς προῦλθεν ὑπὸ τὸ
ποιητῆς κεκλεισμένους, ἥδη ὃ
πέρασιν ἔχοντος τὸ δράμαλος, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὐτὸ τὸ

χευσὺ πασον ἐκείνην ἐδῆτα,
 καὶ ἰδὼν προσωπείον ὑποθήμενος,
 καὶ καταβὰς ὑπὸ τῷ ἐμβατῷ, πέ-
 νης καὶ ταπηνὸς περὶ χεῖρας, ἐκ
 ἑτ' Ἀγαμέμνωνος ὁ Ἀχίλλεύς, ἐν
 Κρέωνος ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πά-
 λος Χαριχλέως σουνιεύς ὀνο-
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεω-
 δάιτυρος μαρμαρίσιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῷ ἀνθρώπων παράμα-
 τὰ ὄντι, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἐ-
 δοξεν. Φιλεῖπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ δ' ὅτις πολλοὶ λαοὶ τού-
 τος καὶ ὑψηλὰς τὰ φρεσὶ ἔχον-
 τες ὑπὸ γῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκό-
 νας καὶ ὀπλῆς ἀμματα, ἔδεν τι-
 μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῷ
 ἰδῶντι νεκρῶν; Μέν. ληρὴς ὦ
 ἄνθρωπε, εἰ γὰρ ἐθιάσσω τὸ Μανσω-
 λὸν αὐτῷ, λέγω δ' ἡ κάρα, καὶ
 ἐκ τῷ τὰ φρεσὶ περὶ βόητον, ἐν ὅ-
 ρῳ, ὅτι ἐκ αὐτῶν ἐπαύσω γελῶν,
 ἔγωγε ταπηνῶς ἐξέρχτο ἐν πα-
 ραβύτῳ περὶ, λανθανόντων ἐν τῷ
 λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ
 δοκεῖν, τοσούτον ὑπολαύων τῷ
 μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνει
 το τελευτήσαντος ἀχθος ὀπλῆς
 μένος. ἐπὶ δ' αὖ γὰρ ὦ ἑταῖρε ὁ

Δία-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agamemnon ille
 Atreo progener, aut Cre-
 on Menœcei filius, sed Po-
 lus filius Chariclei Suniœ
 sis, aut Satyrus filius Theo-
 gitonis Maratonius. Sic
 se mortalium res habent,
 quæadmodum mihi tum
 spectanti videbantur. ΠΗ.
 Dic mihi Menippe isti
 qui magnificos altosque
 tumulos habent, super
 terram, & columnas ima-
 gines, titulos, nihilone
 sunt apud inferos plebeis
 quibuslibet umbris ho-
 noratior? ΜΕΝΙΠΡ.
 Nugaris tu quidem, nam
 si vidisses Mausolum, Ca-
 rem illum dico pyramide
 celebrem, sat scio, nun-
 quam ridere desisisses, ita
 in antrum quoddam ab-
 strusum despectim abie-
 ctus est in reliqua mortu-
 orum turba delitescens.
 Hoc tantum cōmodi mihi
 videtur ex monumento re-
 ferre, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aeacus, ὁ ἀμικῶ, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbe-
re, seseq; ad loci modum
contrahere. At vehemen-
tius multo risisses opinor,
si reges hosce nostros, sa-
trapasq; vidisses apud eos
mendicantes, & aut salia-
menta vendentes, aut pri-
mas ipsas literas urgente
inopia profitentes, & quæ
admodum contumelijs à
quouis afficiantur, atque
in faciem cadantur, per-
inde atque vilissima man-
cipia. Itaque Philippum
Macedonē conspicatus,
continere me certe non
potui, ostensus est mihi
in angulo quodam, de-
tritatos calceos mercede re-
sarciens. Quin alios præ-
terea multos erat vide-
re mendicantes in triuijs,
Xerxes videlicet, Dari-
us, ac Polycrates. ΡΗΙ.
Admiranda narras ista
de regibus, peneque in-
credibilia. Socrates au-
tem quid facit ac Dioge-
nes, & si quis est sapien-
tialius? ΜΕΝΙΡ.
Socrates profecto etiam
ibi observatur, omnesq;
redarguit, versantur au-
tem cum illo Palamedes,
Vlyss-

Αἰακὸς ὑπομετρῶν ἑκάστῳ τὸ
τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον
ἐπὶ πλέον ποσὸς, ἀνάγκη ἀλ-
πῶν καὶ καλακείῳ, πρὸς τὸ μέ-
γιστον σωτῆρα λαμβάνον. πολλῶ δ'
αὖ, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ
ἐθεάσω τὴν παρ' ἡμῶν βασι-
λέας καὶ σαφάρας, πτωχολύ-
τας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἡτοιταρεῖ
χοπωλουῦντας ὑπὸ ὑπερίαι ἢ
τὰ πρῶτα διδάσκειν χάμ-
μα, καὶ ὑπὸ τῷ τυγχόντος ὑ-
βριζομένους, καὶ κατὰ κέρους παι-
ομένους, ὥστε τῷ ἀνδραπόδων
τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον
γούν τ' μακεδόνα εἰς θιασά-
μους, ἐν κρατεῖν ἐμαυτῷ δυ-
νατὸς εὖ εἰδέσθην δέ μοι ἐν τῷ
νιδίῳ τινι, μισθῷ ἀκέμενος τὰ
σατρά τ' ὑποδημάτων. πολ-
λὸς δὲ καὶ ἄλλος εὖ ἰδεῖν ἐν
ταῖς τριόδοις μεταλούοντας,
ἔξεξας λέγω, καὶ Δαρείους καὶ
Πολυκράτους. Φιλ. ἄτοπα
διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ
μικρὸν δέειν ἄπιστα. τίς δ' ὁ Σω-
κράτης ἐπραττε, καὶ Διογένης, καὶ
εἰ πῶς ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ
μὲν Σωκράτης καὶ ἐπεὶ περὶ ἐξεί-
διλετο.

διελύγων ἅπαντας, σώσεις
 δ' αὐτῷ Παλαμίδης καὶ Ο-
 δυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἰ τις
 ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μὲν
 τοι ἐπιφύσῃς αὐτῷ, καὶ διω-
 θήκη ἐκ τῆς φαρμακοποσίας ἰα-
 σκέλη. ὃ δ' ἐβέλτερος Διογῆνης
 παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ
 τῷ Ἀστυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τοῖς τῷ πολυτε-
 λῶν. ἀκύνων δ' οἰμωζόντων αὐ-
 τῷ, καὶ τῷ παλαιᾷ ἰσχύλι ἀ-
 ναμειβόμενων, γελᾷ τε, καὶ τέρ-
 πεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ κα-
 τακείμενος, ἄδη μάλ' αὖτε
 χεῖρα καὶ ἀπνέει τῇ φωνῇ, ταῖς
 οἰμωγαῖς αὐτῷ ὀπκαλύπτων,
 ὥστε ἀνιᾶσθαι ἄνδρας καὶ δι-
 ασκέπεισθαι μετοικεῖν, ἢ φέρων
 ταῖς τῷ Διογῆνι. Φι. ταυτί μὲν
 ἱκανῶς. τί δ' ἐστὶ ψήφισμα ἦν,
 ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἐλάτεις κεκυρῶ-
 νος καὶ τῷ πασίῳ; Μέν. οὐδὲ
 ὑπέμνησαι. ἢ γὰρ οἶδ' ὅπως
 περὶ τέττε λέγειν προσθέμενος,
 παμπολὺ ἀπεπλάκηθην τῷ
 λόγῳ. διατρέχοντος γὰρ με-
 τὰς οὐτόεις, προσέειπεν οἱ
 πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ
 τῶν

Vlyfles & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intume-
 scunt exhausto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vici-
 nus Assyriae, Midæq; Phry-
 gio, atque alijs item plu-
 ribus ex istorum sumtuo-
 rum numero manes,
 quos quum eiulantes au-
 dit, veteris fortunæ ma-
 gnitudinem recogitantes,
 & ridet & delectatur, ac
 supinus cubans ut pluri-
 mum cantat, aspera nimis
 atque iucunda voce illo-
 rum eiulatus obscurans,
 adeo ut id ægrè ferentes,
 nec Diogenem ferre va-
 lentes, de mutanda sede
 deliberent. P H 1. De his
 iam satis quidem, cæteriū
 quod nam illud decretum
 est, quod initio dixeras
 aduersus diuites esse san-
 citum? M E N. Bene ad-
 mones, nescio enim quo
 pacto, quum hac de re
 dicere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionem aduocauerūt
 his videlicet de rebus quæ
 in

in commune conducerēt. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa, postremo vero de diuitib. negocium. In quos posteaquā plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam, huiusmodi decretum dedit.

Decretum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curiax populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cū alijs sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in taliterū statu quinquies ac vicies decem annorū millia transfegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; a pauperibus

agi.

τῆς κοινῆς συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλὰς συνθέσεις, αἰαμίζας ἐμαυτῷ τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ὡς τ' ἐκκλησιαστών. διωκίθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τέλευτ' αὖτον δὲ τὸ πλεῖστον πλεσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτὸς κατηγόρητο πολλὰ καὶ δευδία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία καὶ ἀδικία, τέλος ἀνάσας τις τῆς δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπεὶ δὲ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλείστοι δρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιάζομενοι, καὶ πάντα τρέποντες τὴν πᾶντων κατὰφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθανῶσι τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζειν, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας αὐτῶν εἰς τὸ βίον, κατὰλύειν εἰς τέσσαρες, ἅχρ' ἂν ἐν τῷ τοῖς τε διαγάγῃσι μυριάδας ἐστὶν πέντε καὶ ἑκοσθ, ὅνοι ἔξ ὧν συνίσταμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες,

καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν πονήτων ἐλαυνόμενοι, τὰ τοῦθ' ὅθεν ὃ λοιπὸν ἔξ
εἶναι αὐτοῖς ὑποθαεῖν. εἶπε
τῷ Ἰνώμῳ Κρανίων σκελεσίω-
ρος, νεκροσεύς, φυλῆς ἀλιβαν-
τιάδος. τά τε ἀναγνωσθέντος
τῷ ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν
μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε
ὃ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεδιμήσατο
ἡ Βερεμῶ, καὶ ὑλάκνησεν ὁ κέρεβε-
ρος. ἔτω γὰρ ἐντελέῃ γένεϊ,
καὶ κύρια, τὰ ἀνιγνωσμένα.
ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν ἡ' ἐκ-
κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπερ' ἀφίγ-
μῳ ἔνεκα, τῷ Τηρεσίᾳ περὶ
ελθὼν, ἰκέτευον αὐτῷ τὰ πάν-
τα διηγήσάμενος, εἶπ' ἐν πρὸς
με ποῖόν τινα ἡγείτο τῷ ἄρι-
στον βίον. ὃ δὲ γιλάσας, ἔστ' ὃ
τυφλόητι γερόντιον καὶ ὠχρόν,
καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φη-
σὶ τί μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῷ
ὑπερίᾳ, ὅτι παρὰ τῷ σοφῶν ἐ-
χέμετο, ἐλὰ αὐτὰ γίνωσκόν-
των ἑαυτοῖς. ἀτὰρ ἐξέμει-
λέ γ' ἔτι περὶ σε, ἀπείρη γὰρ ὑ-
πὸ τῷ Ραδαμανθῳ. μηδα-
μῶς, ἐφ' ἧς, ὦ πατέρειον, ἀλλ'
εἰπὲ, καὶ μὴ περὶ δὲ με σὺ τοῦ
φλῶ-

agitati. Deinde ut liceat
illis è vita excedere. Hanc
sententiam dixit Caluari-
us patre Aridello, patria
Manicensis, tribu Aliban-
tiade. Hoc recitato decre-
to, approbaverunt princi-
pes, sciuit plebs, adfremu-
it Proserpina, allatrauit
Cerberus. sic enim rata,
quæ inferi statuunt, au-
tenticaq; fiunt. Quæ igitur
in concione ageban-
tur, erant huiusmodi. Tū
ego statim, cuius gratia
veneram, Tiresiam adeo,
atque illi re, uti erat, or-
dine narrata, supplicavi,
ut mihi diceret, quod-
nam optimum vitæ ge-
nus putaret. Hic vero sub-
ridens (est autem senicu-
lus quispiam excus, pal-
lidus, voce gracili) ὁ fili,
inquit, causam tuæ per-
plexitatis scio à sapienti-
bus istis profectam, haud-
quaquam idem inuicem
ijsdem de rebus sentienti-
bus, verum haud fas est
id tibi proloqui, siquidem
quod Rhadamanthus in-
terdixit. Nequaquam, in-
quam, ὁ πατέρειον, sed dic
amabo, neq; me contem-
nas, qui in vita te etiam
ipso

ipso cæcior oberio. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hoscæ syllogismos despuens, atque id genus omnia nugæ æstimans, hoc solum in tota vita persequere, ut præsentibus bene compositis minime curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensque traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelotum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemque tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum, tenueque,

φλότιον περιβότα ἐν τοῦ βίου. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολλὸν τῆς ἄλλων ἀποσάσας, ἡρέμα περισκήψας πρὸς τὸ ἔς φησιν, ὅτι τῆς ἰδιωτῆς ἀρετὸς βίος καὶ σωφρονέστερος, ὥς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τῷ μέτερωλογεῖν, καὶ τέλει καὶ ἀρχαῖς ὀπισκοπεῖν καὶ καὶ ἀπύσας τῷ σοφῶν τύπων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγεσάμενος. τῷ τε μέντοι ἔξ ἀπαλὸς διηράσθη, ὅπως τὸ παρὸν εὐθέμενος, παραδράμης μελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐπαυδαπῶς. ὥς ἐπὶ πῶν, πάλιν ὄρετο κατ' ἀσφοδιλὸν λεμῶνα. ἐγὼ δ' οὐ καὶ γὰρ ἤδη ὀψέω, ἀλλὰ δὴ ὁ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί θιαμέλλομεν, καὶ ἐκ ἀπιμεν αὐθις ἐς τὴν βίον; ὁ δ' πρὸς ταῦτα, δάξας, φησὶν ὁ Μένιππι, ταχεῖαν γὰρ σοι καὶ ἀπράξμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν. καὶ δὴ ἀπαλαῶν με πρὸς τι χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφοροτέρων, δείξας τῇ χειρὶ πρὸς τὸν ἀμαυρὸν τι καὶ λήπτον ὥσπερ διὰ κληθείας ἐστὶν φῶς.

ἐκείνο

ἐκείνο, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ
Τροφονίε, καὶ κεῖθιν κατέ-
χονται οἱ ἀπὸ βοιωτίας. ταύ-
τῳ οὖν αἰεθί, καὶ εὐθὺς ἔσῃ
ὅμι τῆς Ἑλλάδος. ἡδούης δὲ
τοῖς εἰρημφοῖς ἐγὼ, καὶ τὸν
μάγον ἀσπασάμενος, χαλε-
πῶς μάλα διὰ τοῦ σομῆς
αἰετῦσας, ἐκ οὗδ', ὅπως
ἐν Λεβαδίᾳ γίγνομαι.

Τίμων ἢ Μισάν-
θρωπος.

Ὁ ζεῦ φίλῃ καὶ ξένῃ καὶ
ἐταρεῖν καὶ ἐφέσει, καὶ ἀστρο-
πυτᾷ, καὶ ὄρεσι, καὶ νεφελῇ-
γέται, καὶ ἐρίγδωπι, καὶ εἴ τι
σε ἄλλο οἱ ἐμδερνῆτοί ποιοῦ-
ται καλεῖσι. καὶ μάλιστα ὅ-
ταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυνόμος
γινόμενος ὑπερίδεις τὸ πῆ-
λον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κενὸν τῷ ἔνδοξῳ.
ὡς σοινῶν ἢ ἐρισμάρατος
ἀσραπῇ, καὶ ἢ βαρύβρομος ἔσπον-
τῇ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργυρῆς
καὶ σμυρδαλέος κίεανός, ἀ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη
αἰα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud, in-
quit, Trophonij templum
est, atque illac ad inferos
ἐ Βαετία descenditur, hac
ascendes, atque illico e-
ris in Græcia. Ego igitur
hoc sermone gavisus, sa-
lutato Mago, difficile ad-
modum per angustas an-
tri fauces subrepens, ne-
scio quo pacto in Lebadi-
am perueni.

Timon siue Misan-
thropus.

O Iupiter Philī & ho-
spitalis, sodalitie, dome-
sticæ, fulgurator, iururan-
dice, nubicoge, grandis-
strepe, & si quod aliud tibi
cognomē attoniti Poëtæ
tribuunt, maxime quum
hærent in versu. Nam tū
illis tu multinominis fa-
ctus, carminis ruinam ful-
cis, metrique explēs hia-
tum. Vbi tibi nunc magni
crepum fulgur, graui fre-
mum tonitru? Vbi ardēs,
candens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palam apparet nugæ esse,
fumumq; poeticum, nec

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia expromtaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quibus ex his, qui peieraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quam flammam fulminis cuncta necantis, adeo titiōnem quæpiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus reb. factū est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum ab re, quippe aduersus Iouē usque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia commit-

tunt

ἀναπέφνη, καὶ καπνὸς ποικιλικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τ' πατάγῃ τ' ὀνομάτων. τὸ δ' αἰοδιμὸν σε, καὶ ἐκπρόλον ὄπλον καὶ πρὸχρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ὄρεσι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὄρεως χεῖρ' ἤν' ἀδικοῦντων διαφυλάττον. θάψον γοῦν ἤν' ὀπιορκεῖν τις ὀπιοχειρουμένων ἔωλον δρυαλλίδα φοβηθεῖν αὐτῷ, ἢ πῶν τ' παυδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα ἔτω δαλὸν τινα ἐπανατείναντι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς αὐτῷ μὲν ἡ καπνὸν ἀπ' αὐτῷ μὲν διεδέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶσθαι ὑπολαβεῖν τῷ τραύματος, ὅτι ἀπαπληθήσον) τ' ἀσβόλυ. ὥς ἡ δὲ διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σατμωνὺς ἀντιβροτῆν ἐτόλμα, καὶ πάντῃ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς ἔτω ψυχρὸν τ' ὄρεσι Δία, δρεμεργὸς ἀνῆρ, καὶ μεγαλαυχέμενος. πῶς γὰρ ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθύδεις, ὅς ἔτε ἤν' ὀπιορκεῖν ἀκούεις, ἔτε τὸς ἀδικοῦντας ὀπιορκεῖς

σκοπεῖς, λημῶς δ', ἢ ἀμβλυ-
 ὤπεις πρὸς τὰ γινόμενα,
 καὶ τὰ ὅσα ἐκκεκώφωσαι
 καθάπερ οἱ παρηκκόβεις.
 ἔπει νέος γὰρ ἔτι καὶ ὑξύθυ-
 mos ὢν, καὶ ἀκμαῖος πλὴν ὀφ-
 ρῶ, πολλὰ καὶ τῆς ἀδίκων
 καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ ἐδέ-
 ποτε ἦγεις τότε πρὸς αὐ-
 τὸς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεργὸς πάντος ὁ κεραινὸς
 ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπιτείλει, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβόλον ἦν παρηκονίζετο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινῶν, καὶ
 ἡ χιὼν σωρηδὼν, καὶ ἡ χάλα-
 ζα πετρηδὼν, καὶ ἡ αἰὶ φορ-
 τικῶς διαλέγωμαι, ὑπὲρ τε
 ξαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάστη σαγῶν. ὥς τι-
 λικαῦτη ἐν ἀκρεῖ χερσὶν
 ναυαγία ὅπῃ τοῦ Δευκαλίων-
 ρος ἐβλήετο, ὥς ὑποβρυχίων
 ἀπάντων καταδιδοκῶν,
 μόγεις ἐν τι κινώτιον πε-
 σωθῆναι, προσοκείλαν πᾶς
 Λυκαρῆϊ, ζώπυρον τι τοῦ
 ἀνθρώπου ἀπέρματος δια-
 φυ-

tunt, respectum agas? Cæ-
 cutis autem lippitudine,
 & hallucinarius ad ea quæ
 fiunt, auresque iam tibi
 obsurduerunt instar ho-
 rum, q. ætate defecti sunt.
 Quandoquidem quum
 iuuenis adhuc esses, acri-
 que animo vehemensque
 ad iracundiam, permulta
 in homines maleficos ac
 violentos faciebas. Ne-
 que tum vnquam tibi
 cum illis erant induciæ.
 Sed perpetuo fulmen e-
 rat in negotio, perpetuo
 obumbrabatur Aegis, ob-
 stridebat tonitru, fulgur
 continenter iaculorum in
 morem densissime ex æ-
 dito loco deuolantium
 torquebatur, terræ qual-
 sationes, cribri instar fre-
 quentes, ad hæc nix cu-
 mulatim neq; nō grando
 saporum in morē, atq; vt
 tibi moleste disseram, im-
 bresq; rapidi & violenti,
 ac flumen quotidie exun-
 dans. Hinc tantum repēte
 Deucalionis ætate naufra-
 gium ortum est, vt omni-
 b⁹ sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorem
 appulit, humani generis

quasi scintillulas quasdam
 servans, unde sceleratius
 etiam genus in posterum
 propagaretur. Nimirum
 igitur dignum socordia
 præmium ab illis repor-
 tas, quum iam nec sacra
 faciat tibi quisquam nec
 coronas offerat, nisi si
 quis obiter in Olympicis,
 ac ita ne is quidem rem
 admodum frugiferam fa-
 cere videatur, sed priscum
 quendam ritum magis re-
 ferre, ac pene Saturnum,
 & Deorum generosissi-
 me, te reddunt magistra-
 tu abdicantes. Omitto lo-
 qui, quoties iam templū
 tuum sacrilegio compila-
 rint, quum tibi etiam ip-
 si in Olympiacis manus
 admoliti sunt. Atque in-
 terea tu altifremus illi pi-
 gritaberis, vel excitare
 canes, vel vicinos aduo-
 care, ut auxilio accurren-
 tes illos cōprehenderent,
 quum etiam dum adorna-
 rentur ad fugam. Sed ge-
 nerosus, Gigantūq; extin-
 ctor, & Titanum victor
 sedebas, quum tibi cesari
 es ab illis circumtondere
 tur, decem cubitale ful-
 men dextra tenens. Horū
 igitur

φυλάτῃς εἰς ὀπλον κα-
 κίας μείζονος. τέ γάρ τοι
 ἀκόλυθα τῆς ξαθυμίας τὰ-
 πείχεια κομίζῃ παρ' αὐτῆς,
 ἔτι δύνοντας ἔτι σοι τῖδες
 ἔτι σεφανοῦντος, εἰ μὲν τις
 ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων, καὶ
 ἕτος οὐ πάνυ ἀναγκῆα
 πειεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
 τὶ ἀρχαῖον σωτελῶν, καὶ
 κατ' ὀλίγον κέρνον σιῶ δε-
 ῶν γιγασκότες, ἀποφάινου-
 σι, παρῶσάμενοι τῆς τιμῆς,
 ἐῷ, λέγειν, ὁποσάκις ἤδη
 σε τὸν ναὸν σπένδοντες.
 οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι ταῖς χεῖ-
 ρας Ὀλυμπιάσῃ ὀφειδὴν
 κασι, καὶ οὐδ' ὑπερβέβηκε
 ὤκνησας ἢ ἀναστῆσαι τὸς κύ-
 νας, ἢ τὸς γείτονας ὀπκα-
 λέσασθαι, ὥς βονδρομήσαν-
 τες αὐτὸς συλλάβοιεν, ἔτι
 συσκευαζομένους παρὸς πλὺν
 φυγῇ. ἀλλ' ὁ γηναῖος, καὶ ἰο-
 γαστολέτης καὶ τιτανοκρά-
 τωρ ἐκάθησο, τὸς πλοκά-
 μους ἀφεικέρμενος ὑπ' αὐ-
 τῆς, δικάπηνων κεραιὸν
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 τῷ

τῶντων δ' ἑαυμάστι πλῆλκα
 παύτῃται ἕως ἀμελῶς
 παρορώμεθα; ἢ πότι κολά-
 σεις τῶν τοσαύτων ἀδικίαν;
 πότι φαίνοντες ἢ Δευκα-
 λίωνις ἱκανοὶ πρὸς ἕως
 ὑπέραντλον ὕβριν τῆ βίης;
 ἕνα γὰρ τὰ κοινὰ εἰάσας, τὰ-
 μὰ εἶπω, τοσούτους Ἀθηναι-
 ῶν εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλε-
 σθῆς ἐκ πινυμένων ὑποφύ-
 νας, καὶ πᾶσι τοῖς διομένοις
 δαπάνησας, μᾶλλον ὃ ἀθρό-
 ον εἰς σύγχυσιν ἢ φίλων
 ἐν χεῖρας τὸν πᾶντον, ἐπει-
 δὴ πάντες διὰ ταῦτα ἐγέρ-
 μιν, ἐκ ἑτι ἕδ' ἐγνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῶν, ὅτι
 προσβλέψουσιν οἱ τίως ὑ-
 ποπλήσοιτες καὶ προσκυ-
 νοῦντες, καὶ κατὰ ἑμὲ τρυ-
 ματος ἀνηρημένοι. ἀλλ'
 ὡς πε καὶ ὁδῶ βαδίζων
 ἐν τύχῃ τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ
 τινὰ ἐν ἑλίῳ παλαιὸν νε-
 κρῶ ὑπὸ τῆς χεῖ-
 ρος ἀνατρεψαμὲν ὡς παρέρ-
 χονται, μηδὲ ἀναγνόντες,
 οἱ δὲ καὶ πρὸ ὅρων ἰδόν-
 τις

igitur, ὁ praeclare, quis
 tandem erit finis, quae tu
 adeo secure despicias? Aut
 quando de tantis malefi-
 cijs poenas sumes? quot
 Phaethōtes aut Deucalio-
 nes satis idonei sint ad ex-
 piandum tam inexhau-
 stam morū iniquitatem?
 Etenim ut de communi-
 bus sileam, de ijs quae mi-
 hi acciderunt dicam,
 quum tam multos Athe-
 nienſes in sublime euexe-
 rim, ex pauperr. diuites
 reddiderim, cunctisque
 quotquot opus haberent,
 suppeditarim, imo semel
 vniuersas opes in amicos
 iuuandos effuderim, si-
 mulatq; his rebus ad ino-
 piam deueni, iam ne ag-
 noscor quidē ab illis, nec
 aspicere dignantur me,
 qui dudum reuerabantur,
 adorabant, meoq; de nu-
 tu pendebant. Quod si
 quando per viam ingredi-
 ens, forte fortuna in eo-
 rum quempiam incidero,
 perinde ut euersam homi-
 nis iam olim defuncti sta-
 tuā, ac tēporis longitudi-
 ne collapsam praetereunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alij vero & procul con-

specto me, alio sese detor-
quent, existimantes sese
inauspdatum, abominan-
dumq; visuros spectacu-
lum, quem non ita pri-
dem servatorem & adiu-
torem suum esse prædi-
cabant. Itaq; prementib.
malis ad extrema redact⁹
consilia, temone arrepto,
terram exerceo, quater-
nis conductus obolis, at-
que hic cum solitudine,
cumque ligone philoso-
phor. Hoc interim lucri
mihi videor factura, quod
posthac non intuebor ple-
rosque præter meritum
secundis fortunæ successi-
bus utentes. Nam illud
vel maxime vrit. Iam igitur
tandem aliquando Sa-
turni Rheæque proles,
excusso profundo isto, gra-
vique somno (nam Epi-
menidem quoque dormi-
endo vicisti) denuo iacta-
to fulmine, aut ex Oeta
redaccenso, ingenti reddi-
ta flamma iram aliquam
strenui illius ac iuvenilis
Iouis ostende, nisi vera
sint quæ à Cretensibus de
te, tuæque sepultura feren-
tur. I V P. Quis hic est
Mercuri, quem audio sic
voci-

τες, ἐτέραν ἐκτρέπον), - δυ-
σάντητον καὶ ἀπορόπαιον θεά-
μα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες
τὸν ἐκ τοῦ πολλῆς σωτήρα καὶ
ἐνεργέτην αὐτῆς γαλήνης, ὥστε
ὑπὸ τῆς κακῆς ἐπὶ ταύ-
τῃ τῷ ἐχατὶαν τραπόμε-
νος, ἐναφάμενος διθέραι, ἐργάζομαι τῷ γῆν ὑπό-
μιδος ὁβολῶν τεσσάρων, τῇ
ἐρημῇ καὶ τῇ δικέλλῃ περὶ
φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τῷτο
γούμ μοι δοκεῖ κερδαίνειν, μη-
κέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τῆ
ἀξίαν εὖ πράττοντας. ἀνισαρ-
τερον γὰρ τῷτο γέ. καὶ ποτὲ
οὐκ ὦ Κρήνης καὶ Ρέας υἱε,
καὶ βαθύ τῷτον ὕπνον ἀπ-
σιδάμενος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ
τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκρίμη-
σαι, καὶ ἀναρξέπιδας τὸν κε-
ραυνόν, καὶ ἐκ τῆ Οἴτης ἐναυσά-
μενος. μεγάλῃ ποίησας τῇ
φλόγα, ὅπως αἰὶν τινὰ χο-
λῶν ἀνδράδας καὶ νεανικοῦ
Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴς ἐστὶ τὰ ὑπὸ
Κρητῆς περὶ σου καὶ τῆς ἐκεί-
νης ταφῆς μυθολογούμενα.
Ζ. τίς ἔτις ἐστὶ, ὦ Ἐρμῆ, ὁ
κεκρά-

κικραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς,
 παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑψι-
 ρείᾳ, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐ-
 χμῶν, καὶ ὑποδύφθερος; σκά-
 πται δὲ, οἶμαι, ὀππεκυφῶς,
 λάλος ἀνθρώπος καὶ θαρσύς,
 ἥπερ φιλόσοφος ὅστις. ἐγὼ δ' αὖ
 ἔτι πῶς ἀσεβῆς τὰς λόγους
 διεξήκει κατ' ἡμῶν. Εἰμ. τί
 φῆς ὦ πατέρ; ἀγνοεῖς Τι-
 μονα τὸν Εχεκρατίδην; τὸν
 κλυττέρα; ἔτος ὅστις ὁ πολ-
 λάκις ἡμᾶς κατ' ἱερῶν τε-
 λείων ἐσιάσας, ὁ νεό-
 πλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκα-
 τόμβας, παρ' ὧν λαμπρῶς
 οἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ διὰ-
 σια. Ζεύς. Φῦ τῆς ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ
 πλείσιος, πρὶν οἱ οἱ τοσοῦ-
 τοι φίλοι; τί ταθῶν οὐκ
 τοιοῦτος ὅστις, αὐχμηρὸς, ἀθ-
 λιος καὶ σπαπανὸς καὶ μι-
 θωτὸς, ὡς εἰκοι, ἔτι βάρ-
 ρειων καλαφέρων ἢ δ' κελ-
 λαν. Εἰμ. ἔτι μὲν εἰπεῖν
 χρὴς ὅτις ἐπέτελλεν αὐτὸν,
 καὶ φιλανθρώπων, καὶ ὁ
 παρὸς τὰς διομένους ἀπαν-
 τας

vociferantem ex Attica,
 ad Hymettum in radice
 montis, horridus totus,
 ac squalidus, pelleq; hir-
 cina amictus, fodit autē,
 ut arbitror, nam pronus
 incumbit homo loquax
 & cōfidens, mirum nī phi-
 losophus est, neq; enim
 alioqui adeo impia, nefa-
 riaq; in nos fuerat istu-
 rus. M e. Quid ais pater,
 an non nosti Timonem
 Echecratidis filium Colyt-
 tensē? Hic nimirum est,
 qui nos sæpenumero in sa-
 cris legitimis conuiuio ac-
 cepit, ille repente diues
 factus, ille qui rotas he-
 catombas, apud quem
 splendide Iouialia festa
 consueuimus agitare. I v.
 Hem quænam ista rerum
 commutatio? hiccine ho-
 nestus ille, diues, quem
 tam frequentes cingebāt
 amici? Quid igitur acci-
 dit, ut hoc sit habitu?
 squalidus, ærumnosus,
 fessor conductitius, uti
 cōijcio, quum tam grauē
 ligonem gerat? M e κ.
 Ad hunc modum illum
 quemadmodum probitas
 euertit, atq; humanitas, &
 in omnes quicunque ege-

rent misericordia. At re-
 nera Vecordia potius fa-
 cilitasque, nullusque in-
 suscipiendis amicis dele-
 ctus, quippe qui neuti-
 quā intellexerit, sese cor-
 uis lupisque largiri. Quin
 magis quam à vulturibus
 tam multis misero iecur
 eroderetur, amicos esse
 eos & socios iudicabat,
 quasi beneuolentia erga
 sese afficerentur, quum il-
 los epulæ magis caperēt.
 Ergo posteaquam ossa pe-
 nitus nudassent, circum-
 rofissentque deinde si qua
 medulla iuberat, hanc
 quoq; admodum diligen-
 ter exuissent, aufuge-
 runt, exuccum & radici-
 tus defectum destituētes,
 adeo ut postea ne agno-
 scant quidem, aut aspici-
 ant, tantum abest, ut sint
 qui suppeditent, imperti-
 antque. Has ob res fossor
 & fugo, ut vides, opertus
 pelliceo vrbē præ pudore
 fugiens, mercede terrā ex-
 ercet, aduersus ingratos
 atra bile stomachatur, qui
 quidem sua benignitate
 ditati, admodum fastuo-
 se nunc prætereant, ac ne
 nomen quidem ac Timon

voce-

τας οἶκτος. ὡς δὲ ἀλυσθεὶς
 λόγῳ, αἰσῶτα καὶ εὐάθεια καὶ
 ἀκρίσια πρὸς τὰς φίλους,
 ὅς ἐστι σωῖται, κέραι καὶ
 λύκοις χαρίζομενος, ἀλλ' ὑπὸ
 γυνῶν τοσούτων ὁ κακο-
 δαίμων κερδόμενος τὸ ἥπαρ,
 φίλους εἶναι αὐτὸς καὶ ἐταί-
 ρους ᾤετο, ὑπὸ εὐνοίας τῆς
 πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ
 βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνά-
 σαντες ἀκρίβως, καὶ πει-
 τραγόντες, εἴ τις ἢ μυτιλὸς
 ἐν τῷ ἐκμυζήσαντες, καὶ τῦ-
 τον οὐ μάλα ὀπμιλῶς ᾤχον-
 το, αὐτὸν αὐτὸν καὶ ταῖς ῥίξας
 ὑποτιτμιμένῳ ὑπολιπόν-
 τες, ἐδὲ γνωρίζοντες ἔτι,
 ἐδὲ περισιλέοντες, πύθην
 γὰρ ἢ ὀπικροῦντες ἢ ὀπιδι-
 δόντες ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦ-
 τα δικηλότης καὶ διφθειρέ-
 ας, ὡς ὀρεῖς, ὑπλεπόντων ὑπὸ
 αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ μισθοῦ
 γνωγῆι, μελαγχολῶν τῷ
 κακῷ, ὅτι οἱ πλετοῦν-
 τες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑ-
 περοπλικῶς παρέρχονται,
 ἐδὲ τῶνομα οἱ Τίμων κα-
 λῶτο.

αὐτοὶ εἰδότες. Ζεὺς. καὶ μὴ
 ἔσται παροπίεος ἀνὴρ, ἔστι
 ἀμελεῖς. εἰκότα γὰρ ἡγα-
 γάσκει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ὁμοία ποιήσομεν τοῖς κα-
 ταράτοις κέλευσεν ἐκεί-
 νοις, ὁπλιτοὶ ἀνδρὲς
 τοσαῦτα ταύρων τε καὶ
 αἰγῶν σίβητα καύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῇ βωμῶν.
 ἔτι γοῦν ἐν ταῖς εἰσι τῶν
 κνίσαν αὐτῇ ὄχῳ, πλεῖν
 ὑπὸ ἀχολίας τε καὶ θυ-
 ρε πολλῆ τῇ ὁπορευού-
 των καὶ βιάζομένων καὶ ἀε-
 παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβῳ
 τῷ παρὰ τῇ προσουλού-
 των (πολλοὶ γὰρ ἔτοι καὶ
 δυσφύλακτοι, καὶ ἐπὶ ἐπὶ
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐπι-
 ᾄσι) πολὺν ἤδη χρόνον ἔδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀθικὴν,
 καὶ μάλιστα ἔξ ἧς φιλοσο-
 φία καὶ λόγων εἰδὲς ἐπι-
 πλάσσει αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
 κεκραγόντων. οὐδὲ ἐπα-
 χύειν δεῖ τῇ εὐχῶν. ὥς
 τε ἢ ὁπλυσάμενον καὶ τὰ
 ὅτε

vocetur, nouerint. Iv.
 Atque profecto vir neu-
 tiquam fastidiendus, neq;
 negligendus, & iure opti-
 mo indignatur, qui ijs tan-
 tis in malis agat. Quare
 sceleratos istos adulator-
 es ipsi quoq; fuerimus i-
 mitati, si cum virum ne-
 glexerimus, q̄ tantum tau-
 rorum & caprarum pin-
 guissimas quasq; nobis in
 aris adoleuerit, quarum
 nidor etiamnum mihi in
 narib. residet. Tamen si pro-
 pter negociaq; & turbam
 maximam peierantium,
 tū vi, non iure agentium,
 neq; non aliena rapientium,
 praeterea ob formidi-
 nem quam mihi pariunt
 sacrilegi, qui quidem tum
 multi sunt, tum observa-
 tu difficiles, adeo ut ne
 minimum quidem nos
 conuiuere sinant. Iam-
 pridem profecto ad Atti-
 cam regionem oculos de-
 torissem, maxime postea-
 quam philosophia & de
 verbis digladiationes apud
 istos increbuerūt, ita
 ut pugnanti- inter se istis
 vociferantibusque ne ex-
 audire quidem mortaliū
 vota liceat. Vade mihi
 ne-

necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merasque nugas ingenti vociferatione connectunt, hæc in causâ fuerunt, ut hunc quoq; neglexerim, quâ haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est Mercuri, tu Plutum adducens, quantum potes ad istum abeas. Porro Plutus vna secum ducat & Thesaurum, & utriq; apud Timonem perseverent. Neque usque adeo facile demigrent, etiam si quam maxime rursus illos per bonitatem ex ædibus exegerit. Cæterum de palponibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt usi, in posterum consultabo, pœnasque daturi sunt, simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in eo reclusa cuspide duo è radijs maximi, quum nuper auidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui dii vocaremur.

Ac

ὅτα καθῆσθαι, ἢ ὀπτεῖσθαι
 πρὸς αὐτῶν ἀρετῶν τῶν καὶ
 ἀτάρμακα καὶ λήρεις μεγάλη
 τῇ φωνῇ ξυμπερόντων. διὰ
 ταῦτά τοι καὶ τῦτον ἀμελη-
 θῆναι σωέειν πρὸς ἡμᾶς, ἢ
 φαῦλον ὄντα. ὁμως δὴ τὸν
 Πλῆτον ὃ Ερμῇ παραλα-
 βὼν, ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτῷ κτῆ-
 χος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλῆτος καὶ
 τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτῶν, καὶ
 μνηστέωσαν ἀμφω παρὰ τῷ
 Τίμωνι, μὴ ἀπαλαττέω-
 σαν ἕτω ῥαδίως, καὶ ὅτι
 μάστιγα ὑπὸ χρηστότητος σῶ-
 θης ἐκδιώκῃ αὐτὸς τὴν οἰκίαν.
 περὶ ᾧ τῷ κολάκων ἐκείνων,
 καὶ τῇ ἀχαριστίας, ὡς ἐπεδεί-
 ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις
 μὴ σκέβομαι. καὶ δίκην
 δώσωσιν, ἐπεὶ δαὲν τὴν κεραι-
 νὸν ὀπτοκυνάσω. κατεαῖμέ-
 ναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποσομα-
 μῆναι εἰς δύο ἀκλίνεις αἱ μέ-
 γισται, ὅποτε φιλοτιμότερον
 ἠκόντισα πρῶτον ὅτι τὸν σο-
 φιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπεί-
 δε τὴν ὁμιλίαν, μὴ δὲ ὅλος
 εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὴν δεινὴν.
 ἀλλ'

ἀλλ' ἐμῆνου μὲν δῖοντα-
τον. ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ
τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνέκειον
παράκνυψας, ἐκείνῳ τε κα-
τέφλιξε, καὶ αὐτὸς ὑλίγυν
δεῖν σωετρίβην παρὰ τὴν
πέτρην. πλὴν ἱκανὴ ἐν
τοσούτῳ, καὶ αὐτὴ τιμωρία
ἔσαυ αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλου-
τουῦτα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.
Βερμ. οἶον ὡς τὸ μέγα κεκρα-
γῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
δρασμὸν οὐ τοῖς δικηολο-
γῆσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
εὐχομένοις τῷτο χρήσιμον.
ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλέ-
σιος ἐκ πενισάτης κατασῆ-
σεται ὁ Τίμων, βοήσας
καὶ παρρησιασάμενος ἐν
τῇ εὐχῇ, καὶ ὀππρέψας τὸν
Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπην
ὀππικυφῶς, ἔτι αὖ ἔσκαπ-
τει ἀμελέμενος. Πλῆτ.
ἀλλ' ἐγὼ ἐκ αὐτῶ ἀπέλθοιμι ὦ
Ζεῦ παρ' αὐτόν. Ζεύς. διὰ
τί ὦ ἄρισε Πλῆτε, καὶ
ταῦτα ἐμοὶ κελεύσαντος;
Πλῆ. ὅτι νῦν Δία ὕβριζεν εἰς
ἐμὲ

Ac illum quidem errore
non feriebam, propterea
quod Pericles obtenta
manu eum ptekerit. Cæ-
terum fulmen in Casto-
ris ac Pollucis templum
detortum tum illud exus-
sit, tum ipsum parum ab-
fuit, quin ad saxum com-
minueretur. Quanquam
intetum vel id supplicij sa-
tis magnum in istos fue-
rit, si Timonem conspexe-
rint egregie locupletem
factum: M e n. Quan-
tum habet momenti ali-
um vociferari, & obstre-
perum audacemque esse?
Idque non ijs modo qui
causas agunt, verum etiam
qui vota faciunt conduci-
bile. En mox è pauperri-
mo diues euaserit Timō,
qui se imprecando clamo-
sum & improbum præsti-
terit, Iouemque reddide-
rit attentum. Si vero si-
lentio fodisset nutans, et-
iam nunc foderet negle-
ctus. P l u t. At ego Iu-
piter haud quaquam ad
istum rediturus sum. I v.
Quid ita non rediturus
optime Plute, præsertim à
me iussus? P. Quoniam
per Iouem iniuria me af-
fecit

fecit eijciens, & in multa fragmenta dissecans, id-
que quum illi paternus es-
sem amicus, ac me pene
dixerim, fuscinis ex ædi-
bus extrusit, nec aliter
quam ij, qui è manibus
ignem abijciunt. Num
rursus ad istum ibo, para-
sitis, adulatoribus & scor-
tis donandus? Ad eos me
mitte ò Iupiter, qui mu-
nus intellecturi sint, qui
amplexuri, quibus equi-
dem in precio sim, & ma-
iorem in modum exopta-
tus. At hi stupidi cum in-
opia cōmercium habeāt,
quam nobis anteponunt,
vt ab ea accepto sago pel-
liceo, ligoneque, sat ha-
beant, quum quatuor lu-
crantur obolos, decem
talenta contemtim dono
dare soliti. I v p. Nihil
istiusmodi posthac in te
facturus est Timon, quip-
pe quē ligo abunde satis
corripuerit, nisi prorsus
nullum dolorem sentiunt
illius ilia, quod oporteat
te p penuria præoptare.
At tu mihi querulus ad-
modum videris esse, qui
nunc Timonem incuses,
quod tibi parefactis fori-
bus

ἐμὲ, καὶ ἐξέφραξε καὶ εἰς πολλὰ
κατιμέριζε, καὶ τὰυτὰ πα-
τρῶν αὐτοῦ φίλον ὄντα. καὶ
μόνον ἐχὶ δικραίοις με ἐξεδί-
δει τ' οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ
πῦρ ἐν τ' χειρῶν ἀποξέπιπαι
τες. αὐθις οὖν ἀπέλθω, παρε-
σίτοις καὶ κέλαξι καὶ ἐταίραις
παροδοσόμενος; ἐπ' ἐκεί-
νους ὦ Ζεῦ πέμπε με, τὺς
αἰδοησόμενους τ' δωρεάς, τὺς
πρόσφοντας, οἷς ἥμιος ἐγὼ
καὶ σπεινέθης. ἔτοι γ' οἱ λά-
ροι τῇ πινίᾳ ξυνέσωσαν, ὡς
πρωτοῦσι ἡμῶν, καὶ διφθέ-
ραν παρ' αὐτ' λαβόντες, καὶ δι-
κελλαν, ἀλλὰ πάτωσαν ἀθλοῖς,
τέτταρας ὀβελὺς ἀποφέρουσι,
οἱ δὲ καὶ ταλαίου δωρεάς ἀμέ-
λητοι προσιέμενοι. Ζ. ἰδὲν ἔτι
τοῦτον ὁ Τίμων ἐγείρει;
πεί σοι, πάντ' γὰρ αὐτὸν ἡ δι-
κελλα πεπαιδαγύνηκεν, οἱ
μὴ παρτάπασιν ἀνάλγητος.
ὅτι τίλῃ ὁσφύῳ, ὡς χελῷ σοι
αὐτὴ τῆς πινίας προαιρεῖται.
ἐμὲ γὰρ τοι πάντ' μεμψιμοιῶς
εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τ'
Τίμωνα αἰπῶ, δίοπ' σοι παρ'
δύρας

δύρας ἀναπιδάσας, ἡφίη πε-
 ρος εἶν ἐλευθέρως. ἔτε ὑπο-
 κλείων, ἔτε ζηλοῦ πῶν. ἄλλο
 τε ὃ τὸν αὐτὸν ἡγαυάκις καὶ
 τῷ πλεσίων, κατακίχλειδης
 λέγων πρὸς αὐτῶν μοχλεῖς
 καὶ κλειῖ, καὶ σημείων ἐπιβο-
 λαῖς, ὡς μὴδὲ παρακύναι σοι
 εἰς τὸ φῶς δυνάτῃ εἶναι ταῦ-
 τα γούμ ὑποδύρε πρὸς με,
 ὑποπνέμεδης λέγων ἐν πολλῶ
 τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τῆτο ὡχρὸς
 ἡμῶν ἐφαίνε, φροντίδες ἀ-
 νάκλιως, σιωπασακῶς τὸς
 δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος σῆ-
 συλλογισμῶν, καὶ ὑποδράσας
 ἀπειλῶν, εἰ κερεῖ λάβοιο
 παρ' αὐτῶ. καὶ ὅλως τὸ παρ' αὐ-
 μα ὑπερδύτοῖς ἰδοκε σοι ἐν
 χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ,
 καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 δεινύειδης, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ
 παμπονήροις παιδαγωγῶν
 ἀναβιβόμενον, τῷ τόκῳ καὶ τῷ
 λογισμῷ. ἀτοπα τοῦ ποιεῖν
 ἔφασκε αὐτὸς, ἐξῶν μὲ εἰς
 ὑπερβολὴν, ἔξον ὃ ὑπολαβεῖν
 ἐ τολμῶντας, ἐδὲ ἐπ' ἀδεί-
 ας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κερε-

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includens, neq;
 zelotypus in te. Porro alia
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cum diceret
 te ab illis repagulis, clauis
 ac signorum obiectaculis
 impressis ita fuisse conclu-
 sum, ut ne prospicere qui-
 dem in lucem tibi liceret.
 Id igitur apud me deplo-
 rabas, affirmans præfoca-
 ri te nimis tenebris eoque
 pallidus nobis occurre-
 bas, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assidu-
 o colligendi coaceruan-
 diq; visu contractis, con-
 tortisq;, quod si quando
 daretur opportunitas, au-
 fugiturum quoq; ab illis
 te minitabare. In summo,
 rem supra modum acer-
 bam iudicabas in πρεσ-
 ferreoue thalamo, Dana-
 ῆς exemplo, virginem as-
 seruari atque à scelestissi-
 mis educari pædagogis,
 scenore & compute. Pro-
 inde absurde facere sie-
 bas hos, quod te præter
 modum adamarent, quæ
 liceret vero frui non au-
 derent, neque quum ip-
 sis esset in manu, amore
 suo secure vterentur. sed

vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentibus neque usquam dimotis semper inuentes, abunde magnum fructum arbitantes, non quod ipsis fruendi facultas adesset; sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsепi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parceret, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) eisi quidem sibi subtraherent vererenturque contingere, non intelligerent autem fore ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sint ad fuliginosam, & oris angusti lucernulā, ac siticulosum scirpulum vsuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quū hæc quondam inculpaueris, nunc in Timone diversa his criminari? P L V T. Atqui si rem vere perpenderis,

vtrum-

κε γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγορόεις, ἐς τὸ σημειον καὶ τὸ μοχλὸν ἀσκαδαμυκί βλέποντας, ἱκανῶς ὑπολαύον οἰομένους, ὃ τὸ αὐτὸς ὑπολαύειν ἔχων, ἀλλὰ τὸ μηδὲν μεταδιδόναι τὸ ὑπολαύσεως καθάπερ τὸ ἐν τῇ φάλη κυῖα, μήτε αὐτῶν ἐάσεισαν τὸ κριθῶν, μήτε τῶ ἐπὶ πῶ πεινῶντι ὀπιτῆπυσαν. καὶ περσέει γε καὶ καταγέλας αὐτὸν φειδομένων καὶ φυλάττοντων, καὶ τὸ κρινόταται αὐτὸς ζηλοτυπῶντων, ἀγνοούτων δὲ ὡς κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοῦς ἢ ὑποφύων λατρείας, ἐμπροσθέν τὸ κακοδαίμονα καὶ αἰέταςον δισπότην, πρὸς ἁμαρτὴν τι καὶ μικροσομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαρτυπῆν ἐάσας τοῖς τέκνοις. πῶς οὖν ἐκ ἀδίκον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀφθαλμῶν; Πλῆτ. καὶ μὲν εἴγε τὰ ληθῆ ἔξετάσεις; ἄμφω.

σου

σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν, τῷ-
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τῷ-
 το αἰεμένον, ἀμιγῆς, καὶ
 ἐκ ἐνὸρκον, ὡς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, τὺς τε
 αὖ κατὰ κλῆσον ἐν δούραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γηνοίμην
 καὶ πικρὰς, καὶ ὑπερόγκος,
 ὀπρὶς μελαινέας, ἕτερος περὶ
 ἀπομένους αὐτὺς, ἕτερος
 εἰς τὸ φῶς περάγοντας, ὡς
 μηδὲ ὀφθαλμῶν πρὸς τινος,
 αὐτοῦτος ἐνόμιζον εἶναι καὶ
 ὑβρίζας, ἔδεν ἀδικουῦντά
 με ὑπὸ τοσέτοις δεσμοῖς
 κατασκήποντας, ἐκ εἰδὸ-
 τας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλω τινὶ ἢ ἡ εὐδαμῶ-
 νων με καταλιπόντες. ἕτερος
 οὐκ ἐκείνης, ἕτερος τὸ πᾶν
 περὶ χεῖρας εἰς ἐμὲ τέτυκας
 ἐπαυῶ ἀλλὰ τὺς, ὅπως ἀρι-
 στὸν ὄντι, μέτρον ὀρθότητος
 τῷ πράγματι, καὶ μήτε
 ἀφροσύνης τὸ παράπαν
 μήτε περὶ σπομένης τὸ ἔλκον.
 σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ, πρὸς τῷ
 Διὶ, εἴ τις νύμφη γήμας γυ-
 ναικα

utrumque me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas, ne-
 gligentia potius, haud be-
 neuolentia, studiumque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At ē diuer-
 so, qui me ostijs ac tene-
 bris inclusum seruabant,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, faginatiorq;, ac
 vehementer corpulentia
 onustus euaderem, quum
 interim neq; ipsi cōtinge-
 rent, neq; in lucem pro-
 ducerent, ne vel aspicerer
 à quopiam, hos demen-
 tes & cōtumeliosos in me
 iudicabam, quippe qui
 me nihil cōmeritum toe
 in vinculis cogerent situ
 carieq; putrescere, haud
 intelligentes, quo mox
 demigrent, me alij cuipi-
 am, cui fortuna fauerit,
 relicturi. Nec hos igitur
 probo, sed ne illos quidē,
 qui nimium facile mihi
 manus admovent. Sed
 qui (quod est optimum)
 mediocritate vrantur, uti
 nec prorsus obstineant,
 neq; penitus profundant.
 Etenim illud per Iouem
 considera Iupiter, Si quis
 ubi puellulam & forma-

sam lege duxisset uxorem, postea neque obseruet, nec vlla omnino zelotypia prosequatur, videlicet sinens illam noctu atque interdiu, quocunque libitum sit, ire, & quicunque voluissent, cum his habere rem, potius vero ipse abducatur, ut adulteretur, fores aperiens, prostitutusque, & quoslibet ad illam inuitas, num hic amare videbitur? Profecto hoc tu nequaquam dices Iupiter, qui Ixpe numero amorem senseris. Rursum si ingenuam lege domum deducat, uti liberos legitimos progengeret, exterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec alium sinat aspicere, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, idque præ amore se facere prædicet, & hunc quidem præferat, pallore, corpore exhausto, & oculis refugis, num fieri potis est, ut huiusmodi non desipere videatur? quippe qui quæ liberis oportuerit operare, fruique coniugio,

pucl-

ναῖκα νέαν ἢ καλὴν ἐπεισά
μήτε φυλάττοι, μήτε ζυλο-
τυπῶι τοπαρέπαν, ἀφίεις
καὶ βαδίζειν ἐνθα αὐτὴ θέλοι
νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
καὶ ξυεῖναι τοῖς βελομέ-
τοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀ-
πάγοι μοιχευομένῳ,
αὐοίγων τὰς θυράς καὶ μα-
στροκύων, καὶ πάντας ἐπ'
αὐτῷ καλῶν, ἄρα ὁ τοῦ-
τος ἐρεῖν δοξέειν αὐτὸν; ἢ οὐ
γε ὦ Ζεῦ τῆτο φαίης αὐτὸν,
ἐραθεὶς πολλάκις. εἰ δὲ τις
ἐμπάλιν ἐλευθέραν γυναι-
κα εἰς τὴν οἰκίαν νόμφ πα-
ραλαβὼν ἐπ' ἀρετῷ παίδων
γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς
προσάποιτο ἀκμαίας καὶ
καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῃ
προσβλέπειν ὁμιτῆροι, ἀγο-
ρον δὲ καὶ εἶδαν κατακλεί-
σας παρθενύου, καὶ ταῦτα
ἐρεῖν φάσκων, καὶ δῦλος ὢν
ὑπὸ τῆς ῥέβας καὶ τῆς σαφ-
κὸς ἐκτιττικύας, καὶ τῆς ἰφ-
θαλμῶν ὑποδιδύκων, ἐὰν
ὅπως ὁ τοῦτος ἢ παρα-
καίαν δοξέειν αὐτὸν, δέον πω-
δοποι

δύτοις ἔδωκε καὶ ὑπολαύει τῇ
 γάρμῃ, καταμαρμαίνων σὺ-
 κρότωπον ἔτι καὶ ἐπέραιον
 κέρει, καθάπερ ἱέρειαν τῇ
 δεσμοφύρῳ ἤϊφον διὰ παρ-
 τὸς τῇ βίῃ; ταῦτα καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίαν μὲν ἀτί-
 ρως λακίμβηρος καὶ λαφυρ-
 σόμενος, καὶ ἔξαντλέμενος.
 ἴσα' ἐνίαν δ', ὥσπερ σιγμαλίας
 δεραπέτης πεπιδημένος. Ζ.
 τί οὖν ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῷ;
 διδῶσαι γὰρ ἀμφὺ καλὴν τῇ
 θήκῃ, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάντα-
 λος ἀπύτοι καὶ ἀγρυστοί, καὶ ξη-
 ροὶ τὸ σῆμα, ὅπως χλωβίτες
 μένον τῷ χερσίῳ, οἱ δ' καθά-
 περ ὁ Φινεύς ἀπὸ τῆ φάρυγγος
 πλὴν τροφῆς ἴσθ' ἑρπυῶν
 ἀφαρέμενοι. ἀλλ' ἀπιθὶ ἥδη,
 σωφρονιστέρῳ παραπολὺ τῷ
 Τίμωνι ἐντελέμενος. Πλά.
 ἐκείνος γὰρ πότε παύσει, ὥ-
 σπερ ἐκ κοφίνου τετυκμημένος,
 πρὶν ὅπως εἰσευλῶναι με καὶ
 ἀπεδῶν ἔξαντλῶν, φθάσαι
 βελόμενος τῇ ὀκνηρότητι, μὴ ὁ-
 πέρξαντος εἰσαίσων ὀπκλῶ-
 σαι αὐτόν. ὥς ἐς τὸ τὸ Δαναῖ
 δῶν

puellam adeo formosam
 atque amabilem finant e-
 marcescere, per omnem
 vitam, tanquam Cereri
 sacerdotem alens. Huius-
 modi & ipse indigne sero,
 quum à nonnullis igno-
 miniose cædor calcibus,
 laniorque, atq; exhausti-
 or, à nonnullis contra per
 inde ac stigmaticus fugi-
 tiuus compedibus vincior.
 I V P I T. Quid igitur
 indignaris contra illos?
 quandoquidem vtrunque
 pœnas egregias luunt, al-
 teri quidem dum Tantali
 in morem, neque bibere
 sinuntur, neq; edere, sed
 ore sicco duntaxat inhi-
 ant auro, alteri vero dum
 his ceu Phynæo cibos
 Harpyiæ ipsis à faucibus
 eripiunt. Sed abi iam, Ti-
 mone multo posthac vsu-
 rus cordatiore. P L. An il-
 le aliquando desinet me
 ceu foraminoso cophino,
 priusquam omnino influ-
 xerim, data opera exhaui-
 rere, quasi conetur occu-
 pare, quo minus influam;
 veritus ne si copiosus in-
 fundar, ipsum vndis obru-
 am? Quo fit, ut in Danaï-
 dum doliū aquam mihi vi-
 dear

dear allaturus, frustra que infusus, vase non continente liquorē, imo prius, p̄remodum effuso, quod influit quam influxerit. Adeo latus dolij hiat⁹ ad effusionem, ac liber exitus. I v p. Proinde ni hiatum istum obruraverit, perpetuamq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in fece dolij, sed interim abite, atq; illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac memineris, vt rediens Cyclopas ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspide restituta refarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. M κ κ. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabā ō praeclare, te non caecum modo, verum etiam claudum esse. P λ. Atqui non hoc mihi perpetuū Mercuri, verum si quando proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tard⁹ sum, & utroque claudus pede, ita vt aegre ad metam pertingere queam, sene non-

nun-

δῶν πῖθον ὑδροφορήσεν μοι δοκῶ, καὶ μά τι μ' ἐπαυλίσει. ἢ κύττις μὴ εἶγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσευλῶναι χεῖδ' ἐκχυθισομένῃ ἢ ὀπιζέοντος, ἔταως εὐρύτερον τὸ πρὸς πῶν ἐκχυσιν κεχλυδὸς ἢ πῖθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἐξοδος. Z. ἐκουῶ εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλυδὸς τῦτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀνάπτε-
πιαμένον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
χεῖ σε, ῥαδίως εὐρήσῃ πῶν διφθέραν αὐθις καὶ πῶν δίκτυ-
λαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πῖθου. ἀλλ' ἀπίε ἤδη, καὶ πλεῖζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὧς Ἐρμῆς ἐπανιών πρὸς ὑμᾶς ἄλῃ τὸς κύκλωπας ἐκ τ' αἵτης, ὅπως ἢ κεραιὸν ἀκονήσαντες ὀπισθενάσωσιν, ὡς ἤδη ἴε τεινῆ-
μέν αὐτ' ἀνιστρέβα. Ἐρμ. πρὸς αἶμα ὧς Πλεῖτα. τί τῦτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις μὲν ὧς γυνάδα ἢ τυφλὸς μένον, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ὢν. Πλεῖ. ἐκ αἰὲ τῦτο ὧς Ἐρμῆς, ἀλλ' ἐπὶ τὰς μὲν ἀπίω παρὰ Ἰννα πεμφθεὶς ὑπὸ τῷ Διὶ, ἐκ οὗδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέρω

ροίς

ρεις, ὡς μέλεις τελεῖν ὅππότε
 μα, περὶ γὰρ αὐτοῦ ἐνίοτε ἔ
 πειμένοντος. ὁπότε δὲ ἀ-
 παλλάτῃαι δὲ, πλεονὸν ὅ-
 πολὺ τ' ἐνέων ἀκύτερον. ἄ-
 μα γοῦν ἐπιστῇ ἡ ὑπαυγξ,
 καὶ γὰρ ἡδὴ ἀνακρύπτομαι νει-
 κηκῶς ὑπερπιδῆτας τὸ σάδ-
 ον, ἐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε σὺ' ὁια-
 σῶ. Ερμ. ἐκ ἀληθῆ ταῦτα
 φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αὖ
 εἰπὼν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ἐν
 ἑβόλῳ ὥς ἀπὸ ἀπὸ βρόχον
 ἐχρηκῆς, ἄφνω δὲ τήμερον
 πλουσίως καὶ πολυτελεῖς ὅππ
 λευκοῖς ζεύγους ἐξελαύνον-
 τας, οἷς ἐδὲ καὶ ὄνος ὑπερ-
 ξεσάποτε, καὶ ὁμοῦ πορφυ-
 ροὶ καὶ χρυσοῦ χεῖρες περὶ ἐχον-
 ται, ἐδὲ αὐτοὶ πεισύνοντες
 οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλετῶ-
 σιν. Πλάτ. ἐπερεῖον τῶν
 ὅσον ὦ Ερμῆ, καὶ ἐχὶ τοῖς ἐ-
 μαυτ' ποσὶ βαδίζω τότε, ἐ-
 δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων
 ὑποσέλλει με παρ' αὐτὸς, ἅτε
 πλουτοδότης καὶ μεγαλόδα-
 ρος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γοῦν
 καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴ
 τοῖνυν

nunquam interim facto,
 qui me opperiebatur. Pro-
 ro quum discedendū est,
 elatum videbis multo au-
 bus celeriore. Vnde fit,
 ut vix iam amoto repagu-
 lo, ego iam præconis vo-
 ce victor pronuncier, sal-
 tu stadium transmensus,
 ne videntibus quidem ali-
 quoties spectatoribus. M.
 At ista quidem haud vera
 narras, imo ego tibi per-
 multos commemorare
 queam, quibus heri ne
 obulus quidem erat, quo
 restim emerent, statim
 vero hodie diuites & sum-
 tuoso in albo curru au-
 rigantes, quibus ante ne
 asellus quidem suppedita-
 rit. Ij tamen purpurati,
 aurumq; manibus gestan-
 tes obambulant. Qui ne
 ipsi quidem, opinor, cre-
 dere possunt, quin per so-
 mnium diuites sint. P. I.
 Isthæc alia res est Mercu-
 ri, neque enim tum meis
 ipsius ingredior pedibus,
 nec à Ioue, sed à Dite ad
 istos transmittor, qui &
 ipse nimirum opum lar-
 gitor est, ac magna do-
 nans, id quod ipso etiam
 nomine declarat. Itaque

quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter obsignantes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo ingenua iniecto tectus, de quo felles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro operiuntur hiantes, non aliter, quam hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, iamque nouus dominus pronuntiatus est siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus obscænus, qui puerili obsequio fauorem emeruerit, etiam tum mento subrafo, pro varijs & opiparis voluptatibus quas illi iam exoletus suppeditauerat, ingens scilicet præmium ferēs generosius quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pyrrhiæ

aut

ταύτης μετακινῶμαι δὲ μετὰ ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον, ἐκ δέλτον ἐμκαλῶντες με κα-
τασημνάμενοι ὀπιμῶς, φορῶν ἀρᾶμοι μετακομίζουσι, καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ περὶ οἰκίας περικει-
νύμενος τὰ γόνατα παλαιᾷ ἱδὴ ὀθονὴ σκεπόμενος, φειδόμε-
τος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιλπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ φειδόμενοι κεχλωότες, ὥσπερ ἢ χιλιδοὶα περσσοιτοιδόμεναι, τετραγότες οἱ νοῦποι. ἐπεὶ δ' αὖ ὅτ' τὸ σημεῖον ἀφαιρηθῇ, καὶ τὸ λῆγον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνορθῇ, καὶ ἀνακρυχθῇ με ὁ καινὸς διαπότης, ἥτοι συγγενὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλὰ πύγων οἰλέτης, ἐκ παιδικῶν τήμιος, ὑπερσημνός ἐστι ἢ γνάθος, ἀπὲρ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ὥς ἥδη ἕκαστος ὧν ὑπερέβησεν αὐτὸν, μέγα τὸ μίσος, ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκένος μὲν ὅς τις αὖ ἢ ποτὲ ἀρπασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ δέει φέρων, ἀπὲρ τοῦ τέως πυρρῆος
ἢ δὲ

ἢ δρόμωνος ἢ τιβίου, μεγα-
 λῆς ἢ μεγάβυζος, ἢ πρω-
 ταρχος μετονομαθεὶς, τὺς
 μάτῳ καχλυώτας ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους ὑποβλέποντας
 καταλαπών, ἀληθὲς ἀλοχίας
 τὰ πάνθος, οἷος αὐτὸς ὁ θυώος
 ἐκ μυχῆ τ' σαλῆως διέφυ-
 γει, ἐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ κα-
 ταπιάν. ὁ δ' ἐμπιστὼν ἀθρό-
 ως εἰς ἐμὲ ἀπρόκαλος καὶ πα-
 χύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι πῶ
 πέδῳ πεφρικῶς, καὶ εἰ πα-
 ριῶν ἄλλος μασίξεν τις ὄρ-
 θιον ἐφίσας τὸ ἔς καὶ τὸν
 μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον
 περικλυῶν, ἐκ ἔτι φορετὸς
 ὅτι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
 τὺς τι ἐλευθέρως ὑβρίζει, καὶ
 τὺς ὁμοδέλεις μασιγῶι
 ἀποπειρόμενος, εἰ καὶ αὐτὰ τὰ
 τοιαῦτα ἔξισιν, ἄλλοις αὖ ἢ
 ἐς πορνείῳν τι ἐμπιστὼν, ἢ
 ἐκποττοφίας ὀπιθυμήσας, ἢ
 κέλαξι παραδὼς ἑαυτὸν ὁμ-
 νύουσιν ἢ μὲν εὐμορφότερον
 μὲν Νιρέας εἶναι αὐτῷ, εὐχμέ-
 τερον δ' ἢ Κέκροπος ἢ Κό-
 δρου, στυμνιότερον δ' ἢ Ὀδυσ-
 σείας,

aut Dromo, aut Tibius
 iam Megacles, aut Mega-
 byzus, aut Protarchus ap-
 pelletur. Cæterum illos
 nequicquam hiantes, se-
 que mutuum intuentes
 relinquit, ac verum ludū
 agentes, quod eiusmodi
 Thynnus ex intimo sāge-
 næ sinu sit elapsus, qui
 non parum magnam es-
 cam deuorarit. At hic re-
 pente totus in me irruēs,
 homo vitæ mundioris at-
 que elegantioris rudis,
 pingui, illorq; cute, qui
 compedes etiamdum hor
 rescit, & si quis præteriens
 loco increpit, arrectis flet
 auribus, quique pistri-
 num, perinde vti templū
 adoret, non est deinceps
 tolerandus ijs, quibus-
 cum viuit, verum & inge-
 nuos afficit contumelia,
 & conseruos flagris cæ-
 dit, experiens, num & fi-
 bi huiusmodi liceant, do-
 nec aut scortulo cuiuspiam
 irretitus, aut equorum a-
 lendorum studio captus,
 aut adulatoribus sese per-
 mittens, deierantibus Ni-
 reo formosiorē esse, Ce-
 crope Codroue genero-
 siorē, callidiorē Vlyc-

se, vnum autem vel sedem pariter Cræus opulentio- rem, momēto temporis semel pfundat infelix, quæ minuatim multis ex periurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. M a r. Ista ferme sic habent uti narras, verum ubi tuis ipsis ingrederis pedibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuinijs abundant? P l v. Enimvero credis me reperire istos ad quos mitto? M a r c. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide preterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses cum ad alios Athenienses, homines ne obulo quidam æstimandos. Cæterum quid facis, quandoquidem es emissus? P l. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quæpiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit, ac possidet, Mercuri pro lucro præter spem sub-

σίως, πλεσιώτερον ὅ τι σωδ-
μα Κρείσων ἐγκρίδεια, ἐν
ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἀθλίας
ἐκχέει τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ
πολλῶν ὀπιόρκων καὶ ἀπα-
γῶν καὶ πατερῶν σωμι-
λιγμῖνα. Εὐμ. αὐτὰ πο-
χιδὸν φέει τὰ γυγνόμενα. ὁ-
πότεν δὲ οὕτω αὐτόπυς βα-
δίζεις, πῶς ἔτι τυφλὸς
ὢν εὐρίσκες τὴν ὁδόν, ἢ
πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' ἧς
αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἀπεστείλῃ, κρί-
νας εἶναι τοῦ πλουτεῖν
ἀξίους; Πλάτ. οἶμαι γὰρ
εὐρίσκειν με ὃ τινὲς εἰσι;
Εὐμ. μὰ τὸν Δία ἐ πάντων.
ἢ γὰρ Λεϊτείδην καὶ Αἰαλινὸν,
Ἰπποκίαν καὶ Καλλιὰ προση-
ήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
Ἀθηναίων, ἢ ὅτι ὕβρις ἀξί-
οις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις
καταπιμπθείς. Πλάτ. αὖτις
καὶ κάτω πλανῶμαι πεινο-
γῶν, ἄχρως αὖ λάθω τινὲ ἐμ-
πιστῶν. ὁ δὲ ὅς τις αὖ πρῶ-
τός μοι περιτόχῃ ἀπαγα-
γῶν, πρὸς αὐτὸν ἐρχεται
τὸν Εὐμῶν, ὅτι πρὸ παλαιῶν
λόγῳ

λόγῳ τῷ κέρδεσιν ὀφειλόμενον.
 Ερμ. ἐκούμ' ἔξηπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οἰόμενος σε καὶ τὰ αὐ-
 τῷ δοκούμενα πιστεύειν ὁ-
 σες αὐτῷ οὐκ ἔστι πιστεῖν ἀξί-
 ος; Πλῦ. καὶ μάλα δικαίως
 ὦ γὰρ θεέ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδώς, ἐπιμπεν ἀνελπίστοντα
 δυσώρεστον ἔτι χεῖμα καὶ
 πρὸ πολλῶν ἐλλειοποδὸς ἐκ τῷ
 βίῳ, ὅπερ ἔδ' ὁ Λυγκεύς ἀπὸ
 ἔξωτοιο ῥαδίως, ἀμαυρὸν ἔ-
 τι καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 ἄτις γὰρ μὴ ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσιν τὸ παρ' ἐπι-
 χόνητων, ῥᾶον ἐς τὰς τοιού-
 του ἐμπέπω περὶ ὧν, καὶ
 σαλυνύομαι πρὸς αὐτῷ. Ερ.
 εἴτα πῶς ἐπιδάκκαλαλίπης
 αὐτὸς, ῥαδίως φεύγεις, ἐκ
 εἰδώς τιμὴν ὁδόν; Πλῦτ.
 ὁξυδερκὲς τότ' ὡς καὶ ἀρ-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν κερδὸν τῆς φυγῆς. Ερμ.
 εἴτι δὴ μοι καὶ τῷτο ὑπὸ κρι-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σεις γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκιῶν,
 τοσού-

subiecto venerans atque
 adorans. M x x c. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsis
 animi sententia, ditari abs-
 te hos, quos ille dignos
 existimarit, qui ditescer-
 ent. P l v. Et iure qui-
 dem optimo fallitur ὁ bo-
 ne, quippe qui quum me-
 cæcum esse non ignoret,
 emittat vestigia tum rem
 vsque adeo repertu diffi-
 cilem, & iam olim è vita
 sublatam, quam ne Lyn-
 ceus quidem facile inue-
 niret, quæ nimirum adeo
 obscura sit ac minuta. Ita-
 que cum rari sint boni,
 improbi porro in ciuitati-
 bus omnia obrineant, ob-
 errās facile in huiusmodi
 mortales incurro, ac reti-
 bus illorū illigor. M x x -
 c v x. At qui fit, vt quo-
 ties eos deseris, celeriter
 aufugias, quum viz sis
 ignarus? P l v. Tum de-
 mum acutum cerno, pe-
 dibusque valeo, vbi ad fu-
 gam tēpus inuitat. M x x -
 c v x. Iam illud quoque
 mihi responde. qui fit, vt
 quū sis oculis captus (di-
 cendū enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-

dus, tam multos habeas
 amantes, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 tiantur, felices videan-
 tur, si frustrentur, non
 sustineant vivere? Ex his
 equidem non paucos nu-
 ui, qui sic perdidit te ama-
 rint, ut se aëreo è scopulo
 piscosi in æquoris alta,
 præcipes abiecerint, rati
 fastidiri sese abs te, pro-
 pterea quod illos nullo
 pacto respexisses. Quan-
 quam sat scio, tu quoque
 fateberis, si quo modo ti-
 bi notus es, furere istos
 qui ejusmodi amore sunt
 dementati. P L V. At e-
 nim credis me, qualis sū,
 talem istis videri, nempe
 elaudum aut cæcum, aut
 si quid aliud adest mihi vi-
 tij. M A R. Quidni ô Plu-
 te? nisi forte & ipsi om-
 nes cæci sunt. P L. Haud
 cæci quidem, ô opti-
 me, verū inscitia errorq;
 quæ nunc occupant om-
 nia, illis offundunt tene-
 bras. ad hæc ipse quoq; ne
 p omnia deformissim, per
 sona vehementer amabili
 rectus inaurata, gemmis-
 que picturata, ac versico-
 loribus amictus, eis occur-

το,

τούτους ἐρασᾶς ἔχουσιν, ὥς
 πάντας ἀποβλέπειν εἰς σι, καὶ
 τυχόντας μὲν εὐδαμονεῖν οἴ-
 νουσιν εἰ δὲ ἀπολύχον, ἐκ αὐτέ-
 χους ζῶντας. οἶδα γοῦν τι-
 νας ἐκ ὀλίγου αὐτῷ ἔτα-
 σεν δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ
 εἰς βαθυκῆτια πάντων φέρον-
 τες, ἐξέβησαν αὐτούς, καὶ πε-
 τρῶν κατακλιθάτων ὑπερορῶ-
 νται νομίζοντες ὑπὸ σοι, ὅτι
 περὶ ἐδὲ πλὴν ἀρχὴν ἑώρας
 αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ,
 εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις εἰ-
 τι ξυνίης σαυτῷ, κορυβαυτίζων
 αὐτούς, ἐρωδῶν τοιούτω ὀπι-
 μεμυῶντας. ΠΛ. οἶμαι γὰρ τοι-
 οῦτον, οὗτος εἰμι ὁρᾶν αὐτοὺς
 χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα
 μοι πρόσθεν. ΕΞ. ἀλλὰ πῶς
 ὦ Πλῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐ-
 τοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. ἢ τυ-
 φλοὶ ὧς ἄρτι, ἀλλ' ἢ ἀλγούσια καὶ
 ἢ ἀπάτη, ἀπὲρ τῶν κατέχε-
 σι τὰ πάντα, ὅτι σκιάζουσιν
 αὐτούς. ἐτι δὲ καὶ αὐτὸς ὥς μὴ
 παντάπασιν ἀμορφος εἶμι,
 πρωτοπῆϊον πεθεμένος ἐρασ-
 μιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθο-
 κόλλη-

κέλλιον, καὶ ποικίλα ἐνδύει, ἐν
 τυγχάνει αὐτοῖς. οἱ δ' αὐτο-
 πρῶταπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ
 κέλλος, ἐρῶσι, καὶ ὑπόχυν' μὴ
 ἐν τυγχάνοντες, ὡς εἰγέ τις
 αὐτοῖς ὅλον ὑπογυμνάσαι,
 ἐπέδρε' με, δῖλοι ὡς κατε-
 γίνωσκον αὐτ' ἀμεινωμένον
 τις ἰαβυλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες
 αἰετᾶσαν καὶ ἀμύρεων περὶ
 μάτων. Ερ. πῶς οὖν ὅτι ἐν αὐ-
 τοῖς ἦδη ἰὼν πλετεῖν γινόμενοι,
 καὶ τὸ προσωπτεῖον αὐτὸ περὶ
 μέτω, ὅτι ἔξαπαλῶν, καὶ ἡ
 τις ἀφαιρῶνται αὐτὸς, δαπνῶν
 αὐτὸν πλεῖον κεφαλῇ ἢ τὸ προσω-
 πτεῖον ὀφθαλμοῖς; ἢ γὰρ δὲ καὶ
 τότε ὠγνοεῖν εἶπες, αὐτὸς ὡς
 ὀλίγηρος ἢ ἀνιστοφία ὄρεν, ἐν
 δοθέν ἰαβυλικά ὁρῶντας. Πλ.
 ἐκ ὁλγας ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τῷ
 τό μοι συναγωνίζε'. Ερ. τὰ
 ποῖα; Πλ. ἐπεὶ δ' αὖ τις ἐν-
 τυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπλά-
 σαι ἢ δύναν ἐσθλὴ καὶ με,
 συμπαρεῖς ἐρχε' μετ' ἑμοῦ
 λαβὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοία ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία,
 καὶ ἡ βραχὺς, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 αἴτια

ro, at illi rati sese natiui
 vultus venustatem aspice-
 re, amore capiuntur, &
 pereunt non potientes.
 Quod si quis me toto cor-
 pore renudatū illis osten-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, ut se ipsi dam-
 nent, qui tantoperè cæcu-
 tierint, adamantes res neu-
 tiquam amandas ac so-
 das. M. κ. c. Quid ergo
 posteaquam coeperunt
 tum est, ut iam diuites e-
 uaserint, iamq; personam
 sibi circumposuerint, rur-
 sum falluntur? Adeo ut si
 quis illis detrahere con-
 tur, pene caput potius,
 quam personam abijciat?
 Neque enim verisimile est
 etiam cum illos ignorare,
 auro bracteata esse for-
 mam, quum intus cuncta
 inspexerint. P. v. t. Ad
 id non parum multæ res,
 & Mercuri, mihi sunt ad-
 iumento. M. κ. c. Quænam?
 P. v. Simulatq; qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clan-
 culum una mecum intro-
 it elatio, vecordia, iactan-
 tia, mollities, violentia
 dolus, atque alia item in-
 numerabilia, à quibus o-
 mnibus

nibus posteaquam est animus occupatus, iam admiratur quæ nentiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum maiorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius! passurus, quam uti me compellatur rejicere. **M E R C V.** ut levis ac lucribus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque ullam præbens ansam certam, quo pressus tenere, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At cædiuerso paupertas viscosa, pressu facilis, totoq; corpore mille vncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, ne facile queant auelli. Verum interea dum nugamur, cæm haud paruum omisimus. **P L V T.** Quam? **M E R.** Nempe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel imprimis erat opus. **P L V.** Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nā non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἀλλὰ μυρία ὑπὸ δὴ τέτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζετε τὰ ἐ θαυμαστά, καὶ ὀρέγεσθ' ἡμῶν φοβησάμενοι, καὶ μὲν τὰ πάντων ἐκείνων πατέρας ἡμῶν εἰσιληλυθότων κακῶν τέθνηπτε, δουροφύμνον ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πάντα πρῶτον πάθοι αὐτῶν, ἢ ἐμὲ πρῶτον ὑπομένειν αὐτῶν. Εἰς ὅς τ' ἄλλος εἰς ὧ Πλάττει, καὶ ὀλιθῆρος καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφυκτικός, ἐδωμίαν ἀντιλαβὴν παρηχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχελεῖς. ἢ οἱ εἴφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπέτεις ἐκ αἵδα ἔσπας, ἢ πονία δ' ἐμπαλιν ἔξωδους τε καὶ εὐλαῖας, καὶ μυρία τὰ ἀγασσά ἐκπιφυκτά ἐξ ἀπαιτίας τῶν σώματος ἔχουσιν, ὥς πλοισι δ' ἀπαιτίας εὐθὺς ἔχουσιν, καὶ μὲν ἔχουσιν ἔσθλως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μάλιστα ἡδὴ φλυαροῦντας ἡμᾶς παύματα ἐμικρὸν διέλαθι. Πλ. τὸ ποῖον; Εἰς. ὅτι τὸ θησαυρὸν ἐκ ἐπιήλδμεθα, ἔτι ἐσθὲν μέλισσα. Πλ. θάρρει τάδε μενέειν, ἐν τῇ γῇ αὐ-

γῆ αὐτὴ κατὰλείπων ἀνέχου-
μαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως ἴσως
ἔνδον μένειν ὀπλκιστάμενον
τὸ Δύραν; ἀκούειν δὲ μηδενί,
ὡς μὴ ἐμοὶ ἀκρίβως βοήσαν-
τος. Ερ. ἐκούω ὀπλκιστάμενον
ἦδη Ἰὼς Ἀπικῆς. καὶ μοι ἔπε-
σκέμενος τὸ χλαμύδος, ἀρχεῖς
αἱ πρὸς τὴν ἐχθρὰν ἀφίκου-
μαι. Πλ. εὖ ποιεῖς ὦ Ερμῆ
χρυσῶν, ἐπεὶ ἦν γὰρ ἀπολί-
πτος με, ὑπερβόλῃ ἰάχῃ ἢ κλέ-
ωνι ἐμπιστάμενος περὶ σῶν.
ἀλλὰ τίς ὁ φόβος ἔτις ἐστίν;
καθάπερ σιδηρὸν πρὸς λίθον;
Ερ. ὁ Τίμων ἔσσι σκάπτει
πλησίον ὀρεῶν καὶ ὑπερβόλῃ γῆ
διοτ. παπαί, καὶ ἡ πένια παρ-
εστίν, καὶ ὁ φόβος ἐπείνους, ἡ καρ-
τερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀν-
δρεία. καὶ ὁ ταῦτος ὄχλος ὅς μ' ἔ-
στιν ἀπὸ τῶν λιμῶν ταπόμενος ἀ-
παίτων, πολὺ ἀμείνους ὅς μ' ἔ-
στιν δορυφόρων. Πλ. τί οὖν
ἐκ ἀπαλλαγῆμεθα ὦ Ερμῆ
ταχίστω; ἢ γὰρ αὖ τι ἡμεῖς
δράσασθαι ἀξίολογον πρὸς αὐ-
τὸν, ὑπὸ τηλικέτης σφαλοπέ-
δος περιεχόμενον. Ερ. ἄλλως
ἔδοξε

leo, iussioque intus mane-
re foribus occlusis, neque
cuiquam aperire, nisi me
vociferantem audierit.
M E R C V R. Iam igitur
Atticam adeamus. Et me
sequere chlamydi adhae-
rens, donec extremam vi-
am attigerimus. P L V T.
Recte facis Mercuri, quū
me per viam ducis. Ete-
nim si me desereres, for-
san oberrans in Hyperbo-
lum aut Cleonem incide-
rem. Sed quis hic stridor
ceu ferri saxo impacti?
M E R C V R. Timon hic
est, qui proxime monta-
num & petricosum fodit
solum. Papæ, adest & Pau-
pertas, & Labor ille, tum
Robur, Sapientia, Forti-
tudo, atque id genus alio-
rum turba quorum om-
nium agmē. Fames cogit,
longe præstantius quam
tui sint satellites. P L V T.
Quin igitur quam ocys-
sime discedimus Mercuri?
Neq; enim vllum operæ
precium fecerimus cum
homine eiusmodi vallato
exercitu. M E R C. Secus
visum est Ioui, quare ne
metu deterreamur. P A V-
P E R. Quo hunc nunc
Ar-

Argicida manu abducis ?
 M A K C V. Ad hunc Timonem, ad quem à Ioue sumus ire iussu. P A V P. Itane rursus Plutus ad Timonem ? posteaquam ipsum ego male habentē ob delicias recipiens his commendans, quæ sapientix & labori, strenuum, multiq; precij virum reddidi ? Adeo ne despicienda, iniurizque idonea vobis Paupertas iudicor, ut hunc, quæ mihi vnica erat possessio, eripiaris, iam exactissima cura ad virtutem excultum, ut Plutus hic vbi denuo suscepit, per contumeliam & arrogantiam, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac vecordem, rursus mihi restituat vbi iam nihil factus erit & reijculus ? M A K C V. Sic ô Paupertas Ioui placitum est. P A V P. Equidem abeo : At vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum

ἔδοξε τῷ Διί, μὴ ὑποδμηλαῖ-
 μιν οὖν. Πεν. ποῖ τῆτον ἀ-
 πάγης ὃ ἀργυρόντα, χειρα-
 γωγόν. Ερ. ὅτι τέλονι τὸ Τί-
 μονα ἐπέμψθηται ὑπὸ τοῦ
 Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλούτος
 ὅτι Τίμονα, ὁπέτε αὐτὸ ἐγὼ
 κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς
 παραλαβὼσα τεττοῖ παρα-
 δῶσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ,
 ἡμεῖς αὐτὸν ἀνδρα καὶ πολλὴν ἀξί-
 ον ἀπέδωκα. ὅπως ἄρα οὐ-
 κατὰφρόντος ὑμῶν ἡ Πενία
 δοκῶ, καὶ οὐαδικῶς, ὡς θῶ μὲν
 τον κτήμα ἔχον, ἀφαιρέσει
 με ἀκρίτως πρὸς ἀξίῳ ἔξαρ-
 γασμένον, ἢ αὐθις ὁ Πλῆ-
 τος παραλαβὼν αὐτὸν ἕξει
 καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὅμοιον,
 τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγ-
 ρῇ καὶ ἀνόητον ὑποφύνας, ἔπο-
 δῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γα-
 ῖνηρόν. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὃ
 Πενία τῷ Διί. Πεν. ἀπέρχο-
 μαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὃ Πόνε καὶ
 Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκο-
 λεθεῖτέ μοι. ὥς δὲ τάχα
 εἰσι, ὅαν με ἔσαν ἀπολεί-
 ψαι, ἀγαθὴν συντηγόν, καὶ
 διδά-

διδάσκαλον τ' ἀρίστην, ἢ συ-
 γῶν ὑγιανός μ' σὸ σῶμα, ἐξ-
 ῥωμένος δ' τὴν γυνάμην δι-
 τέλεισιν, ἀνδρὸς βίαν ζῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἀποδέλπων. τὰ δ'
 σφειδὰ καὶ πολλὰ ταῦτα ὁ-
 πιστεύειν ἀλλότρια ὑπολαμβάνει.
 Εξ. ἀπέρχον, ἡρεῖς δὲ
 προσίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίς τις
 ἐστὶ ὁ καλέρατος; ἢ τί βυλβ-
 μῶρος δεῦρο ἵκνιται, ἀνδρα ἐξέ-
 τῶν καὶ μεσοφρόνων ἐνοχλήτων
 τίς; ἀλλ' ἢ χαίροντες ἀπὶ τι
 μιᾶς παύσεσθαι, ἐγὼ δ'
 ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
 τοῖς βόλοις καὶ τοῖς λίθοις
 συντρίψω. Εξμ. μηδαμῶς ὦ
 Τίμων μὴ βάλλης, ἢ γὰρ ἀνθρώ-
 πους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Εξμῆς εἶμαι, εἰ δὲ δὲ ὁ Πλού-
 τος. ἐπιμύσει δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
 κήσας τ' ἐν χῶν. ὥς τ' ἀγαθὴ
 τύχη δέχῃ τ' ὀλβον, ἀποσά-
 τ' πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμώ-
 ξετε ἢ δὴ καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς
 φαίε. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θε-
 οὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τῶ-
 λον δὲ τ' τυφλὸν, ὅς τις αὐτῷ
 καὶ ὁπτιῶν μοι δοκῶ τῇ
 διέλ-

rerum optimarū doctrix,
 qui cum donec habuit cō-
 mercium, sano corpore,
 valentiq; animo perseue-
 ravit, virilem exigens vi-
 tam, & ad sese respiciens,
 superuacua autem & vul-
 garia ista aliena, ita ve-
 sunt, existimans. M e κ
 c v κ. Discedunt illi, nos
 ad eum adeamus. T i m.
 Quinam estis ὁ σcelesti?
 Aut quid volentes, huc
 venistis homini operario
 mercenarioq; negotium
 exhibituri? verum haud-
 quaquam læti abibitis sce-
 lesti ut estis omnes. Nam
 ego vos ilico glebis & fa-
 xis petitos comminuam.
 M e κ c v. Nequaquam
 ὁ Timon, ne ferito, neq;
 enim feries mortales, ve-
 rum ego sum Mercurius,
 hic Plutus. Misit nos Ju-
 piter, votis tuis exauditis.
 Quare, q; bene vertat,
 opes accipe, desistens à
 laboribus. T i m. Atqui
 vos iam ploraveritis, eti-
 amsi dij sitis, ut dicitis. Si-
 quidem odi pariter om-
 nes tum deos tum homi-
 nes. Sed hunc exeu, quis-
 quis hic fuerit, mihi cer-
 tum est ligone impacto
 com-

comminuere. P L V. Ab-
eamus per Iouem Mercu-
ri quandoquidem hic ho-
mo mihi videtur non me-
diocriter insanire ne ma-
lo quopiā accepto disce-
dam. M E K C. Ne quid
ferociter Timon, quin
exue potius penitus istam
ferocitatem, asperitatem-
que, ac manib. obuijs ex-
cipe bonam fortunam,
rursus diues esto, rursus
Atheniensium princeps,
& despice ingratos istos
solus ipse fœliciter agens.
T I M. Nihil mihi vobis
est opus, ne obturbate,
sat opum mihi ligo, prę-
terea fortunatissim' sum,
si nemo propius ad me ac-
cesserit. M E K. Adeone
quæso inhumaniter? Hęc
ego sœua Ioui refero at-
que immania dicta: At-
qui par erat forsitan ho-
mines tibi haberi inuisos,
vt qui tam multa indigna
in te commisissent, deos
odio te pro equi nequa-
quam erat cōsentaneum,
quum illi tantopere tui
curā agant. T I M. At ti-
bi Mercuri, Ioui; quod
me respicitis, plurimum
equidem habeo gratiam,

CZ-

δικέλλη. Πλῆτ. ἀπίσμεν ὦ
Ερμῇ πρὸς τῷ Διὶ, μεταγ-
χολᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος ἢ μέ-
τρωσ μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθω προσλαβὼν. Ερ. μὴ-
δὲν σκαδὸν ὦ Σίμων, ἀλλὰ τὸ
πάνυ πέτο ἄχρειον καὶ τραχὺ
καταβαλὼν, περτείνας τὰ
χεῖρε λάμβανε τιμὴν ἀγαθὴν
τύχην, καὶ πλέτει πάλιν,
καὶ ἰδοὺ Ἀθηναίων τὰ πρῶτα,
καὶ ὑπερβρα ἤρ' ἀχαρείων
ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδα-
μονῶν. Τίμ. ἔδεν ὑμῶν
θεομαί, μὴ ἐσοχλείτε μοι,
ἵκανος ἐμοὶ πῆτος ἢ δὲ
κεῖλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδα-
μονέσας εἰμι, μηδὲν μοι
πλητιάζοντος. Ερμ. ἔτως
ὦ πᾶν ἀπανθρώπος; τὸν δὲ
φέρει Διὶ μῦθον ἀπλωέας
κρεατέρων τε, καὶ μὴ εἰκός
ἐν μετανθρώπων ᾧ εἶναι τι,
τοσαῦτα ὑπ' αὐτῇ δεινὰ
πιπτονότα, μισθόν τ' ἢ μη-
δαμῶς, ἔτως ὀπιμελεῖ-
ων σοὺ τῷ θεῷ. Τίμ. ἀλλὰ
σοὶ μὲν ὦ Ερμῇ καὶ τῷ Διὶ
πλείστη χάρις τῷ ὀπιμελείας,

τετο-

τετονὶ δὲ τὸν Πλούτων ἐκ αὐ-
 λάβοιμι. Εἰμ. τί δὴ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
 μοι αὐτίος ἔτος κατέστη,
 κλάξί τε παρὰ δὲ, καὶ ὅπ-
 βέας ἐπαγαγόν, καὶ μι-
 σος ἐπιγείρας, καὶ ἡδύπα-
 θεία διαφθείρας, καὶ ὀπίθο-
 νον ὑποφύνας. τέλος δὲ ἀφ-
 ρῶ καταλιπὼν, ἔπως ἀπί-
 σως καὶ περδοτικῶς. ἡ βελ-
 τίς δὲ πατρία πόντοις με-
 τῶις ἀνδρικωτάτοις κατὰ-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας περσο-
 μιλήσα, τά τε ἀναγκῆα
 κάμνοντι παρέιχε, καὶ τῶν
 πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν
 ἐπαίδευεν, ἔξ αὐτοῦ ἐμοῦ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά
 μοι τῷ βίῃ, καὶ δείξασα ὅς
 τις ὡς πλεῖτος ὁ ἐμὸς, ὃν
 ἔτε κλάξ Ὀωπυίων, ἔτε
 συκοφαντίας φοβῶν, ἔδῃμος
 παροξυνθεὶς, ἐκ ἐκκλησια-
 σθῆς ψυφορήσας, ἢ τῷ ρα-
 νος ὀπιβελύσας ἀφελέως
 δαύατ' αὐτὸν ἐξωμώτος τοῖς αἰ-
 οῦν ὑπὸ τῶν πόρων, τετονὶ

τὸν

ceterum hunc Plutū ne-
 quaquā recepero. Ma-
 c v r. Quid ita? Τιμ.
 Quoniam pridem innum-
 merabilium malorum hic
 mihi fuit auctor, quum
 me assentatoribus prode-
 ret, insidiatores in me in-
 uicaret, conflaret odium,
 illecebris corrumpere-
 ret, invidiæ obnoxium redde-
 ret, deniq; quum me adeo
 perfide ac proditorie de-
 stitueret. Contra pauper-
 tas optima, me laboribus
 viro dignissimis exercens.
 mecumque vere & libere
 convivens, & quibus o-
 pus erat, suppeditavit la-
 boranti, & vulgaria ista
 contemnere docuit, effe-
 citque ut mihi vitæ spes
 omnis ex me ipso pende-
 ret, demonstrâs quænam
 essent opes veræ mez,
 nempe quas neque adul-
 tor assentans, neque syco-
 phanta minitans, neque
 plebs irritata, neque con-
 cionator suffragiorum au-
 ctor, neque tyrannus in-
 tentus insidijs queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dum
 hunc agellum graviter ex-
 erceo, neque quicquā

S

eorum

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiuient. M A K C. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad euilandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reiicienda munera, quæ à Ioue proficiscuntur. P L. Vin Timon vt contra te partes defendam meas, an grauitè feres si quid dixerò? T I M. Dicitò, ne multis tamen, neq; cum procemijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. P L V. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te, quemadmodum ais, læserim? qui

τὸν ἀρχὸν φιλεπόνως ἐπιε-
γαζόμενος ἐδὶν ὄρεων τῆς
ἐν ἁσὶ κακῶν, ἱκανὰ καὶ δι-
αρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα παρὰ
τῆς διαίτης. ὥς τε παλιν-
δρομος ἀπὸ τοῦ ἑμῦ, τὸν
Πλῦτον ἀπαγαγὼν πρὸς
Διὸς. ἐμοὶ δὲ τέτο ἱκανὸν ἔγωγε
πάντας ἀνθρώπους ἡσυχάζειν
οὐκ ὀφείλει ποιεῖν. Εἰμὲ μὴ
δαμῶς ὧ' γὰρ. ἔγωγε πάν-
τες εἰσὶν ὀπλῆδαιος πρὸς οὐ-
μασίῳ. ἀλλ' ἔα τὰ δευγίλα
ταῦτα, καὶ μετὰ κινώδην, καὶ τὸν
Πλῦτον παρέλαβε, ἔτι δὲ
βλάβη εἰς τὰ δῶρα τὰ παρὰ
τῆς Διὸς. Πλῦτ. βέλῃ ὧ' Τί-
μον διακαλοῦνός μοι λέγον-
σι, καὶ χαλεπαίνεις μοι λέγον-
τι; Τίμ. λέγῃ, μὴ, μακρὰ μὲν
τοί, μὴ δ' ἔγωγε ποιοῦμαι, ὥς
περὶ οἱ ὀπλῆδαιος ἔσονται.
ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέ-
γοντα, διὰ τὸν ἑμῦν τέτο-
νι. Πλῦτ. ἐχέτω μὲν τοί ἔ-
σας καὶ μακρὰ εἰπὴν, ἔτι
πολλὰ ὑπὸ σε κατηγορηθέν-
τα, ὅμοι δὲ ὄρα. ἔτι σε ὥς
φῆς, ἡδύκεκα, ὅς τῳ' μὲν
ἡδύ-

ἰδὼν ἀπάντων αὐτίς σοι
κατέβην, τιμῆς καὶ φρενός-
ας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἀλ-
λῃς τρυφῆς. οὐδέποτε δὲ
τοὶ καὶ αἰδίδιμος δὲ ἐμὲ ἤδωκα,
καὶ οὐκ ἐπαύδατος. εἰ δὲ τι
χαλεπὸν ἐν τῷ κολάκων
πέπονθας, ἀνάτιος ἐγώ
σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκη-
μαι τῷτο ὑπὸ σε, διότι με
ἔτις ἀτίμως ὑπεβλήεις
ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαι-
νῶσι καὶ καταγοητεύουσι, καὶ
πάντα τρόπον ὀκνεύου-
σί μοι. καὶ τὸ γιγνέσθαι
ἔφησα, ὡς οὐδὲ δώκα σοι,
τῷ αἰνῶνι δὲ αὐτὸς ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα τρόπον ἀ-
πειλαθεὶς ὑπὸ σε, καὶ ὀκ-
φαλῶν ἔξωδους τῆς οἰκίας.
τοίγαρ οὐκ ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταύτῃ τῷ δι-
φθέραν ἢ ἱμνωτάτῃ σοι Πι-
ρία φερεῖται. ὥς μάστιγος
ὁ Ερμῆς ἔτοσ, πῶς ἐκέλευ-
ον τὸν Δία μνηστῆρ' ἤκειν πα-
ρά σοι, ἔγωγε δυσμενῶς μοι
προσεντυγμόρον. Ερμ. ἀλλὰ
νῦν ὁρᾷς ὃ Πλάττει, ὅπως ἤδη

γε

quidem dulcissimarū qua-
rumq; rerum tibi exute-
rim auctor, opifexq; , au-
thoritatis, praesidentia, co-
ronarum, aliarum item vo-
luptatum, mea opera con-
spicius eras, celebris &
obseruandus. Ceterum si
quid molesti ab adulatori-
bus accidit, non mihi po-
tes imputare, quin ipse
magis abs te sum affectus
contumelia, propterea q̃
me tam ignominiose viris
illis execratis suppedita-
ris, qui te mirabantur, ac
præstigijs dementabāt, mi-
hiq; modis omnibus insi-
dias struebant. Porro q̃
extremo loco dixisti, te
à me proditum, deser-
tumque fuisse, istud cri-
minis in te possum retor-
quere, quum ipse sum mo-
dis omnib. à te reiectus,
præcepq; exactus ex adi-
bus. Vnde pro molli cla-
myde sagum istud carissi-
ma tibi paupertas circum-
posuit. Itaq; testis est mi-
hi hic Mercurius, quan-
topere Iouem orauerim
ne ad te venire, adeo ho-
stilius mihi aduersatum.
M a r. At nunc vides Pla-
te, in cuiusmodi homi-

S 2

nem

new fit cōmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero sode ita, vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audier enim si tu accersueris. T I M. Parendum est Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias quum dij compellant? tamen vide, in quas turbas me miserum cōiicias, qui quidem cum ad hunc usque diem felicissime vixerim, tantum auri repente sum accepturus, nihil commeritus mali, tantum que curarū suscepturus. M E R C V R. Sustine Timon mea gratia, tamen si graue est isthuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi prae inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in caelum reuolauero. P L V T. Abijt ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturā. Tu vero hic operiri, si quidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri forti? tibi loquor auri Thesau-
re; Timoni huic audiens esto, offer-
que

μαρτύρη; ὥς δ' αὖτε δαξέω ξυμ-
διάβρις αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σκά-
πῃς, ὡς ἔχῃς. σὺ δ' ἔθ' ἔθ' θησαν-
ρον ὑπ' ἀγῆτι τῇ δίκῃ. ὑ-
πακός ἐστι γὰρ ἐμβόησ' αὐτῇ σοί.
Τί. πρὸς τὸν ὦ Εὐμῆ, καὶ αὐθις
πλετητέον. τί γὰρ αὐτῷ καὶ πα-
δοὶ τίς, ὅπου τὰς οἱ θεοὶ βιά-
ζονται; πλὴν ὅρα μὲν, εἰς οἷά
με πρῶτα ἐμβαλεῖς ἢ κα-
κοδαίμονα, ὃς ἄρχει νῦν ἐν-
δαμονέσσι διαγῶν. χευσὸν
ἄφνω τοσούτον λήφομαι ἢ
δὲν ἀδίκησας, καὶ τοσαύτας
φροσίδας ἀναδέξομαι. Εὐμῆ.
ὑπόσθῃ ὦ Τίμον δὲ ἐμὰ. καὶ
εἰ χαλεπὸν τούτο, καὶ ἐκ οἷσθ' ὅ-
στι, ὅπως οἱ κλάκεις ἐκείνοι
διαξέραγῶσιν ὑπὸ τῷ φθόνῳ,
ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῷ αἰτήνῳ ἐς
τὸν ἕρανόν ἀναπήσομαι.
Πλὴν. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
εἰρεσίᾳ τῇ πρὸς αὐτὸν, σὺ δ' αὐ-
τῷ πείμηνι ἀναπέμψω γὰρ
σοὶ τὸν δυσμερὲς ἀπαλθῶν,
μᾶλλον δὲ πᾶσι. σοὶ φημι
δυσμερὲς χευστῷ, ὑπ' ἀκ-
σον Τίμωνι τέττα, καὶ πᾶσι
χρῆσι

χρῖσι αὐτὸν ἀνιλέει. σκόπη-
 ῶ Τίμων βαθύτης καταφέ-
 ρων, ἐχὼ δ' ὑμῖν ὑποτίσσομαι.
 Τίμ. ἀγὼ δὴ ὦ δίκυλλα. νῦν
 μοι ὁπῆρ' ὥσ' αὐτὸν πλὴν καὶ μὴ
 κάμης ἐκ τῆ βαθείης τ' θησαυ-
 ρὸν ἐς τὸ μὲν φανὲς παρακαλλυ-
 μῶν, ὃ Ζεὺς τεράσθι, καὶ φίλοι
 κορύβατες, καὶ Ἑρμῆς κτερόντι,
 πόθεν χρυσίον τὰσ' αὐτόν; ἦ-
 πε ὅτ' αὖ ταῦτά ἐστι, δέδια
 γούμ' μὴ ἀνθρώπου σῶμα ἀνι-
 γρόμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ἐστὶν ὁπίσθημον; ὡς ἐρυθρόν, βα-
 ρύ, καὶ πλὴν παρ' ὅσον ἔστιν ὑπερδι-
 σόν ὃ χρυσὸς, διζέωμαι κάλλε-
 σον βροτοῖς, ἀνθρώπων γὰρ οὐκ
 ἄτι διασπρέψῃ καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθέ ὦ φίλτατε
 καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθο-
 μαί γε καὶ Δία ποτὲ γῆρας
 χρυσόν. τίς γὰρ ἐκ αὐτοῦ παρ-
 δέος ἀναπαραμένους τοῖς
 κέλποισι ὑποδείξαιτο ἔτι κα-
 λὸν ἐρασνόν, διὰ τῆ τέγυος κα-
 ταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖ-
 σι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθί-
 ματα, ὡς εἰδὼν ἄρα ἦτι πρὸς
 Τίμωνα καὶ τῆ Τιμωνος πλῆ-
 του

quo tempore eruen dum. For-
 di Timon alius impin-
 gena. Ceterum ego à vo-
 bis digredior. Τιμ. Age
 iam ὁ λῖγο, nunc mihi tu-
 as vires explica, neq; de-
 fatigare, dum ex abdito
 Thesaurum in apertum e-
 uocaris. Hem prodigio-
 rum auctor Iupiter, ami-
 ci Corybantes, ac Iucifer
 Mercuri; vnde nam aurum
 tantum à Num. somnium
 hoc est? Metuo ne carbo-
 nes, reperiuntur sim expec-
 rectus. Atqui aurum pro-
 fectū est insigne, fulvum,
 graue, & aspectu multo iu-
 cundissimum, Pulcerri-
 ma Aurum faustitas mor-
 talibus. Quippe quod a-
 gnis in morem ardes, neq;
 cessq; & dies renides. A-
 des ὁ mihi carissimū desi-
 deratissimumq;, nunc de-
 mum credo vel Iouem ip-
 sum olim aurum esse fa-
 ctum. Etenim quæ tandē
 virgo, nō exporrecta sua
 vsq; adeo formosum ama-
 torem excipiat p̄ regulas
 illāpsum; ὦ Mida Crose-
 que ac munera Delphico
 in templo dicata, vt nihil
 eratis si cum Timone; cū
 que Timonis opibus con-
 fera-

feramini, cui ne Porfarum quidem rex par est. O ligo, sagum carissimum vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quam maxime semotum ptercaus agrum, turriculæque seruandi auri gratia constructa vna mihi affatim vixero, sepulcrum item mihi defuncto parare est sententia. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ, seiunctio, ignorantia, falsidium erga mortales omnibus. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiz meræ nugæ. Tam commiserari lacrymantem, suppedicare egentibus, iniquitas, ac morum subuersio, ac vita solitaria, qualis est lupis, vnus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidierum machinatores. Cum horum quoriam congregari, piaculum, adeo et si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loca quæ signa saxeæ, æreaue, neque faciem ab illis missum recipimus, neque fæde-

ra

τον, ὅτι γὰρ ἐν βασιλεύς
ὁ πτερόων ἴσος. ὃ δὲ αἰλλα καὶ
φιλάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν
τῷ Πανὶ τῷ τῷ ἀναθεῖναι κα-
λόν. αὐτὸς δὲ ἡδὴ πᾶσαν προ-
έμινος πλὴν ἐρχαίαι, πυρρῆ-
ον οἰκοδομῆς ἀμύρος ἵσος τῷ
δυσταμῶν μὲν ἐμοὶ ἱκανὸν
ἐνδιαλῶδες, ὅτι αὐτὸ καὶ τὰ φον
ὑποβάτων ἔξεν μοι δοκῶ. δι-
δύχθω δὲ ταῦτα, καὶ νομοθε-
τήσω πρὸς τὸ ἐπιλοοῖτον βίον,
ἐμὴ ξία πρὸς ἀπαντας καὶ ἀνέ-
σια καὶ ὑποφύια. φίλος δὲ ἢ ξέ-
νος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέη βωμῶς,
ὑβλος πολλὸς, καὶ τὸ οἰκίεσθαι
δακρυόεντα, ἢ δάκρυον δει-
κνύον, παρανομία καὶ καλῶν-
σις τῷ ἐθνῶν. μόνος δὲ ἢ δι-
αία, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπὶ βολοὶ καὶ
τὸ προσομιλῆσαι πᾶσι ἀνθρώ-
μιασμα καὶ εἴλωτα ἴδω μόνον,
ὑποφρᾶς ἢ ἡμέρας, καὶ ὅλος ἀν-
δραῖνται λείπονται ἢ χαλεκῶν
μυδὲν ἡμῶν διαφρέτωσαν,
καὶ μήτε κέρυκα διχόμεθα
παρ' αὐτῶν, μήτε ἀπὸ δαίμων
δωμ-

δαίμνια, ἢ ἐρημία ὃ ὄρεος ἔστω
 πρὸς αὐτάς. φυλέται ὃ καὶ
 φράτορες καὶ θυμῷ, καὶ ἢ πα-
 ρίς αὐτὴν, ψυχὰ καὶ αἰσθη-
 λῇ ὀνόμαϊα, καὶ αἰσθάνων αἰ-
 δεῶν φιλοδιμήμαϊα, πλεῖν-
 τω ὃ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερ-
 ράτω ἀπάντων, καὶ τυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὴν, κολακείας
 καὶ ἐπαινῶν φοβητικῶν ἀπην-
 λαγυθίος, καὶ δεῖς δυνάτω, καὶ
 εὐωχεῖται, μόνος ἐαυτῷ γει-
 τῶν καὶ ὁμορος, ἐκσεῖων τ' ἀλ-
 λων, καὶ ἀπαξ ἐαυτὴν διζιώσα-
 σται διδοχθῶ, καὶ δὲν ἀποθα-
 νῶν, ἢ αὐτῇ σέφανον ἐπινεγ-
 κῶν, καὶ ὄνομα γὰρ ἔστω ὁ μισαὶ
 θρασυς ἡδίστον. ὃ τρέπει δὲ
 γνωρίσματα, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαλῶν καὶ δεῖν
 καὶ ἀπανθροπία. εἰ δὲ τῶν
 ἴδοιμι ἐν πύρρῃ διαφθέρμενον
 καὶ σενναῖαι ἀκίχληντα, πῶς
 τῇ καὶ ἐλαίῳ καὶ σενναῖαι
 καὶ καὶ ἰσά. ὃ χημῶντος ὁ πο-
 ταμὸς παρὰφθέρῃ, ὃ καὶ καὶ χη-
 ρας ὀρέων ἀπηνεῖας δὲν.
 αἰσθάνων καὶ τῷτον ὃν κεφαλῇ
 ἐπὶ πύρρῃ, ὃς μὴδὲ ἀνακύνει
 δυν-

ra feriamus. Solitudo ter-
 minus esto. Caterum tri-
 bules, coghati, popula-
 res, postremo patria ipsa,
 frigida quxdam & sterilia
 nomina, & insipientium
 virorum precia, solus Ti-
 mon diues esto, despici-
 at omnes, solus ipse se-
 cum oblectetur, liber ab
 assentationibus, & onero-
 sis laudibus Dijs sacra fa-
 ciat, epuletur solus, sibi
 ipsi vicinus, sibi particeps,
 extutians sese ab alijs. At
 semel decretum esto, ut
 vnus seipsum comiter ac-
 cipiat, si moriendum sit,
 aut necesse habeat sibi ipsi
 coronam adiuuere. Nul-
 lumque nomen sit dulci-
 us quàm Misanthropi, id est,
 hominum osoris. Morum
 autem nota, difficultas,
 asperitas, feritas, iracun-
 dia, inhumanitas, quod si
 quem conspexero incen-
 dio conflagrantem, obte-
 stantem, quo restinguam,
 pice oleoque restinguere,
 rursum si quem flumen
 undis abstulerit, isq; ma-
 nus porrigens imploret,
 ut reuertatur, hunc quo-
 que deuerso capite pro-
 pellere, ne possit emita-

re. hunc admodum par
 pari relaturus est. Hanc
 legem Timon tulit Eche-
 crates Colyttensis, &
 concionis subscripsit suf-
 fragijs idem ille, Timon.
 Age hæc decreta sunt, &
 pro virili immoremur eis.
 Cæterum vero magno e-
 merim, ut id omnib. inno-
 rescat, quod in opib. ab-
 undo, nam illa res illos
 prefocauerit, sed quid il-
 lud? Hem quæ trepida-
 tio? undiq; concurrunt,
 puterulenti atq; anhelii,
 haud scio, vnde autum o-
 forati. Vtrum igitur hoc
 consensu colle. saxi eos
 abigo è sublimi deiaculās,
 an hac tantum in re legē
 ytolabimus, ut semel cum
 illis congregiamur, ut ma-
 gis angantur, soliditū, res-
 pulsique? Ita, furiæ esse
 dico. Itaque possumus,
 quo illos excipiamus, & ego
 prospiciam, primus scilicet
 iste quis est? Nempe Sma-
 tonides adulator, quibon-
 hō muper cenam presenti
 sanem porrexit, quum
 apud me sapientissimo so-
 lida, dola vomuerit. Sed
 bene est, quod ad me ve-
 nit, nam primus etiam

δυνήθειν. ἔγω γὰρ αὖ τινοῦ
 ἰσὺν ἀπαλάβοιμι. εἰσηγήσατο
 ὁ νόμος. Τίμαχος Εὐχεκράτιδος
 καλοῦπυς, ἐπεμήψισι τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἰς
 ταῦτα ἡμῖν δεδοχθῶ, καὶ ἀδελ-
 κῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς, πλὴν
 ἀλλὰ σφεὶ πολλοὶ αὖ ἐποίη-
 σάντων ἀπασί. βραβεύματα
 ταῦτα γινώσκοντες, διότι ἡδυνά-
 τῳ, ἀλχύνει γὰρ αὖ τὸ παράδομα
 γινώσκοντες αὐτοῖς, καὶ τοι τί τε-

 το; φεῖν τὰ χάρις, παλαιὰ
 θεῶν σωθέντες, κεκατημένους καὶ
 πανουργοῦντας, ἡκούδα, ὅθιν
 ὅσφραυμένους τὸ χεῦσι. πῶ-
 τερον οὐκ ὅτι τὸ πάγον τὸν
 ἀνάβας ἀπὸ λαμπρῶν αὐτὸς τοῖς
 λίθοις ἐξ ἡδυνάξιν ἀνεροβο-
 λήζομενα, ὅτι τὸν τοσούτον
 πονηρῶς ὡς ἀπὸ ἀπάξ αὐ-
 τοῖς ἀμνηστικῶν. εἰς πλεον
 ἀνέωντο παρορμημένοι; τὸ τε
 ὅμως καὶ αὐτὸν, ὅτι ἐχέομεν
 θεῶν ἡδυνάξιν, ἡδυνάξιν. φε-
 ρεῖ ἡδυνάξιν ὁ παλαιὸς αὐτὸς ἐ-
 τὸς ὅτι; Γναθωίδης ὁ κα-
 λαὸς ὁ παλαιὸς ἔρατον αἰτήσαν-
 τί μοι δεξιῶν τὸ βραχὺν, πῶς
 οὐκ

θεὸς ὅλους, παρ' ἐμοὶ πολ-
λάκις ἐμνησκῶς. ἀλλ' εὖ γε
ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμῶζε-
ται γὰρ πορὶ τ' ἄλλων. ΓΥ. ἔκ-
ἐσθ' ἐλεγον, ὥς ἐκ ἀμελήσας
Τίμωνος ἀγαθὸς ἀνδρὸς οἱ θε-
οί; χαῖρε Τίμον εὐμορφώτα-
τε καὶ ἡδιστε καὶ συμποσικώτατε.
ΤΙ. νῆ καὶ σὺ βεῖω Γναθωνίδη.
γυπῶν ἀπαιτῶν βορώτατε,
καὶ ἀνθρώπων ἐπιβιβήτατε.
ΓΥ. ἀεὶ φιλοσκεύμων σὺ βεῖω.
ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον, ὥς
κρινόν τι σοὶ ἄσμα τ' νεοδι-
δάκτων διθυράμβων ἤκω κο-
μίζων. ΤΙ. καὶ μὲν ἐλεγχεῖά γε
ἄση μάλα περὶ παθῶς ὑπο-
ταύτη τῇ δικάλλῃ. ΓΥ. ἢ τῷ-
το; παῖς ὦ Τίμον; μαρτύ-
ρομαι, ὦ Ηράκλεις, ἐκ ἐκ, πρὸς
καλὴν αἰσέτην σε βραύματος εἰς ἀ-
ρετὴν πάλλον. ΤΙ. καὶ μὲν αὖ γε
μικρὸν ἐπιβραδυνῶς, φόνος ἰά-
χα προκεκλήσῃ με. ΓΥ. μηδα-
μῶς. ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ
βραῦμα ἰάσαι, μικρὸν ἐπιπά-
σαι τ' χροσίσαι, δυνάως γὰρ ἰχαι-
μόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἐτι-
μώδης; ΓΥ. ἀπῆμι, σὺ δ' ἔ-
χα-

um vapulabit. GNAT.
Annon dixi Timonem vi-
rum bonum non negle-
cturos esse Deos? Salve
Timon formosissime, iu-
cundissime, conuiuator
bellissime. TIM. Scilicet
& tu Gnatonides, vultu-
rum omnium voracissi-
me, & hominum perditis-
sime. GN. Semper tibi
grata dicacitas. Sed ubi
copotamus? Nam nouam
tibi adfero cantilenam, ex
his quos nuper didici di-
thyrambis. TIM. Atqui
elegos canes admodum
miserabiles, ab hoc doct^r
ligone. GN. Quid isthuc?
Feris ὦ Timon? Attestor.
O Hercules, hei hei, in
ius te voco apud Areopa-
gitas, qui vulnus dederis.
TIM. Atqui si cunctare
paulisper, mox cædis me
reum ages. GN. Nequa-
quam, quin tu plane vul-
neri medere, paululo auri
inuncto. Mirum enim in
modum præsentaneum id
est remedium. TI. Etiam
manes? GN. A. Abeo. At
tibi male sit, qui quidem
ex viro commodo tam sa-
pius factus sis. TI. Quis
hic est qui accedit recal-

uaster ille? Philiaides, as-
sentatorum omnium ex-
eratissimus. Hic quum à
me solidum acceperit fun-
dum, tum filium in dotem
talenta duo, laudationis
præmium, quum me ca-
nentem reliquis silenti-
bus omnibus solus maio-
rem in modum extulisset,
peierans me vel oloribus
magis canorum, ubi xgro-
tantes antea vidit me, &
adieram oraturus ut mei
curam ageret, plagas
etiam egregius ille vir im-
pegit. Π Η Ι. O impu-
dentiam, nunc demum
Timonē agnoscitis, nunc
Gnatonides amicus &
conuiua, enimvero habet
ille digna se, quandoqui-
dem immemor est atque
ingratus. At nos qui iam
olim conuictiores sumus,
æquales ac populares, ta-
men modelle agimus, ne
insillire videamur. Salue
here, fac ut istos aduato-
res sacrilegos observes,
qui nusquam adsunt nisi
in mensa, præterea à cor-
pore nihil differunt. Ne-
que posthac huius ætatis
mortalium ulli fidendum
est. Omnes ingrati & sce-
lesti

χαίρετε ἔγω σπαιὸς ἐν χρο-
νῷ ἡνθρωπίνῳ. Τίμ. τίς ἔτι
ὄντιν ὁ προσκόν, ἡ αἰαφάλα-
τῆας; Φιλιάδης κολέων ἀ-
πάντων ὁ βδελυρότατος, ἔ-
τος δ' παρ' ἐμὴ ἀλγόν ὄλον λα-
βὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ περὶ κα-
δὺν τάλαντα μισθὸν τ' ἐπαί-
νε, ὅποτε ἀσπιδά με πάντων
σιωπῶντων μόνος ἱερειήν-
σιν ἐπαμωσάμενος ὠδυνώτε-
ρον εἶναι τ' κύκλιαν, ἐπεὶ δὲ νο-
σοῦντα παρὼν εἶδε με καὶ
προσῆλθον δακρυρίας δίδμε-
τος, πληγαὶ ὁ ἡνθρωπίνῳ περὶ-
πέτρε. Φιλ. ὦ τ' αἰαχυν-
πας, νῦν Τίμωνα γνωρίζεις;
νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
συμπότης; τοῖς Ιατροῦ δόγμα-
σιν ἔπειθετε ὅτι ἀχάριστος ὢν.
ἡμεῖς δ' αἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ
ἐνωμένοι, καὶ δημόται, ὅμως
μυριάζομεν ὡς μὴ ἐπὶ πηδῶν
δοκῶμεν. χαῖρε δ' διαποτα,
καὶ ὅπως τὸς μισροὺς τέτοις
κόλακας φυλάξῃ, τὸς δὲ τ'
παραπέσης μόνον, τὰ ἄλλα δ'
καρῶν ὄντιν διαφύεσθαι,
ἐκ ἑστὶ περὶ τῆς τῆς νῦν ἐ-
στὶν,

ἀνὶ πάντας ἀχάριστον, καὶ πο-
 τερὸν εἶναι ὅτι λαλῶν σοι κομι-
 ζων, ὥς ἔχῃς πρὸς τὰ καλὰ καὶ
 τοῖα ῥητὰ, καθ' ἑδὼν ἡδὲ πα-
 σίον ἡκιστα, ὥς πᾶσι τοῖς ὑπὲρ
 μετέθην ἰνα πᾶσιν. ἡκιστα τοι-
 γαροῦν ταῦτά σι συμβήσων,
 καὶ τοι σύ γε ἔτι σοφὸς ὢν;
 εἰδὲν ἴσως δύνειν τὴν παρ' ἐ-
 μὲ λέγων, ὅς καὶ πρὸ Νέστορι τὰ
 δῖον παρενέστες εἶμι. Τίμ,
 εἶσαι ταῦτα ὅτι φιλέεις, πάλιν
 ἀλλὰ πρόβη, ὥς καὶ σὲ φιλο-
 φρονέσονται τῇ διαίτῃ. Φιλ.
 αὐθρασκε, καλέεγες τὴν κρανί-
 ον τὴν ἀχάριστον, διότι τὰ
 συμφέροντα ἐνυθέει αὐτόν.
 Τί. ἰδὲ τίτος εἶναι ὁ ἐν τῷ
 Δημῶν προσέχει, ἡφίσταμα
 ἔχων ἐν τῇ διαίτῃ καὶ συγνώμῃ
 ἡμέτερος εἶναι λέγων, ὅτος
 ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τὰ
 λαλῶν μισθὸς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ
 πάλαι καλὰ δίδικας οὐδ', καὶ
 εἰδὲν ἰδὲ ἀποδίδας, καὶ γὰρ ἐν
 τῷ δίδικας ἐλμὸς αὐτῷ, ἐπὶ δὲ
 πάλιν ἔλαχε τῇ ἐρεχθίδι
 φυλῇ διατίκων. τὸ δὲ δίδικας
 καὶ γὰρ ἀποτῆλθαι αὐτῷ τὸ γ-
 γν-

lesti. At ego quum tibi ta-
 lentum adducerem, quo
 posses ad ea quæ velles vi-
 ti, in via accepi, te sum-
 mas quasdam opes esse na-
 tum. Proinde accessi his
 de rebus admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 me monitore nihil erat
 opus, viro nimirum adeo
 prudenti, ut vel Nestori
 ipsi se necesse est, consili-
 um dare queas. T. Ita fiet
 Philades, sed age, accede
 quo te ligone comiter ac-
 cipiam. P. 12. Homi-
 nes, confregi cranium ab
 hoc ingrato, propterea
 quod eum ea quæ in tem-
 illius erant, admonui. T.
 Ecce tertius. huc orator,
 Demeas se recipit, tabu-
 las dextra gestans, ait quæ
 se mihi cognatum esse.
 Hic una die de meo sede-
 cim talenta civitati de-
 pendit, nam damnatus e-
 rat, ac vinculus, at quum
 soluendo non esset, ego
 misertus illū redemi. Por-
 ro quū illi forte obuenis-
 set, ut Erechtheidi tribui
 distribueret ærarium, at-
 que ego audiens id quod
 ad me redibat, poscerem,
 negabat se civem posse
 me.

mē. D e m. Salve Timon, p̄cipuum generis tui p̄sidiū, fulcimentum Atheniensium, defensorium Græciæ. Profecto iā dudum te populus frequens, & utraque cūria opperitur. Sed prius decrētum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir nō prodo probus & integer, verum etiam sapiens, quātum alius in Græciā nemō, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicis autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. T i m o n. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis fedi. D e m. Quid tum? spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponenesium duas acies coëcidit. T i m. Qua ratione? Quippe qui nec unquam armis gesserim, neque unquam

γινόμενον, ἐκ ἑσθ' ὑπερέκειν πολίτῳ ὄντα μὲν. Δημ. χαιρεῖς δὲ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τῇ γῆνι τὸ ἐρεθίσμα τῆς Ἀθηναιῶν, τὸ πρὸς βλάβην τῆς ἑλλάδος, καὶ μὴ πάλαι σὺ ὁ δῆμος ἐν φλεγμένῳ, καὶ αἱ βελαι αὐμφοτέρω πεπνυμένοι. πρὸτερον δὲ ἀκούσθη τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπερσε γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ Ἐχεκράτιδος κολυττοῦς, αὐτὸς ἔμεινε καλὸς καὶ γαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς ἐκ ἄλλος ἐκ τῆς ἑλλάδος, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττων τῇ πόλει, ἐνέηκε δὲ πῶς καὶ πόλιν καὶ δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ μιᾷ ἡμέρᾳ, καὶ τελεῖται ἀεματι, καὶ σωμαρίδι παλικῇ. Τί. ἀλλ' ἰδοὺ ἐθιώρηται ἐγὼ πᾶσι τοῖς εἰς ὀλυμπίαν. Δημ. τί οὖν; θιωρήσεις ὑστέρων. ἰδοὺ τοιαῦτα ὅτι πολλὰ προσκῆσθαι ἄμεινον. καὶ ἡρώευσσι δὲ ὑπερτὴν πόλιν πέρυσσι πρὸς ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψεν πελοπονησίων δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, ἐπεὶ πρὸς ἑχρά-

ἡγάφω ἐν τῷ καταλόγῳ.
 Δημέτρια τὰ σφεῖ σουτ' λέ-
 γεις, ἡμεῖς δ' ἀχάριστοι αὐτῷ ἐ-
 σμεν ἀμνημονεύοντες. ἔπ' ὃ καὶ
 ψήφισμα τὰ γράφων, καὶ συμ-
 βολέαν καὶ σφαιρίων, ἡμι-
 κρὰ ὑφέλασε τὴν πόλιν, ὅτι
 τέτοις ἅπασιν δέδωκεται τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κία καὶ φυλαί, καὶ τοῖς δή-
 μοις ἰδίᾳ, καὶ ποιῇ πάντα, καὶ
 σουτ' ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα
 παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεραυτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλῖμας ὅτι τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ ἐμφανῶσαι αὐτὸν
 καὶ τοῖς ἐσφαίοις ἐπὶ δ', καὶ αὐτὰ
 κερυχθῆναι τὰς ἐσφάντας σή-
 μερον Διονυσίοις τραγωδοῖς
 καὶ οἷς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. ἔπει-
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ
 συγγενὴς αὐτῷ, ἀγχις αὐτῷ,
 καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν. καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὁπρὸς αὐ-
 τὸν ἐθέλοι. τὰτε τὴν οὖν σοι
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβελόμην ἀγαγεῖν
 παρ'.

quam militiæ dederim no-
 men. D a m. Modeste
 equidem de teipso loque-
 ris, nos tamen ingrati su-
 tui sumus, nisi memi-
 nerimus. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in ad-
 ministrandis bellis non
 mediocrem utilitatem at-
 tulit Reipublicæ. His de
 causis omnibus visum est,
 curiæ, plebi, magistrati-
 bus tributim, plebeijs sin-
 gulatim, communiter vni-
 versis, aureum statuere
 Timonem iuxta Palla-
 dem in arce, fulmen dex-
 tra tenentem, radijs tem-
 pora ambientibus, utque
 septem aureis coronis co-
 ronetur, & promulgari
 coronas hodie Dionysijs
 tragoedijs novis. Agi e-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demeas ora-
 tor, propterea quod co-
 gnatus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium, sed
 utinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem,

sem, quem tuo nomine Timonem appellavi. T I. Qui potes Demea, quum ne uxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis scire licuit. D e m. At anciam, nouo incunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuntupabo. T I M. An uxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tanta à me plaga accepta. D e m. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occertas? pulsasque eos qui sunt ingenui ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem poenas daturus, quum alijs nominibus, tum quod arcem incenderis. T I M O. Atqui non conflagrauit arx scelestè. Proinde palā est te calumniatorem agere. D e m. Sed & diues es prarium pfodiens. T I M. Non profossum est neque isthuc, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. D e m. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ

in ea

παρὶ σε, ἐν ὅτῃ τὸ σὺ ἄνθρωποι
τι Τίμωντα ἄνθρωπα. Τίμ.
πῶς ὦ Δημία, ὅς ἐδὲ γι-
γάμικας, ὅσα γὰρ ἡμᾶς εἰ-
δῖναι; Δη. ἀλλὰ γὰρ ὦ, καὶ
διδῶ δὸς ἐς εἴματα, καὶ πω-
δοποιήσομαι, καὶ τὸ ψήφισμα
σβιβρον, ἄξιον γὰρ εἶναι, Τί-
μωνα ἡδὲ καλῶ. Τίμ. ἐκ
οἶδα, εἰ γὰρ ἡσέως ἐστὶ ὦ ἡ-
τος, πηλικαῦντι πὰρ ἡμῶν
πληρῶ λαμβάνων. Δημ. οἱ
μοι, τί τῦτο, τυραννίδι Τί-
μων ὀπιχειρεῖς, καὶ τῦπλες
τὲς ἐλευθέρους, ἐ καθαρώς
ἐλευθέρους, εἰδ' αὐτὸς ὢν; ἀλ-
λὰ δάσκες ἐς τάχει τῶν δῖ-
κων, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τῶν
ἀκρόπολις ἐπέσπρσας. Τίμ.
ἀλλ' ἐκ ἐμπέσπρσας ὦ μι-
αρεὶ ἡ ἀκρόπολις, ὥς δὲ
λος εἰ συκοφαντῶν. Δημ.
ἀλλὰ καὶ πλετῆς, τὸν
ὀπιδοδῶμον διαρῖζας. Τίμ.
ἐ διαρῖζεται ἡδὲ αὐτός,
ὥς ἀπιδανά σε καὶ ταῦ-
τα. Δημ. διαρῖχθήσεται
μὲν ὕστερον, ἡδὲ δὲ σὺ πάν-
τα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
Τίμ.

Τίμ. ἐκούῳ καὶ ἄλλῳ λάμ-
βαναι. Δι. ὅμοι τὸ μὴ ἀφεί-
ναι. Τίμ. μὴ ἐπέκλῃ. κα-
τάσω γὰρ σοὶ καὶ τρίτῳ, ἐπὶ
καὶ γυλῶα πάμπαν πάθει-
μι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων
μήρας καὶ ἀκέραιος ἄνθρωπος.
ἐν δὲ μίαν ἀνθρώπιον μὴ
ἀποτίνας, μάτῳ γὰρ αὐ-
τοῦ καὶ νικητικὸς Ὀλύμπια
ποῦς καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί
τῆτο; ἢ Θρασυκλῆς ὁ φι-
λόσοφος ἔτις ἐστι; ἢ μὲν
οὐκ ἄλλος. ἐκπιτάσας τοῦ
τὸν πόρωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς
ἀνατείνας, καὶ βρεθνυμένους
τι πόδες αὐτῶν ἐρχεῖται, τιτανῶ-
δες βλέπων, ἀνασιτοῦσκέ-
τος πῶς ὅτι τὸ μὲν ὅπως κέ-
μιον, αὐτοῦ δὲ τίς ἢ Τρί-
των, οἷος ὁ Ζεὺς ἐξαφί-
ναι. οὐδὲ τὸ χῆμα κύσαλτος, καὶ
κρόσιος τὸ βάδισμα, καὶ σω-
φρονικὸς πῶς ἀναβολῇ, ἐ-
στιν μυρία ὅσα πρὸς ἀρετῆς
διεξιῶν, καὶ τῶν ἰδίων χαίρον-
των κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλι-
γαρχὲς ἐπαιῶν. ἐπειδὴ λε-
σάμενος ἀφίκοιτο ὅτι τὸ
δεῖν

in ea condita, possides.
T I M. Alteram itaque
plagam accipe. D I M. I.
Hec scapulis meis. T I M.
Ne vociferare, alioqui &
tertiam tibi illidam. Ete-
nim res plane ridicula mi-
hi acciderit, si quum in-
ermis tuas Lacedæmonio
tum acies fuderim, unum
sclestum hominem non
protriuero. Tum frustra
vicerim in Olympijs, &
pugil & palæstrites. Sed
quid hoc? an non philo-
sophus Thrasicles hic est?
Profecto ipse est, pro-
missa barba, subductis-
que supercilijs, & ma-
gnum quiddam secum
murmurans accedit, Ti-
tanicum obtuens, cæsa-
riem per scapulas fluen-
tem ventilans, alter qui-
dam Boreas aut Triton,
quales eos Zeuxis depin-
xit. Hic habitu fragilis,
incessu moderatus, ami-
ctu modestus, mane mi-
rum quam multa de vir-
tute differit, damnanis
eos qui voluptate capi-
untur, & frugalitatem
laudans, postquam lotus
deuenit ad cœnam, pu-
erque ingentem illi cali-
cem

cem porrexit, meratiore
 autem maxime gaudet,
 perinde vt Lethes aquam
 ebibens, à dilucularijs il-
 lis disputationibus diuer-
 sissima quæ sunt exhibet,
 dum miloi instar præripit
 opsonia, & proximum
 cubito opposito arcens,
 mento interim condimen-
 tis oppleto, dum canum
 ritu ingurgitat, prono in-
 cumbens corpore, perin-
 de atque in patinis vir-
 tutem inuenturum sese
 speret, dumque vsque
 adeo diligenter catinos
 extergit indice digito,
 vt ne paululum quidem
 reliquiarum sinat adha-
 rere, nunquam non que-
 rulus, tanquam deterio-
 rem partem acceperit,
 vel si totam placentam,
 aut suam solus omnium
 accipiat, qui quidem e-
 dacitatis & insatiabilita-
 tis est fructus temulen-
 tus, vinoque baccharus,
 non ad tantum modo,
 saltationemque, verum
 ad conuicium vsque &
 iracundiam. Adhæc mul-
 tus inter pocula sermo
 (tum enim [vel maxime])
 de temperantia, sobrie-

tate-

δειπνόν, καὶ ὁ πᾶς μαγά-
 λην πλὴν κόλωνα ὀρέσσιν
 αὐτῷ, τὸ ζυγυτέρῳ ὃ χαί-
 ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λυ-
 δης ὕδωρ ὀσπιῶν, ἐναρτιώ-
 τατα ἐπιδεικνύεται τοῖς ἐω-
 δαίοις ἐκείνοτε λόγους, περ-
 ἀρπάζων, ὥσπερ ἐκ τῆς τὰ
 ὄψα, καὶ τὸν πλείστον πα-
 ραγαλλνύμενος, καρύκε-
 τὸ ἥθειον ἀνάπλεως, κυνη-
 δὸν θυφορέμενος, ὅππῃ
 κυφῶς, καθάπερ ὅτι ταῖς λο-
 πάσι πλὴν ἀρετῶν εὐρήσιν
 προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρυ-
 βλία τὰ λιχανῶ ἀποσμή-
 χων, ὥς μηδὲ ὀλίγον τῷ μυ-
 τῶτι καταλείποι, μεμψίμα-
 νος αἰὲν ὡς τὸν πλακουῦτ-
 ὄλον, ἢ τὸν συῶ μόνος τῶν
 ἄλλων λάβοι, ὃς τι περιχ-
 νείας καὶ ἀπλησίας ὀφεί-
 μέθυσος καὶ πάρεστος, ἐλ-
 ἄχρως ὥδης καὶ ὀρεχνηύος
 μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας
 καὶ ὀργῆς προσάγει, καὶ λό-
 γοι πολλοὶ ὅπῃ τῇ κύλικι
 τότε δὴ καὶ μάλιστα πε-
 σωφροσύνης καὶ κοσμιότη-
 τος,

τος, καὶ ταῦτά, φησιν, ἤδη
 ὑπὸ τῷ ἀκράτου πονήσας ἔ-
 χων, καὶ ὑποβαλίζων γελῶ-
 ος. ἔτα ἔμελλος ὅτι τέτοις, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμφοι τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸ ἐκ τῷ συμ-
 ποσίῳ τῷ αὐληρίδος ἀμφοτέ-
 ρας ἐπιλυμμένον. πλὴν ἀλ-
 λά καὶ νήφον, ἐδὲν τῷ περτέ-
 ων παρὰ χωρήσειν αὐτὸν ψύ-
 σματος ἔνικα, ἢ θρασυτύηος
 ἢ φιλαργυρίας, ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ ὁπορεῖ
 περχειρότατα, καὶ ἡ γοντεία
 περνογείται, καὶ ἡ ἀναίχουσία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅλως πάν-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ πάντα
 χόθιν ἀκρίβεις, καὶ ποικίλως
 ἐπιλεές. οἰμάζετο τοιγαροῦν
 οὐκ εἰς μακρὰν χεῖρος ὦν. τί
 τῷτο; παπαί, χεῖνιος ἡμῖν
 Θρασυκλῆς. Θρα. εἰ καὶ ταῦ-
 τα ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς τέ-
 τοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν
 πλεῖστον σοὶ τιθηπότες, ἀρ-
 γίου καὶ χρυσίου καὶ δαίμων πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι σωδεδραμῶ
 κασι, πολλὴν τῷ κολακείᾳ
 ἐπιδεδραμένοι πρὸς αἰδρα οἶον
 σὲ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 à mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De-
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de conuiuio efferunt ali-
 qui, ambabus manibus
 tibiciæ inhxrentē, quan-
 quam alioqui ne sobrius
 quidem ulli primariorum
 cesserit vel mendacio vel
 confidentiæ, vel avari-
 cia. Quin & inter assen-
 tatores primas tenet, pe-
 ierat promississime, an-
 teit impostura, comita-
 tur impudentia. In sum-
 ma prorsus admirandum
 quoddam spectaculum est
 omni ex parte exactum,
 varieque absolutum, pro-
 inde non eiulabat clarius
 videlicet, quum sit mo-
 destus. Quid hoc? παπα,
 tandem nobis Thrasy-
 cles? ΤΗ Κ. Non hoc a-
 nimo ad te venio, Timon,
 quo plerique isti, qui ni-
 mirum opes admirati tu-
 as, argenti, auri, opipa-
 rorum conuiuiorum ad-
 ducti spe cōcurrunt, mul-
 taque assentatione delini-
 unt te, hominē videlicet
 simplicem, facileque im-
 parti-

partientem id quod adest. Siquidem haud ignoras oftam mihi in cœnam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, cæpe aut nasturcium, aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia me huc contuli, ut ne te subuerterit pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabili malo tum extiterit causa. Et enim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare præcipitabis, ut potius quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in altum ò bone, sed ferme ad pubem usque ingressus, paulo ultra solum fluctibus opertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas

potio-

σὲ ἀπλοῖκόν, καὶ τὸ ὄντων καὶ
φανικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα
μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον
δὲ ἡδιστόν, δύμον ἢ κάρδα-
μον, ἢ ἑποτέ τρυφώλω ὀλί-
γον ἤν' ἁλῶν. ποτόν δ' ἡ
ἐννιάκρουτος. ὁ δὲ τρέφων
οὗτος, ἥς βούλει παρεφ-
ρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον
μὴ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον
ἤν' ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφί-
δων μοι δοκῇ, σὺ δὲ αὐτοῦ
χάρις ἐς ἅλιν, ὥς μὴ διαφθεί-
ρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ
ἐπιβουλότατον κλῆμα ὁ πλοῦ-
τος, ὁ πολλῶς πολλάκις αἰ-
τίας ἀνῆκῶν συμφορῶν γε-
νησιγενὲς. εἰ γὰρ μοι πείθοιο,
μάστιγα ὅλον εἰς πλὴν θά-
λασσαν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐ-
δὲν ἀναγκάσιον ἀνδρὶ ἀγαθῷ
ἔντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας
πλοῦτον ὀρεῖν δυναμὲν. μὴ
μὴ τοι ἐς βάθος ὧ' γαθὲ,
ἀλλὰ ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπημ-
βας, ὀλίγον ἀπὸ τῆς κυματώ-
δους γῆς, ἐμοὶ ὀρεῶντος μένον.
εἰ δ' μὴ τῆτο βούλῃ, σὺ δ' ἄλ-
λον τρέπον ἀμείνω καὶ ἰσχυρὸς
ἐκφε-